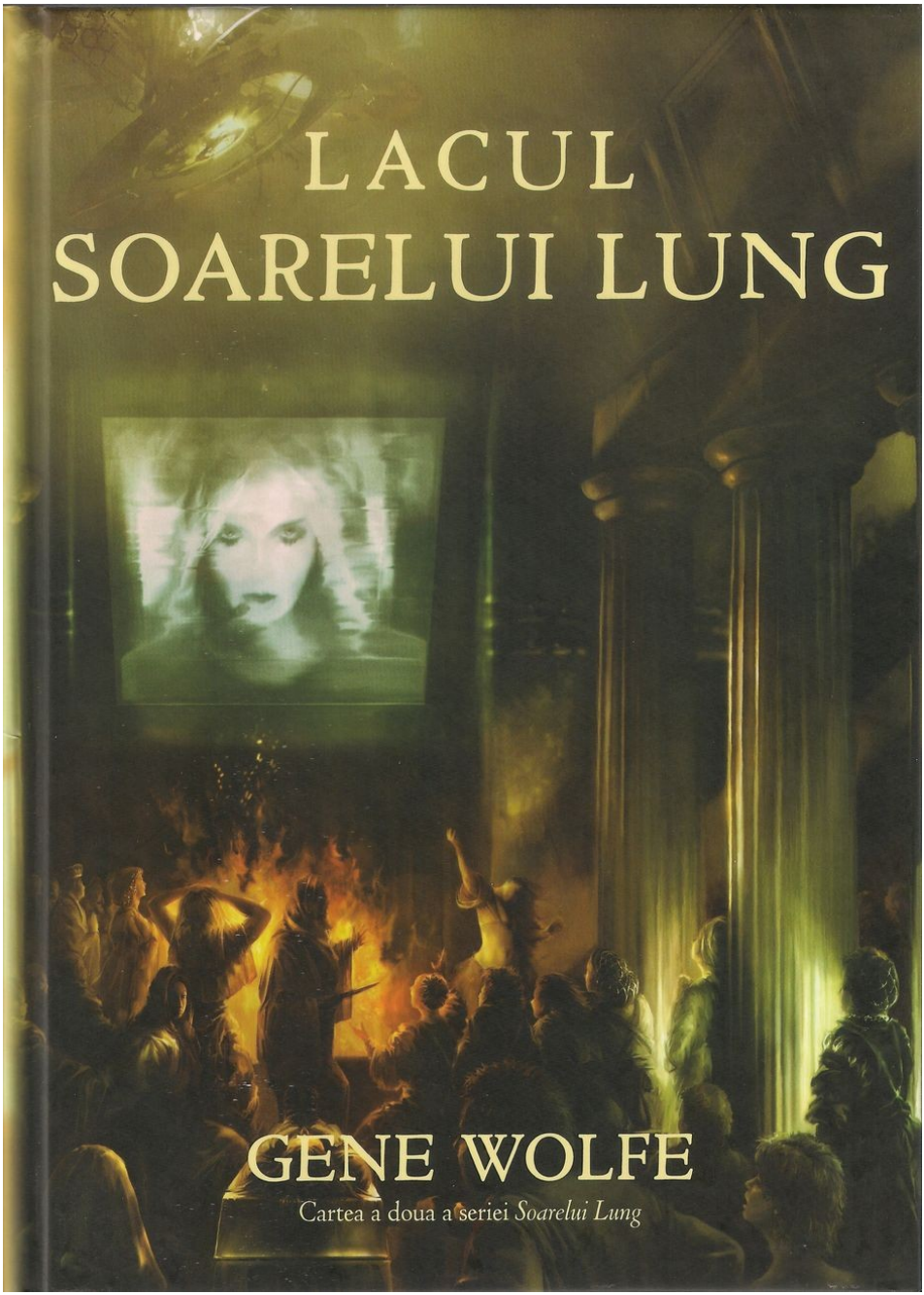
LACUL
SOARELUI LUNG
GENE WOLFE
Cartea a doua a seriei *Soarelui Lung*

Gene Wolfe
Lacul Soarelui Lung

Volumul – 1 –
Seria Cartea Soarelui Lung

Traducere: Antuza Genescu
Editura Alexandria, 2008

Gene Wolfe
Lake of the Long Sun
Tor Books, 1994

Versiune ebook: 2.0 cristian1971

www.edituraalexandria.ro
Gene Wolfe
Lake of the Long Sun
© 1994 by Gene Wolfe, Tor Books
© Editura Alexandria , 2008
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
(descrierea CIP)
...
...
...
...
...

Cel mai bun romancier din America de care nu aţi auzit niciodată, fără să mai vorbim de citit, pentru că nu vă pierdeţi timpul cu *science fiction-ul*, este Gene Wolfe. A sa *Carte a Soarelui Lung* este la fel de ambiţioasă ca şi *Curcubeul gravitaţiei* a lui Pynchon la fel de complexă şi frumos scrisă ca *Foc palid* a lui Nabokov.

– The Washington Post Book World

Una din seriile majore ale SF-ului acestei decade... o capodoperă bona fide.

– Publishers weekly

Aceste romane reprezintă unele dintre cele mai bogate şi detaliate lucrări pe care le-a avut genul.

– Locus

Lacul Soarelui Lung
Gene Wolfe
Traducere de Antuza Genescu
EDITURA ALEXANDRIA
Gene Wolfe Lacul Soarelui Lung
Lake of the Long Sun Copyright © 1994 by Gene Wolfe
Fotografia autorului face parte din colecţia personală şi este publicată cu acordul amabil al domnului Gene Wolfe

Copyright © Editura Alexandria 2008 pentru versiunea în limba română
www.edituraalexandria.ro
Ilustrator: Mariusz Kozik
Corector: Aida Dobra

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WOLFE, GENE
Lacul Soarelui Lung / Gene Wolfe; trad.: Antuza Genescu;
il.: Mariusz Kozik. – Sebeş: Editura Alexandria, 2008
ISBN 978-973-88257-3-4

I. Genescu, Antuza (trad.)
II. Kozik, Mariusz (il.)

821.111-31=135.1

Pentru Dan Knight, care va înţelege mai mult decât oricine altcineva

Zeităţi, persoane şi animale menţionate în text

N.B. În Viron, personajele biochimice masculine poartă nume de animale sau produse animale: Auk, Blood, Crane, Musk şi Silk au altfel de nume. Personajele biochimice feminine poartă nume de plante (cel mai adesea de flori) sau produse din plante: Chenille, Mint, Orchid, Rose. Personajele chimice, atât cele masculine, cât şi cele feminine, au nume de metale sau minerale: Hammerstone, Marble, Sand, Schift.

Aquilla, un vultur tânăr dresat de Musk;
Arolla, o femeie care a plecat din casa lui Orchid;
Auk, spărgător, prieten cu Silk, devotat Mayterei Mint, un bărbat masiv şi puternic, cu maxilar solid şi urechi mari. Chenille îi spune *Hackum*;
Bass, bărbatul agresiv care menţine ordinea în casa lui Orchid;
Bellflower, una din femeile din casa lui Orchid;
Maytera Betel, una dintre sibilele de la manteionul de pe Strada Soarelui, acum decedată;
Bittersweet, membru în cercul de mecanică ocultă al lui Incus;

Blood, maestrul fărădelegilor, proprietarul *de facto* al manteionului lui Silk şi al casei galbene a lui Orchid; înalt, solid, cu chelie şi faţă roşie; are în jur de cincizeci şi cinci de ani;

Chenille, una din fetele din casa lui Orchid; are probabil nouăsprezece ani, este înaltă, cu statură atletică şi cu părul vopsit în nuanţa aprinsă a plantei al cărei nume îl poartă (coada-vulpii); Auk îi spune Jugs;

Chemi, o femeie tânără din Viron, aparţinând clasei mijlocii, soţia lui Coypu;

Coypu, un tânăr din Viron, aparţinând clasei de mijloc, soţul lui Chervil;

Chiquito, un papagal deţinut cândva de părinţii Mameltei;

Doctorul Crane, doctorul personal al lui Blood, un bărbat scund şi împopoţonat, cu barbă de culoare cenuşiu-închis;

Dreoilin, fiica preferată a lui Ioiar;

Echidna, o zeitate însemnată, soţia lui Pas, mama tuturor zeilor şi zeiţa principală a fertilităţii, asociată îndeosebi cu şerpi, şoareci şi alte creaturi târâtoare;

Featber, un băieţel de la palestra lui Silk;

Fulmar, membru în cercul de mecanică ocultă al lui Incus;

Consilierul Galago, membru în Ayuntamiento, expertul acestuia în diplomaţie şi afaceri externe;

Gib, zdrahonul care păstrează ordinea în Taverna Cocoşului, prieten cu Auk;

Patera Gulo, un augur tânăr;

Caporalul Hammerstone, soldat în armata Vironului;

Hare, asistentul lui Musk;

Hierax, o zeitate principală, zeul morţii şi patronul celei de-a patra zi a săptămânii; asociat în mod special cu păsări mâncătoare de stârvuri, şacali şi (ca Tartaros) animale negre de orice fel;

Hoppy, denumire batjocoritoare dată unei gărzi; Sticlete;

Horn, şeful băieţilor mai mari de la palestra lui Silk;

Hyacinth, o curtezană frumoasă controlată de Blood;

Patera Incus, protonotarul lui Patera Remora, un bărbat

mic şi viclean, cu dinţi ieşiţi în afară; pasiunea lui e mecanica ocultă;

Iolar, un Zburător;

Kalan, un hoţ ucis de Auk;

Kil un băieţel care merge la palestra lui Silk;

Kypris, o zeitate minoră, zeiţa dragostei; asociată în mod special cu iepuri şi porumbei;

Consilierul Lemur, secretarul Ayuntamiento-ului, conducătorul *de facto* al Vironului;

Consilierul Lons, membru în Ayuntamiento, locţiitorul lui Lemur;

Mamelta, o persoană adormită, trezită de Mucor şi eliberată de Silk;

Maytera Marble, sibilă din manteionul lui Silk, subordonată Mayterei Rose, dar superioară Mayterei Mint; are peste trei sute de ani şi este epuizată aproape complet;

Marrow, vânzător de legume şi fructe;

Maytera Mint, cea mai tânără sibilă de la manteionul lui Silk;

Molpe, o zeitate majoră, zeiţa muzicii, a dansului şi a artei, a vânturilor şi a tuturor lucrurilor delicate, patroana celei de-a doua zi a săptămânii, asociată în mod particular cu păsări cântătoare şi fluturi;

Mucor, fiica adoptivă a lui Blood; are aproape cincisprezece ani, poate călători în afara trupului, uneori înrudită cu un diavol;

Musk, administratorul şi iubitul lui Blood;

Nettle, iubita lui Horn;

Olive, o persoană adormită;

Colonelul Oosik, comandantul Brigăzii a Treia din Garda Civilă a Vironului;

Orchid, matroana casei galbene de pe Strada Lămpii, mama lui Orpine;

Oreb, băncuţa lui Silk, o pasăre neagră şi mare cu cioc cărămiziu şi picioare roşii;

Orpine, fiica lui Orchid, înjunghiată de Chenille;

Intrusul, zeul minor care l-a iluminat pe Silk.

Pas, tatăl zeilor şi conducătorul *Spiralei*, pe care el a construit-o; zeul soarelui şi al ploii, al mecanismelor şi al multor altor lucruri, reprezentat cu două capete; este asociat îndeosebi cu vitele şi păsările de pradă;

Phaea, o zeitate majoră, zeiţa hranei şi a vindecării, patroana celei de-a şasea zi a săptămânii, asociată în mod particular cu porcii;

Patera Pike, un augur, predecesorul lui Silk la manteionul de pe Strada Soarelui, acum decedat;

Poppy, una din femeile din casa lui Orchid, micuţă, brunetă şi drăguţă;

Consilierul Potto, membru în Ayuntamiento, expertul acestei instituţii în impunerea legii şi în spionaj, cu faţa rotundă şi înfăţişare veselă, dar înşelătoare;

Patera Quetzal, Prolocutorul Vironului şi, în această calitate, şeful Capitoliului; lumea i se adresează cu „Înţelepciunea voastră”;

Patera Remora, asistentul lui Quetzal, înalt, slab, cu faţă prelungă şi măslinie şi păr negru, lins; lumea i se adresează cu „Eminenţa voastră”;

Maytera Rose, sibila superioară de la manteionul lui Silk, în ansamblu, o colecţie de proteze; are peste nouăzeci de ani;

Sergentul Sand, soldat în armata Vironului;

Schist, soldat în armata Vironului;

Scleroderma, soţia măcelarului, vinde resturi de carne drept hrană pentru animale; uneori este numită „femeia cu carne de pisici”; e scundă şi foarte grasă;

Scylla, o zeitate însemnată, zeiţa lacurilor şi râurilor, patroana primei zile a săptămânii şi a Vironului, oraşul natal al lui Silk; asociată în mod special cu cai, cămile şi peşti şi reprezentată cu opt, zece sau douăsprezece braţe;

Patera Silk, augurul vechiului manteion de pe Strada Soarelui; are douăzeci şi trei de ani, este înalt şi zvelt, cu păr blond, nepieptănat;

Comisionarul Simulud, birocrat, pion-cheie în guvernul

Vironului, înalt şi foarte gras, cu mustaţă neagră şi groasă;

Sphigx, o zeitate principală, zeiţa războiului şi curajului, patroana celei de-a şaptea zile a săptămânii; asociată în mod special cu leii şi alte feline;

Consilierul Tarsier, membru în Ayuntamiento, expertul acestei instituţii în arhitectură şi construcţii;

Tartaros, o zeitate majoră, zeu al nopţii, al infracţiunilor şi al comerţului, patronul celei de a treia zile a săptămânii, asociat îndeosebi cu bufniţe, lilieci, cârtiţe şi (ca Hierax) cu tot felul de animale negre;

Teasel, o fată de la palestra lui Silk;

Thelxiepeia, o zeitate principală, zeiţa magiei, a misticismului şi a otrăvurilor şi patroana celei de-a cincea zile a săptămânii, asociată în mod special cu păsările de curte, căprioarele şi maimuţele;

Villus, un băieţel de la palestra lui Silk;

Vulpes, avocat din Limna.

Capitolul I

Aveau oameni de ştiinţă

SE LĂSĂ BRUSC LINIŞTEA CÂND PATERA SILK deschise uşa prezbiteriului vechi, alcătuit din trei părţi, de la intersecţia piezişă dintre Strada Soarelui şi Strada Argintului. Horn, cel mai înalt băiat din palestra, stătea ţeapăn pe cel mai incomod scaun din sellaria mică şi igrasioasă; Silk era sigur că se trântise pe el în grabă când auzise zăvorul.

Stăncuţa (Silk îşi aminti c-o botezase Oreb[1] numai după ce intră şi închise uşa în spatele lui) se cocoţase pe spătarul tapiţat, înalt al scaunului rigid, rezervat „musafirilor”.

– Sal’tare, Silk! – croncăni pasărea. – Bun Silk!

– Bună seara şi ţie! Bună seara la amândoi! Tartaros să vă binecuvânteze.

La intrarea lui Silk, Horn se ridicase; augurul îi făcu semn să se aşeze la loc.

– Îmi cer iertare. Îmi pare foarte rău, Horn. Sincer. Maytera Rose mi-a spus că vrea să te trimită la mine să stăm de vorbă în seara asta, dar mi-a ieşit din cap cu totul. S-au întâmplat atâtea… O, Sphigx! Vicleană Sphigx, ai milă de mine!

Exclamaţia veni ca răspuns la durerea bruscă, străfulgerătoare, pe care o simţi în gleznă. Şchiopătând spre singurul scaun confortabil din încăpere, cel în care se aşeza de obicei să citească, îi trecu prin minte că şezutul era probabil cald încă; se gândi să pipăie perna ca să

[1] Corb (în ebraică)

verifice, renunţă, considerând că Horn s-ar simţi stânjenit, dar apoi (proptindu-se în bastonul cu cap de leoaică al lui Blood) puse totuşi mâna pe şezut din pură curiozitate. Era cald.

– Am stat pe el doar un minut, Patera. De acolo se vede mai bine pasărea ta.

– Sigur că da, spuse Silk – ridicându-şi glezna rănită pe scaunul de îngenuncheat. – Ai stat aici jumătate din noapte, fără îndoială.

– Numai vreo două ore, Patera. Dau cu mătura în locul tatei, cât goleşte el sertarul şi… şi încuie banii la loc sigur.

Silk mişcă din cap aprobator.

– Aşa este. Nu trebuie să-mi spui unde-i ţine. – Se opri, amintindu-şi că voise să fure de la Blood chiar manteionul. – Nu că i-aş fura, căci n-aş lua nimic de la tine sau de la familia ta; dar nu ştii niciodată cine trage cu urechea.

Horn zâmbi.

– Pasărea ta ne-ar putea da de gol, Patera. Am auzit că asemenea păsări fură obiecte lucioase câteodată. Inele sau linguri.

– Nu furat! – protestă Oreb.

– Eu mă gândeam mai degrabă la un om. Astăzi am iertat de păcate o tânără nefericită şi cred că ne-a ascultat cineva la fereastră tot timpul. Era o galerie afară şi o dată chiar am fost sigur c-am auzit cum trosnesc scândurile sub greutatea paşilor unui bărbat. Am fost tentat să mă ridic şi să mă uit cine e, dar, invalid cum sunt deocamdată, ar fi fugit înainte de a scoate eu capul pe fereastră şi s-ar fi întors, fără îndoială, în clipa în care m-aş fi aşezat la loc. – Silk oftă. – Din fericire, tânăra a vorbit foarte încet.

– Dar nu-i o nelegiuire faţă de zei să tragi cu urechea, Patera?

– Ba da. Nu că bărbatului în cauză i-ar fi păsat, mă tem. Mai grav e că îl cunosc – ori cel puţin încep să-l cunosc – şi mi-a plăcut ce-am văzut la el. Are multă bunătate, sunt convins, deşi se străduieşte atât de tare s-o ascundă.

Oreb bătu din aripa sănătoasă.

– Bun Crane!

– Nu i-am pomenit numele – îi spuse Silk lui Horn – şi nici tu nu l-ai auzit.

– Nu, Patera. Nu înţeleg nici jumătate din ce glăsuieşte pasărea asta.

– În regulă. Poate c-ar fi şi mai bine dacă m-ai înţelege la fel de greu şi pe mine.

Horn se coloră în obraji.

– Îmi pare rău, Patera. N-am vrut să... N-a fost din cauză că...

– N-am vrut să spun asta – începu Silk să explice repede. – Deloc. Nici n-am început încă să vorbim despre asta, dar o vom face. Trebuie. Pur şi simplu am vrut să spun că n-ar fi trebuit să pomenesc c-am iertat-o de păcate pe tânăra aceea. Sunt mult prea obosit ca să-mi controlez vorbele. Şi acum, că Patera Pike[2] ne-a părăsit... Ei bine, tot o mai am pe Maytera Marble în care să mă încred. Cred că, dacă n-ar fi ea, aş lua-o razna.

Se aplecă în faţă în vechiul scaun moale, încercând să-şi pună stavilă gândurilor.

– Voiam să spun că, deşi e un om bun, ori cel puţin un om care ar putea fi bun, nu crede în zei; totuşi, voi fi nevoit să-l oblig să recunoască singur că a tras cu urechea, ca să-l pot ierta de păcat. Sunt sigur c-o să-mi fie greu, dar am răsucit problema pe toate părţile, Horn, şi nu văd cum m-aş putea eschiva de la datorie.

– Da, Patera.

– Nu spun c-o s-o fac în seara asta, căci deja sunt ocupat până peste cap, cum am fost şi după-amiază. Am văzut... ceva ce nu-ţi pot spune, din păcate. Dar mă gândesc la acest bărbat şi la problema pe care o reprezintă de când m-am întors. Mi-am amintit de el când am văzut lucrul acela albastru de pe aripa păsării.

– M-am întrebat şi eu ce-o fi, Patera.

---

[2] Ştiucă

– O aşchie, cred c-ai putea să-i zici aşa. – Silk se uită la ceas. – Mama şi tatăl tău trebuie să fie înnebuniţi de grijă.

Horn scutură din cap.

– O să le spună puştii ceilalţi unde m-am dus, Patera. I-am anunţat eu înainte de a pleca.

– Pe Sphigx, sper să fie aşa. – Silk se aplecă în faţă şi îşi ridică piciorul bolnav, trase jos ciorapul şi desfăcu bandajul din piele de capră. – Ai mai văzut aşa ceva, Horn?

– O bucată de piele, Patera?

– E mult mai mult decât atât. – Silk aruncă bandajul spre băiat. Vreau să faci ceva pentru mine, dacă eşti drăguţ. Loveşte-l tare cu piciorul, ca să se izbească de perete.

Horn căscă gura uluit.

– Dacă ţi-e frică să nu spargi ceva, loveşte-l de podea de două-trei ori. Nu aici pe covor, zic eu. Acolo, pe scândurile goale. Cât mai tare, nu uita.

Horn făcu aşa cum i se spuse, apoi îi dădu înapoi bandajul lui Silk.

– Se încălzeşte.

– Da, m-am gândit eu. – Silk îl răsuci din nou în jurul gleznei dureroase şi zâmbi mulţumit când se strânse pe piele. – Nu-i o simplă bucată de piele, vezi tu, deşi exteriorul poate că e făcut din piele. Înăuntru lui e un mecanism, subţire ca labirintul de aur dintr-un card. Când îl agiţi, trebuie să primească energie. În repaus, elimină o parte din ea sub formă de căldură. Restul se elimină sub formă de sunete, aşa mi s-a spus. Face un zgomot pe care noi nu-l auzim, pentru că e prea jos, cred, sau prea înalt. Tu auzi ceva acum?

Horn scutură din cap.

– Nici eu, deşi auzeam sunete pe care Patera Pike nu le auzea: scârţâitul balamalelor de la poarta grădinii, de exemplu, până când le-am uns.

Silk se relaxă, calmat de bandaj şi de scaunul moale.

– Aceste bandaje minunate se făceau în Spirala Soarelui Scurt, îmi închipui, ca monitoarele şi Ferestrele Sacre şi

atâtea alte lucruri pe care le avem, dar pe care nu le putem înlocui.

– Aveau oameni de ştiinţă acolo, Patera. Aşa spune Maytera Rose.

– Bun Crane! – croncăni Oreb.

Silk râse.

– El te-a învăţat să spui asta când ţi-a tratat aripa, prostuţo? Foarte bine, atunci, doctorul Crane e un fel de savant, presupun; cel puţin se pricepe la medicină, adică ştie mai multe decât majoritatea dintre noi, şi mi-a împrumutat bandajul, pe care trebuie să i-l înapoiez în câteva zile.

– Un astfel de lucru probabil că valorează douăzeci sau treizeci de carduri, Patera.

– Mai mult. Îl cunoşti pe Auk? Un bărbat masiv, care vine la sacrificiile din ziua Scyllei.

– Cred că da, Patera.

– Maxilar ieşit în afară, umeri laţi, urechi mari. Poartă sabie scurtă şi bocanci.

– N-am stat de vorbă cu el, Patera, dar ştiu despre cine vorbeşti. – Horn făcu o pauză. Chipul lui tânăr şi frumos căpătă trăsături grave. – Aduce numai necazuri, aşa zice toată lumea; e omul care-i pocneşte pe cei care-i stau în cale. Aşa a făcut şi cu tatăl lui Teasel.

Silk îşi scosese mătăniile şi le plimbă printre degete absent, în timp ce vorbea:

– Îmi pare rău de ce-mi spui. O să încerc să stau de vorbă cu el.

– Mai bine fereşte-te de el, Patera.

Silk scutură din cap.

– Nu pot, Horn. Nu şi dacă trebuie să-mi fac datoria. De fapt, Auk e exact genul de om de care trebuie să mă apropii. Cred că nici măcar Intrusul… Oricum, e prea târziu pentru asta. Voiam să-ţi spun că i-am arătat bandajul lui Auk, iar el mi-a zis că valorează mult mai mult. Dar nu asta contează. Te-ai întrebat vreodată de ce au fost lăsate în

urmă atâtea cunoştinţe în Spirala Soarelui Scurt?

– Cred că cei care le aveau n-au venit în spirala noastră, Patera.

– E clar că nu. Sau, dacă au venit, e imposibil să se fi stabilit aici, în Viron. Dar ştiau o grămadă de lucruri care, pentru noi, s-ar dovedi nespus de valoroase. Şi sigur ar fi trebuit să vină aici, dacă aşa i-ar fi instruit Pas.

– Zburătorii au darul zborului, Patera. Noi, nu. Am văzut ieri unul, mai ţii minte? Imediat după jocul cu mingea. Zbura foarte jos. Asta aş vrea să ştiu eu. Cum să zbor ca ei, ca o pasăre.

– Nu zburat! – anunţă Oreb.

Silk aruncă o privire scurtă gammadionului care se clătina pe mătănii, apoi îi dădu drumul în poală.

– În seara asta am fost prezentat unui bărbat în vârstă care are un picior artificial nemaipomenit, Horn. A fost nevoit să cumpere cinci picioare rupte sau uzate ca să-l construiască, dar seamănă cu picioarele artificiale ale primilor colonişti. Arăta ca unul adus din Spirala Soarelui Scurt. Când mi l-a arătat, m-am gândit ce bine ar fi dacă am putea construi şi noi astfel de obiecte pentru Maytera Rose şi Maytera Marble şi pentru toţi cerşetorii orbi sau invalizi. Ar fi extraordinar şi să putem zbura, bineînţeles. Şi eu am vrut întotdeauna să zbor. E posibil ca ambele să se bazeze pe acelaşi secret. Dacă am fi în stare să construim picioare minunate ca acela pentru oamenii care au nevoie de ele, atunci poate că am fi în stare să construim şi aripi grozave, pentru oricine le-ar dori.

– Ar fi extraordinar, Patera.

– S-ar putea întâmpla. Încă nu e târziu, Horn. Dacă oamenii din Spirala Soarelui Scurt au fost capabili să înveţe să le facă singuri… – Silk se scutură şi căscă, apoi se ridică, proptindu-se în bastonul lui Blood. – Ei, băiete, îţi mulţumesc că ai venit. Mi-a făcut plăcere să vorbim, dar acum ar fi mai bine să mă duc la culcare.

– Eu trebuia să… Maytera a zis…

– Aşa este. – Silk puse mătăniile deoparte. – Trebuie să te pedepsesc. Sau să-ţi fac morală, aşa ceva. Ce-ai făcut de-ai supărat-o aşa de tare pe Maytera Rose?

Horn înghiţi în sec.

– Nimic altceva decât c-am încercat să te imit, Patera. Să vorbesc ca tine în manteion. Nici măcar nu s-a întâmplat astăzi. Şi nici n-o să mai fac.

– Sigur că nu. – Silk se aşeză înapoi pe scaun. – Dar s-a întâmplat astăzi, Horn. Sau cel puţin astăzi a fost una din zilele acelea. Te-am auzit înainte de a deschide uşa. De fapt, m-am aşezat puţin pe o treaptă ca să te ascult. M-ai imitat atât de bine, încât chiar am crezut că vocea ta e vocea mea; parcă mă auzeam pe mine. Te pricepi foarte bine.

– Bun băiat! – croncăni Oreb. – Nu lovit!

– N-o să-l lovesc – îi spuse Silk păsării, care plonjă până la el în poală şi de acolo sări pe braţul scaunului, apoi la el pe umăr.

– Maytera Rose ne bate din când în când, Patera.

– Da, ştiu. Un lucru foarte curajos din partea ei, dar nu sunt convins că e la fel de înţelept. Hai să te mai auzim o dată, Horn. De-afară, de pe trepte, n-am auzit chiar totul.

Horn mormăi ceva, iar Silk râse.

– Nici acum n-am auzit prea bine. Eu sigur nu vorbesc aşa de încet când sunt în ambion. Pereţii răsună de ecoul strigătelor mele.

– Nu, Patera.

– Atunci mai spune o dată, la fel ca mine. Nu mă supăr, îţi promit.

– Eu doar… Ştii tu. Ce ne zici tu.

– Nu vorbit? – întrebă Oreb.

Silk îl ignoră.

– Bine. Să te-auzim. Despre asta ai venit să vorbeşti cu mine şi sunt convins că şi pentru mine va fi o lecţie. Mă tem că uneori sunt tentat să-mi iau nasul la purtare.

Horn scutură din cap, cu ochii la podea.

– Hai, hai! Ce fel de lucruri vă spun eu?
– Să trăim întotdeauna cu credinţă în zei şi s-o facem ori de câte ori suntem mulţumiţi de traiul pe care ni l-au dat. Să ne gândim cine e înţelept şi să ne purtăm ca el.
– Ai spus bine, Horn, dar n-ai semănat deloc cu mine. Ce vreau eu să aud e vocea mea, aşa cum am auzit-o pe trepte. Nu vrei să mai încerci?
– Atunci cred că trebuie să stau în picioare, Patera.
– Păi, stai în picioare, atunci.
– Să nu te uiţi la mine, bine?
Silk închise ochii.
Preţ de-un minut neîncheiat, nu se auzi nimic. Prin pleoapele întredeschise, Silk văzu cum scade lumina (cea mai puternică din prezbiteriu) în spatele scaunului său. Îi căzu foarte bine. Antebraţul drept, zdrobit cu o seară înainte de ciocul cârn al celei cu cap alb, era fierbinte şi umflat; şi el era atât de obosit, că îl durea tot corpul.
– Trăiţi cu credinţă în zei – îndemna vocea lui. – Căci acela trăieşte cu credinţă în zei care le arată necontenit că spiritul lui e mulţumit cu ce i s-a dat şi că face numai voia zeilor – spiritul pe care Pas l-a dat fiecărui om drept paznic şi călăuză, tot ce e mai bun în el, înţelegerea şi judecata lui. Aşa cum vreţi să trăiţi în lumea de dincolo, stă în puterea voastră să trăiţi şi pe lumea asta. Dar, dacă oamenii nu vă dau voie…
Silk călcă pe un obiect care-i alunecă sub talpă şi căzu speriat pe pardoseala din argilă roşie.
–… gândiţi-vă la înţelepciune numai ca la marea înţelepciune, înţelepciunea unui prolocutor sau a unui consilier. Acest fapt este, în sine, lipsit de înţelepciune. Dacă aţi putea vorbi chiar astăzi cu un consilier sau cu Înţelepciunea sa, oricare din ei v-ar spune că înţelepciunea e un lucru mărunt, foarte potrivit pentru copiii cei mai mici, dar în aceeaşi măsură şi unul măreţ. Ce este un copil înţelept? Este un copil care caută învăţători înţelepţi şi îi ascultă.

Silk deschise ochii.
– Ceea ce ai spus prima oară, Horn, e din Scrieri. Ştiai?
– Nu, Patera. Am auzit cuvintele de la tine.
– Rosteam un citat. E bine că ai învăţat pasajul pe de rost, chiar dacă ai făcut-o numai ca să râzi de mine. Aşează-te. Vorbeai despre înţelepciune. Ei bine, nu încape îndoială că eu am scos pe gură prostiile alea, dar tu meriţi să înveţi lucruri mai bune. Cine sunt înţelepţii, Horn? Te-ai gândit vreodată? Dacă nu, gândeşte-te acum. Cine sunt ei?
– Păi… tu, Patera.
– NU! – Silk se ridică atât de brusc, că pasărea cârâi. Merse la fereastră şi se uită printre gratii la urmele de pe Strada Soarelui, negre în potopul de lumină stranie coborâtă din cer. – Nu, Horn, eu nu sunt înţelept. Sau, cel puţin, am fost înţelept numai o secundă… O secundă în toată viaţa mea.
Şchiopătă până de partea cealaltă a camerei, până la scaunul lui Horn, şi se aplecă deasupra lui cu un genunchi pe podea.
– Dă-mi voie să-ţi spun cât de prost am fost. Ştii ce credeam când eram de vârsta ta? Că nu conta nimic altceva în afara de gândire, în afară de înţelepciune. Eşti priceput la jocuri, Horn. Fugi şi sari bine şi ştii să te caţeri. Şi eu eram la fel, dar dispreţuiam aceste deprinderi. N-aveam de ce să mă laud cu căţăratul, când nu ştiam să mă caţăr la fel de bine ca maimuţa. Dar gândeam mai bine decât ea, decât oricine altcineva din clasa mea, de fapt. – Zâmbi amar, scuturând din cap. – Şi uite cum gândeam! Mă mândream cu fleacuri!
– Dar nu-i bine să gândeşti, Patera?
Silk se ridică.
– Numai când o faci cum trebuie. Vezi tu, fapta e scopul pe care îl atinge gândul. Fapta e singurul lui scop. La ce altceva foloseşte? Dacă nu trecem la fapte, îşi pierde valoarea. Dacă nu putem trece la fapte, devine inutil.
Se întoarse la scaunul lui, dar nu se aşeză.
– De câte ori m-ai auzit vorbind despre iluminare, Horn?

De vreo douăzeci sau treizeci de ori, cu siguranţă, îţi aduci aminte foarte bine. Repetă ce-am spus.

Horn se uită disperat la Oreb, parcă aşteptând un sfat, dar păsarea îşi dădu capul pe spate şi se fâţâi pe umărul lui Silk, curioasă să audă ce spune Horn. În cele din urmă, băiatul începu să bâjbâie:

– E… înţelepciunea o toarnă zeul în tine. Nu vine din nici o carte sau din altceva. Şi… şi…

– Poate că te-ai descurca mai bine dacă mi-ai imita vocea – îi sugeră Silk. – Ridică-te din nou şi încearcă. Nu mă uit la tine, dacă te emoţionezi.

Horn se ridică, înălţă capul, dădu ochii peste cap şi coborî colţurile gurii.

– A fi iluminat divin înseamnă a şti fără să gândeşti, nu pentru că a gândi e rău, ci pentru că iluminarea e mai bună. Să fii iluminat înseamnă să primeşti din gândirea zeilor.

Apoi, cu vocea lui, Horn continuă:

– Mai bine de-aşa nu pot să te imit, Patera, mi-ar trebui timp mai mult să-mi amintesc.

– Ai putea să alegi cuvinte mai potrivite – îi spuse Silk cu discernământ – dar intonaţia ta e excelentă şi mi-ai surprins particularităţile vorbirii aproape perfect. Însă e mult, mult mai important că nimic din ce-ai spus nu e neadevărat. Dar cine e iluminat, Horn? Cine primeşte iluminarea?

– Oamenii care s-au străduit să ducă o viaţă curată timp îndelungat. Uneori sunt iluminaţi.

– Nu întotdeauna?

– Nu, Patera. Nu întotdeauna.

– M-ai crede – te-ai încrede în mine fără ezitare – dacă ţi-aş spune că am primit-o eu însumi? Răspunde cu da sau nu.

– Da, Patera. Dacă spui tu.

– Că am primit-o nu mai devreme de ieri?

Oreb fluieră încet.

– Da, Patera.

Silk înclină din cap, mai mult pentru sine.

– Am fost iluminat, Horn, şi nu pentru că aş fi avut vreun

merit. Eram gata să zic că ai fost lângă mine, dar nu-i adevărat. Nu chiar.

– A fost înainte de manteion, Patera? Ieri ai zis că ai vrut să faci un sacrificiu singur. Pentru asta a fost?

– Da. Nu l-am mai făcut şi poate că nici n-o să-l fac vreodată…

– Nu tăiat!

– Dacă o fi să tai pe cineva, acela n-o să fii tu – îi spuse Silk lui Oreb. – Poate că nici n-o să fie un animal viu, deşi va trebui să sacrific nenumărate mâine, dar după ce le cumpăr.

– Prieten de joacă?

– Da. – Silk ridică bastonul cu cap de leoaică al lui Blood la nivelul umerilor; Oreb sări pe el, răsucindu-şi capul când la stânga, când la dreapta, ca să-l vadă cu ambii ochi.

Horn rosti:

– Nu m-a lăsat să pun mâna pe ea, Patera.

– Tu n-aveai motive s-o atingi, iar ea nu te cunoştea. Nici unui animal nu-i place să fie atins de străini. Ai avut vreodată o pasăre?

– Nu, Patera. Am avut cândva o căţea, dar a murit.

– Speram să-mi dai nişte sfaturi. N-aş vrea ca Oreb să moară… deşi îmi închipui că stăncuţele de noapte sunt animale rezistente. Întinde mâna.

Horn îl ascultă, iar Oreb sări pe încheietura lui.

– Bun băiat!

– Eu zic să nu încerci s-o ţii tu – îi spuse Silk. – Las-o pe ea să se ţină de tine. Probabil că n-ai avut multe jucării în copilărie, Horn.

– Nu prea. Noi eram… – Horn zâmbi dintr-o dată. – Am avut una, un bărbat din lemn în haină albastră. Mi-a făcut-o bunicul. Avea sfori şi, dacă le trăgeai cum trebuia, mergea şi se înclina.

– Da! – Ochii lui Silk străluciră, iar vârful bastonului cu cap de leoaică căzu bufnind pe podea. – Exact la o asemenea jucărie m-am gândit şi eu. Pot să-ţi povestesc despre una

din jucăriile mele? Mă depărtez de subiect, dar nu mult, îţi promit.

– Sigur, Patera. Dă-i drumul.

– Erau doi dansatori, un bărbat şi o femeie, foarte frumos pictaţi. Dansau pe o scenă mică şi, când răsuceam cheia, începea să cânte muzica. Cei doi dansau, femeia cea micuţă cu foarte multă graţie, bărbatul cel micuţ făcând tumbe şi piruete şi tot felul de salturi. Erau trei melodii – mişcai de un mâner ca s-o alegi pe care-o voiai – şi mă jucam ore întregi, cântam cântece inventate de mine şi-mi închipuiam ce-i spune bărbatul femeii şi femeia bărbatului. Fleacuri, cele mai multe, mă tem.

– Înţeleg, Patera.

– Mama a murit când eram în ultimul an la şcoală, Horn. E posibil să-ţi mai fi povestit. Eu învăţam pe rupte pentru un examen, dar Prelatul m-a chemat în camera lui şi mi-a spus că, după ultimul ei sacrificiu, va trebui să merg acasă şi să-mi iau lucrurile. Casa noastră – întreaga moşie a mamei, dar mai ales casa – a fost luată de Capitoliu, mă înţelegi. Înainte să mergi la şcoală, eşti pus să semnezi un contract.

– Sărac Silk!

Îi zâmbi păsării.

– Poate, deşi la vremea aceea nu gândeam aşa. Suferam din cauza morţii mamei, dar nu cred că-mi părea rău de mine. Aveam cărţi de citit şi prieteni şi nu muream de foame. Dar acum chiar că mă îndepărtez de subiect. Ca să revin la oile noastre, am găsit jucăria de care-ţi spuneam ascunsă în dulapul meu. Fusesem plecat la şcoală şase ani, şi mă îndoiesc că pusesem mâna pe ea cu ani de zile înainte de a pleca. Şi acum, iat-o în faţa mea! Am răsucit cheia şi dansatorii au început să danseze încă o dată pe muzica pe care o ascultasem când fusesem doar un băieţel. Melodia era *Prima iubire*, n-o s-o uit niciodată.

Horn tuşi.

– Nettle[3] şi io vorbim despre asta câteodată, Patera. Ştii tu,

[3] Urzică

despre cum o să fie când o să fim mai mari.
– Nettle şi eu – îl corectă Silk absent. – Asta e bine, Horn. Foarte bine. Amândoi o să fiţi mari mai repede decât vă imaginaţi. O să mă rog pentru voi amândoi. Dar am vrut să-ţi spun că am plâns atunci. N-am plâns la înmormântarea mamei, n-am putut, nici măcar atunci când i-au coborât sicriul în pământ. Dar am plâns atunci, pentru că mi se părea că peste dansatori n-a trecut deloc timpul. Nu aveau de unde să ştie nici că bărbatul care răsucea cheia era tot cel care o răsucise ultima dată, nici că femeia care-i cumpărase de pe Strada Ceasornicului murise. Înţelegi ce-ţi spun, Horn?
– Cred că da, Patera.
– Iluminarea se petrece la fel pentru toată spirala. Timpul se opreşte în loc pentru restul lumii. Pentru tine, există ceva în afara lui – un peritimp în care îţi vorbesc zeii. Mie mi-a vorbit Intrusul. Nu cred c-am povestit prea multe despre el când am vorbit în palestra, dar o să povestesc foarte multe în viitor. Maytera Mint mi-a dezvăluit ceva în această după-amiază, ceva ce nu-mi iese din cap, şi anume că el nu e ca zeii ceilalţi, care se întrunesc în Mainframe; că numai el ştie ce-i în mintea lui. Maytera Mint e plină de umilinţă, dar şi de înţelepciune. Trebuie să fiu atent ca nu cumva să mă orbească prima şi să uit de cealaltă.
– Bună fată!
– Da, şi cucernică. Umilă şi pură.
Horn rosti:
– Iluminarea, Patera. A ta, vreau să zic. De-asta scrie despre tine c-o să ajungi caldé?
Silk pocni din degete.
– Mă bucur că ai pomenit de lucrul ăsta. Aveam de gând să te întreb despre el. Ştiam eu c-am uitat ceva. Cineva a scris cu creta pe un zid: „Silk, viitorul caldé”. Am văzut în drum spre casă. Tu ai făcut-o?
Horn scutură din cap.
– Nici vreun alt băiat?

– Nu cred c-a fost vreunul dintre noi, copiii, Patera. Scrie în două locuri. Pe magazinul de haine vechi şi pe Strada Pălăriei, pe clădirea în care locuieşte Gosseyplum. M-am uitat la ambele scrisuri, sunt foarte sus. Eu ajung să scriu aşa sus fără să mă urc pe ceva, poate că şi Locust, dar el zice că n-a scris.

Silk dădu din cap pentru sine.

– Atunci cred că ai dreptate, Horn. Cineva a scris vorbele acestea pentru că am fost iluminat. Sau mai degrabă pentru că am pomenit cuiva de iluminare şi altcineva a tras cu urechea. Am povestit deja mai multor persoane, inclusiv ţie, şi poate că n-ar fi trebuit.

– Cum a fost, Patera? În afară de faptul că s-a oprit totul în jur, cum ai spus deja?

Preţ de câteva tic-tac-uri ale ceasului de pe şemineu, Silk tăcu, contemplând a suta oară experienţa pe care până acum o răsucise în minte de atâtea ori, încât devenise lucioasă şi mată, ca o piatră spălată de râu. În cele din urmă, rosti:

– În clipa aceea am înţeles tot ceea ce va trebui să ştiu vreodată cu adevărat. Greşesc când spun clipă, pentru că s-a petrecut în afara timpului. Dar eu, Horn – Silk zâmbi – sunt înăuntrul lui, la fel ca tine. Şi am descoperit că îmi trebuie timp ca să înţeleg tot ceea ce mi s-a spus în clipa aceea care n-a fost o clipă. Am nevoie de timp să asimilez. Mă exprim clar?

Bietul Horn înclină şovăitor din cap.

– Cred că da, Patera.

– S-ar putea să fie destul de bine. – Silk se întrerupse din nou, căzut pe gânduri. – Unul din lucrurile pe care le-am aflat este că urmează să fiu învăţător. Un singur lucru vrea Intrusul să fac, să salvez manteionul nostru. Dar vrea să-l salvez în calitate de învăţător.

– Există multe chemări, Horn, dar cea mai nobilă dintre ele este adoraţia pură. Nu e cazul meu; chemarea mea e să-i învăţ pe alţii, iar un învăţător trebuie să treacă la fapte, nu

doar să gândească. Bătrânul pe care l-am întâlnit în seara asta, cel cu piciorul nemaipomenit, a fost şi el învăţător. Dar e foarte dinamic, nu stă locului, aşa bătrân cum e şi cu un singur picior bun. Predă lupta cu sabia. De ce crezi că e aşa? Plin de energie?

Lui Horn îi Străluciră ochii.

– Nu ştiu, Patera. De ce?

– Pentru că lupta cu sabia – mai mult, cu azothul – nu-ţi dă timp de reflectare; astfel, a fi dinamic face parte din învăţătura pe care o dă. Acum ascultă cu atenţie. *El s-a gândit la asta.* Înţelegi? Chiar dacă a lupta cu sabia înseamnă a acţiona, a-i învăţa pe alţii să lupte presupune a gândi. Bătrânul a trebuit să se gândească nu numai la ceea ce trebuie să-i înveţe pe alţii, dar şi cum s-o facă cel mai bine.

Horn încuviinţă din cap.

– Cred că înţeleg, Patera.

– La fel şi tu, Horn, trebuie să te gândeşti cum să mă imiţi înainte s-o faci. Nu numai cum pot fi imitat, dar şi ce anume să imiţi de la mine. Şi când. Acum du-te acasă.

Oreb fâlfâi din aripi.

– Bărbat înţelept!

– Mulţumesc. Du-te, Horn, Dacă Oreb vrea să vină cu tine, poţi să-l păstrezi.

– Patera?

Silk se ridică odată cu Horn.

– Da? Ce este?

– Ai de gând să înveţi lupta cu sabia?

Silk Stătu pe gânduri înainte de a răspunde.

– Sunt lucruri mai importante de învăţat decât lupta cu sabia, Horn. Cu cine să lupţi, de exemplu. Cum să păstrezi un secret. Nu te poţi încrede niciodată în cel ce păstrează numai acele secrete despre care i s-a spus să nu le dezvăluie. Sigur înţelegi lucrul ăsta.

– Da, Patera.

– Şi mai sunt multe de învăţat de la orice învăţător bun

decât subiectul predat. Spune-le tatălui şi mamei tale că nu te-am ţinut aşa de târziu ca să te pedepsesc, ci din cauză că am fost neglijent, motiv pentru care îmi cer iertare.

– Nu plecat! – Oreb începu să bată agitat din aripi, mai zburând, mai căzând de pe umărul lui Horn pe spătarul înalt al scaunului tapiţat.

– Pasărea stat!

Horn era deja cu mâna pe zăvor.

– O să le spun că n-am făcut decât să stăm de vorbă, Patera. O să le spun că m-ai învăţat despre Intrus şi despre multe alte lucruri. O să le spun numai adevărul.

– La revedere! La revedere, băiat! – croncăni Oreb.

– Pasăre proastă – spuse Silk când uşa se închise în spatele lui Horn

– Ce-ai învăţat din toate astea? Poate, câteva cuvinte noi, pe care o să le foloseşti greşit.

– Voia zeilor!

– O, da. Acum eşti foarte înţeleaptă.

Deşi era cald, Silk îşi desfăcu bandajul. După ce lovi cu el perna de pe scaunul pentru îngenuncheat, îl înveli în jurul antebraţului, peste celălalt bandaj.

– Om zeu. Zeul meu.

– Gura! – se răţoi obosit zeul ei.

ÎŞI ÎNFIPSE BRAŢUL ÎN MONITORUL ÎN SPATELE căruia Kypris îi săruta mâna. Avea buzele reci ca moartea, o moarte pe care, la început, o acceptă bucuros. Cu timpul însă, i se făcu frică şi vru să-şi tragă braţul înapoi, dar Kypris nu voi să-i dea drumul. Când îl strigă pe Horn, din gură nu-i ieşi nici un sunet. Sellaria lui Orchid se afla în prezbiteriu şi nu părea deloc ciudat; prin horn, vântul gemea sălbatic. Îşi aminti că Auk îl prevestise şi încercă să-şi amintească şi ce spusese că va aduce vântul.

Fără să-l slăbească din strânsoare, zeiţa se răsuci, cu braţele ridicate; purta o rochie mulată, din material străveziu. Era dureros de conştient de coapsele ei rotunde,

de şoldurile ei pline, ca două globuri. În timp ce-o contempla, orchestra lui Blood cânta *Prima iubire* iar Kypris se transforma în Hyacinth (dar tot Kypris era), mai frumoasă ca niciodată. El dădu din picioare şi se rostogoli, picioarele îi ajunseră deasupra capului, dar mâna, agăţată de a ei, nu voia să se desprindă.

SE TREZI GÂFÂIND. Luminile se stinseseră singure. Îl zări pe Oreb ţopăind şi luându-şi zborul în razele fragile care pătrundeau prin spatele perdelei. Lângă patul lui, pe întuneric, stătea Mucor, goală şi slabă ca un schelet; el clipi; ea se pierdu în ceaţă.

Se frecă la ochi.

Un vânt cald gemea ca în visul lui, dansând cu perdelele zdrenţuite, îngălbenite. Şi bandajul de pe braţ era îngălbenit, presărat cu brumă care se topi la atingere. Îl desfăcu şi biciui cu el cearşaful umed, apoi îl răsuci în jurul gleznei care îl durea din nou, zicându-şi că n-ar fi trebuit să urce scările fără el. Ce va spune doctorul Crane când va afla?

Luminile sclipiră vag când lovi cearşaful. Reuşi să vadă arătătoarele cesuleţului harnic de lângă triptic. Trecuse de miezul nopţii.

Se ridică din pat şi coborî cerceveaua. Numai când o lăsă jos de tot, îşi dădu seama că n-ar fi avut cum să-l vadă pe Oreb zburând – Oreb avea o aripă dislocată.

Merse jos şi-l găsi dând cu ciocul încoace şi încolo după ceva de mâncare. Scoase ultima felie de pâine şi umplu cana păsării cu apă proaspătă.

– Carne? – Oreb îşi dădu capul pe spate şi clămpăni din cioc.

– Dacă vrei carne, trebuie să ţi-o găseşti singur – îi spuse Silk. – Eu n-am. – Se gândi o clipă, apoi adăugă: – poate c-o să cumpăr puţină mâine, dacă Maytera a încasat cecul lui Orchid, sau dacă-l încasez chiar eu. Măcar un peşte, unul viu, pe care să-l ţin în cadă până se termină rămăşiţele de

la sacrificiu, pe urmă să-l împart cu Maytera Rose. Şi cu Maytera Mint, desigur. N-ai vrea nişte peşte proaspăt, Oreb?

– Peşte plăcut!

– Foarte bine, să văd ce pot face. Dar acum va trebui să fii sincer cu mine. Altfel nu-ţi dau peşte. Ai fost la mine în dormitor?

– Nu furat!

– N-am zis c-ai furat – îi explică Silk răbdător. – Ai fost acolo?

– Unde?

– Acolo, sus – arătă el cu mâna. – Ştiu c-ai fost, m-am trezit şi te-am văzut.

– Nu, nu!

– Ba ai fost, Oreb. Te-am văzut cu ochii mei. Te-am urmărit zburând de pe geam.

– Nu zburat!

– N-am de gând să te pedepsesc. Pur şi simplu vreau să ştiu un lucru. Acum ascultă-mă cu atenţie. Când ai fost acolo sus, ai văzut o femeie? Sau o fată? Una tânără şi slabă, fără haine, în dormitorul meu?

– Nu zburat! – repetă pasărea cu încăpăţânare. – Durut aripa.

Silk îşi duse mâna prin părul ca o claie de fân.

– Bine, nu poţi zbura. Pricep. Ai fost acolo sus?

– Nu furat. – Oreb clămpăni din nou.

– Nici n-ai furat. Am înţeles foarte bine.

– Capete de peşte?

Silk lăsă la o parte orice măsură de precauţie.

– Da, mai multe. Şi mari, îţi promit.

Oreb sări pe pervaz.

– Nu văzut.

– Uită-te la mine, te rog. Ai văzut-o?

– Nu văzut.

– Ţi-a fost frică de ceva – medită Silk – poate că de mine când m-am trezit. Poate te-ai temut c-o să te pedepsesc că

ţi-ai vârât nasul în dormitorul meu. N-am dreptate?

– Nu, nu!

– Fereastra asta e exact sub cealaltă. Mi *s-a părut* că te văd zburând, dar de văzut, chiar te-am văzut sărind pe fereastră şi zburând în muri. De-acolo ţi-ar fi fost uşor să te întorci în bucătărie pe fereastră. Nu aşa s-a întâmplat?

– Nu sărit!

– Nu te cred, pentru *că*... – Silk se opri. Auzi cum scârţâie slab patul lui Patera Pike. Se simţi vinovat că-l trezise pe bătrân, care întotdeauna muncea pe rupte şi dormea prost, deşi visase (fusese doar un vis, îşi zise el ferm) că Patera Pike era mort, aşa cum visase şi că Hyacinth îl sărutase pe braţ, că vorbise cu Kypris într-o casă veche şi galbenă de pe Strada Lămpii: cu Doamna Kypris, Zeiţa Iubirii, zeiţa prostituatelor.

Cuprins de îndoială, merse la pompă şi trase din mâner până când apa rece ca gheaţa ţâşni în chiuveta cu dop. Se stropi de mai multe ori pe faţa transpirată şi-şi înmuie părul dezordonat, până când începu să tremure de frig, în ciuda nopţii calde.

– Patera Pike e mort – îi spuse el lui Oreb, care-şi lăsă capul pe spate compătimitor.

Silk umplu ceainicul şi-l puse pe sobă, făcând focul cu o cantitate prea mare de hârtie netrebuincioasă; când flăcările începură să pâlpâie în jurul vasului, se aşeză pe scaunul instabil pe care stătea când mânca şi arătă cu degetul spre Oreb.

– Patera Pike ne-a părăsit primăvara trecută; de fapt, acum un an de zile. Eu însumi m-am ocupat de înmormântare şi, chiar fără piatră, mormântul lui ne-a costat mai mult decât am reuşit noi să strângem. Aşa că ce-am auzit eu a fost vântul sau ceva asemănător. Poate şobolani. Mă exprim destul de clar?

– Mâncat acum?

– Nu. – Silk scutură din cap. – N-a mai rămas decât puţin mate şi o bucată foarte mică de zahăr. Am de gând să-mi

pregătesc o ceaşcă, s-o beau şi să mă duc la culcare. Dacă poţi să dormi şi tu, te sfătuiesc s-o faci.

Sus (deasupra de sellaria, Silk era foarte sigur) patul vechi al lui Patera Pike scârţâi din nou.

Se ridică. Mai avea în buzunar pistolul gravat al lui Hyacinth. În seara aceea, înainte de a intra în prezbiteriu, îl încărcase cu gloanţe din pachetul pe care i-l adusese Auk. Trase butonul de încărcare ca să se asigure că avea un glonţ pregătit cu care să tragă şi apăsă în jos siguranţa. Traversând bucătăria spre scară, strigă:

– Mucor, tu eşti?

Tăcere.

– Dacă eşti tu, acoperă-te. Urc să vorbesc cu tine.

Primul pas îi provocă un junghi în gleznă. Ar fi vrut să aibă la el bastonul lui Blood, dar îl lăsase la capul patului.

La al doilea, podeaua de deasupra scârţâi. Încă trei trepte, apoi se opri să asculte. Vântul nopţii ofta încă deasupra prezbiteriului, gemând prin horn, la fel ca în visul lui. Vântul fusese de vină, din cauza lui scârţâise vechea clădire, mai mult ca sigur. Ce prost, să creadă că auzise patul bătrânului augur pârâind şi trosnind din toate încheieturile sub greutatea trupului bătrân al lui Patera care se răsucea, se ridica o clipă în capul oaselor ca să se roage sau să privească prin ferestrele goale, deschise, înainte de a se culca iar pe spate sau pe-o parte.

Sus, o uşă se închise discret.

Nu încăpea îndoială că fusese uşa lui – cea de la dormitorul lui. Nu-i dăduse nici o atenţie când îşi luase pantalonii şi coborâse în pripă să-l caute pe Oreb. Toate uşile din prezbiteriu se balansau de voie dacă nu erau zăvorâte, deschizându-se şi închizându-se şi lovind pereţii înclinaţi, uşi vechi, scârţâitoare, în cadre strâmbe, care probabil nici nu fuseseră vreodată drepte, după cum sigur nu erau pătrate acum.

Degetul lui Silk se apropie de trăgaciul pistolului; amintindu-şi de avertizarea lui Auk, puse vârful degetului

pe garda trăgaciului.

– Mucor? Nu vreau să-ţi fac rău. Vreau numai să stau de vorbă cu tine. Eşti acolo, sus?

Nici glas, nici paşi nu se auziră de la etaj. Mai urcă nişte trepte. Îi arătase azothul lui Auk, gest foarte imprudent; un azoth valora mii de carduri. Auk putea sparge case mai mari şi mai bine păzite decât asta oricând avea chef. Acum venise după azoth sau îşi trimisese un complice, prinsese ocazia când se aprinseseră luminile în bucătărie.

– Auk? Sunt eu, Patera Silk.

Nu-i răspunse nimeni.

– Am un pistol în mână, dar nu vreau să fiu obligat să-l folosesc. Dacă ridici mâinile şi nu opui rezistenţă, n-o s-o fac. Şi nici n-o să te predau Gărzii.

Vocea lui aprinse singura lumină palidă de pe palier. Mai avea zece trepte. Le urcă greoi, încetinit de teamă şi durere deopotrivă. Văzu mai întâi o pereche de picioare îmbrăcate în negru în pragul dormitorului său, apoi tivul robei negre, apoi faţa zâmbitoare a augurului îmbătrânit.

Patera Pike îi făcu semn cu mâna şi se pierdu într-o ceaţă argintie. Calota cu boruri albastre îi alunecă încet pe podeaua strâmbă de pe palier.

Capitolul 2
Doamna Kypris

NICI SILK, NICI MAYTERA MARBLE NU-ŞI AMINTISERĂ DE BOCITOARE, totuşi, acestea apărură cu o oră înainte ca ritualul de înmormântare a lui Orpine să înceapă, alertate de vânzătorul de la care se cumpărase virnanţul. Fiindcă li se promiseseră două carduri, până la venirea primilor participanţi îşi crestaseră deja braţele, pieptul şi obrajii cu cremene şi erau întruchiparea nenorocirii, cu părul lung fluturând în vânt, în timp ce-şi rupeau hainele pline de funingine, urlau sau îngenuncheau ca să-şi mâzgălească obrazul însângerat cu praf.

Cinci bănci lungi fuseseră aşezate deoparte în faţa manteionului pentru participanţii care începură să sosească câte doi sau câte trei la scurtă vreme după ce se umplu partea din vechiul manteion, deschisă publicului, de pe Strada Soarelui. Majoritatea erau tinere pe care Silk le văzuse cu o după-amiază înainte în casa galbenă a lui Orchid de pe Strada Lămpii, dar erau şi doi-trei negustori (trimişi cu forţa de Orchid, fără îndoială, îşi zise el) şi o gaşcă de bădărani, foarte posibil prieteni de-ai lui Auk.

Auk veni şi el şi aduse berbecul promis. Maytera Mint îl aşeză printre ceilalţi participanţi, cu faţa strălucind de fericire; Auk îi explicase, bănui Silk, că fusese prieten cu moarta. Luă de la el funia cu care era legat berbecul, îi mulţumi cu politeţe formală (primind în schimb un zâmbet stânjenit) şi scoase animalul prin uşa laterală în grădină, unde Maytera Mint dirija ceea ce se putea numi o menajerie.

– Juninca aceea mi-a mâncat câteva mâini de pătrunjel – îi

spuse ea lui Silk – şi mi-a culcat iarba. Dar mi-a lăsat şi un cadou, aşa că anul viitor o să am o grădină mult mai frumoasă. Şi iepurii ăia… O, Patera, nu-i aşa că-i minunat? Uită-te la ei!

Silk se uită la animale, mângâindu-şi obrazul drept şi plănuind ordinea sfântă în care să le sacrifice. Unii auguri preferau să înceapă cu animalul cel mai mare, alţii, cu un sacrificiu general pentru toţi Cei Nouă; astăzi, asta ar însemna juninca albă în oricare din cazuri. Dar…

– Lemnul n-a ajuns încă. Maytera a insistat să se ducă ea după el. Eu am vrut să trimit nişte băieţi. Dacă nu se întoarce în căruţă…

Era vorba de Maytera Rose, bineînţeles, iar Maytera Rose de-abia mergea.

– Încă mai vine lume – îi spuse Silk Mayterei Marble, absent. – Pot să mă duc acolo şi să vorbesc cu ei puţin, dacă trebuie.

I-ar fi convenit (recunoscu el, după ce se autoexamină fără milă) să găsească o scuză ca să înceapă ritualul înmormântării lui Orpine fără Maytera Rose şi să-l încheie tot fără ea, la drept vorbind. Dar, până nu venea cedrul şi nu se aprindea focul sacru, nu se putea face nici un sacrificiu.

Se întoarse în manteion, la timp ca să vadă sosirea lui Orchid, dichisită din cale-afară în catifea brun-roşcată şi blană de samur, în ciuda arşiţei, şi cam beată. Lacrimile i se scurgeau pe obraji în timp ce Silk o conduse la scaunul dinspre interval din primul rând, special păstrat pentru ea. Deşi considera că ar fi trebuit să-l amuze mersul ei clătinat şi zdrăngănitul mărgelelor ei negre, Silk descoperi că o compătimea din toată inima. Prin contrast, fiica ei, protejată de umezeala din sicriul scânteietor, plin de gheaţă, de o bucată de polimer aproape invizibilă, părea împăcată şi liniştită.

– Mai întâi mioara cea neagră – se trezi Silk bolborosind, fără să-şi poată explica în ce fel ajunsese la această

hotărâre. O anunţă pe Maytera Marble, apoi ieşi pe poarta grădinii afară, pe Strada Soarelui, să caute căruţa cu cedru a Mayterei Rose.

Participanţii la înmormântare soseau întruna: chipuri familiare din nenumăratele zile ale Scyllei, dar şi necunoscute, legate într-un fel sau altul de Orpine sau Orchid, sau pur şi simplu oameni care auziseră (cum auzise tot cartierul) că astăzi se vor aduce zeilor multe sacrificii bogate pe Strada Soarelui, în manteionul care era, probabil, cel mai sărac din întreg Vironul.

– Eu nu pot să intru? – auzi un glas în dreptul cotului. – Nu vor să mă lase.

Tresărind, Silk se uită la faţa aproape rotundă a Sclerodermei, soţia măcelarului, o femeie pe cât de lungă, pe atât de lată.

– Ba sigur că poţi – îi spuse el.

– Sunt nişte bărbaţi la uşă.

Silk înclină din cap.

– Ştiu. Eu i-am pus acolo. Dacă n-aş fi făcut-o, n-ar mai fi avut loc participanţii la înmormântare şi mai mult ca sigur s-ar fi revoltat înainte de primul sacrificiu. O să-i lăsăm pe câţiva din ei să stea pe intervalele laterale imediat ce soseşte lemnul.

O luă pe Scleroderma cu el în grădină şi încuie poarta în urma lor.

– Vin în fiecare zi a Scyllei.

– Ştiu, îi spuse Patera.

– Şi las câte ceva de câte ori pot. Destul de des, să ştii. Aproape întotdeauna pun cel puţin un bit.

Silk încuviinţă cu un semn din cap.

– Ştiu. De-asta o să te duc înăuntru prin uşa laterală, pe furiş. O să ne prefacem că ai adus un animal de sacrificiu. Dar n-o s-o spunem – adăugă el repede.

– Îmi pare rău că ţi-am aruncat carnea de pisică în cap atunci. Să te murdăresc aşa, de sus până jos… Am făcut un lucru groaznic. Am fost furioasă.

Femeia porni clătinat în faţa lui, poate pentru că nu voia să-l privească în ochi; se opri să admire juninca albă.

– Ia uite ce de carne are pe ea!

Silk nu-şi putu reţine un zâmbet.

– Acum aş vrea să am nişte bucăţi din carnea ta de pisică. Le-aş da păsării mele.

– Ai o pasăre? Mulţi oameni cumpără carne de la mine pentru câinii lor. O să-ţi aduc şi ţie.

O conduse înăuntru pe intrarea laterală, ţinându-se de promisiune, şi o lăsă în grija lui Horn.

DUPĂ CE URCĂ TREPTELE SPRE AMBION, prima încărcătură de cedru fu adusă pe pasajul central. Maytera Rose apăru ca din senin lângă altar ca să supravegheze aprinderea focului, acest loc comun i-l aduse pe Patera Pike – uitase de el din cauza agitaţiei cu pregătirile din dimineaţa respectivă – în faţa ochilor minţii.

Mai degrabă pe spiritul lui Patera, îşi zise Silk. N-avea nimic de câştigat dacă nega, dacă nu spunea lucrurilor pe nume. Susţinea spiritualul şi supranaturalul din copilărie. Cum ar fi fost s-o ia acum la fugă, îngrozit de simpla pomenire a unui spirit?

Scrierile Carismatice se aflau pe ambion, aşezate acolo de Maytera Marble cu mai mult de o oră înainte. În Ziua Phaeei, Silk le spusese copiilor din palestra că în ele găseau întotdeauna îndrumări. Va începe cu o lectură, aşadar; poate că va găsi în ea ceva şi pentru el, cum s-a întâmplat şi acum două după-amieze. Deschise cartea la întâmplare şi linişti din ochi adunarea.

– Ştim că moartea este uşa spre viaţă, aşa cum viaţa pe care o cunoaştem este uşa spre moarte. Haideţi să descoperim ce sfat dă înţelepciunea trecutului surorii noastre, dar şi nouă.

Se întrerupse. Chenille (ieşi în evidenţă imediat, datorită părului ei roşu aprins, luminat din spate de razele arzătoare ale soarelui ce pătrundeau prin uşa deschisă) tocmai

intrase în manteion. Îi spusese să vină, îşi aminti el, de fapt, îi ceruse să vină. Foarte bine, iat-o c-a venit. Îi zâmbi, dar ochii ei, mai mari şi mai întunecaţi decât şi-i amintea, fixau cadavrul lui Orpine.

– Sperăm nu numai c-o să ne pregătească pentru moarte, dar că o să ne şi înveţe cum să ne îmbunătăţim vieţile. – După încă o pauză solemnă, aruncă scurt ochii pe pagină. – *Orice om îndurerat sau nemulţumit de orice este ca un porc ce urmează a fi sacrificat*, *dă din picioare şi guiţă*. *Ca o porumbiţă în aşteptarea sacrificiului e cel ce se lamentează în tăcere*. *Ceea ce ne deosebeşte pe noi este faptul că ne este dat să fim de acord*, *dacă vrem*, *cu necesitatea impusă nouă*, *tuturor*.

O dâră de fum de cedru parfumat străbătu ambionul. Focul era aprins; sacrificiile puteau începe. Peste un minut, în grădină, Maytera Marble va zări fumul ridicându-se prin uşa divină din acoperiş şi va aduce mioara neagră pe Strada Soarelui, în manteion, pe la intrarea principală. Silk făcu semn către mirenii musculoşi pe care-i plasase acolo, iar intervalele laterale începură să se umple de lume.

– Iată, cu adevărat, sfatul căutat. În curând, îi voi ruga pe zei să ne vorbească direct, dacă vor vrea. Dar ce lucru anume ne-ar putea spune ei, care să ne folosească mai mult decât înţelepciunea pe care tocmai ne-au oferit-o? Nimic, cu siguranţă. Atunci, gândiţi-vă. Care necesitate ne este impusă? Propria noastră moarte? Aceasta este un fapt indiscutabil. Dar mai sunt multe, multe altele. Suntem, fiecare, supuşi fricii, bolii şi relelor nenumărate. Mai rău, suferim încă ceva: pierderea prietenului, a iubitului, a copilului nostru.

Luă o pauză cu teamă, în speranţa că Orchid nu va izbucni în lacrimi.

– Toate aceste lucruri – continuă el – sunt premise ale existenţei noastre. Haideţi să ne supunem lor de bună voie.

Chenille stătea jos acum, lângă micuţa şi negricioasa Poppy. Studiindu-i chipul lipsit de expresie, brutal de

atrăgător, şi privirea goală, Silk îşi aminti că era dependentă de drogul ocru numit rugină, care o stimulase pe Hyacinth; probabil că oamenii reacţionau diferit la el, iar Hyacinth nu luase o cantitate prea mare.

– Orpine zace în faţa noastră, totuşi noi ştim că ea nu este aici. N-o s-o mai vedem în această viaţă. Era blândă, frumoasă şi generoasă. Ne-a împărtăşit şi nouă din fericirea ei. Prin ce suferinţe a trecut, nu putem afla, căci nu ni le-a împărtăşit, ci le-a îndurat singură. Ştim că era protejată de Molpe, pentru că a murit de tânără. Dacă vă întrebaţi de ce a protejat-o o zeiţă, gândiţi-vă la ceea ce tocmai v-am spus. Protecţia zeilor nu se cumpără cu bogăţii – tot ceea ce există în spirală le aparţine deja. Nici nu se poate comanda de autoritate; noi suntem supuşii zeilor, nu ei sunt supuşii noştri, şi aşa va rămâne pentru totdeauna. Noi, cei din oraşul Viron, poate că nu am apreciat-o prea mult pe Orpine; sigur nu am apreciat-o pe măsura meritelor ei. Dar, în ochii zeilor atoateştiutori, aprecierea noastră nu înseamnă nimic. În ochii zeilor atoateştiutori, ea era nepreţuită.

Silk se întoarse şi se adresă strălucirii cenuşii de la Fereastra sacră:

– Primiţi, o, zei, cu toţii, sacrificiul acestei tinere femei. Deşi inimile noastre sunt sfâşiate de durere, noi, mama ei – (şoapte întrebătoare se auziră dintr-o dată printre participanţii la înmormântare) – şi prietenii ei – ne supunem.

Bocitoarele, care tăcuseră cât vorbise Silk, începură să urle în cor.

– Dar vorbiţi-ne, vă rugăm, despre vremurile care vor veni – continuă Silk. – Pentru ea şi pentru noi, deopotrivă. Ce trebuie să facem? Vorbele voastre, cât de puţine, le vom preţui. Dar, dacă veţi hotărî altfel…

Aşteptă în linişte, cu braţele deschise. Ca întotdeauna, de la fereastră nu se auzi nici un sunet, nu se zări nici o fâlfâire colorată.

Lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

– Ne supunem. Vorbiţi-ne, vă rugăm, prin celelalte sacrificii ale noastre.

Maytera Marble, care stătuse în aşteptare înăuntru, chiar lângă uşa de pe Strada Soarelui, intră cu mioara neagră.

– Această frumoasă mioară neagră este oferită Marelui Hierax, Stăpânul Morţii şi al lui Orpine în viaţa de apoi, de către Orchid, mama ei.

Silk îşi puse mănuşile de sacrificiu şi primi cuţitul cu mâner de os de la Maytera Rose.

Maytera îl întrebă în şoaptă: – Mielul? – iar el îi confirmă printr-o înclinare a capului.

Silk înjunghie şi tăie mioara cu gesturi iuţi, aproape invizibile. Maytera Mint îngenunche să prindă câţiva stropi de sânge în potirul ei de pământ. În clipa următoare îi aruncă în foc, producând un şuierat impresionant şi un fuior de fum. Vârful cuţitului lui Silk găsi articulaţia dintre două vertebre şi capul mioarei negre căzu imediat, sângerând. Îl ridică, apoi îl aruncă în foc. Urmară cele patru copite, în succesiune rapidă.

Cu cuţitul în mână, Silk se întoarse din nou spre Fereastra Sacră.

– Primeşte, o, Hierax, această frumoasă mioară sacrificată. Şi vorbeşte-ne, te rugăm, despre vremurile care vor veni. Ce trebuie să facem? Vorbele tale, cât de puţine, le vom preţui. Dar, dacă vei hotărî altfel…

Lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

– Ne supunem. Vorbeşte-ne, te rugăm, prin acest sacrificiu.

Luă carcasa mioarei, o aşeză pe marginea altarului şi despică pântecele. Ştiinţa prezicerii se baza pe reguli fixe, deşi permitea şi interpretări personale. Studiind măruntaiele strânse şi răsucite şi ficatul roşu al mioarei, Silk se înfioră. Maytera Mint, care ştia ceva din tainele prezicerii, precum toate sibilele, îşi întorsese privirea de la ele.

– Hierax ne avertizează că mulţi urmează să păşească pe cărarea pe care a pornit Orpine. – Silk făcu eforturi să-şi controleze vocea. – Ne pândeşte boala, războiul sau foametea. Haideţi să nu spunem că zeii nemuritori au permis acestor rele să ne lovească fără să fim preveniţi. – Un freamăt de nelinişte străbătu mulţimea de adoratori ai zeilor. – Acesta fiind faptele, haideţi să fim de două ori recunoscători zeilor, care, în mărinimia lor, îşi împart hrana cu noi.

– Orchid, tu ai adus această ofrandă, tu eşti, aşadar, îndreptăţită să iei prima din ea. O doreşti pe toată? Sau numai o parte din ea?

Orchid scutură din cap.

– În acest caz, mioara sfântă va fi împărţită între noi. Toţi doritorii să vină în faţă şi să ia o porţie din hrana sacră. – Silk ridică glasul către mirenii de la intrarea de pe Strada Soarelui, deşi prezenţa lor permanentă îi răspunse dinainte la întrebare. – Mai sunt mulţi afară? Foarte mulţi?

– Câteva sute, Patera – răspunse unul din ei.

– Atunci îi rog pe cei care s-au servit din sfânta masă să plece imediat. Cei de afară vor intra pe rând, unul câte unul, când va ieşi câte o persoană dinăuntru.

La fiecare sacrificiu făcut de Silk până atunci, cei veniţi la altar nu primiseră decât o felie subţire de carne. Acum avea ocazia să-şi arate mărinimia, şi şi-o arătă: o pulpă întreagă unuia, jumătate de muşchi altuia, pieptul pentru un al treilea; gâtul i-l dădu unei femei care gătea pentru palestra, o coastă o oferi văduvei care locuia la cincizeci de metri de prezbiteriu. Junghiurile din gleznă erau un preţ mic de plătit pentru zâmbetele şi mulţumirile primite.

– Ofer eu însumi acest miel negru lui Tartaros cel tenebros, ca să respect un jurământ.

Odată mielul sacrificat, Silk se adresă Ferestrei Sacre:

– Primeşte, o, Tartaros cel tenebros, sacrificiul acestui miel. Şi vorbeşte-ne, te rugăm, despre vremurile care vor veni. Ce trebuie să facem? Vorbele tale, cât de puţine, le

vom preţui. Dar, dacă vei hotărî altfel…

Lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

– Ne supunem. Vorbeşte-ne, te rugăm, prin acest sacrificiu.

Măruntaiele mielului erau puţin mai optimiste.

– Tartaros, Stăpânul întunericului, ne avertizează că mulţi dintre noi trebuie să plece în curând pe tărâmul pe care-l conduce, deşi vom ieşi din nou la lumină. Toţi doritorii să vină în faţă şi să ia o porţie din hrana sacră.

Cocoşul negru se zbătea în Strânsoarea Mayterei Marble, bătând din aripi ca să se elibereze – semn rău. Silk îl oferi în întregime, umplând manteionul cu miros de pene arse.

- Acest berbec cenuşiu este oferit de Auk. Pentru că nu e nici alb, nici negru, nu poate fi oferit Celor Nouă, nici unuia separat, nici tuturor la un loc. Însă poate fi oferit tuturor zeilor sau unuia nu atât de însemnat. Cui să-l oferim, Auk? Mă tem că va trebui să vorbeşti tare.

Auk se ridică.

– Celui despre care vorbeşti tot timpul, Patera.

– Intrusului. Fie ca el să ne vorbească prin prevestiri!

Dintr-o dată, Silk fu cuprins de o veselie inexplicabilă. La semnul său, Maytera Rose şi Maytera Mint umplură altarul cu cedru parfumat, până când flăcările trecură de poarta zeilor şi săriră deasupra acoperişului.

– Primeşte, o, Intrus obscur, sacrificiul acestui berbec minunat. Şi vorbeşte-ne, te rugăm, despre vremurile care vor veni. Ce trebuie să facem? Vorbele tale, cât de puţine, le vom preţui. Dar, dacă vei hotărî altfel…

Lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

– Ne supunem. Vorbeşte-ne, te rugăm, prin acest sacrificiu.

Capul berbecului explodă în foc când Silk se aplecă să examineze măruntaiele.

– Acest zeu ne vorbeşte deschis – anunţă el după cercetarea lor amănunţită. – Nu cred că am mai văzut vreodată atâtea prevestiri într-un singur animal. Este un

mesaj pentru tine personal, Auk, vreau să spun un mesaj care poartă semnul celui care a oferit sacrificiul. Pot să-l rostesc acum? Sau preferi să ţi-l comunic în particular? Aş zice că sunt veşti bune.

De la locul lui, pe una din băncile din faţă, Auk tună:

– Cum crezi tu că e mai bine, Patera.

– Foarte bine. Intrusul ne arată că până acum ai acţionat de unul singur, dar vremea aceea se apropie de sfârşit. Vei sta în fruntea unei mulţimi de viteji. Ei şi cu tine veţi triumfa.

Auk îşi ţugui buzele într-un fluierat silenţios.

– Văd un mesaj şi pentru mine. Întrucât Auk a fost atât de deschis, eu nu mă pot lăsa mai prejos. Va trebui să fac voia zeului care ne vorbeşte şi voia lui Pas, de asemenea. Desigur, mă voi strădui să le împlinesc pe amândouă, dar din felul în care apar scrise aici, cred că sunt una şi aceeaşi. – Silk ezită, muşcându-şi buza de jos; veselia pe care o simţise cu câteva clipe înainte se topise ca gheaţa din jurul lui Orpine. – Văd aici şi o armă, o armă îndreptată spre inima mea. Voi încerca să mă pregătesc.

Trase aer adânc în piept, înspăimântat şi, în acelaşi timp, ruşinat de spaima lui.

– În final, citesc şi un mesaj pentru noi toţi: când ne va ameninţa pericolul, va trebui să ne găsim adăpost între nişte pereţi înguşti. Ştie cineva ce ar putea însemna acest lucru?

Deşi îl lăsau picioarele, Silk se ridică şi cercetă marea de chipuri din faţa lui.

– Bărbatul de lângă icoana lui Tartaros. Ai vreo idee, fiule?

Bărbatul spuse ceva, dar Silk nu-l auzi.

– Vrei să te ridici, te rog? Ca să te auzim mai bine.

– Sunt nişte tuneluri vechi pe sub oraş, Patera. Unele se dărâmă, altele-s pline de apă. Echipa mea a dat peste unul săptămâna trecută, săpând pentru Trezoreria nouă. Ne-au pus să-l umplem, ca să nu se lovească nimeni. Nişte locuri tare înguste şi numai rocă albă peste tot.

Silk înclină din cap.

– Am auzit de ele. Ar putea fi un loc de refugiu, bănuiesc, şi poate că la ele se referă mesajul.

– În casele noastre – rosti o femeie. – Nimeni din cei de aici nu are casă mare.

Orchid se răsuci în scaun ca s-o privească.

– Într-o barcă – propuse un bărbat de partea cealaltă a intervalului.

– Şi acestea sunt nişte posibilităţi. Haideţi să ţinem minte mesajul Intrusului. Sunt convins că înţelesul lui ni se va dezvălui la timpul potrivit.

Maytera Marble stătea în spatele prezbiteriului, cu o pereche de porumbei în mână. Silk spuse:

– Auk este primul care are dreptul să ia din hrana sacră. Auk? O vrei pe toată sau numai o porţie din ea, fiule?

Auk refuză scuturând din cap, iar Silk tranşă repede carcasa berbecului, aruncând în focul de pe altar inima, plămânii şi intestinele, după ce împărţi restul.

Maytera Marble rămase doar cu un porumbel, în vreme ce Silk îl arătă pe celălalt Ferestrei Sacre.

– Primeşte, o, frumoasă Kypris, sacrificiul acestor mândri porumbei albi. Şi vorbeşte-ne, te rugăm, despre vremurile care vor veni. Ce trebuie să facem? Vorbele tale, cât de puţine, le vom preţui. Dar, dacă vei hotărî altfel…

Lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

– Ne supunem. Vorbeşte-ne, te rugăm, prin acest sacrificiu.

Tăie capul păsării dintr-o singură mişcare dibace. Îl aruncă în foc, apoi ridică trupul care se zbătea, alb şi purpuriu, ca să stropească cu sânge cedrul parfumat. La început, crezu că ochii holbaţi şi gurile căscate ale participanţilor la înmormântare şi ale mulţimii venite să se închine zeilor ori să primească o bucăţică din sacrificiile mortuare nu erau decât o reacţie la cele întâmplate pe altar. Poate că-i luaseră foc mănuşile sau haina ori leşinase bătrâna Maytera Rose.

MAYTERA MARBLE VĂZU FEREASTRA SACRĂ SCĂLDATĂ ÎN culori şi auzi o voce neclară. Vorbea un zeu, cum vorbise Pas pe vremea lui Patera Pike. Îngenunche şi involuntar scăpă porumbelul. Pasărea ţâşni spre acoperiş, apoi, ca şi cum s-ar fi ridicat odată cu flăcările, dispăru pe poarta zeilor. Un bărbat neras din rândul al doilea, văzând-o, îngenunche şi el. În clipa următoare, tinerele înzorzonate şi îmbrăcate în haine strălucitoare, care veniseră cu Orchid, îngenuncheară la rândul lor, dându-şi coate şi trăgându-le de poala hainei pe cele rămase în picioare, transfigurate. Când, în cele din urmă, Maytera Marble înălţă capul să vadă, aproape sigur pentru cea din urmă oară în viaţa ei, vârtejul de culori ale zeităţii prezente, Patera Silk se afla deja lângă ea, cu mâinile împreunate a rugăciune.

– Vino înapoi! – imploră el culorile prinse în dans şi tunetul îndepărtat. – O, vino înapoi!

Maytera Mint văzu clar faţa zeiţei şi îi auzi vocea. Până şi ea, care cunoştea atât de puţine despre lume şi ar fi vrut să cunoască şi mai puţine, ştia că amândouă erau mult mai frumoase decât faţa şi vocea oricărei muritoare. Semănau foarte bine cu ale ei, iar asemănarea devenea tot mai evidentă până când, în cele din urmă, împinsă de veneraţie şi din modestie exagerată, Maytera Mint închise ochii. Fu cel mai mare sacrificiu pe care îl făcuse vreodată, şi făcuse cu miile, dintre care cel puţin cinci excepţionale.

MAYTERA ROSE ÎNGENUNCHE ULTIMA DINTRE CELE TREI SIBILE, nu din lipsă de respect, ci pentru că trebuia să se folosească de anumite părţi ale corpului cu care se născuse, părţi care acum erau moarte în sensul strict al cuvântului, chiar dacă funcţionau şi aveau să funcţioneze ani de zile. Echidna o pedepsise să nu-i vadă pe zei – dreaptă pedeapsă – aşa că nu vedea şi nu auzea nimic, deşi nuanţele sacre dansau mereu de-a lungul şi de-a latul Ferestrei Sacre. În timbrul grav al glasului divin, timbru pe care se trezi că-l compară

cu sunetele de violoncel, prindea din când în când un cuvânt sau o expresie. Tânărul Patera Silk (atât de neglijent de obicei, dar niciodată mai neglijent decât atunci când avea de-a face cu probleme de cea mai mare însemnătate) scăpase pe jos cuţitul pentru sacrificii, cuţitul pe care ea îl curăţa, îl ungea şi-l ascuţea de aproape un secol, pătat de sângele porumbelului. Maytera Rose se întinse şi-l ridică. Mânerul de os nu crăpase; lama nici măcar nu se murdărise la atingerea scurtă a podelei; o şterse totuşi de mânecă, pentru orice eventualitate. Absorbită de gânduri, probă vârful cuţitului cu degetul mare în timp ce asculta şi uneori înţelegea, sau aproape înţelegea, câte-o frază muzicală scurtă, cântată de o orchestră prea armonioasă pentru această spirală, această spirală care era, asemenea Mayterei Rose, epuizată şi devastată, învechită, deşi vremea ei nu venise niciodată, prea bătrână, deşi nici pe departe atât de bătrână ca Maytera Marble, dar mult mai aproape de moarte. Violoncele din pădurile din Mainframe, flaute de diamant. Maytera însăşi, bătrâna Maytera Rose, care era atât de obosită încât nici nu mai ştia că e obosită, cântase odată la flaut. Nu se mai gândise la el de la ruşinea sângelui. Îl rosese durerea, îşi zise ea, îl torturase până la amuţire, deşi odată sunase atât de dulce, o, cât de dulce, pe înserat.

Maytera Rose pricepu că zeiţa nu era Echidna. Thelxiepeia, poate, ori Scylla cea aspră la vorbă. Scylla era una din preferatele ei, iar azi e Ziua Scyllei, la urma urmei.

VOCEA SE STINSE. Treptat, culorile dispărură ca nuanţele splendide şi alambicate ale pietrelor spălate de apă, care se şterg când pietrele se uscă la soare. Rămas în genunchi, Silk se închină, atingând cu fruntea podeaua sanctuarului. Un murmur străbătu adunarea participanţilor şi adoratorilor şi pluti în aer până se transformă în tunet prevestitor de furtună. Silk se uită la mulţime peste umăr. Un bărbat cu trăsături aspre care stătea lângă Orchid striga şi ameninţa

cu pumnul Fereastra Sacră, cu ochii ieşiţi din orbite şi roşu la faţă, furios din motive pe care Silk nu putea decât să le ghicească. O tânără adorabilă, cu şuviţe ondulate, negre ca mărgelele lui Orchid, dansa pe intervalul din mijloc pe o melodie cântată numai pentru ea.

Silk se ridică şi se îndreptă şchiopătând încet spre ambion.

– Toţi aceia dintre voi care sunt îndreptăţiţi să audă…

Vorbi, dar vocea nu i se făcu auzită. Îşi mişcase limba şi buzele, aerul trecuse printre ele, dar nici măcar un trompetist n-ar fi reuşit să se facă auzit în vacarmul din jur.

Înălţă braţele şi se uită din nou la Fereastra Sacră. Licărea cenuşie, pustie, ca şi cum nici o zeiţă n-ar fi vorbit vreodată de la ea. Ieri, în casa galbenă de pe Strada Lămpii, zeiţa îi spusese c-o să-i vorbească din nou în curând şi repetase: *curând.*

Se ţinuse de cuvânt, îşi zise el.

Îi trecu prin minte gândul trândav că registrele din spatele Ferestrei Sacre nu vor mai fi goale, aşa cum le văzuse întotdeauna. Acum, unul dintre ele va arătă o singură zeiţă; celălalt va arăta cât a durat teofania ei, în unităţi de neînţeles pentru cei vii. Voia să se uite la ele, să se convingă de adevărul celor văzute şi auzite.

– Toţi aceia dintre voi care sunt îndreptăţiţi să audă…

Glasul lui sună fragil şi moale, dar cel puţin şi-l auzi.

Toţi aceia dintre voi care sunt îndreptăţiţi să se audă vorbind când nu se aud deloc, îşi zise el. Toţi aceia dintre voi care sunt îndreptăţiţi să ştie ce au simţit şi ce i-au spus zeiţei sau ce au vrut să-i spună… deşi cei mai mulţi dintre noi nu vor şti niciodată.

Zarva se domolea, aşa cum se domolesc valurile pe apă. Vorbeşte cu multă forţă, îşi spuse Silk, din diafragmă. Fusese lăudat la şcoală pentru asta.

– Aveţi dreptul să aflaţi ceea ce a spus zeiţa şi numele pe care şi l-a dat. Era Kypris; nu face parte dintre Cei Nouă, după cum ştiţi. – Înainte să se poată opri, adăugă: – De asemenea, aveţi dreptul să aflaţi că zeiţa Kypris mi s-a mai

arătat o dată, într-o altă revelaţie.

Kypris îi spusese să nu vorbească cu nimeni despre asta, iar el n-o ascultase; era sigur că nu-l va ierta niciodată şi nici el nu se va ierta pe sine.

– Kypris e menţionată de şapte ori în Scrieri, acolo unde se spune că e întotdeauna interesată de… de… de femei tinere. Fete la vârsta căsătoriei. Fără îndoială că s-a interesat şi de Orpine. Sunt convins.

Între timp, se făcuse linişte, mulţi îl ascultau absorbiţi; dar mintea lui era tot copleşită de minunea zeiţei şi-i era imposibil să gândească coerent.

– Frumoasa Kypris, care ne-a adus atâta bucurie, e pomenită în Scrierile Crasmologice de şapte ori. Cred că v-am mai spus, dar poate nu m-a auzit toată lumea. Ei i se oferă porumbei şi iepuri albi, de aceea am adus porumbeii. Păsările au fost aduse de mama ei… vreau să zic, de mama lui Orpine, Orchid.

Graţie providenţei, îşi aminti să mai spună ceva:

– În Scrieri este onorată drept însoţitoarea preferată de Pas dintre zeii minori.

Se opri şi înghiţi.

– Am spus că aveţi dreptul să auziţi tot ce a spus. Aşa cere canonul. Din nefericire, nu-l pot respecta în întregime. O parte din mesajul ei e numai pentru persoana cea mai îndurerată dintre noi. Trebuie să i-l transmit în particular şi voi lua măsuri să o fac imediat ce am terminat aici.

Marea de chipuri fremăta. Până şi bocitoarele ascultau, cu ochii mari şi gura căscată.

– Ea, adică frumoasa Kypris, a spus trei lucruri. Unul este mesajul pe care trebuie să-l comunic mai departe. Al doilea e că va profeţi pentru ca noi s-o credem. Nu cred că e cineva aici care n-o face, nu acum. Dar e posibil ca unii să-i pună la îndoială teofania mai târziu. Sau ca ea să ne fi avut în vedere pe noi, toţi locuitorii din Viron.

– Iată ce a profeţit: va avea loc o crimă înfiorătoare, una izbutită, aici, în Viron. Ea îi va lua pe… criminali sub mantia

ei protectoare şi aşa vor învinge.

Tremurând şi străduindu-se din toate puterile să se stăpânească, Silk făcu o pauză. Îl salvă bărbatul de lângă Auk, care strigă:

– *Când*? Când va avea loc?

– La noapte. – Silk îşi drese glasul. – A spus că va avea loc la noapte.

Omul închise gura cu zgomot şi se holbă în jur.

– A treia profeţie a fost aceasta: va reveni la Fereastra Sacră cât de curând. Am rugat-o – poate că m-aţi auzit, unii dintre voi. Am implorat-o să revină şi mi-a promis că se va întoarce curând. Asta… asta e tot ce vă pot spune acum.

Silk o văzu pe Maytera Marble cu capul plecat şi simţi că se roagă pentru el, ca el să primească puterea şi prezenţa de spirit de care era limpede că avea mare nevoie. Faptul însuşi îl întări.

– Acum trebuie s-o rog pe cea mai îndurerată dintre noi să vină aici, sus. Orchid, fiica mea, vino lângă mine. Trebuie să ne retragem într-un… într-un loc ferit, ca să-ţi transmit mesajul de la zeiţă.

O s-o ducă în grădină pe uşa laterală. Grădina îi aminti de junincă şi de celelalte victime.

– Vă rog pe toţi să rămâneţi pe loc. Sau să plecaţi, dacă vreţi, şi să-i lăsaţi pe ceilalţi să împartă între ei hrana sacră. Ar fi un act demn de laudă. De îndată ce am transmis mesajul zeiţei, vom relua ritualul pentru Orpine.

Lăsase bastonul cu cap de leoaică al lui Blood în spatele Ferestrei Sacre; îl recuperă înainte de a coborî scările spre uşa laterală.

– Putem sta jos în umbrar, afară. Trebuie să-mi scot bandajul din jurul gleznei şi să-l lovesc de ceva. Sper că nu te superi.

Orchid nu-i spuse nimic.

Numai când ieşi în grădină îşi dădu seama cât de cald fusese în manteion, lângă focul de pe altar. Locul strălucea de parcă luase foc; iepurii zăceau pe-o parte şi gâfâiau, iar

plantele Mayterei Marble se veştejeau văzând cu ochii; dar lui, vântul fierbinte şi uscat i se păru o adiere rece, iar bara incandescentă, care era soarele amiezii şi care ar fi trebuit să-l lovească în moalele capului, nu avea nici o putere asupra lui.

– Ar trebui să beau ceva – spuse el. – Apă, vreau să spun. Nu avem decât apă. Fără îndoială că şi tu ar trebui să bei.

– Bine – rosti Orchid.

O conduse în umbrar, şchiopătă până în bucătăria manteionului, pompă întruna până când începu să curgă apă, apoi îşi vârî capul sub jet.

Întors afară, îi dădu lui Orchid o cană cu apă, se aşeză şi îşi turnă şi lui din carafa pe care o adusese.

– Măcar e rece. Îmi pare rău că nu-ţi pot oferi vin. O să am peste o zi-două, mulţumită ţie; dar în dimineaţa asta nu am avut timp să-l cumpăr.

– Mă doare capul – se plânse Orchid. – De apă am nevoie. Era frumoasă, nu-i aşa?

– Zeiţa? O, da! Era… este minunată. Nici un pictor…

– M-am referit la Orpine.

Orchid îşi golise cana şi, în timp ce vorbi, o întinse ca să-i fie umplută din nou. Silk făcu un semn din cap şi înclină carafa.

– Nu crezi că acesta a fost unul din motivele pentru care a apărut zeiţa? Mie aşa îmi place să cred, Patera. Şi s-ar putea să fie adevărat.

– Mai bine să-ţi transmit mesajul zeiţei acum – vorbi Silk – deja am aşteptat prea mult. Mi-a spus să-ţi spun că nici un om care iubeşte pe cineva în afară de el nu poate fi rău cu adevărat. Că Orpine te-a salvat o vreme, dar acum trebuie să-ţi găseşti salvarea în altceva. Că trebuie să iubeşti din nou.

Lui Silk i se păru că Orchid tăcu foarte multă vreme. Juninca albă, tolănită în spatele smochinului ofilit, îşi găsi o poziţie mai confortabilă şi începu să rumege. Oamenii care aşteptau pe Strada Soarelui, de partea cealaltă a zidului

grădinii, sporovăiau agitaţi între ei. Silk nu înţelegea ce spuneau, dar nu era greu de ghicit.

Într-un sfârşit, Orchid murmură:

– Oare dragostea chiar înseamnă mai mult decât viaţa, Patera? Este mai importantă?

– Nu ştiu. Cred că da.

– Aş fi zis că am iubit o mulţime de alte lucruri. – Gura i se zbârci într-un zâmbet amar. – Banii, pentru început. Numai că ţi-am dat o sută de carduri, nu? Poate asta arată că nu-i iubesc chiar aşa de mult cum am crezut.

Silk îşi căută cuvintele.

– Zeii trebuie să ne vorbească pe limba noastră, o limbă pe care noi o stâlcim întotdeauna, pentru că e singura pe care o înţelegem. Poate că ei au o mie de cuvinte pentru o mie de feluri diferite de dragoste sau zece mii de cuvinte pentru zece mii de feluri de dragoste; dar, când ni se adresează nouă, trebuie să rostească „dragoste” aşa ca noi. Cred că uneori le estompează înţelesul lor.

– N-o să fie uşor, Patera.

Silk scutură din cap.

– Nu mi-am închipuit că va fi, nici că Doamna Kypris crede că va fi uşor. Dacă ar fi fost, nu ţi-ar fi transmis mesajul, sunt convins.

Orchid se juca cu mărgelele negre.

– M-am tot întrebat de ce nu a salvat-o nimeni. Kypris, Pas sau altcineva. Acum cred că am priceput.

– Atunci spune-mi şi mie, eu n-am înţeles, dar aş dori foarte mult.

– N-au salvat-o pentru că au salvat-o. Sună caraghios, nu? Nu cred că Orpine a iubit pe altcineva în afară de mine, iar dacă aş fi murit înaintea *ei*… – Scutură din umeri. – Aşa că au luat-o pe ea mai întâi. Era frumoasă, mult mai atrăgătoare decât am fost eu. Dar nu era la fel de dură. Adică nu cred că era. Tu ce iubeşti, Patera?

– Nu sunt sigur – recunoscu Silk. – Ultima oară când am stat de vorbă, aş fi zis că iubesc acest manteion. Acum m-

am deşteptat, cel puţin aşa cred. Încerc să-l iubesc pe Intrus – vorbesc întruna despre el, cum a spus Auk – dar uneori aproape îl urăsc, pentru că mi-a dat o responsabilitate, dar mi-a şi făcut atâta cinste.

– Ai fost iluminat. Mi-a spus cineva pe drum. O să aduci înapoi Carta şi o să fii caldé tu însuţi.

Silk scutură din cap şi se ridică.

– Mai bine să mergem înăuntru. Ne aşteaptă cinci sute de oameni în căldură.

Când se despărţiră, Orchid îl bătu pe umăr, surprinzându-l.

După ce luă sfârşit şi ultimul sacrificiu, iar cea din urmă bucăţică din hrana sacră fu şi ea împărţită, Silk ceru mulţimii să părăsească manteionul.

– Acum o vom aşeza pe Orpine în sicriu – explică el – şi-l vom închide. Cei care doresc să-şi ia rămas bun de la ea pentru ultima oară pot s-o facă în drum spre ieşire, dar toată lumea trebuie să plece. Însoţitorii sicriului până la cimitir vor aştepta afară, pe trepte.

Maytera Rose plecase deja să-i spele mănuşile şi cuţitul pentru sacrificiu. Maytera Mint îi şopti:

– Eu aş prefera să nu mă uit, Patera. Pot să…?

Silk făcu un semn de încuviinţare cu capul, iar ea porni repede spre mănăstire.

Mulţimea pleca în şir indian. Orchid aşteptă să rămână ultima. Maytera Marble spuse:

– Bărbaţii o să poarte sicriul. De-asta sunt aici. Ieri mi-a trecut prin minte că trebuie să-l ducă cineva, iar adresa era trecută pe cec. Am trimis un băiat cu un bilet la Orchid.

– Mulţumesc, Maytera. Aşa cum am spus-o de nenumărate ori, nu ştiu ce m-aş face fără tine. Spune-le să aştepte la intrare, te rog.

Chenille rămase pe locul ei.

– Ar trebui să pleci şi tu – îi spuse Silk, dar ea se păru că nu-l aude.

Când Maytera Marble se întoarse, ridicară amândoi trupul lui Orpine din patul de gheaţă şi-l aşezară în sicriu.

– Te ajut să pui şi capacul, Patera.

Silk refuză scuturând din cap.

– Cred că Chenille vrea să-mi vorbească şi n-o va face câtă vreme eşti tu aici. Du-te la uşă, te rog, Maytera, de unde n-o să ne auzi, dacă vorbim încet. – Apoi adăugă, pentru Chenille: – Acum o să fixez capacul. Între timp, poţi să vorbeşti cu mine, dacă vrei.

Ea îl fulgeră din priviri, dar nu scoase o vorbă.

– Maytera trebuie să rămână, înţelegi? Trebuie să fim doi, pentru ca fiecare să poată depune mărturie că celălalt nu a jefuit sau nu a molestat cadavrul. – Puse capacul la locul lui, icnind. – Dacă ai rămas ca să mă întrebi dacă am spus cuiva ceea ce mi-ai destăinuit când te-am iertat de păcate, să ştii că n-am făcut-o. Probabil că n-o să mă crezi, dar am uitat deja aproape tot. Facem un efort să uităm. Odată ce-ai primit iertarea, eşti iertat; partea aceea din viaţa ta s-a încheiat şi numai are rost s-o păstrezi în minte.

Chenille rămase pe loc, cu privirea drept înainte. Fruntea ei lată şi rotundă lucea de transpiraţie; în timp ce Silk o studia, o singură picătură i se scurse în ochiul stâng şi de acolo pe obraz, parcă transformată într-o lacrimă.

Meşterul care făcuse sicriul furnizase şase şuruburi lungi de aramă, câte unul pentru fiecare colţ. Erau ascunse, împreună cu şurubelniţa din debaraua palestrei, sub pânza neagră care acoperea catafalcul. Fuseseră date găuri pentru şuruburi. Când Silk se duse după ele, auzi paşii discreţi ai lui Chenille pe interval şi ridică privirea. Fata se uita la el, dar mişcările ei erau mai degrabă automate.

– Dacă vrei să-ţi iei rămas bun de la Orpine – îi spuse el – pot să dau la o parte capacul. Încă nu am fixat şuruburile.

Chenille scoase un sunet neclar şi scutură din cap.

– Foarte bine, atunci.

Se obligă să-şi vadă de treabă. Nu-şi dăduse seama până acum că era atât de frumoasă, nici măcar când stătuseră de vorbă în camera ei din casa lui Orchid. În grădină, vrusese să spună că nici un pictor n-ar fi în stare să redea

un chip atât de frumos ca al zeiţei Kypris. Acum i se părea că acelaşi lucru se poate spune despre Chenille, şi se imagină în postură de pictor sau sculptor. Ar aşeza-o lângă un râu, cu faţa în sus, ca şi cum ar urmări cu privirea o ciocârlie...

O simţi aproape înainte să strângă primul şurub. Obrazul ei, mai mult ca sigur, nu era decât la o palmă de urechea lui. Parfumul îi umplu nările; şi, cu toate că nu se deosebea de al altor femei, deşi era mai puternic decât ar fi trebuit, amestecat cu mirosul de transpiraţie, cu cele mai puţin plăcute de pudră de faţă şi de corp, şi chiar cu cel stătut al rochiei de lână, care fusese încuiată toată vara aceasta prelungă într-unul din cuferele vechi pe care le văzuse în camera ei, i se păru desfătător.

Când fixă al treilea şurub, îi simţi mâna pe umăr.

– Poate c-ar fi mai bine să stai jos – îi spuse el. – N-ar trebui să te afli aici.

Fata râse uşor.

Silk îşi îndreptă spatele şi se întoarse către ea.

– Maytera se uită la noi. Ai uitat? Du-te şi stai jos, te rog. Nu vreau să-mi impun autoritatea, dar la nevoie, o voi face.

Când deschise gura, Chenille rosti într-un amestec de mirare şi uimire:

– *Femeia asta e o spioană*!

Capitolul 3
Musafiri

DEŞI FUSESE DE MULTE ORI ÎN VECHIUL CIMITIR, Silk nu mersese cu dricul niciodată – sau, cum îşi zise el ferm, dricul fusese căruţa lui Loach: întotdeauna mergeau în spatele lui, cum cerea obiceiul, în drum spre cimitir; iar Loach îl invita aproape de fiecare dată să-l ducă înapoi, aşezat lângă el, pe scândura cenuşie şi roasă care era banca vizitiului.

De data asta dricul era unul adevărat, din sticlă şi lemn negru lăcuit, cu pene negre şi o pereche de cai negri, închiriat pe suma uriaşă de trei carduri de la meşterul care a făcut sicriul lui Orpine. Silk, care mai mult şchiopătase până la cimitir, se simţi uşurat când vizitiul în livrea se oferi să-l conducă acasă, şi fu de-a dreptul şocat să descopere că banca avea spătar şi era toată tapiţată în piele neagră lucioasă, ca un scaun foarte scump. Şezutul era foarte înalt, oferindu-i o perspectivă nouă asupra străzilor pe care treceau.

Vizitiul tuşi, apoi scuipă exact între cai.

– Cine-a fost, Patera? O prietenă de-a ta?

– Aş vrea să pot spune aşa – îi răspunse Silk. – N-am cunoscut-o niciodată. Dar mama ei mi-e prietenă sau cel puţin aşa sper. A plătit pentru trăsura asta dichisită a ta şi pentru multe altele, aşa că îi datorez foarte mult.

Vizitiul dădu prietenos din cap.

– E o experienţă nouă pentru mine – continuă Silk – a doua în trei zile. Nu mai zburasem niciodată cu un plutitor, dar am făcut-o alaltăieri, când un domn foarte amabil s-a oferit să mă ducă acasă într-unul de-al lui. Şi acum, asta! Ştii, chiar îmi place mai mult. De aici, de sus, se văd mult mai

multe şi te simţi… Nu ştiu cum să spun. Ca un consilier, probabil. Asta faci în fiecare zi? Conduci dricul?

Vizitiul chicoti.

– Şi ţesăl caii, îi adap, scot bălegarul şi tot aşa, fac una, fac alta şi am grijă de dric. Îl dau cu ceară şi-l lustruiesc, îl curăţ peste tot şi ung roţile. Ăia care stau în spate nu se plâng decât foarte rar. Poate nici atâta. Da’ se plâng rudele, cică scârţâie îngrozitor. Aşa că le tot ung, da’ asta nu-i aşa greu ca datu’ cu ceară şi lustruitu’.

– Te invidiez – recunoscu Silk.

– O, da’ nu-i o viaţă grea, Patera, dacă stai în faţă. Îţi iei liber după aia, Patera?

Silk răspunse cu o înclinare a capului.

– Numai dacă nu are cineva nevoie de Iertarea lui Pas.

Vizitiul scoase o scobitoare dintr-un buzunar interior.

– Da’ dacă are, trebe să te duci, nu?

– Fireşte.

– Şi înainte de ce-am băgat-o pe ea în dric, ai făcut felul la câţi porumbei şi capre şi altele?

Silk se opri sa numere.

– La un loc, paisprezece, cu tot cu păsări. Nu, cincisprezece, pentru că Auk a adus berbecul promis. Am uitat de el, deşi măruntaiele lui au arătat că eu… nu contează.

– Cinşpe, cu tot cu berbec. Şi ai ghicit în ele, le-ai citit şi pe urmă le-ai tăiat.

Silk încuviinţă iarăşi din cap.

– Şi ai plecat la drum cu picioru’ ăla bolnav, citind rugăciuni tot timpu’. Numa’ că acuma ai terminat, dacă nu dă cineva colţu’. Atuncea n-ai terminat. Nu prea vă omorâţi cu treaba, voi, augurii, nu? Cam ca noi, hă?

– Nu-i o viaţă prea grea – spuse Silk – câtă vreme eşti dus înapoi cu trăsura.

Râseră amândoi.

– S-o întâmplat ceva acolo? În manteion?

Silk înclină din cap.

– Mă mir că ai auzit aşa de repede.
– Vorbea lumea când am ajuns acolo, Patera. Io nu-s religios. Nu ştiu nimica despre zei şi nici nu vreau să ştiu, da’ mi s-o părut interesant.
– Înţeleg. – Silk îşi mângâie obrazul. – În acest caz, lucrurile pe care le ştii tu sunt la fel de importante ca acelea pe care le ştiu eu. Eu ştiu numai ce-a transpirat, pe când tu ştii ce vorbeşte lumea şi asta s-ar putea să fie cel puţin la fel de important.
– Io m-am întrebat de ce n-o mai venit de atâta vreme. Nu ţi-o zis?
– Nu. Iar eu sigur că nu se cuvenea s-o întreb. Nu-i iei pe zei la întrebări. Acum spune-mi ce vorbeau oamenii din faţa manteionului. Totul.

Se întunecase când vizitiul trase hăţurile în faţa porţii grădinii. Kit şi Villus, care se jucau pe stradă, porniră o avalanşă de întrebări: „Chiar a venit o zeiţă, Patera?”, „Una adevărată?”, „Cum arăta?”, „Ai văzut-o bine?”, „Ai vorbit cu ea?”, „Ţi-a zis ceva, Patera?”, „Poţi să ne spui ce-a zis?”, „Ce-a zis?”.
Silk ridică braţul să se facă linişte.
– Aţi fi văzut-o şi voi, dacă aţi fi venit la sacrificiu, cum s-ar fi cuvenit.
– Nu ne-au lăsat. N-am putut să intrăm.
– Îmi pare rău – le spuse Silk, sincer. – Aţi fi văzut-o pe frumoasa Kypris la fel ca mine, dar majoritatea celor care au venit – trebuie să fi fost vreo cinci sute, dacă nu mai mulţi – n-au văzut-o. Acum ascultaţi. Ştiu că sunteţi nerăbdători să aflaţi răspunsul la întrebările voastre, cum aş fi şi eu, în locul vostru. Dar o să trebuiască să vorbesc foarte mult despre teofanie în zilele următoare şi nu vreau să se învechească ştirile. Pe lângă asta, va trebui să vă vorbesc tuturor în palestra, să vă dau toate amănuntele, şi vă veţi plictisi dacă ascultaţi acelaşi lucru de două ori.
Silk se aplecă spre obrazul foarte murdar al băiatului mai

mic.

– Dar, Kit, din asta putem trage o învăţătură, mai ales tu. N-au trecut nici două zile de când m-ai întrebat dacă va veni cu adevărat un zeu la Fereastra noastră. Mai ţii minte?

– Ai zis c-o să treacă multă vreme, dar n-a trecut.

– Am zis că s-ar putea să treacă multă vreme, Kit. Dar tu ai foarte multă dreptate, în principiu. Chiar am crezut c-o să treacă multă vreme, poate zeci de ani, şi m-am înşelat foarte tare; dar ceea ce am vrut să subliniez e că atunci când ai pus întrebarea, toţi elevii au râs. Li s-a părut caraghioasă.

Mai ţii minte?

Kit înclină serios din cap.

– Au râs de parcă ai fi întrebat o prostie, pentru că li s-a părut o prostie. Dar s-au înşelat şi mai tare decât mine, şi probabil şi-au dat seama până acum. Întrebarea ta a fost serioasă şi însemnată şi nu ai greşit decât pentru că ai pus-o cuiva care nu ştia decât puţin mai multe decât tine. Niciodată să nu laşi ridicolul să te îndepărteze de întrebările serioase şi importante ale vieţii. Încearcă să nu uiţi lucrul ăsta.

Silk căută ceva în buzunar.

– Vreau să faceţi un comision pentru mine. M-aş duce eu, dar de-abia merg, nu mai pomenesc de fugit. Villus, o să-ţi dau cinci biţi. Uite-i. Ţie, Kit, o să-ţi dau trei. Te duci cu ei la aprozar. Îi spui vânzătorului că legumele sunt pentru mine şi îi ceri să ţi le dea pe cele mai bune şi mai proaspete, de trei biţi. Tu, Villus, te duci la măcelar. Îi spui că vreau cotlete de cinci biţi. O să vă dau fiecăruia – Silk se opri să se gândească – câte o jumătate de bit când vă întoarceţi cu cumpărăturile.

– De care cotlete, Patera? – întrebă Villus. – De miel sau de porc?

– Îl lăsăm pe măcelar să hotărască.

Silk se uită la copii cum pleacă în grabă, apoi descuie poarta grădinii şi intră. Iarba fusese călcată grosolan, cum

prevăzuse Maytera Marble; se vedea limpede şi în ultimele raze firave de lumină, ca şi dezastrul din grădina Mayterei. Într-un an obişnuit, reflectă el asemenea unui filozof, grădina le oferea ultimele produse cu multe săptămâni înainte.

– Patera!

Era Maytera Rose. Aplecată peste una din ferestrele mănăstirii, flutura din mână, o faptă reprobabilă pentru care le-ar fi mustrat pe Maytera Marble sau Maytera Mint zile în şir.

– Da – răspunse Silk. – Ce este, Maytera?

– S-au întors cu tine?

Silk merse poticnit până la fereaStră.

– Sibilele tale? Nu. Aveau de gând să vină împreună pe jos, aşa au zis. Trebuie să apară în curând.

– E trecut de vremea cinei – afirmă Maytera Rose. (Afirmaţia era clar neadevărată).

Silk zâmbi.

– Cina ta trebuie să sosească şi ea imediat. Fie ca Scylla să-ţi binecuvânteze masa.

Se întoarse şi plecă cu zâmbetul pe buze înainte ca Maytera să-l mai întrebe ceva.

Pe treapta pragului de la bucătărie găsi un pachet învelit în hârtie albă şi legat cu sfoară tot albă. Îl luă şi-l răsuci în mâini înainte de a deschide uşa.

Oreb, care băuse din cana lui, după cum îl trădau stropii împrăştiaţi, era pe masă.

– Sal’tare, Silk!

– Salutare şi ţie.

Silk scoase cuţitul de sculptat.

– Tăiat pasăre?

– Nu, vreau să deschid pachetul. Sunt prea obosit – sau prea leneş – ca să desfac nodurile, dar dacă le tai, poate reuşesc să salvez o mare parte din sfoară. Ai omorât şobolanul pe care l-am aruncat, Oreb?

– Grea luptă!

– Probabil că ar trebui să te felicit şi să-ţi mulţumesc. Bine, o fac. – Când desfăcu bucata de hârtie, simţi un amestec de duhori de resturi din carne. – E carne de pisică, Oreb. Odată m-am trezit cu o găleată plină de asemenea resturi în cap, recunosc imediat mirosul. Scleroderma ne-a promis că ne dă şi nouă şi văd că s-a ţinut de cuvânt.

– Mâncat acum?

– Tu poţi, dacă vrei. Eu, nu. Dar ai mâncat din şobolanul pe care l-ai omorât. Să nu-mi spui că iar ţi-e foame!

Oreb se rezumă să fluture din aripi şi să-şi dea capul pe spate, întrebător.

– Nu sunt deloc sigur că-ţi face bine atâta carne.

– Carne bună!

– De fapt, să ştii că nu e bună. – Silk împinse resturile spre pasăre. – Dar, dacă o ţin, o să se strice şi mai tare, şi de conservat, n-avem cum s-o conservăm. Aşa că, hai, dă-i drumul, mănânc-o dacă vrei.

Oreb smulse o bucată şi reuşi s-o care, jumătate zburând, jumătate ţopăind, pe dulap.

– Fie ca Scylla să binecuvânteze şi masa ta.

Lui Silk îi trecu prin cap pentru a nu ştiu câta oară, că o masă binecuvântată de Scylla are trebui să conţină peşte, cum spuneau Scrierile Crasmologice că cerea tradiţia. Oftând, îşi scoase haina şi o atârnă pe spatele scaunului care-i aparţinuse lui Patera Pike. În cele din urmă, va trebui s-o ducă sus pe scări, în dormitorul lui, s-o perie şi s-o agaţe cum trebuie; şi va trebui să scoată exemplarul din Scrieri al manteionului din buzunarul mare din faţă şi să-l pună la loc.

Dar aceste lucruri mai puteau aştepta şi prefera să mai aştepte. Aprinse focul, se spălă pe mâini, scoase tigaia în care fripsese roşiile cu o zi înainte, apoi umplu vasul preferat cândva de Patera Pike cu apă de la pompă şi-l puse pe sobă. Se uită la ceainic şi se întrebă ce să-şi facă, mate sau cafea, când se auzi o bătaie la uşa de pe Strada Argintului.

Trase zăvorul şi luă de la Villus un pachet asemănător cu

cel găsit pe treaptă, dar mult mai mare. Căută prin buzunar după răsplata promisă.

– Patera… – chipul micuţ al lui Villus se strâmbă din cauza efortului.

– Da, ce este?

– Nu vreau nimica.

Băiatul îi întinse o mână murdară, arătându-i cinci biţi strălucitori, pătrăţele sparte din nenumărate carduri.

– Sunt ai mei?

Villus confirmă din cap.

– N-o vrut să-i ia.

– Înţeleg. Dar măcelarul ţi-a dat carnea oricum; nu tu ai învelit pachetul. Dacă el n-a vrut să primească bani de la mine – n-ar fi trebuit să-ţi spun să-i precizezi că e pentru mine – crezi că nu trebuie să-i primeşti nici tu, ca un băiat cinstit şi devotat ce eşti.

Villus înclină solemn din cap.

– Foarte bine, nu te oblig să-i iei. Însă îi datorez mamei tale un bit; dă-mi patru înapoi şi unul du-l ei. Vrei?

Villus înclină a treia oară din cap, îi dădu înapoi patru biţi şi dispăru în lumina amurgului.

– Cotletele astea nu sunt nici ale tale, nici ale mele – îi spuse Silk păsării căţărate pe dulap, în timp ce închidea uşa de pe Strada Soarelui şi ridica la loc ivărul greu – aşa că nu te atinge de ele.

Pe cât de mare era tigaia lui, cotletele o umplură. Presără pe ele puţină sare fină şi o aşeză pe sobă.

– Suntem transformaţi în plutocraţi ai supranaturalului – îl informă el pe Oreb, de dragul conversaţiei – într-o măsură atât de mare, încât e aproape stânjenitor. Alţii au bani, ca Blood. Sau putere, ca şi consilierul Lemur. Sau forţă şi curaj, ca Auk. Noi avem zei şi stafii.

De pe dulap, Oreb croncăni:

– Silk bun!

– Dacă asta înseamnă că înţelegi, atunci înţelegi mult mai mult decât mine. Totuşi, şi eu încerc să înţeleg. Plutocraţii

supranaturalului nu au nevoie de bani, aşa cum am văzut, chiar dacă îi primesc, aşa cum iar am văzut. Le vin degrabă în ajutor puterea şi curajul. – Silk se lăsă în scaun, cu furculiţa într-o mână şi cu bărbia în cealaltă. – Ceea ce le trebuie lor este înţelepciune. Nimeni nu înţelege zeii sau spiritele, totuşi, noi trebuie să le înţelegem pe ele: pe Doamna Kypris astăzi, pe Patera în capul scărilor noaptea trecută şi pe toate celelalte.

Oreb se uită peste marginea dulapului.

– Om rău?

Silk scutură din cap.

– Poate obiectezi că am lăsat-o la o parte pe Mucor, care nu e moartă, deci nu poate fi un spirit, şi sigur nu e zeiţă. De fapt, se poartă întocmai ca un diavol. Asta îmi aminteşte că avem şi diavoli, cel puţin unul, adică sărmana Teasel a fost posedată de unul. Doctorul Crane crede că a fost muşcată de un soi de liliac, dar ea însăşi a spus că a fost un bătrân cu aripi.

Cotletele începeau să sfârâie. Silk se ridică şi înţepă unul de probă cu furculiţa, iar pe altul îl verifică dacă era prăjit pe dedesubt.

– Că tot vorbim de aripi, ce-ai zice să începem cu enigma cea mai simplă? Vreau să zic, cu tine, Oreb.

– Pasăre bună!

– Probabil. Dar nu atât de bună încât să zbori cu aripa rănită, deşi te-am văzut azi-noapte chiar înainte de-a o vedea pe Mucor şi de-a o urmări cum dispare. Asta sugerează…

– Patera?

Degete de oţel bătură la uşa care dădea în grădină.

– Numai o clipă, Maytera – spuse Silk – trebuie să-ţi întorc cotletele. – Apoi i se adresă iar lui Oreb: – N-am pus-o şi pe Mucor la socoteală pentru că eu nu consider că ceea ce face ea e supranatural. Recunosc deschis că aşa pare. S-ar putea să fiu singurul din Viron care ezită să-i califice faptele drept supranaturale.

Cu furculiţa în mână, deschise uşa larg.

– Bună seara, Maytera. Bună seara, Kit. Toţi zeii să fie cu voi. Acestea sunt legumele mele?

Kit răspunse înclinând din cap, iar el luă sacul voluminos şi-l puse pe masa de bucătărie.

– Mi se par foarte multe legume pentru trei biţi, Kit, la cât au crescut preţurile acum. Sunt şi banane, le simt după miros. Costă întotdeauna foarte mult.

Kit nu scoase o vorbă.

– Stătea în stradă, Patera – interveni Maytera – îi era frică să bată. Sau mai degrabă cred c-a bătut foarte încet şi nu l-ai auzit. L-am dus în grădină, dar n-a vrut să lase jos sacul ăla mare.

– Foarte frumos – rosti Silk. – Dar, Kit, să ştii că nu te-aş fi muşcat dacă mi-ai adus legumele, mai ales că eu te-am rugat s-o faci.

Băiatul îi întinse pumnul murdar.

– Înţeleg. Sau cel puţin aşa cred. N-a vrut să ia banii?

Kit scutură din cap.

– Şi ţie ţi-a fost teamă c-o să mă supăr din cauza asta. Ca să fiu sincer, chiar sunt oarecum supărat. Hai, dă-mi-i înapoi.

– Cine n-a vrut să-ţi ia banii, Patera? – se interesă Maytera Marble. – Marrow[4], în susul străzii?

Silk confirmă cu un semn din cap.

– Poftim, Kit. Iată jumătatea de bit pe care ţi-am promis-o. Ia-o, închide poarta după tine, nu uita ce ţi-am spus şi nu-ţi fie frică.

– Mie mi-e frică – anunţă Maytera Marble după plecarea băiatului.

– Nu pentru mine, ci pentru tine, Patera. Nu le place să fie nimeni prea popular. Buna Kypris ţi-a promis că te va proteja? Ce te faci dacă trimit Garda după tine?

Silk scutură din cap.

– O să mă duc cu ea, presupun. Ce altceva să fac?

---

[4] Dovlecel

– S-ar putea să nu te mai întorci.
– O să explic că nu am ambiţii politice, ceea ce e adevărat. – îşi trase scaunul mai aproape de uşă şi se aşeză. – Aş vrea să te invit înăuntru, Maytera. Îmi dai voie să aduc celălalt scaun pentru tine?
– Mulţumesc – spuse Maytera Marble – dar pe tine probabil că te doare glezna foarte tare. Ai mers mult pe jos azi.
– Mă doare mai puţin ca ieri – spuse Silk, pipăind bandajul. – Sau poate că mi-a dat ghes oboseala, ca să zic aşa. S-au întâmplat multe în ziua Phaeai, şi s-au întâmplat foarte repede. Mai întâi, lucrul acela măreţ despre care ţi-am povestit cât am stat amândoi de vorbă în umbrar când a plouat; apoi venirea lui Blood, întâlnirea cu Auk şi drumul călare până la vila lui Blood, pe urmă discuţia cu Blood. După aceea, de ziua lui Sphigx, i-am adus sărmanei Teasel iertarea lui Pas; a urmat moartea lui Orpine, o exorcizare şi dorinţa lui Orchid ca sacrificiul final al lui Orpine să aibă loc aici. N-am fost obişnuit să se întâmple atâtea deodată, cu atâta repeziciune.
Maytera Marble păru îngrijorată.
– Nu se aşteaptă nimeni să fii obişnuit, Patera.
– Aseară de-abia am reuşit să capăt puţină încredere în mine, ca să zic aşa, când s-au mai petrecut nişte lucruri. Iar azi, Kypris ne-a făcu o mare cinste, suntem primul manteion din Viron atât de favorizat în ultimii douăzeci de ani. Dacă…
Maytera Marble îl întrerupse:
– A fost minunat. Eu tot mai încerc să accept întâmplarea, dacă înţelegi ce vreau să spun, s-o integrez în parametrii mei operaţionali. Dar pur şi simplu… Ştii, Patera, treaba asta cu Marrow, de exemplu. Am văzut că pe o parte a unei clădiri cineva a scris cu vopsea „înapoi la Cartă!” Iar apoi, asta, în manteionul nostru. Te rog, fii atent!
– Voi fi – promise Silk. – Aşa cum încercam să-ţi explic, mi-am recăpătat echilibrul mintal. Am făcut ce-ai spus că încerci să faci şi tu, adică am introdus toate întâmplările în

parametrii aceia cum le-oi fi zicând tu, în felul meu de a gândi. Cât am mers în spatele dricului, am avut timp să-mi pun ordine în minte. Drumul mi-a dat ocazia să cumpănesc propriile mele păreri prin comparaţie cu Scrierile, pe măsură ce le citesc. Mai ţii minte pasajul care începe aşa: *Natura suverană*, *care guvernează întregul*, *va schimba în curând toate lucrurile pe care le vedeţi şi din substanţa lor va face alte lucruri*, *iar din substanţa acelora altele*, *pentru ca spirala să fie mereu nouă*

– În contextul ultimului sacrificiu al lui Orpine, aceasta înseamnă, pur şi simplu, că ea va creşte din nou sub formă de iarbă şi flori, desigur. Totuşi, pasajul m-a atins la punctul sensibil mai ales pe mine, de parcă ar fi fost scris special ca să-l citesc eu astăzi. Aş vrea să învăţ să spun oamenilor lucruri care să-i impresioneze măcar pe jumătate din cât m-a impresionat pe mine pasajul. Citindu-l, mi-am dat seama că viaţa paşnică pe care mi-am imaginat că o duc aici, care speram să se continue fără întreruperi şi aproape fără incidente până la bătrâneţe, nu s-a desfăşurat deloc aşa, că nu era altceva decât actuala stare de lucruri într-un flux nesfârşit de stări. Ultimul an petrecut la şcoală, de exemplu…

– Ai zis cumva când am bătut la uşă, că acele cotlete sunt pentru mine, Patera? Ai vrut să spui că mă vor scuti de efortul de a pregăti felul principal şi-ţi sunt foarte recunoscătoare. Miros foarte bine. Sunt sigură că Maytera Rose şi Maytera Mint o să fie încântate.

Silk oftă.

– Adică îmi atragi atenţia că trebuie să le întorc din nou, nu?

– Nu, Patera. Să le scoţi şi să le pui pe-o farfurie. Le-ai întors deja o dată.

Silk merse şchiopătând la sobă. Oreb mâncase din carnea de pisică în timp ce el vorbise cu Kit şi Maytera Marble; o împrăştiase pe masă şi dăduse şi pe jos. Cotletele erau frumos rumenite pe o parte. Silk le scoase pe cea mai mare

farfurie din dulap, le acoperi cu o bucată de pânză curată şi i le duse Mayterei Marble, de partea cealaltă a pragului.

– Îţi mulţumesc foarte, foarte mult, Patera.

Aruncă un ochi pe sub pânză.

– Vai, sunt excelente! Sper că ţi-ai păstrat cel puţin trei bucăţi.

Silk scutură din cap.

– Am mâncat cotlet aseară, când mi-a plătit Auk cina, şi nu prea mă dau în vânt după carne.

Maytera îi făcu o mică reverenţă.

– Mă grăbesc, să nu se răcească.

– Maytera?

Silk plecă şontâcăind după ea pe aleea cu pietriş care ducea la mănăstire. Umbrele ascundeau complet linia incandescentă a soarelui; aerul era nemişcat, uscat şi fierbinte, ca febra la hotarul cu moartea.

– Ce este, Patera?

– Ai spus că miros foarte bine cotletele. Ţie lucrurile… mâncarea chiar îţi miroase bine, Maytera? N-o poţi mânca.

– Dar o pot găti, şi gătesc – îi aminti ea cu blândeţe – deci normal că ştiu când ceva miroase bine.

– M-am gândit numai la Maytera Rose şi am greşit. Ar fi trebuit sa cumpăr ceva de care să vă bucuraţi toate trei. – Silk se opri, căutând zadarnic cuvintele potrivite. – îmi pare nespus de rău şi voi căuta o cale să-mi îndrept greşeala.

– Dar mie *chiar* îmi place, Patera. Îmi face mare plăcere să fiu cea care duce mâncarea asta delicioasă sibilelor mele. Acum te rog să te întorci înapoi în prezbiteriu, unde poţi sta jos. Nu suport să te văd cum suferi.

Silk şovăi, vroia să mai spună ceva, făcu un semn din cap şi se întoarse. Mişcarea îi răsuci glezna pe sub bandajul care se desfăcea repede, iar durerea deveni atât de ascuţită, încât îi veni să strige. Strâmbându-se, se propti de umbrar, apoi de creanga cea mai apropiată a unui păr micuţ.

Auzi o ciocănitură îndepărtată.

Dacă n-ar fi stat deja pe loc, acum sigur s-ar fi oprit să asculte. Încă o ciocănitură, mai puternică, fără îndoială din stânga lui, de pe Strada Soarelui, unde se afla intrarea principală a prezbiteriului. Mănăstirea nu avea nici o uşă pe strada aceea.

Vru să-i strige vizitatorului să aştepte, dar renunţă, imobilizat de uimire. O umbră (foarte vagă, pentru că luminile erau aproape stinse) se strecurase de-a lungul perdelelor din dormitorul lui. Acolo sus, cineva o să meargă să vadă cine bate – cineva care, aşa i se părea, îl urmărise şchiopătând pe alee după Maytera Marble.

Toate ferestrele prezbiteriului care dădeau în grădină erau deschise larg. Prin ele auzi paşi repezi pe scările strâmbe; apoi, clar, zgomotul zăvorului de la uşa de pe Strada Soarelui şi scârţâitul balamalelor; desluşi voci murmurând – nu prietenoase, cel puţin aşa i se păru.

Ciudat, dar glezna nu-l mai durea aproape deloc. Deschise uşa de la sellaria cât putu de încet, dar amândouă siluetele se întoarseră spre el deodată, una zâmbind, cealaltă cu ochi holbaţi.

– Iată-l – anunţă Chenille. – Poţi să-i spui chiar tu ce ai de zis.

Musk mârâi şi-o împinse la o parte. Străbătu sellaria cu paşi de pisică şi se aşeză pe scaunul de lectură al lui Silk.

Patera îşi drese glasul.

– Nu vreau să par neospitalier, dar trebuie să vă întreb pe amândoi ce căutaţi aici.

Musk rânji; Chenille se strădui, şi aproape reuşi, să pară cât mai serioasă:

– Nu m-am simţit, deloc nu m-am simţit în stare să merg în spatele dricului. Nu cu pantofii ăştia greoi. Orchid nu ne-a zis că trebuie să mergem la mormânt. A zis doar să venim la înmormântarea lui Orpine, şi am venit. Unele nici n-au catadicsit să apară.

– Continuă – spuse Silk.

– Nici tu nu mi-ai zis că trebuie să fac altceva. Adică ai zis

să vin şi să mă rog şi am făcut-o.

– Femeile nu au voie să pună piciorul în prezbiteriu – rosti Silk cu asprime. Musk stătea pe scaunul lui şi refuză din principiu să se mute pe altul. – Scuzaţi-mă o clipă.

În bucătărie, apa din vas fierbea de mama focului. Aruncă o aşchie mărişoară în foc şi găsi bastonul lui Blood într-un colţ.

Când se întoarse în sellaria, Chenille îi spuse:

– Zici că n-am ce căuta aici, dar eu n-am ştiut. Am vrut să-ţi vorbesc în manteion, când fixai capacul sicriului, dar nu era nici locul, nici momentul, cu femeia aia chimică tot holbându-se la noi. Te-am aşteptat acolo, dar nu te-ai mai întors. După două ore, m-am dus în grădina ta ca să beau apă şi am dat peste căsuţa asta drăguţă. M-am jucat cu pasărea o vreme, pe urmă… Ei bine, mă tem că m-am întins şi-am adormit.

Silk înclină din cap, mai mult pentru sine.

– Ştiu că iei rugină şi că bei mult câteodată. Ieri, la exorcizare, când mi-ai spus că ai memorie bună, ai zis că n-ai băut nici un strop. Cât ai stat aici, ai băut?

– N-aş fi venit cu sticla la înmormântarea lui Orpine!

Musk râse dispreţuitor. Îşi scosese cuţitul şi acum îşi curăţa unghiile cu el.

– Poate că nu – admise Silk. – Dacă ai fi venit cu ea, te-aş fi văzut, dacă nu cumva ar fi fost una foarte mică. Dar poate ai venit cu bani şi prin preajmă sunt vreo zece locuri care vând bere sau coniac sau ce vrei tu să bei.

– Câţi bani ţi-a dat Orchid? – întrebă Musk.

– Întreab-o. Te cunoaşte şi se teme de tine, fără îndoială – toate femeile se tem. Sunt sigur c-o să-ţi spună.

– Foarte mulţi, aşa am auzit. O grămadă de flori şi destule animale ca să hrăneşti fiecare zeu din Mainframe o săptămână întreagă. Atât ţi-a dat. Târfa asta ţi s-a vârât în pat şi tu te pui s-o-ntrebi ce caută aici, neghiobule.

Chenille îşi trecu mâinile peste rochie.

– Uită-te la mine, sunt îmbrăcată. Aş fi îmbrăcată, altfel?

Silk bătu de mai multe ori în podea cu bastonul lui Blood.

– Terminaţi cu prostiile! Tăceţi, amândoi. Chenille, zici că vrei să stai de vorbă cu mine. Am încercat să-ţi vorbesc azi după-masă în manteion, dar nu mi-ai răspuns.

Fata avea un fel de-a se uita la picioarele lui cu un zâmbet reţinut, de parcă s-ar fi amuzat de pantofii lui jerpeliţi; Silk avu dintr-o dată senzaţia că ar putea ajunge să cunoască foarte bine privirea aceasta.

– Explică-te – îi ceru – sau pleacă imediat.

– Nu puteam să vorbesc cu tine atunci, Patera. Aveam atâtea la care să mă gândesc! De-asta te-am aşteptat. Ştii tu, ca să repar greşeala, cam aşa cum a zis şi Musk. Numai că am vrut să-ţi vorbesc când suntem doar noi doi.

– Înţeleg. Şi tu, Musk? Ai venit şi tu pentru o discuţie între patru ochi? Îţi atrag atenţia, am să-ţi spun nişte lucruri dure.

Pe faţa lui Musk trecu o umbră de uimire; preţ de-o clipă, cuţitul încetă curăţatul unghiilor.

– Pot să-ţi spun acum de ce-am venit. M-a trimis Blood.

Silk înclină din cap.

– Mi-am închipuit eu.

– Cât ţi-a dat? Patru săptămâni? Nişte săptămâni amărâte, acolo?

Silk confirmă cu un semn din cap.

– Patru săptămâni, la sfârşitul cărora trebuia să vin cu o sumă mare de bani; apoi urmează să mai discutăm.

Musk sări de pe scaun cu sprinteneala animalelor pe care Mucor le numea lincşi. Înălţă cuţitul neted, cu lama dreaptă şi cu vârful spre pieptul lui Silk, amintindu-i cu groază de avertizarea citită în măruntaiele berbecului adus se Auk.

– Nu merge-aşa. Nu mai e valabil. Ai o săptămână pentru tot. O săptămână!

De pe dulapul prăfuit, plin de curiozităţi, aflat lângă scară, Oreb croncăni:

– Sărac Silk?

– Am avut o înţelegere – protestă Silk.

– Vrei să vezi cât valorează rahatul tău de înţelegere? – Musk îi scuipă la picioarele. – Ai o săptămână. Poate. După aia, venim.

– Om rău!

Cuţitul cel lung traversă ca un fulger sellaria şi se înfipse vibrând în lambriul de deasupra dulapului. Oreb scoase un ţipăt de spaimă. O pană neagră alunecă spre podea.

– Ţi-ai luat o pasăre idioată – şopti Musk – ca să ne facă pe noi, ăştia, să părem mai tâmpiţi, nu-i aşa? Na, c-ai pus-o! N-aş da pasărea asta idioată nici unui şoim s-o mănânce şi dacă ai de gând s-o ţii, mai bine învaţ-o să-şi ţină pliscul!

Chenille zâmbi.

– Dacă ai de gând să arunci cu cuţitul în ea, fă bine şi nimereşte-o. Nu eşti deloc interesant când ratezi.

Musk se răsuci spre ea, dar Silk îl prinse de încheietură înainte să apuce s-o lovească.

– Nu fi copil!

Musk îl scuipă în obraz. Mânerul gravat, din lemn tare, al bastonului îl pocni dur, brutal, sub maxilar, cu forţa ciocanului care loveşte piatra. Capul îi alunecă brusc pe spate; se clătină înapoi şi dărâmă o masă în cădere.

– A!

Strigase Chenille, cu ochii strălucind de emoţie pe chipul înflăcărat.

Musk rămase nemişcat câteva secunde, care pentru el se scurseră mult mai greu; deschise ochii, privind îndelung în gol. Se ridică în capul oaselor.

Silk înălţă bastonul.

– Dacă ai pistol, acum e momentul să-l foloseşti.

Musk îl străfulgera cu privirea, apoi scutură din cap.

– Bun. Care era mesajul tău? Că am la dispoziţie o săptămână în care să-i plătesc lui Blood cele douăzeci şi şase de mii?

Cu mâna liberă, Silk îşi scoase batista şi se şterse pe obraz de scuipat.

– Sau mai puţin – mârâi Musk, de-abia deschizând buzele.

Silk coborî bastonul şi se propti în el.
– Mai era şi altceva?
– Nu.
Musk se ridică anevoie, sprijinindu-se cu o mână de perete.
– Atunci am eu să-ţi spun ceva. Astăzi a fost înmormântarea lui Orpine. Ai cunoscut-o, e limpede, amândoi aţi lucrat pentru Blood, direct sau indirect. Ştiai că a murit. N-ai venit la înmormântare, nici n-ai dat un animal pentru sacrificiu. Când i s-a acoperit mormântul, am întrebat-o pe Orchid dacă a primit condoleanţe de la tine sau de la Blood. Mi-a răspuns foarte categoric că nu. O contrazici?
Musk tăcu, dar ochii îi sclipiră, îndreptaţi spre uşa de pe Strada Soarelui.
– Ai trimis sau ai spus ceva? Nu încerca să pleci tocmai acum. Nu te sfătuiesc.
Cei doi se fixară din priviri.
– Poate te-ai gândit că Blood a spus sau a făcut ceva şi în numele tău. Aşa a fost?
Musk scutură din cap. Părul unsuros îi lucea în lumina slabă din sellaria.
– Foarte bine. Eşti membru al rasei noastre umane. Te-ai eschivat de la îndatorirea de om, dar eu am obligaţia să ţi-o aduc aminte, să te învăţ cum se poartă oamenii, dacă nu ştii deja. Data viitoare, lecţia nu va mai fi chiar atât de uşoară, te previn. – Silk trecu pe lângă el spre uşa din Strada Soarelui şi-o deschise. – Du-te în pace.
Musk plecă fără o vorbă sau fără să întoarcă privirea înapoi, iar Silk închise uşa în urma lui. În timp ce punea zăvorul la loc, simţi sărutul rapid al lui Chenille la ceafă.
– Nu fă asta! – protestă el.
– Am vrut s-o fac şi ştiam că n-o să mă laşi să te sărut pe obraz. Avea pistol, să ştii.
– Am presupus. Şi eu am unul. Nu vrei să stai jos, te rog? Oriunde. Mă doare glezna şi nu mă pot aşeza înaintea ta.

Chenille luă scaunul din lemn tare pe care stătuse Horn cu o seară înainte, iar Silk se aşeză recunoscător pe al lui. Bandajul lui Crane se răcise clar; îl desfăcu şi lovi de perna pentru îngenuncheat.

– Am făcut asta de mai multe ori – remarcă el – dar se pare că nu are efect. Cred că trebuie să se răcească de tot ca să se încălzească din nou.

Chenille încuviinţă din cap.

– Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine. Pot să te întreb ceva înainte?

– Poţi – vorbi Chenille. – Nu ştiu dacă o să-ţi pot răspunde. Care-i întrebarea?

– Când am fost în manteion, când fixam capacul pe sicriul lui Orpine, mi-ai spus că a fost o spioană şi ai refuzat să mai adaugi ceva când te-am întrebat ce vrei să spui. Acum câteva minute, una din sibilele noastre m-a avertizat că sunt în pericol pentru că o seamă de oameni din cartierul nostru încearcă să mă împingă în politică. Dacă am slujit la înmormântarea unei spioane şi se află, voi fi în pericol şi mai mare, şi astfel…

– N-am zis aşa ceva, Patera! Orpine n-a fost spioană. Vorbeam despre mine… ca şi cum eram altcineva. E un obicei prost de-al meu.

– Despre *tine*?

Chenille confirmă hotărât din cap.

– Vezi, Patera, până atunci nu mi-am dat seama ce se întâmplă, ce fac. Dar, cât am stat la înmormântare, parcă m-a fulgerat. E tare greu să explic.

Silk îşi înveli din nou glezna cu bandajul.

– Ne-ai spionat oraşul? Vironul? Nu încerca să te eschivezi sau să inventezi, fiica mea, te rog. E o problemă extrem de gravă.

Chenille se uită lung la pantofii lui.

După o tăcere prelungită, capul lui Oreb apăru de după marginea dulapului de curiozităţi.

– Bărbat plecat?

– Da, a plecat – îi răspunse Chenille. – Dar s-ar putea să se întoarcă, aşa că trebuie să ai grijă.

Stăncuţa mişcă din cap şi începu să se lupte cu cuţitul lui Musk ciugulind măciulia, apoi cocoţându-se pe mâner şi împingând lambriul cu piciorul ei roşu. Chenille se uita la ea aparent amuzată sau, îşi zise Silk, bucuroasă că se sustrage de la discuţie.

Silk îşi drese glasul.

– Am spus că vreau să-ţi pun o singură întrebare şi deja ţi-am pus mai multe, îmi cer scuze. Ai precizat că vrei sfatul meu şi ţi-am promis, sau cel puţin ţi-am sugerat, că l-ai putea primi. Despre ce anume vrei să discutăm?

– Asta e – spuse Chenille, întorcându-se către el de la pasărea ocupată cu altceva. – Am dat de necaz, aşa cum ai zis tu. Nu ştiu ce necaz a dat peste tine, Patera, dar peste mine a dat unul şi mai mare. Dacă află vreodată Garda ce fac, mai mult ca sigur c-o să mă împuşte. Trebuie să-mi găsesc un loc în care să nu mă găsească el pentru început, pentru că, dacă mă găseşte, o să intru în rahat până la gât. Nu ştiu unde să stau, dar nu mă întorc la casa lui Orchid în seara asta.

– El? – Preţ de-o clipă, Silk închise ochii; când îi deschise, o întrebă: – doctorul Crane?

Chenille făcu nişte ochi cât cepele.

– Da. De unde-ai ştiut?

– N-am ştiut. Pur şi simplu am ghicit, iar acum bănuiesc că trebuie să fiu răsplătit pentru că am avut dreptate. Dar n-o să fiu.

– Pentru că a venit în camera mea când stăteam noi doi de vorbă?

Silk confirmă din cap.

– Da, şi din alte motive. Pentru că ţi-a dat un pumnal, aşa cum mi-ai spus ieri. Pentru că pe tine te-a examinat prima din toate femeile de la Orchid şi îţi dădea rugină câteodată. Poate că te-a examinat înaintea altora doar ca să-ţi facă o favoare, ca să pleci mai repede, cum ai sugerat când te-am

întrebat ieri. Dar mie mi-a fost clar că a făcut-o pentru că se aştepta să obţină de la tine ceva de valoare, posibil o anumită informaţie.

Silk făcu o pauză, frecându-şi obrazul.

– Pe lângă asta, când te-ai întâlnit cu Orpine, aveai cuţitul ascuns asupra ta. Majoritatea femeilor care poartă arme le poartă cu ele noaptea, aşa mi s-a spus; dar Blood, cel puţin, se aştepta să te întorci la Orchid la cină. Mai târziu, tu însăţi mi-ai spus că te aşteptai să ai foarte mult de lucru la Orchid în seara aceea.

– Femeile ca mine, obligate să iasă noaptea, au nevoie de-o armă. Patera, crede-mă.

– Te cred. Dar tu nu aveai să ieşi după lăsarea întunericului, deci urma să fii în pericol, aşa credeai. Că bărbatul care ţi-a dat pumnalul era cel care te trimitea în braţele pericolului mi s-a părut o presupunere rezonabilă. Vrei să-mi spui unde mergeai?

– Să iau… Nu, încă nu. – Se aplecă în faţă, tulburată sincer şi profund, iar în clipa aceea Silk ar fi putut jura că nu e conştientă de propria ei frumuseţe. – E o greşeală. Adică, e bine – situaţiile sunt reale – dar nu mi se pare că s-ar fi întâmplat cu adevărat. Parcă vin, într-adevăr, din alt oraş. Sunt din Viron, ca tine. M-am născut aici. Vindeam năsturei la piaţă când nu eram mai înaltă decât taburetul pe care-ţi propteşti piciorul.

Silk înclină din cap, întrebându-se dacă-şi dă seama cât de mult voia s-o atingă.

– Te cred, fiica mea. Însă dacă vrei să aflu adevărul, trebuie să mi-l spui. Cum ţi s-au părut lucrurile la vremea aceea?

– Crane îmi era prieten, aşa cum ţi-am spus ieri. Era drăguţ, îmi aducea cadouri şi când nu trebuia. Mai ţii minte buchetul de coada-vulpii? Lucruri mărunte, dar simpatice. Majoritatea fetelor îl plac, câteodată îi dau una pe gratis. Are o pasiune pentru cele înalte. Râde pe chestia asta.

– E complexat de statura lui, mi-a spus-o când ne-am

cunoscut. Poate că o femeie înaltă îl face să se simtă şi el mai înalt. Povesteşte mai departe.

– Aşa a mers treaba între noi de când m-am mutat la Orchid. Nu mi-a spus direct: vreau să faci pe spioana, aşa că promite-mi că ne vinzi oraşul şi-ţi dau o uniformă. Acu' vreo două luni stăteam de vorbă patru sau cinci fete în camera mare. Crane era şi el cu noi. Spuneam glume despre ce face când ne examinează. Despre consulturi. Ştii despre ce vorbesc?

– Nu – recunoscu Silk extenuat – dar îmi pot închipui foarte uşor.

– Cuiva i-a scăpat că venise un comisionar. Crane a scos un fluierat şi a întrebat cine l-a agăţat. I-am zis că eu. A vrut să ştie dacă mi-a lăsat bacşiş gras. Mai târziu, când m-a examinat, s-a interesat dacă respectivul comisionar a pomenit de caldé.

Silk ridică din sprâncene.

– De caldé?

– Aşa am reacţionat şi eu, Patera. I-am spus că nu l-a pomenit şi că eu îl credeam mort. Da, da, sigur că e mort, a spus Crane. Dar când am terminat şi mă îmbrăcam, m-a rugat să-l anunţ şi pe el când comisionarul sau altcineva zice ceva despre caldé sau Cartă sau despre un consilier. Acuma, comisionarul a zis ceva despre consilieri…

– Ce anume? – întrebă Silk.

– Că s-a dus la lac să se întâlnească cu doi dintre ei, Tarsier şi Loris. Eu am făcut „o!" şi „a!", cum cerea situaţia, dar nu mi s-a părut important. Crane s-a blocat când a auzit. Ştii ce vreau să spun?

– Fireşte.

– Pe urmă, după ce m-am îmbrăcat şi am vrut să plec în oraş, a ieşit din camera lui Violet şi mi-a dat hârtia asta împăturată. A vârât-o – ştii tu, Patera – exact aici jos. Când am rămas singură, am scos-o şi am citit-o. Era un cec la purtător de cinci carduri, semnat de un tip de care n-am auzit niciodată. Mi-am zis că n-o fi bun de nimic, dar dacă

tot mergeam în oraş, l-am luat şi m-am dus la cec şi mi-au dat pe el cinci carduri, fără să mă întrebe cine sunt sau de unde-l am. Pur şi simplu mi-au trântit cinci carduri pe tejghea. – Chenille făcu o pauză, aşteptând reacţia lui Silk. – De câte ori crezi că mi-a mai picat un bacşiş gras de cinci carduri, Patera?

Silk scutură din umeri.

– Din moment ce ai ţinut companie unui comisionar, poate o dată pe lună.

– Fără ăsta, de două ori în toată viaţa mea, şi ăsta-i adevărul gol-goluţ. La Orchid, tipii sunt tapaţi de zece biţi ca să intre şi să se uite la gagicuţe, pe urmă trebuie să-mi plătească mie un card – pe care îl împart cu Orchid – dacă nu cumva e vorba de vreun barosan, ca şi comisionarul. Ăsta intră pe gratis şi nu plăteşte nimic, că nimeni n-are chef de belele. Capătă ce-i mai bun şi-i zic întruna cât e de grozav şi de obicei nici nu lasă nimic. De la ăia care plătesc, primesc un card, cum ţi-am zis. Pentru toată noaptea, dacă vor. Aşa că, dacă primul vrea şi nu dă bacşiş, fac o jumătate de card pe toată noaptea.

– Cunosc oameni care nu câştigă jumătate de card pe o săptămână de muncă grea.

– Normal că cunoşti. Noi de ce crezi c-o facem? Dar eu vreau să zic că într-o săptămână bună, cu bacşişuri, fac patru sau cinci carduri. Poate şase. Numai că în următoarea o să fie două sau trei de fiecare dată. Şi iaca, primesc deodată de la Crane cât fac într-o săptămână bună, numai ca să-i torn ce-a spus comisionarul. Asta zic şi eu pleaşcă! O să-mi spui că ar fi trebuit să mă prind de la început, dar atunci nu m-am gândit prea mult, ăsta-i adevărul.

Chenille făcu încă o pauză, de parcă ar fi anticipat reproşurile.

Silk murmură:

– Deci aşa a început. Şi restul, fiica mea?

– De atunci am mai făcut pe poştaşul de şapte-opt ori şi am dus lucruri la vreo doi oameni ziua. Dacă vine vreun

comisionar sau vreun colonel – clienţi barosani, ştii? – sunt foarte drăguţă cu ei şi nu fac treaba pe bacşişuri şi cadouri sau altele, cum fac celelalte gagici. Am ajuns să întrebe de mine dacă nu sunt acolo.

Stăncuţa începu să se agite pe dulapul plin de curiozităţi, cu capul pe spate, într-o poziţie întrebătoare şi cu ciocul lung şi cărămiziu pe jumătate deschis.

– Aşa că, de când am văzut-o pe Orpine pe patul ăla de gheaţă, m-am tot gândit. – Chenille îşi trase scaunul mai aproape de Silk şi coborî vocea. – Trebuie să-i dai douăzeci şi şase de mii lui Blood dacă vrei să mai rămâi pe-aici? Aşa a zis Musk.

Silk de-abia mişcă din cap.

– Bine. Păi atunci de ce să nu-i iei… de ce să nu-i luăm, tu şi cu mine, de la Crane, Patera?

– Bărbat aici – îi avertiză Oreb. – Acolo afară.

Chenille se uită la el înfricoşată.

– Aici acum – insistă Oreb. – Nu bătut.

Capitolul 4
Prochain[5] ami

SILK SE RIDICĂ DE PE SCAUN CÂT de încet putu, amintindu-şi că nu reuşise să-i ia prin surprindere pe Musk şi Chenille mai devreme. Lăsând bastonul lui Blood lângă scaun, traversă încăperea spre uşa ce se deschidea în Strada Soarelui, smulse zăvorul greu din ţâţâni şi (ţinându-l cu stânga, să-l poată folosi ca armă la nevoie) împinse uşa cu putere.

Bărbatul înalt, în robă neagră, care aştepta în stradă dincolo de prag, nu se arătă deloc surprins.

– Te deranjează prezenţa mea aici… ăăă, Patera? – întrebă el fonfăit, reverberant. – M-am străduit să fiu discret şi… ăăă… să nu importunez. Mă înţelegi? Să nu deranjez, ştii? Poate nu mă prea pricep. Am ajuns la uşă înainte de a auzi vocea… ah! a doamnei.

Silk propti ranga de perete.

– Ştiu că nu e voie, Eminenţă…

– A, nu, nu, nu! Ai avut motivele tale, sunt convins, Patera. – Bărbatul în robă neagră se închină de la mijloc. – Bună seara, draga mea. Bună seara şi fie ca zeii să fie cu tine în noaptea asta. – Zâmbi, arătându-i lui Silk dinţii care luceau până şi în lumina slabă a tărâmurilor cereşti. – Am avut mare grijă să stau cât se poate de departe… ăăă… la o distanţă… hm… de la care să nu aud, Patera. Audibilitate? Dincolo de… ce spune doamna. Am auzit voci, recunosc, nu şi când a trecut o căruţă, dacă mă înţelegi. Dar nici un cuvinţel din ce-aţi spus. N-am înţeles nici unul, ştii?

Zâmbi din nou. – Mi-e martoră Scylla cea dulce!

---

[5] Prieten intim (în limba franceză în original) (n.t.)

Silk ieşi din prezbiteriu şi stătu pe treapta pragului.

– Îmi pare nespus de rău că am fost atât de brutal, Eminenţă. Am auzit… adică ni s-a spus…

– Ai procedat foarte bine, Patera. – Gesticulă ca să arate că nu erau necesare scuzele. – Foarte, foarte bine.

–… că e cineva afară, dar nu cine anume… – Silk inspiră adânc. – Probabil că aveţi o problemă urgentă, altfel n-aţi fi ieşit aşa de târziu, Eminenţă. Intraţi, vă rog.

Ţinu de uşă, apoi o blocă la loc după ce intră bărbatul în robă neagră.

– Aceasta este sellaria, mă tem. Cea mai bună încăpere a noastră. Vă pot oferi apă şi… şi banane, dacă doriţi. – Îşi aminti că nu deschisese sacul adus de Kit. – Avem şi alte fructe.

Bărbatul în robă neagră refuză fructele fluturând din mână.

– Îi dădeai sfaturi acestei tinere doamne, nu-i aşa, Patera? N-o iertai de păcate, sper. Cel puţin nu încă, deşi n-am auzit un cuvânt. Aş fi recunoscut… ăăă… cadenţa Iertării lui Pas, aşa îmi închipui, doar am rostit-o şi eu de nenumărate ori. Litania Numelor Sacre, nu? Vorbeşte în numele Marelui Pas, al divinei Echidna, al Scyllei celei aspre la vorbă, şi aşa mai departe. N-am auzit aşa ceva. N-am auzit absolut nimic.

Chenille, care plecase la uşă după Silk şi se oprise în spatele lui în prag, întrebă:

– Şi dumneavoastră sunteţi augur, Patera?

Bărbatul în robă neagră se închină din nou, apoi ridică crucea pe care o purta; în sellaria cea mică şi întunecoasă, lanţul de aur sclipi precum Cărarea Aurită.

– Da, draga mea. Unul foarte, foarte discret, altfel n-aş fi ajuns unde sunt astăzi, nu-i aşa? Nu ai de ce să te temi, n-am auzit nici o vorbă din cele rostite de tine.

– Sunt convinsă că pot avea toată încrederea în dumneavoastră, Patera. Tocmai voiam să spun că Patera Silk şi cu mine avem de discutat foarte multă vreme. Pot să plec şi să mă întorc peste o oră sau două, cât estimaţi

dumneavoastră că aveţi nevoie.

Silk se holbă la ea cuprins de uimire.

– O doamnă ca tine, draga mea? În *acest* cartier? Nici nu mă gândesc… nici nu vreau sa aud. Nici măcar o clipă! Dar poate că aş putea schimba o vorbă cu Patera acum, ce zici? Pe urmă îmi văd de drum.

– Dar bineînţeles – spuse Chenille. – Vă rog, ignoraţi-mă cu desăvârşire, Eminenţă.

Eminenţa Sa era aproape cu un cap mai înalt decât Silk (deşi Silk era de statura lui Auk) şi cel puţin cu cincisprezece ani mai în vârstă. Slab, cu păr negru ca smoala, răsfirat pe frunte; zvârli capul pe spate ca să şi-l scoată din ochi.

– Eşti Patera Silk, da? Nu cred că am avut… ăăă… plăcerea, Patera. Sunt un străin, nu? Sau aproape. Dar nu contează. Aş vrea să nu fie aşa. As vrea… ăăă… să ne întâlnim ca nişte cunoştinţe vechi, ce zici? Deşi ţi-am făcut un rău, nu? Acum vreo doi ani. Recunosc. Mărturisesc. Nu încape discuţie, dar eu sunt obligat să fac ceea ce e mai bine pentru Capitoliu, nu? La urma urmei, Capitoliul e mama noastră, mai grozav decât orice om. Eu sunt Remora [6].

Se întoarse şi-i zâmbi lui Chenille.

– Frumoasa noastră tânără preferă să-şi păstreze… ăăă… anonimatul, da? E mai prudent, nu? Cum vrea ea, noi nu ne supărăm.

Chenille făcu un semn afirmativ din cap.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, Patera.

– Nu, vai de mine! – Remora flutură din mână a nepăsare. – Sigur că nu. Păi, chiar eu am… ăăă… am sugerat.

– Aţi participat la ceremonia mea de absolvire, Eminenţă – spuse Silk. – Aţi stat în tribună, la dreapta Prelatului nostru. Nu cred că vă amintiţi de mine.

– Oh, dar îmi amintesc! Îmi amintesc! De ce nu stai jos, dragă? Chiar îmi amintesc, Silk. La urma urmei, ai primit

[6] Cicar-de-mare

diploma de onoare, nu-i aşa? Nu-i uit eu pe puştii ăştia. Ai fost cel mai voinic pui din şcoala aceea veche în anul respectiv. Îmi aduc aminte că i-am spus lui Quetzal[7] – Prolocutorul, dragul meu, ar fi trebuit să spun înţelepciunea Sa – i-am spus după aceea că ar fi trebuit să intri în arenă, ce zici? Aşa că… ăăă… te-am trimis aici. Da, aşa am făcut! În glumă, te asigur. Eu am fost… hm… eu sunt de vină. A fost numai vina mea. Că ai fost trimis aici, vreau să spun. În cartierul acesta, în manteionul acesta. Eu am sugerat. – Aruncând o privire piezişă către masa dărâmată de Musk în cădere, Remora îşi lăsă trupul slăbănog să alunece pe scaunul de lectură al lui Silk. – Eu am insistat – Stai jos, Patera – iar dragul de Quetzal a fost de acord.

– Vă mulţumesc, Eminenţă. – Silk se aşeză. – Vă mulţumesc foarte mult. N-aş fi putut nimeri într-un loc mai bun.

– O, dar nu vorbeşti serios. Nu te condamn. Deloc, ştii? Absolut deloc. Ai trecut prin clipe foarte grele. Eu… ăăă… ştim şi noi, Quetzal şi eu. Ne dăm seama. Dar bietul tău… hm… predecesor. Cum îl chema?

– Pike, Eminenţă. Patera Pike.

– Exact. Patera Pike. Dacă i-am fi trimis bietului Pike unul din tinereii aceia fricoşi, ce s-ar fi întâmplat? Ar fi fost omorâţi şi mâncaţi în prima zi în cartierul acesta, nu crezi? Acum ştii, Patera, dar eu o ştiam de pe atunci. Aşa că i-am sugerat lui Quetzal să te trimitem pe tine, iar el a priceput imediat motivul. Şi iată-te aici. Singur-singurel. De când Pike a plecat pe… tărâmuri neprihănite? Şi tu ai făcut o treabă bună, foarte bună, Patera. O treabă… ăăă… excepţională. Nu cred că e prea mult spus.

Silk se obligă să vorbească.

– Sunt de acord, Eminenţă. – Cuvintele îi ieşiră din gură unul câte unul, rare, grele ca pietrele de moară. – Dar manteionul a fost vândut. Probabil aţi aflat. Nici măcar n-

[7] Zeul aztec Quetzalcoatl, reprezentat adesea alături de pasărea Quetzal.

am putut să plătim taxele. Oraşul a pus mâna pe proprietate; bănuiesc că a fost înştiinţat Capitoliul, chiar dacă mie nu mi s-a spus nimic. Noul proprietar va închide cu siguranţă manteionul şi palestra şi e foarte posibil să le dărâme.

– A muncit mult, draga mea – îi spuse Remora lui Chenille. – Nu locuieşti în cartier, nu? N-ai de unde să ştii. Dar a muncit. A muncit.

– Mulţumesc, Eminenţă – rosti Silk. – Sunteţi foarte amabil. Însă aş fi preferat să nu fie nevoie de amabilitatea dumneavoastră. Aş fi vrut ca manteionul să aibă un oarecare succes. Când v-am mulţumit că m-aţi repartizat aici, n-am făcut-o din politeţe. Nu mă dau în vânt după locul ăsta – după clădirile astea înghesuite şi dărăpănate şi aşa mai departe – deşi am încercat să mă conving că-mi place. Dar oamenii… Sunt foarte mulţi oameni răi aici. Aşa spune toată lumea şi e adevărat. Însă cei buni au trecut prin foc şi sabie şi au rămas buni, în ciuda suferinţelor aruncate de spirală pe umerii lor şi nu găseşti alţii ca ei în toată spirala. Până şi cei răi, veţi fi surprins…

În clipa aceea, Oreb zbură în poala lui Chenille, cărând în cioc cuţitul lui Musk.

– Ha? Extraordinar! Ce-i asta?

– Oreb e rănit la aripă – îi explică Silk. – L-am lovit din greşeală, Eminenţă. Un doctor i-a pus osul la loc ieri, dar încă nu s-a vindecat.

Remora dădu din mâini ca să alunge vaietele lui Oreb.

– Dar cuţitul, ei? E-al tău, draga mea? Chenille înclină din cap cât se poate de serioasă.

– L-am aruncat ca să-i arăt lui Patera Silk că am dreptate într-o anumită problemă, Eminenţă, iar Oreb a fost drăguţ şi mi l-a adus înapoi. Cred că-i place de mine.

Pasărea fluieră.

– *Tu* l-ai aruncat? Nu vrea să par… ăăă… sceptic, draga mea… Mâna lui Chenille zvârli cuţitul în direcţia dulapului. Lambriul de deasupra bubui ca un timpan. Fără să vibreze,

lama străpunse până la jumătate lemnul de stejar.
– O! O, voi, zei! – Remora se ridică şi merse să examineze cuţitul.
– Formidabil! Nemaipomenit de… ăăă… hm… – Apucă mânerul şi încercă să scoată cuţitul, dar fu nevoit să-l mişte înainte şi înapoi. – Nu e decât o singură crăpătură aici, o singură… hm… gaură în lemn.
– Mi-am zis că Patera Silk n-ar vrea să-i las prea multe găuri în perete – îl lămuri Chenille cu modestie afectată.
– Ha! – Remora scoase un fornăit triumfal când reuşi să elibereze cuţitul; i-l dădu înapoi înclinându-se până la pământ. – Arma ta, draga mea. Ştiu că acest cartier are o reputaţie… ăăă… proastă? Huligani. Răufăcători. Şi am observat masa spartă. Dar nu mi-am dat seama… Patera, eu… ăăă… noi te-am admirat foarte mult. Dar eu… hm… acum, ei bine…
Se aşeză din nou.
– Asta voiam să remarc, Patera. Poate îţi imaginezi că noi… ăăă… Quetzal şi cu mine…
Îşi îndreptă atenţia spre Chenille.
– Aşa cum ştie bunul augur, eu sunt… ah… prochain ami al înţelepciunii sale, draga mea. Cunoşti… ăăă… hm… expresia, fără îndoială. Asistentul lui, cum spune Garda. Adjunctul lui, nu? Asta e… ăăă… formularea oficială, denumirea corectă. Şi voiam să spun că am urmărit progresul lui Patera cu atenţie şi admiraţie. A întâmpinat greutăţi. O, da! A dat peste obstacole, nu? Ogorul lui n-a fost uşor de arat, n-a fost… hm… un teren neted manteionul acesta sărac, dar atât de drag zeilor nemuritori.
Chenille înclină din cap.
– Am înţeles, Eminenţă.
– Ar fi trebuit să vină la noi după ajutor, nu? Ar fi trebuit să apeleze sincer şi direct la înţelepciunea Sa şi la mine. Ar fi trebuit să ne prezinte faptele, ca să zic aşa. Mă urmăreşti? Dar noi? Noi cu atât mai mult ar fi trebuit să-i oferim ajutor. Da! Ajutor imediat de la Capitoliu şi… ăăă… mai mult. Mult

mai mult. Şi mult mai repede.

– N-am putut ajunge la dumneavoastră – explică Silk, pe un ton oarecum distant. – Protonotarul m-a informat cu amabilitate că vă concentraţi toată atenţia asupra unei situaţii de criză.

Remora respiră anevoie.

– Cu siguranţă aşa era, Patera. Adesea mi se pare că singura mea însărcinare, singura mea… ăăă… îndatorire e să mă lupt cu puhoiul nesfârşit… interminabil… şi… neîndurător… ăăă… de crize care se agravează neîncetat.

La apus se auziră vuietele suflantelor, tot mai puternice. Un plutitor blindat al Gărzii Civile survola Strada Soarelui. Remora făcu o pauză şi ascultă.

– Politica noastră… invariabilă… în ce-i priveşte pe tinerii auguri, Patera, trebuie să înţelegi, e să… ăăă… să le permitem să-şi încerce aripile. Să-i observăm de la distanţă cum zboară prima dată singuri, cum s-ar zice. Să-i azvârlim din cuib fără milă, dacă pot spune aşa. Mă înţelegi? E un examen pe care tu l-ai trecut… ăăă… cu brio.

Silk înclină din cap.

– Sunt măgulit, Eminenţă, deşi pe deplin conştient că nu merit o asemenea laudă. Aceasta s-ar putea să fie cea mai potrivită ocazie pentru mine ca să raportez – neoficial – cinstea deosebită care a fost acordată astăzi manteionului nostru zbuciumat de către…

– Zbuciumat ai zis, Patera? Manteionul acesta?

Remora alungă toate greutăţile cu un zâmbet.

– A fost… ăăă… hm… vândut, cum ai spus. Dar vânzarea este numai o chestiune de legalitate, ştii? Mă înţelegi? Un plan sau… aha… o stratagemă de-a lui Quetzal, de fapt. Noii proprietari… ăăă. Numele este… numele…

– Blood, îl ajută Silk.

– Nu, nu e ăsta. Unul mai obişnuit, ştii?

– Musk? – murmură Chenille.

– Exact. Corect. Musk, aşa este. Un nume cam aiurea, nu? Dacă pot să zic aşa. De regulă, copiii nu miros nici pe

jumătate aşa de… ăăă… dulce. Dar acest Musk v-a plătit taxele. Aşa a obţinut manteionul. Pricepi? În schimbul taxelor şi a unei sume infime date în plus. Clădirile trebuie renovate, nu? Ai spus-o chiar tu, Patera. O să-l lăsăm să le renoveze, bine? De ce nu? Lasă-l pe el să suporte cheltuielile, nu pe slujitorii zeilor. În cele din urmă, o să ne doneze totul înapoi. O să dea totul Capitoliului, nu? Un fapt demn de laudă.

Chenille scutură din cap.

– Mă îndoiesc că…

– Avem noi metodele noastre, draga mea, vei vedea. În special dragul de Quetzal. Se pricepe foarte bine. De-asta e Prolocutorul Capitoliului. Şi are influenţă asupra Ayuntamiento-ului. Are el multe resurse… ăăă… de pe poziţia lui, nu încape îndoială. Un adevărat arsenal de metode pe care el… adică noi, putem să le aplicăm şi le vom aplica în asemenea situaţii ca… ăăă… cea de faţă. Ca a voastră, de aici, din Strada Soarelui, Patera.

– Musk e proprietar numai pe hârtie, Eminenţă. Blood controlează proprietatea şi ameninţă că va dărâma totul.

– Nu contează. Nu contează. O să vezi, Patera. – Remora zâmbi din nou, arătându-şi dinţii. – Nu se va întâmpla… ăăă… nu se va ajunge la asta. Să n-ai nici o teamă. Nici una. Chiar dacă se va întâmpla, clădirile vechi vor fi înlocuite cu altele, mai solide. E cea mai bună metodă, nu? Să fie ridicate din temelii, mai frumoase şi mai încăpătoare. Să nu uit să vorbesc cu Quetzal despre asta mâine, când îşi mănâncă supa de vită.

Remora înclină din cap către Chenille.

– Îi place foarte mult supa de vită bătrânului Quetzal. Ştie şi Patera, sunt sigur. Astfel de lucruri se aud de la unul la altul, ştii, printre noi. Parcă suntem nişte spălătorese, aşa-i? Bârfă şi iar bârfă. Dar scumpul de Quetzal ar trebui să mănânce mai mult, nu? Întruna îl cicălesc. Nu poţi să trăieşti numai cu supă de vită şi aer, nu-i aşa? Dar Quetzal poate. Însă e cam plăpând.

Se uită la ceasul de deasupra şemineului micuţ din sellaria.

– Ceea ce m-am aventurat eu să-ţi spun, Patera Silk… vezi tu, dragul meu, sunt extraordinar de egoist. Da, chiar şi după ce mi-am petrecut o jumătate din viaţă în căutarea… ăăă… sacrului. Am vrut să-ţi spun chiar eu. Patera, nu va mai trebui să lupţi de unul singur. Am spus ceva mai devreme, nu? Te-am asigurat că strădaniile tale n-au trecut neobservate, aşa-i? Dar acum pot să-ţi spun mai multe, şi o voi face… da… cu siguranţă. O fac acum. Un acolit, un augur tânăr care şi-a încheiat studiile cu diplomă de onoare chiar în primăvara asta… hm. Ca tine, Patera. Ştiu… ăăă… ştim foarte bine lucrul ăsta. Cu un premiu în hierologie, voiam să adaug. Va sosi mâine dimineaţă. Tu însuţi vei avea bucuria de a-l conduce pe acest promiţător neofit pe cărările pe care le-ai străbătut cu atâta cinste. Ai două dormitoare, cred. Te rog să-l pregăteşti pe cel mai puţin… ăăă… primitor pentru Patera Gulo.

Remora se ridică şi întinse mâna.

– A fost o adevărată plăcere, Patera. O plăcere şi o onoare mult, prea mult amânată. Şi refuzată. Dăruirea de sine, da, da, şi dăruirea de sine trebuie să aibă un sfârşit, nu?

Silk se ridică şi el, proptit în bastonul lui Blood. Cei doi îşi strânseră mâinile cu solemnitate.

– Draga mea, îmi pare rău că ţi-am întrerupt discuţia cu… ăăă… îndrumătorul tău spiritual. Cu acest tânăr augur evlavios. Îmi cer iertare. Micul nostru têtê-à-têtê n-a fost prea interesant pentru tine, dar…

– O, a fost foarte interesant! – Chenille zâmbi cu sinceritate neprefăcută.

–… dar măcar a fost scurt. Âăă, succint. Şi acum, vă binecuvântez pe amândoi, indiferent de necazurile pe care le aveţi.

Remora desenă semnul adunării în aer.

– Binecuvântaţi să fiţi în numele cel mai sacru al lui Pas, tatăl tuturor zeilor, în numele graţioasei Echidna, soţia lui,

în numele fiilor şi fiicelor lor deopotrivă, astăzi şi pentru totdeauna, în numele celui mai mare copil al lor, Scylla, patroana acestui sfânt oraş al nostru, Viron.

– Noul proprietar – îl informă Silk pe Remora pe ton imperios – insistă ca orice bani, în afară de cheltuielile de rutină ale manteionului, să-i fie daţi lui. În lumina celor dezvăluite astăzi în timpul sacrificiului – pur şi simplu nu se poate ca Eminenţa Voastră să nu fie înştiinţată…

Remora icni când dădu la o parte zăvorul greu.

– Sunt foarte multe lucruri de reparat aici, Patera. Sau de înlocuit. Sau… de îmbunătăţit. Obiecte pe care Musk nu se va… hm… Strădui să le recondiţioneze. Dulapul tău, de exemplu? Ar fi un început bun. Ai putea face… hm… multe. Multe lucruri. În ce priveşte restul, să înţeleg că-ţi faci propriile socoteli? Fără îndoială că vei descoperi multe utilizări potrivite pentru acest… ăăă… surplus pur ipotetic. Şi ai împrumutat diverse sume, cred. Aşa mi s-a dat… ăăă… ni s-a dat de înţeles, mie şi înţelepciunii Sale.

Uşa se închise cu un declic în spatele lui.

– Om rău – şopti Oreb.

Chenille întinse braţul, iar pasărea sări pe el.

– Nu neapărat, Oreb. Doar un om foarte îndrăgostit de propria deşteptăciune.

Pe buzele fetei jucă un zâmbet vag când îi vorbi lui Silk:

– Toate astea numai pentru o singură apariţie a unei zeiţe neînsemnate. Una care nu se numără printre Cei Nouă, nu aşa ai spus în manteion? Cred că-mi aduc aminte corect.

Silk puse la loc zăvorul şi se întoarse ca să-i răspundă, dar ea ridică mâna.

– Ştiu ce vrei să spui, Patera. Opreşte-te. Pe mine mă cheamă Chenille. E un dat, nu un subiect de dezbatere sau o calificare. Trebuie să-mi spui Chenille, chiar dacă suntem singuri. Şi va trebui să mă tratezi ca atare.

– Dar…

– *Pentru că sunt Chenille*. Nu prea pricepi treburile astea oricât ai fi studiat. Acum stai jos. Ştiu că te doare piciorul.

Silk se trânti pe scaun.

– Ai mai vrut să spui un lucru. Nu acela, care nu e chiar adevărat. Ce anume?

– Mă tem c-o să te simţi jignită, deşi nu e menit să jignească. – Silk ezită şi-şi înăbuşi emoţia. – Chenille… vorbeşti foarte diferit în momente diferite. Ieri, în casa lui Orchid, ai vorbit ca o femeie crescută pe stradă, care nu ştie să citească, dar a prins câteva expresii şi ceva gramatică de la persoane mai educate. În seara asta, înainte de a veni Eminenţa Sa, ai folosit foarte multe cuvinte din jargonul hoţilor, ca Auk. De îndată ce a sosit Eminenţa Sa, te-ai transformat într-o tânără cultivată şi educată.

Zâmbetul fetei se lărgi.

– Vrei să-ţi justific felul în care îţi vorbesc, Patera? Un gentleman, cu atât mai mult un bărbat în robă, nu pretinde aşa ceva.

Silk tăcu o vreme, mângâindu-şi obrazul. Oreb sări de pe braţul lui Chenille pe umărul ei, apoi pe masa distrusă de lângă scaunul lui Silk. În cele din urmă, Silk rosti:

– Dacă i-ai fi vorbit Eminenţei Sale cum îmi vorbeşti mie, ar fi bănuit că te-am angajat pentru seara asta ori ceva asemănător. Ca să mă fereşti de stânjeneală, ţi-ai trădat adevărata natură în faţa mea. Aş vrea să ştiu cum să-ţi mulţumesc, Chenille.

– Îmi pronunţi numele de parcă ai rosti o minciună politicoasă. Te asigur că e numele meu adevărat.

– Dar dacă ar fi să folosesc altul – ştim amândoi care – nu ar fi şi el adevărat?

– Nu chiar. Mult mai puţin adevărat decât crezi şi ar crea probleme nenumărate.

– În seara asta eşti mai frumoasă decât ai fost în casa lui Orchid. Îmi dai voie să ţi-o spun?

Ea aprobă cu un semn din cap.

– Atunci nu m-am străduit. Sau nu prea mult. Sau nu cum trebuie. Bărbaţii cred că-i vorba numai de corp şi de

machiaj. Dar nu-i doar atât, ci mult mai mult. Anumite mişcări pe care le fac. Din ochi şi din buze. Felul în care mă mişc. Gesturile potrivite. Şi tu faci la fel, dar inconştient, Silk. Îmi place să te privesc. Când nu-ţi dai seama. – Căscă şi se întinse, sânii mai-mai să-i străpungă rochia. – Aşa. N-a fost o privelişte prea frumoasă, nu? Deşi lui îi plăcea la nebunie când căscam şi-mi săruta mâna. Uneori căscam. Numai ca să-i fac lui plăcere. Era aşa de încântat. Silk, va trebui să-mi găsesc un loc unde să dorm la noapte. Ador numele tău, Silk. Am vrut să ţi-o spun toată seara. Cele mai multe nume sunt urâte. O să mă ajuţi?

– Sigur că da – răspunse Silk. – Sunt sclavul tău.

– Chenille.

Silk îşi înăbuşi emoţia.

– O să te ajut cât pot, Chenille. Aici nu poţi dormi, dar sunt convins că vom găsi un loc mai bun.

Dintr-o dată, ea redeveni femeia pe care o cunoscuse în casa lui Orchid.

– Trebuie să vorbim despre asta, dar mai întâi avem altele de discutat. Îţi dai seama de ce a venit la tine bărbatul ăla înfiorător? De ce te-ai procopsit cu un acolit? De ce au de gând bărbatul şi prolocutorul să încerce să recupereze manteionul de la Blood?

Silk dădu din cap posomorât.

– Câteodată sunt naiv, recunosc; dar nu chiar aşa de naiv. La un moment dat mi-a stat pe limbă să-i sugerez să renunţe la prefăcătorie.

– Atunci s-ar fi purtat mişeleşte, sunt convinsă.

– Şi eu. – Silk trase aer adânc în piept şi-l expiră cu un amestec de uşurare şi dezgust. – O să-mi trimită pe cap acolitul ca să mă ţină sub supraveghere. Aş vrea să aflu cum şi-a petrecut vara.

– Crezi că e un protéjé al lui Remora? Sau altceva asemănător?

Silk confirmă cu un semn din cap.

– Probabil a fost ajutorul protonotarului. Nu protonotarul,

pentru că pe el îl cunosc şi nu-l cheamă Gulo. Dacă aş reuşi să stau de vorbă cu alţi auguri care au fost cu el în clasă, poate că m-ar lămuri ei.

– Deci vrei să spionezi spionul – zâmbi Chenille. – Măcar manteionul tău e în siguranţă.

– Mă îndoiesc. În primul rând, nu am prea multă încredere în abilitatea înţelepciunii Sale de a-l manipula pe Blood. În orice caz, mai puţină decât are, sau pretinde că are Eminenţa Sa. Ştie toată lumea: Capitoliul nu mai are aceeaşi influenţă asupra Ayuntamiento-ului ca altădată, deşi teofania Doamnei Kypris de astăzi ne poate fi de mare ajutor. Şi…

– Da? Acum ce mai e? – Chenille mângâia pasărea pe spate. Cu gâtul întins, Oreb îi ciugulea braţul cu ciocul lui cărămiziu.

– În al doilea rând, dacă ei îl pot manipula pe Blood, atunci eu n-o să mai rămân aici prea multă vreme. O să fiu transferat, cel mai probabil într-o funcţie administrativă, iar acest Patera Gulo va prelua totul.

– Îhî. Sunt mândră de tine. – Chenille nu-şi luase ochii de la pasăre. – Deci te mai interesează mica mea propunere?

– Să spionez Vironul? – Silk prinse cu ambele mâini bastonul cu cap de leoaică, de parcă ar fi vrut să-l rupă. – Nu! Numai dacă îmi ordoni s-o fac. Şi, Chenille… eşti cu adevărat Chenille? Acum?

Fata încuviinţă din cap, serioasă.

– Atunci, Chenille, nu te pot lăsa nici pe tine să spionezi mai departe. Lăsând la o parte problema loialităţii, nu te pot lăsa să-ţi rişti viaţa.

– Eşti supărat. Nu te condamn, Silk. Deşi e mai bine să-ţi păstrezi sângele rece. El… Tu îi spui Pas. Cineva a zis despre el odată că e stăpânit întotdeauna de o furie rece. Nu-i chiar aşa, Silk.

Îşi trecu limba peste buze.

– Nu-i adevărat. E aproape adevărat. Şi a ajuns să conducă întreaga… spirală. Spirala noastră, mai mare decât asta.

Atât de repede. Numai în câţiva ani. Nimănui nu-i venea să creadă.

– Nu cred că aş putea să mă las condus de furie rece – spuse Silk – dar o să încerc. Am vrut să te întreb ce se va întâmpla dacă reuşim. Să zicem că obţinem cele douăzeci şi şase de mii de carduri de la Crane ca să i le dăm lui Blood. Mă îndoiesc că e posibil, dar să presupunem că reuşim. Cui ar folosi, în afară de Blood?

Silk rămase tăcut o vreme, cu capul în mâini.

– Aş vrea să-i fac bine lui Blood, bineînţeles, aşa cum aş vrea să fac bine pentru toată lumea. Chiar şi atunci când am intrat în casa lui ca un hoţ, ca să încerc să-l conving să-mi dea manteionul înapoi, am făcut-o, în parte, ca să-l împiedic să-şi murdărească sufletul dând noii lui proprietăţi un scop josnic. Dar să obţin pentru el bani de care nu are nevoie n-o să-l ajute cu nimic, ba chiar o să-i strice.

Oreb se lăsă pe umărul lui Silk, făcându-l să ridice privirea; îi prinse o şuviţă din părul nepieptănat şi se jucă cu ea.

– Ştie ce simţi – spuse Chenille în şoaptă. – Vrea să te facă să râzi.

– E o pasăre cuminte, foarte cuminte. Nu-i prima oară când vine la mine din proprie iniţiativă.

– L-ai lua cu tine, nu-i aşa? Chiar dacă ai fi transferat într-o funcţie administrativă? Silk. Există vreo regulă care interzice augurilor să ţină animale de companie?

– Nu. Au voie.

– Deci n-ar fi totul pierdut nici atunci. – Chenille se ridică de pe scaun şi se furişă în spatele lui. – Aş putea… Să te ajut să te simţi mai bine. Acum, Silk. Dacă ai vrea.

– Nu – repetă el.

Liniştea se lăsă din nou în sellaria. După câteva minute, Silk adăugă:

– Dar mulţumesc, oricum. Mulţumesc foarte mult. Ceea ce ai spus n-ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, dar o face, şi-ţi voi fi întotdeauna recunoscător.

– O să profit de recunoştinţa ta, să ştii.

Silk înclină sobru din cap.
– Sper să profiţi. Vreau să profiţi.
– Ţie nu-ţi plac fetele ca mine.
– Nu-i adevărat. – Se gândi o clipă înainte de a continua. – Nu-mi place ce faci, lucrurile care se petrec noapte de noapte în casa lui Orchid, pentru că ştiu că aduc mai mult rău decât bine celor implicaţi în ele, iar la sfârşit ne vor prejudicia pe toţi. Nu-i vorba că nu te plac pe tine, pe Poppy sau pe celelalte fete; dimpotrivă. Îmi place chiar şi de Orchid, şi fiecare zeu… – Ar fi vrut să se oprească, dar era deja prea târziu – ştie că mi-a părut rău de ea azi după-masă.
Chenille râse discret.
– Nu toţi zeii ştiu. Silk… Numai unul. Doi. Tu crezi că bărbaţii ăia nu se căsătoresc pentru că ne au pe noi. Dar majoritatea lor sunt deja însuraţi, deşi n-ar trebui.
El dădu din cap abătut.
– Ai văzut ce tinere sunt unele dintre noi. Ce crezi că ni se întâmplă?
– Nu m-am gândit niciodată. – Ar fi vrut să spună că probabil multe au pierit ca Orpine, dar pe ea o înjunghiase Chenille.
– Crezi c-o să ne transformăm toate într-un fel de Orchid, sau c-o să luăm prea multă rugină şi-o să murim în chinuri. Cele mai multe dintre noi se mărită, atât. Nu mă crezi, dar ăsta e adevărul. Ne măritătm cu un tip care ne alege întotdeauna. Silk.
Îl mângâia pe păr. Îl cuprinse senzaţia inexplicabilă că, dacă s-ar fi întors, n-ar mai fi văzut-o; că îl atingeau degetele unei fantome.
– Ai spus că nu vrei. Silk. Pentru că vrei să vezi un zeu. Cuiva. Ieri? Şi acum?
– Acum nu mai ştiu – recunoscu el.
– Ţi-e teamă c-o să râd. C-o să fii stângaci. Toţi bărbaţii sunt, Silk. Patera. Ţi-e teamă de râsul meu.
– Da.

– M-ai omorî? Silk? De teamă că o să râd? Bărbaţii aşa fac.

Nu-i răspunse imediat. Mâinile ei îl atingeau de unde îl prinsese Musk, dar ştia că n-o să-i provoace durere. Aşteptă ca ea să vorbească din nou, dar nu auzi decât resturile de lemne trosnind în soba din bucătărie şi ticăitul rapid al ceasului de pe poliţa căminului. Într-un sfârşit, rosti:

– Oare de asta lovesc unii bărbaţi femeile când sunt îndrăgostiţi? Ca să nu râdă?

– Câteodată.

– Pas te loveşte?

Chenille râse din nou. Un susur argintiu, oferit lui sau lui Pas, nu avea cum să-şi dea seama.

– Nu. Silk. El nu loveşte pe nimeni. Omoară… sau nu face nimic.

– Dar nu şi pe tine. Pe tine nu te-a omorât.

Era din nou conştient de parfumurile ei amestecate, de mirosul stătut al rochiei.

– Nu ştiu.

Vorbise pe un ton grav, iar el n-o înţelese.

Oreb scoase un fluierat brusc, sărind de pe umărul lui Silk pe vârful mesei.

– Ea aici! Venit înapoi!

Sări în umbra veiozei sparte, iar de acolo zbură deasupra dulapului de curiozităţi.

– Fata fier!

Silk înclină din cap, se ridică şi se îndreptă şchiopătând către uşa ce dădea în grădină.

Chenille îi şopti:

– Apropo, să ştii că nu ţi-am propus să spionăm Vironul pentru Crane. Nu cred c-o să mai fac nici eu pe spioana. Am vrut să sugerez doar să obţinem banii de la el.

Căscă din nou, acoperindu-şi gura cu o mână prea mare pentru o femeie.

– Pare-se că are cu lopata. Că manevrează foarte mulţi bani. Aşa că, de ce să nu-i luăm? Dacă tu ai fi proprietarul manteionului, ar fi cam ciudat să fii transferat, zic eu.

Silk o privi cu ochi mari.

– Acum te aştepţi să vin cu un plan bine pus la punct. N-am nici un plan. Nu mă pricep la planuri şi sunt prea obosită ca să mai judec în seara asta. Dacă tot nu vrei să te culci cu mine, gândeşte-te tu la el. O să mă gândesc şi eu, când mă trezesc.

– Chenille…

Încheieturile degetelor de oţel ale Mayterei Marble ciocăniră în uşă.

– E femeia aia mecanică a ta, cum a zis Oreb. Cum le zice? Roboţi? Robotnici? Cândva existau mult mai mulţi.

– Chimi – şopti Silk când Maytera bătu din nou.

– Mă rog. Deschide uşa ca să mă vadă, Silk.

O ascultă, iar Maytera Marble se uită mută de uimire la fata înaltă şi cu păr ca focul.

– Patera m-a iertat de păcate – îi explică Chenille sibilei – iar acum am nevoie de un loc unde să stau. Nu cred că vrea să dorm aici.

– Tu…? Nu, nu!

Dacă s-ar fi putut, ochi Mayterei ar fi ieşit din orbite.

Silk interveni:

– M-am gândit că tu – şi Maytera Rose şi Maytera Mint – o puteţi găzdui în mănăstire. Ştiu că aveţi camere libere. Tocmai voiam să vin să întreb. Probabil că mi-ai citit gândurile, Maytera.

– A, nu. Am venit doar să-ţi aduc înapoi farfuria, Patera. – I-o întinse. – Dar… dar…

– Mi-ai face o mare favoare. – Luă farfuria din mâna ei. – Îţi promit că Chenille n-o să te deranjeze şi poate că tu, şi Maytera Rose şi Maytera Mint, aţi putea-o sfătui într-un fel în care eu, ca bărbat, nu pot. Deşi, dacă Maytera Rose nu e de acord, Chenille va trebui să stea în altă parte, desigur. Se face târziu, dar voi încerca să găsesc o familie care să-i deschidă uşa.

Maytera Marble înclină din cap cu amabilitate.

– O să încerc, Patera. O să fac tot ce pot. Crede-mă, o să

mă străduiesc.
– Ştiu – o asigură el, zâmbind.
Proptit de tocul uşii, cu farfuria în mână, le urmări cu privirea pe cele două femei care mergeau agale pe cărarea spre mănăstire: Maytera Marble, în rasă neagră şi Chenille, în rochie neagră, asemănătoare dar atât de diferite. Când se apropiară de uşa mănăstirii, cea din urmă, rămasă puţin mai în spate, se întoarse şi-i făcu semn cu mâna.
Iar în clipa aceea lui Silk i se păru că faţa pe care o vedea nu era a lui Chenille, că nu se uita la un chip de o frumuseţe obişnuită, ci la unul de un farmec răpitor.

HARE[8] AŞTEPTA ÎN FAŢA HANGARULUI.
– Ei bine, e gata – spuse el.
– O să zboare?
Hare scutură din umeri. Observase vânătaia de pe maxilarul lui Musk, dar era prea înţelept ca s-o remarce cu glas tare.
– Va zbura? – repetă Musk.
– De unde să ştiu? Nu mă pricep deloc la ele.
Musk, mai scund decât el cu un cap, făcu un pas în faţă.
– Va zbura? Asta-i ultima oară când te întreb.
– Sigur. – Hare mişcă din cap timid, apoi tot mai viguros. – Sigur că da.
– De unde dracu' ştii, tâmpitule?
– Aşa zice el. Zice c-o să se ridice sus de tot, şi el face zmeie de cincizeci de ani. Ar trebui să ştie.
Musk aşteptă în linişte, cu privirea concentrată, cu mâinile pe lângă corp.
– Pe lângă asta, arată bine. – Hare se dădu puţin înapoi. – Parcă-i adevărat. Hai să-ţi arăt.
Musk mişcă din cap fără tragere de inimă şi se îndreptă spre uşa laterală. Hare se grăbi să i-o deschidă.
Hangarul era prea nou ca să aibă luminile activate de sunete, pe care le aduseseră cu ei primii colonişti sau pe

[8] Iepure de câmp

care numai ei ştiau să le facă. Interiorul de peşteră era luminat de lumânări de ceară şi şase lămpi cu ulei de peşte; se simţea un miros slab, dar greu, de ceară fierbinte, amestecat cu duhoare de peşte, iar peste amândouă, unul mai puternic şi mai pătrunzător de banane coapte. Meşterul de zmeie stătea aplecat deasupra creaţiei lui, reglând firul încordat, aproape invizibil, care lega aripile de zece coţi.

– Eu am înţeles că-i terminat – spuse Musk. – E gata, aşa ai spus.

Meşterul ridică privirea. Era mai scund chiar decât Musk, dar avea barbă cu fire albe şi cenuşii şi sprâncene stufoase, semn că ajunsese la penultimul anotimp din viaţa unui bărbat.

– E gata – spuse. Avea o voce blândă, puţin răguşită. – Îl mai aranjam pe ici, pe colo.

– Poate să zboare acum? Diseară?

Meşterul făcu semn afirmativ din cap.

– Dacă bate vântul.

Hare protestă:

– Ea n-o să zboare noaptea, Musk.

– Dar ăsta? Poate să zboare acum?

Meşterul mişcă iar din cap.

– Cu un iepure? Poate să-l ţină?

– Cu unul mic, da. Iepurii de casă cresc foarte mari. Unul de casă n-o să poată duce. Ţi-am spus.

Musk mişcă distrat din cap şi se întoarse spre Hare:

– Du-te şi adu unul din ăia albi. Nu pe cel mai mic, poate pe următorul ca mărime. Cam atâta să fie.

– Nu bate vântul.

– Unul alb – repetă Musk. – Ne întâlnim pe acoperiş.

Apoi, către meşter:

– Adu-l sus şi adu şi sârma. Tot ce ai nevoie.

– Va trebui să-l desfac, apoi să-l reasamblez acolo sus. O să dureze cel puţin o oră. Poate mai mult.

– Dă-mi sârma – îi spuse Musk. – Mă urc eu mai întâi. Tu Stai aici şi eu îl trag în sus. Hare o să-ţi arate cum ajungi pe

acoperiş.
– N-ai dat drumul la feline?
Musk scutură din cap, merse la bancul de lucru şi luă mosorul.
– Să mergem.
Aerul nopţii era fierbinte şi calm. Nici o frunză nu se mişca în pădurea din spatele zidului.
Musk arătă cu degetul.
– Stai exact acolo, vezi? Unde sunt trei etaje. Eu o să mă urc pe acoperiş.
Meşterul înclină din cap şi se întoarse la hangar să deschidă uşa principală, pe care încăpeau trei plutitoare. Când îl ridică, noul zmeu îi căzu greu în mâini; nu-l cântărise, iar acum încerca să ghicească cât de greu era; cam cât zmeul acela mare de luptă pentru care-l construise la început, cel cu taurul negru uriaş pe el.
Şi care nu voia să zboare nici când bătea vântul pe furtună.
Cără zmeul cel nou pe cărarea de piatră albă, apoi pe pajiştea întinsă, către locul indicat de Musk. Nu se vedea nici urmă de Hare sau de sârmă care să atârne. Întinzându-şi gâtul, meşterul de zmeie se uită la creasta ornamentală, neagră ca taurul pe mozaicul pitoresc al cerului. Nu zări pe nimeni.
În spatele lui, la o oarecare distanţă, felinele patrulau agitate în cuşcă, nerăbdătoare să li se dea drumul. Nu le auzea, dar era perfect conştient de ele, de ghearele şi de ochii lor de chihlimbar, de foamea şi frustrarea lor. Dacă le dădea drumul talusul fără să mai aştepte ordinul lui Musk? Dacă erau deja libere, furişându-se printre tufişuri, gata să se năpustească asupra prăzii?
Ceva îi gâdilă obrazul.
– *Trezeşte-te*, *tu*, *ăla de jos*!
Ea vocea răguşită, aproape feminină a lui Musk.
Meşterul apucă sârma şi legă micul cârlig de la capătul ei de scheletul zmeului, apoi se dădu în spate ca să-şi admire

creaţia, zmeul se înălţa repede pe lângă piatra ornată, zmeul lui, un om mai mic şi mai uşor decât oricare altul, cu aripi de libelulă, din borangic.

Hare venea pe pajişte ducând în braţe ceva deschis la culoare. Meşterul strigă – Arată-mi-l! – şi porni în calea lui. Luă iepurele alb şi-l ridică de urechi.

– E prea greu!

– Ăsta-i cel pe care a spus Musk să-l aduc – se apără Hare. Apoi luă animalul înapoi.

– Nu poate să ridice atâta greutate.

– Oricum, nu bate vântul. Vii sus?

Meşterul făcu semn afirmativ din cap.

– Atunci, hai.

Intrând în vilă printr-o intrare din spate, urcară două şiruri de trepte şi tropăiră pe spirala de fier pe care coborâse Silk cu două nopţi înainte. Hare împinse trapa.

– Am avut un vultur enorm aici sus – spuse el – Îi ziceam Hierax, dar a murit.

Cu respiraţia tăiată, meşterul de zmeie se simţi totuşi obligat să râdă.

Urcară pe ţigle, pe acoperişul aripii de clădire. Meşterul ţinu iepurele blând şi i-l dădu lui Hare când acesta ajunse pe porţiunea mai înaltă. Apoi apucă mâna care-l ajută să urce şi el.

Musk stătea pe creastă, ascuns în spatele zmeului.

– Mai cu viaţă. Aştept de-un ceas. O să trebuiască să fugi cu el?

– Eu o să ţin mosorul. Hare o să fugă. Dar n-o să zboare fără vânt.

– Bate vântul – îi spuse Musk.

Meşterul îşi umezi arătătorul şi-l ridică în aer; se simţea într-adevăr o briză uşoară acolo sus, la cincizeci de coţi de pământ.

– Nu-i destul – zise el.

– Dar îl simt – ripostă Musk. – Îl simt cum vrea să se înalţe.

– Normal că vrea să se înalţe. – Meşterul nu putea şi nici

nu voia să ascundă că e mândru de creaţia lui. – Ale mele toate vor, dar vântul nu-i destul de puternic.

Hare întrebă:

– Vrei să leg iepurele de el?

– Stai să-l văd. – Musk ridică de urechi animalul care protestă cu un chiţăit. – Ăsta-i cel mai mic. Tâmpitule, l-ai adus pe cel mai mic.

– I-am cântărit. Doi îs mai uşori ca ăsta, jur.

– Ar trebui să-l arunc jos. Poate c-ar trebui să te-arunc jos şi pe tine.

– Vrei să-i aduc pe ceilalţi? O să ţi-i arăt. Nu ţine mult.

– Dacă se zdrobeşte şi cade? Nu mai avem aşa mici. Dimineaţă ce-o să folosim? – Musk îi dădu iepurele înapoi.

– Mai sunt doi, jur pe nămolul Scyllei. Pe toţi zeii de rahat pe care-i vrei. Nu te-aş minţi.

– Ăsta nu-i iepure, e-un şobolan lăţos.

O adiere trecătoare ciufuli părul meşterului de zmeie, ca degetele unei zeiţe nevăzute. Avu senzaţia că, dacă s-ar întoarce repede, ar vedea-o: Molpe, zeiţa vânturilor şi a lucrurilor diafane, Molpe, al cărui adorator fusese toată viaţă. *Molpe*, *fă ca vânturile tale sa bată pentru mine*. *Nu mă fă de ruşine*, *Molpe*, *pe mine*, *care te-am cinstit toată viaţa*. *O să-ţi sacrific două cinteze*, *ţi-o jur*.

Musk se răsti:

– Leagă-l! – iar Hare îngenunche pe smoala înmuiată de căldură, înfăşurând prima coardă în jurul bietului animal şi legând-o strâns, fără milă.

– Acuma ia-o la fugă!

– Nasol. Nu văd nimic din ce fac aici. Ar fi trebuit să aducem o lanternă.

– Ca să nu cadă.

Hare se ridică.

– Aşa. Acuma n-o să cadă. – Luă zmeul de la Musk. – Să-l ţin deasupra capului?

Meşterul încuviinţă din cap. Luase mosorul de sârmă; acum îşi umezi iar degetul.

– Vrei să fug pe acolo?

– Nu. Ascultă-mă. Trebuie să alergi înspre mine, în direcţia vântului… cât de încet o bate. Să fugi în aşa fel încât zmeul să creadă că vântul e mai puternic. Dacă avem noroc, vântul ăsta fals o să-l ridice destul de sus, unde chiar suflă mai tare. Ia-o în jos, pe-acolo, până la colţ. Eu desfăşor mosorul cât alergi tu în jos, pe urmă îl înfăşor la loc când fugi înapoi. De câte ori simţi că zmeul vrea să se ridice în mâinile tale, îl azvârli în sus. Dacă vezi că alunecă în jos, îl prinzi.

– E de la oraş – comentă Musk. – Pe acolo nu se înalţă zmeie.

Meşterul dădu din cap absent, cu ochii la Hare.

– Ţine-l de picioare, cât de sus poţi. Să n-o iei la fugă până nu-ţi spun eu.

– Pare adevărat acum, dar nu ştiu dacă destul de adevărat. O să se lumineze şi-o să iasă soarele, iar ei văd un afurisit de ciot mai bine decât noi. Numai că nu întotdeauna îşi dau seama dacă-i adevărată sau nu. Ei nu gândesc ca noi.

– Bine – Strigă meşterul. – Acum!

Hare, cu picioare lungi şi iuţi, o luă la goană, aripile zmeului mişcându-se şi lovind aerul uşor la fiecare pas, de parcă ar fi zburat ca o pasăre dacă ar fi putut. La jumătatea acoperişului îi dădu drumul. Zmeul se ridică.

Molpe! *O*, *Molpe*!

Când ajunse la dublul înălţimii lui Hare, se opri, rămase o clipă pe loc, alunecă până ce aproape că atinse acoperişul, se ridică din nou până la înălţimea capului, apoi căzu mort pe smoală.

– Prinde-l! – urlă Musk. – Trebuie să-l prinzi! Vrei să-şi rupă naibii gâtul?

– Pe tine te îngrijorează iepurele – îi spuse meşterul – deşi nu-i singurul pe care-l ai, şi-ai putea cumpăra alţii mâine dimineaţă. Pe mine mă îngrijorează zmeul. Dacă se rupe, îmi ia două zile să-l repar. Dacă se strică de tot, trebuie s-o

iau de la început.
Hare ridicase zmeul.
– Iepurele n-are nimic – Strigă el din capătul celălalt al acoperişului. – Vrei să mai încerc o dată?
Meşterul scutură din cap.
– Coarda aia nu-i destul de strânsă. Adu-l aici.
Hare se supuse.
– Ţine-l. – Meşterul îngenunche. – Nu vreau să-l pun pe smoală.
– Oare n-am putea să-l legăm de un plutitor? – propuse Hare.
– Ar fi şi mai riscant. Dacă o ia în jos, se rupe în bucăţi înainte de a ne opri. – Slăbi nodul dintr-o singură mişcare. – Am vrut să pun un întinzător, îi spuse lui Musk. Poate c-ar fi fost bine.
– Mai încercăm o dată după ce l-ai dres – rosti Musk.
– S-ar putea să bată vântul dimineaţă.
– Dimineaţă îi dau drumul Acvilei. Nu vreau să mai am şi asta pe cap.
– Bine. – Meşterul se ridică, îşi umezi iar arătătorul şi-i făcu semn din cap lui Hare, arătând cu degetul.
De data asta, zmeul uriaş se înălţă încrezător, deşi meşterului i se păru că nu se simte nici o adiere. Se înălţă cincisprezece, douăzeci, treizeci de coţi, apoi alunecă, se lăsă în jos brusc, făcând iepurele să chiţăie îngrozit, şi se strădui să se ridice din nou, dar rămase pe loc.
– Dacă coboară sub acoperiş, nu se mai simte vântul din cauza casei.
– Întocmai. – Meşterul mişcă din cap răbdător. – Exact la asta m-am gândit şi eu mai devreme.
– Îl tragi în jos! De ce naiba îl tragi? Ar fi zburat de data asta.
– Trebuie să slăbesc coarda de jos a frâului – explică meşterul. – Cea care merge de la picior la schelet.
Îi strigă lui Hare:
– Se lasă jos! Prinde-l!

– Aşa, destul! – Musk ţinea pistolul în mână. – O să mai încercăm dimineaţă. O să mai încercăm când bate vântul şi să facă bine să zboare, şi să zboare ca lumea. *Mă asculţi*, *moşnege*?

Hare prinsese zmeul; meşterul dădu drumul mosorului.

– Cam atâta. – Arătă distanţa cu degetele. – Tu n-ai văzut că se lasă în jos? Dacă o să cadă pe acoperiş sau pe pământ, o să se distrugă cu totul.

În vreme ce Hare ţinea zmeul ridicat, meşterul slăbi coarda de jos şi o fixă la distanţa indicată înainte.

– M-am gândit eu c-o să trebuiască să fac asta – explică el – aşa că am lăsat-o puţin mai lungă.

– Nu mai riscăm în noaptea asta – îi spuse Musk lui Hare.

– Linişte! – Degetele meşterului se opriră, coarda era numai pe jumătate legată. În depărtare, auzi murmurul pădurii uscate, foşnetul frunzelor ofilinde şi freamătul milioanelor de crenguţe uscate. Întoarse capul după instinct, cu ochi scrutători.

– Ce e? – vru să ştie Hare.

Meşterul se îndreptă de spate.

– Du-te în celălalt colţ de data asta – îi spuse el.

– Sper că n-are de gând să se spargă… – Musk vârî pistolul sub tunică.

– Dacă se sparge, o să fiu în siguranţă – comentă meşterul. – Nici tu, nici el nu-l puteţi repara.

– Dacă zboară, o să fii şi mai în siguranţă – replică Musk fioros.

Aflat la vreo cincizeci de metri de ei, Hare îi auzi vorbind.

– Gata?

Meşterul se uită automat la mosor. Copacii se liniştiseră, dar simţi din nou în păr degetele fantomatice ale lui Molpe. Îi tremură barba.

– ACUM!

Hare se ţinu de zmeul uriaş până ajunse la jumătatea acoperişului, apoi îl eliberă azvârlindu-l în sus. Zmeul se ridică imediat la cincizeci, apoi la şaizeci de coţi, după

aceea se opri, parcă aşteptând să prindă puteri noi.

– Sus – mormăi Musk. – Sus, şoimule!

Preţ de două minute neîntrerupte, zmeul pluti pe loc, cu aripile transparente aproape invizibile pe tărâmul cerurilor, corpul său uman negru ca umbrele, iar iepurele, un punct zvârcolindu-se pe pieptul lui. În cele din urmă, meşterul zâmbi şi desfăşură mai multă sârmă de pe mosor. Zmeul se înălţa încrezător, tot mai sus, până când aproape că se pierdu în câmpiile cadrilate şi râurile sclipitoare aflate de partea cealaltă a spiralei.

– E destul? – întrebă meşterul. – Să-l cobor?

Musk scutură din cap.

Hare, care li se alăturase ca să vadă şi el zmeul, rosti:

– Arată bine, nu-i aşa? Parcă-i adevărat.

– Vreau banii care mi se cuvin – îi spuse meşterul lui Musk. – Aşa ne-am înţeles. L-am construit, ţi-a plăcut şi o să care un iepure.

– Acum, numai jumătate din ei – şopti Musk, tot cu ochii la zmeu. – Nu-l aprob până nu ţâşneşte Acvila după el. Tot nu sunt convins c-o să i se pară adevărat.

Hare chicoti.

– Bietul iepuraş! Pariez că nici nu ştie unde a ajuns. Pariez că nu-i nimeni pe-acolo, pe sus.

Musk se uită la iepurele îndepărtat cu un zâmbet amar.

– Lasă că-i trimitem tovărăşie mâine dimineaţă.

Vântul care urca îi flutură tunica brodată şi-i aduse o şuviţă ondulată lungă pe fruntea frumoasă.

Meşterul spuse:

– Dacă nu crezi c-o să-ţi păcălească şoimul, spune-mi ce schimbări vrei să-i fac. O să încerc să-l termin până dimineaţă.

– Arată bine acum – recunoscu Musk. – Exact ca un zburător care ţine un iepure.

ÎN PAT, ZVÂRCOLINDU-SE DE PE O PARTE pe alta, Silk mâna dricul printr-un peisaj de vis întunecat şi plin de ruine, un tărâm al

morţii şi al vieţii deopotrivă. Vântul sufla fără oprire, fluturând toate perdelele alb-gălbui de la ferestrele dormitoarelor şi ciucurii de catifea ai dricului asemenea unor steaguri negre; asemenea afişului sfâşiat de pe Strada Soarelui, cu ochii ieşiţi din orbite ai consilierului Lemur, cu nasul şi gura lui strâmbe, dansând în vânt; asemenea chipului blajin al consilierului Loris, decupat şi alunecând în rigolă; asemenea rasei negre şi largi a Mayterei Rose, cu greutăţile cusute în tiv trăgând spre moarte, totuşi fâlfâind, în vreme ce penele lungi şi negre se îndoiau şi se clătinau, în vreme ce vântul prindea zvâcnirea neagră a biciului lui Silk care, vrând să biciuiască unul din caii negri, îl nimerea pe celălalt. Calul negru neatins mergea anevoie, la pas, se târa, fornăia pe nări din cauza prafului ridicat în valuri, dar scăpa nebiciuit. Ar fi trebuit pedepsit, pentru că-şi lăsa să trudească singur fratele care asuda şi trăgea, deşi coastele lui erau murdare de praf galben, pe care spuma albă îl mâzgălise deja cu negru.

În dric, Orpine se zvârcolea goală şi palidă. Batista din bumbac a lui Silk, veche şi ruptă, îi aluneca întruna de pe faţă, cădea, dar niciodată de tot, aluneca, dar niciodată de tot, în ciuda vântului care şuiera pe la geamuri şi arunca praf în toate crăpăturile. În timp ce biciuia calul care nu trebuia, întotdeauna numai pe el, Silk o văzu cum prinde cu unghiile pumnalul lui Chenille, cum îl apucă şi-l trage, deşi era vârât între coastele ei, ameninţând ca o pisică, cu ghearele, pisica roşie cu coada ca focul şi scutul fin de alamă, decorat de sus până jos. Pe sub batista care aluneca, faţa ei, pătată de propriul sânge, era întotdeauna faţa lui Mucor, fiica lui Blood cea cu minţile pierdute. Pe scalp avea cusături, iar părul castaniu îi fusese ras de Moorgrass, care îi spălase trupul şi-i răsese jumătate de cap ca să se vadă cusăturile şi câte-o picătură de sânge la fiecare împunsătură, deşi din sânii ei plini curgea lapte pe catifeaua neagră. O aştepta mormântul, numai mormântul, încă un mormânt într-o spirală de morminte unde zăceau

deja atâţia sub pavăza lui Hierax, zeul morţii, caldé-ul morţilor, al Uriaşei Hierax celei-cu-cap-alb, cu spiritul ei alb în ghearele celui dintâi, pentru că cea de-a doua fusese neurochirurg, al cui, dacă nu al ei?

Nici Silk, singur pe bancheta căptuşită cu piele neagră a vizitiului, nu ştia ce înseamnă toate aceste lucruri, ci doar că mâna dricul spre mormânt şi era în întârziere, ca de obicei. Întotdeauna venea la mormânt prea târziu şi prea devreme, conducând noaptea, pe un întuneric mai dens decât cea mai neagră noapte, într-o zi mai caldă decât cea mai fierbinte zi, în care talazurile de praf ardeau aşa cum se arde lutul olarului în cuptorul său mic, strălucitor de fierbinte, ridicând colbul în vreme ce biciuia calul care nu trebuia biciuit, un cal transpirat, care va muri la mormânt, dacă nu va trage şi celălalt. Şi unde va zace Orpine, dacă în mormântul ei va sta calul negru?

– Diii! – Strigă el, dar caii nu-l ascultară, căci erau deja la mormânt şi soarele apusese demult, ars, stins până când se va aprinde iarăşi. *Prea adânc*, îi spuse Chenille, de la marginea gropii. *Prea adânc*, reluară broaştele ecoul vorbelor ei, broaştele prinse de el în copilărie în anul în care plecase cu mama lui la ţară fără un motiv anume şi se întorsese la un trai cu nimic diferit, broaştele pe care le iubise şi pe care le omorâse cu dragostea lui. *Prea adânc*! şi mormântul era prea adânc, deşi se vedea pe fund catifeaua neagră, pentru ca nisipul şi solul umed să n-o atingă niciodată. Apele reci, adânci ale râurilor subterane care se scufundau în fiecare an n-o vor spăla niciodată pe Orpine, n-o vor transforma înapoi în copaci şi flori, nu vor spăla sângele lui Blood, nu vor uda nici pisica de foc cu şoarecele negru în bot, nici zambilele aurii. Nu vor umple niciodată lacul auriu în care cocorul auriu căuta necontenit peşti aurii; căci acesta nu era un an bun pentru peşti aurii, nici pentru cei argintii.

– *Prea adânc*!

Şi era prea adânc mormântul, pentru ca praful galben să

nu-l umple niciodată, iar catifeaua de pe fund era presărată cu stropi luminoşi ce s-ar fi putut preface în scântei, dar încă nu licăreau, aşa cum îi arătă Maytera Marble cu degetul, iar la lumina unuia din ele ea se arătă din nou tânără, semănând la chip cu Maytera Mint, purtând mănuşi maro, parcă din carne, peste degetele ei harnice, de oţel.

– *Prea lung*! – le spuse el cailor, iar cel care nu trăgea niciodată începu să sară şi să se ridice şi să dea din picioare şi, folosindu-se de spate, trase cât îl ţinură puterile, în ciuda vântului care-i strepezea dinţii şi a nopţii mai întunecate decât orice altă noapte, care ascundea şi ultimul petec de cer. Cărarea lungă pe sub pământ fu îngropată pe vecie în vâltoarea de praf şi tumult.

– *Prea lung*!

Hyacinth stătea lângă el, pe bancheta învelită în piele; după un timp, îi dădu batista lui veche, pătată de sânge, să-şi acopere nasul şi gura. Vântul urla ca o haită uriaşă de câini galbeni, dar nu reuşi să abată dricul lor vechi, scârţâitor şi lucios, de pe drumul care nu se mai putea numi drum, iar el era bucuros de tovărăşia ei.

Capitolul 5
Sclavul lui Sphigx

ERA ZIUA MOLPEI, îşi aminti Silk, ridicându-se în capul oaselor în pat: ziua mersului cu paşi uşori şi repezi, iar după muncă, a cântecului şi dansului. Nu se simţi prea sprinten când se ridică, îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi se frecă la ochi şi pe maxilarul ţepos. Dormise… cât? Prea mult, dar tot se mai putea alătura sibilelor pentru rugăciunea de dimineaţă dacă se grăbea. Nu mai avusese parte de un somn bun noaptea de când…

Din ziua Thelxiepeiei.

Se întinse, zicându-şi că va trebui să se mişte repede. Va lua dejunul mai târziu sau deloc, deşi mai avea fructe şi legume cât să sature jumătate de cartier.

Se ridică în picioare, se hotărî să se grăbească, simţi un junghi în glezna dreaptă din cauza efortului şi se aşeză imediat la loc.

Bastonul cu cap de leoaică al lui Blood stătea proptit de capul patului, iar bandajul de la Crane lângă el, pe podea. Îl luă şi trase cu el de podea. *Sphigx va fi zeiţa mea astăzi*, murmură el, *sprijinul şi reazemul meu*. Desenă semnul plus în aer. *Tu*, *Sphigx*, *vitează purtătoare de sabie şi pumnal*, *leoaică şi amazoană*, *fii cu mine până la capăt*. *Dă-mi curaj acum*, *în ceasul greutăţilor*.

Bandajul lui Crane ardea; îi strângea glezna ca o menghină, dar îi dădu o senzaţie excelentă când coborî scările ca să-şi umple ligheanul de la pompa din bucătărie.

Oreb dormea pe dulap, într-un picior, cu capul vârât sub aripa sănătoasă. Silk strigă:

– Trezeşte-te, pasăre! Mâncare? Apă? Acum e momentul

să ceri.
Oreb protestă cu un croncănit, fără să-şi arate ochii.
Mai rămăsese ceva din vechea lui colivie şi un tăciune aprins din focul pe care nu apucase să gătească legumele cu o seară înainte. Aruncă în el câteva crenguţe, suflă peste ele şi-şi frecă mâinile la vederea flăcării proaspete. Nu va trebui să folosească deloc din hârtia preţioasă!
– E dimineaţă – îi spuse păsării. – S-au ridicat umbrele şi ar trebui să te trezeşti.
Nici un răspuns.
Oreb, constată Silk, îl ignora pe faţă.
– Am glezna ruptă – continuă el să-i vorbească vesel. – Mi-a înţepenit braţul – maestrul Xiphias a crezut că sunt stângaci, ţi-am povestit? – Mă doare burta şi am o vânătaie mare pe piept, unde m-a lovit Musk cu mânerul cuţitului. – Aranjă trei aşchii mici deasupra crenguţelor aprinse, care trosneau. – Dar nu-mi pasă deloc. E ziua Molpei, minunata zi a Molpei, şi mă simt excelent. Dacă vrei să fii animalul meu, şi tu va trebui să te simţi ia fel, Oreb. – Închise cu zgomot căminul şi puse apa de bărbierit pe sobă.
– Capete peşte?
– Nici un cap de peşte. N-am avut timp de aşa ceva, dar cred c-a mai rămas una din perele acelea bune. Îţi plac perele?
– Place pere.
– Şi mie, deci o facem pe din două. – Căutând în chiuvetă după cuţitul cu care-şi tăiase roşiile, îi şterse lama (observând cu un sentiment de vină că începea să ruginească), tăie para în două, apoi muşcă din porţia lui, scurse apa din chiuvetă, pompă alta şi se stropi pe faţă, pe gât şi pe păr. – Nu vrei să vii cu noi la rugăciunea de dimineaţă, Oreb? Nu eşti obligat, dar am senzaţia că-ţi va face bine. – Îşi imagină reacţia Mayterei Rose la apariţia păsării şi râse. – Mi-ar face bine şi mie, după toate probabilităţile.
– Pasărea doarme.

– Dar sper că numai după ce ţi-ai terminat para. Dacă o găsesc tot aici când mă întorc, o mănânc eu.

Oreb flutură din aripi şi zbură pe masă.

– Mâncat acum.

– Eşti foarte înţelept – îl lăudă Silk şi mai luă o înghiţitură din jumătatea lui de pară, gândindu-se mai întâi la visul avut – unul deosebit, din câte ţinea minte – apoi la firele gălbui din scalpul lui Mucor. Oare chiar îl văzuse, ori doar visase? Apoi se gândi la Crane, care şi el era doctor şi mai mult ca sigur că implantase felinele încornorate în pântecul fetei, cel puţin doi sau trei odată.

La etaj, în timp ce se săpunea şi se freca, îşi aduse aminte că Chenille spusese să ia de la Crane banii pentru salvarea manteionului. În mod obişnuit, ar fi alungat imediat o asemenea propunere nesocotită, dar Chenille nu era Chenille – cel puţin nu era numai Chenille – şi orice ar spune, nu avea rost să se amăgească, deşi politeţea îi cerea să se prefacă. O implorase pe frumoasa Kypris să se întoarcă, dar ea făcuse un lucru şi mai bun: nici măcar nu plecase, mai degrabă părăsise Fereastra Sacră ca să o posede pe Chenille.

Pentru Chenille era o mare cinste, fără îndoială. Preţ de-o clipă, o invidie. El însuşi fusese iluminat de Intrus, iar asta era şi ea o mare cinste. După aceea, nu ar fi trebuit să invidieze pe nimeni niciodată. Kypris era zeiţa prostituatelor. Fusese Chenille o prostituată bună? Era oare răsplătită pentru asta? Ea, sau mai degrabă zeiţa, sau ambele, îi spusese că nu voia să se întoarcă la Orchid.

Şterse şi uscă lama şi-şi examină obrazul în oglindă.

Oare putea însemna asta că Kypris le iubea pe ele, dar nu şi ceea ce faceau? Era un gând înălţător, foarte posibil corect. Nu ştia atâtea câte ar fi trebuit neapărat să ştie despre Kypris, după cum nici despre Intrus nu ştia, din păcate, prea multe, deşi acesta îi arătase nenumărate lucruri, iar Kypris îi dezvăluise o parte din ea seara trecută – în special relaţiile ei cu Pas.

Silk se şterse pe obraz cu prosopul şi se duse la dulap să-şi ia o tunică curată, amintindu-şi că Patera Remora mai că nu-i ordonase să-şi cumpere haine noi. Cu cardurile rămase de la înmormântarea lui Orpine, avea să scape şi de grija asta.

Hyacinth îi ţinuse tunica, îl ajutase s-o îmbrace pentru că el avea braţul rănit. Se pomeni că, în loc să alerge pe scări ca să se alăture sibilelor în manteion, se aşează pe pat şi-şi luă în mâini capul plin de gânduri la Hyacinth. Cât de frumoasă fusese, şi cât de bună! Ce minunată, stând lângă el în dric în drum spre mormânt. Va muri şi el, şi ea – ca toţi oamenii; dar nu trebuie să moară singuri. Îşi dădu seama, puţin şocat, că visul nu fusese o fantasmă nocturnă, ci i-l trimisese un zeu, mai mult ca sigur Hierax, care apăruse şi el (ca o confirmare clară) ţinând în mâini spiritul alb al lui Orpine.

Cuprins din nou de bucurie, Silk se ridică şi smulse o tunică spălată din dulap. Blood îşi botezase pasărea Hierax, o blasfemie voită. El, Silk, o omorâse, sau cel puţin se luptase cu ea şi-i provocase moartea. În consecinţă, Hierax îl favorizase – într-adevăr, îl favoriza de atunci încoace nu numai trimiţându-i un vis plin de simboluri zeieşti, dar şi dându-i ocazia s-o înmormânteze pe Orpine, o înmormântare foarte profitabilă. Nu se putea spune că Hierax se arătase nerecunoscător!

Roba pe care o purtase cu o zi înainte era murdară şi plină de pete de sânge uscat; nu avea alta curată, cu care s-o înlocuiască. Scoase peria de haine şi începu s-o perie cu putere, ridicând praful.

Bărbaţi şi femei, făcuţi din ţărână (iniţial de Intrus, cum spunea un pasaj îndoielnic din Scrieri), se întorceau în ţărână. Praful şi pulberea se alege de ei prea repede, acesta e adevărul. Acelaşi gând sumbru îi dăduse târcoale şi către sfârşitul înmormântării lui Orpine, când fixase în şuruburi capacul sicriului.

Iar Chenille îl întrerupse, înălţându-se ca… ca… Nu găsi

nici un termen de comparaţie. Încercă să revadă scena cu ochii minţii. Chenille, mai înaltă decât mulţi bărbaţi, cu şuviţe creţe de culoarea focului, oase mari, obraji supţi şi sâni generoşi, tari şi, în acelaşi timp, zvâcnind în rochia ei albastră, simplă.

Nu. Rochia fusese neagră, cum cerea ocazia. Purtase ea oare albastru când o cunoscuse la Orchid? Nu, verde. Aproape sigur verde.

Jucăria lui Horn! Asta era. N-o văzuse niciodată. (Peria roba mai vârtos ca altădată.) Dar văzuse altele asemănătoare, figurine articulate, cu patru coarde, pe o cruce de lemn. A lui Horn avusese un palton albastru vopsit, iar Chenille se mişca prima oară ca ea, de parcă zeiţa nu învăţase încă să tragă bine de coarde. Şi nici nu vorbise mai bine decât Oreb.

Oare e posibil ca o zeiţă să fie nevoită să înveţe lucruri noi? Iată o idee nouă.

Dar zeiţele învăţau repede, se pare; înainte de a sosi Patera Remora, aruncase cuţitul lui Musk chiar mai bine decât proprietarul lui. Musk, care seara trecută îi dăduse, în zgârcenia lui, doar o săptămână ca să-şi recupereze manteionul. Poate că manteionul nu merită să fie păstrat, dar Intrusul îi spusese să-l salveze, deci aşa trebuia să facă.

Ajunse, în sfârşit, şi la momentul hotărâtor: ce-o să facă astăzi? Pentru că nu avea timp de pierdut, nici măcar puţin. Ori va trebui astăzi să-i ceară cumva lui Blood o păsuire, ori să obţină suma aceea uriaşă, toată sau o parte din ea.

Lovi cu palma buzunarul pantalonilor. Pistolul cu ace al lui Hyacinth era tot acolo. Îngenunche şi scoase caseta cu bani de sub pat, o descuie şi scoase azothul; îl vârî sub tunică, încuie caseta şi o ascunse iar sub pat, după ce puse cheia la locul ei.

– O, Sphigx, purtătoare de sabie – şopti el – nu-i uita pe supuşii tăi, care trăiesc şi mor de sabie.

Era rugăciunea Gărzilor, dar i se păru că şi lui i se potriveşte la fel de bine.

Chenille aştepta în grădină când Silk, în spatele Mayterei Rose şi urmat de Maytera Marble şi micuţa Maytera Mint, ieşi pe uşa laterală a manteionului. Oreb Strigă *Bun Silk*! de pe umărul fetei şi ţopăi până pe al lui; dar din cauză că Maytera Rose era cu spatele la el, nu-i văzu expresia feţei, asta în caz că ea observase pasărea vie.

Maytera Marble spuse:

– M-am gândit să te invit cu noi, Chenille, dar dormeai atât de adânc…

Chenille zâmbi:

– Mă bucur că n-ai făcut-o, Maytera. Am fost tare obosită. Dar am aruncat un ochi la voi mai târziu. Sper că nu m-aţi văzut.

– Serios? – Maytera Marble zâmbi la rândul ei, cu capul ridicat, puţin aplecat spre dreapta. – Trebuia să vii lângă noi. N-ar fi fost nici un necaz.

– Îl aveam pe Oreb cu mine şi îi era frică. Oricum, ajunseseră ţi deja la evocare.

Silk mişcă din cap pentru sine. Nu se mai vedea nici urmă de Kypris pe faţa lui Chenille, chinuită deja de soarele tiranic; dar Chenille nu avea de unde să ştie cuvântul. Spuse:

– Sper că Chenille nu v-a deranjat prea mult azi-noapte, Maytera.

– Nu, nu. Deloc. Absolut deloc. Dar acum va trebui să mă scuzi. În curând trebuie să apară copiii. Trebuie să descui şi să revăd lecţia.

În timp ce-o priveau cum se depărtează, Chenille rosti:

– Mă tem că o intimidez. Ar vrea să-i placă de mine, dar se teme că te-am corupt.

– Şi pe mine mă intimidezi, Chenille – recunoscu Silk.

Stând de vorbă, o văzură amândoi pe Maytera Mint cum aşteaptă, cu ochi abătuţi, în frunzarul cu umbre discrete. Silk îşi înmuie glasul şi-o întrebă:

– Voiai să-mi spui ceva, Maytera?

Ea scutură din cap fără să scoată un cuvânt.

– Poate că voiai să-ţi iei rămas bun de la musafira ta; dar, ca să fiu sincer, cred că va trebui să rămână cu tine şi cu sibilele tale şi la noapte.

Pentru prima oară de când o cunoştea, Maytera Mint reuşi să-l sperie, ieşind din umbră ca să se uite fix în ochii lui Chenille cu o dorinţă pe care el nu şi-ar fi închipuit-o vreodată.

– Nu mă intimidezi – spuse ea – asta am vrut să-ţi spun. Eşti singurul adult care nu mă intimidează. Mă simt atrasă de tine.

– Şi tu îmi eşti simpatică – spuse Chenille cu glas potolit. – îmi place foarte mult de tine, Maytera.

Maytera Mint înclină din cap în semn de acceptare şi înţelegere (crezu Silk).

– Probabil că sunt mai mare decât tine cu cincisprezece ani. Dacă nu mai mulţi, căci la anul împlinesc treizeci şi şapte. Totuşi, simt că… Poate numai pentru că eşti aşa de înaltă am impresia că…

– Da? – întrebă Chenille zâmbitoare.

– Că eşti sora mea mai mare. N-am avut niciodată o soră mai mare, zău. Te iubesc.

Şi cu asta, Maytera Mint se răsuci ca un vârtej de finet negru şi porni în grabă spre mănăstire. La jumătatea drumului coti brusc şi traversă pajiştea uscată, maronie, spre palestra, de partea cealaltă a terenului de joacă.

– Pa-pa! – Strigă Oreb. – Pa, fetiţa!

Silk scutură din cap.

– Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva. *Spirala* e o lume de posibilităţi care-mi depăşesc imaginaţia.

– Foarte rău – oftă Chenille. – Trebuie să-ţi spun. Să-ţi explic. Silk. Patera. Ar trebui să vorbim despre celălalt lucru. Cum să luăm banii de la Crane. Dar eu… Noi avem o problemă. Cu sărmana Maytera Mint. Eu sunt de vină. Într-un fel.

Silk rosti:

– Sper că nu e ceva grav. Îmi place de ea şi mă simt răspunzător pentru ea.

– Şi eu. Dar s-ar putea să fie ceva grav. Ştiu că e. Nu putem să ne întoarcem în căsuţa ta? Şi să vorbim acolo?

Silk scutură din cap.

– Femeile nu au voie în prezbiteriu, deşi există o listă lungă de excepţii: dacă se îmbolnăveşte augurul, o femeie poate veni să-l îngrijească, de exemplu. Când vreau să vorbesc cu Maytera Marble, ne întâlnim aici în frunzar sau în camera ei din palestra.

– Bine. – Chenille se aplecă pe sub viţa de vie lăsată. – Dar cu Maytera Mint? Şi cu cea bătrână, Maytera Rose? Cu ele unde stai de vorbă?

– O, în aceleaşi locuri. – Cuprins de o vagă remuşcare, Silk se aşeza pe vechiul scaun de lemn, vizavi de Chenille; era cel pe care se aşeza de obicei Maytera Marble. – Dar, ca să fiu sincer, rareori vorbesc cu oricare dintre ele două. Maytera Mint e, în general, prea timidă ca să-mi răspundă, iar Maytera Rose îmi face morală. – Scutură din cap. – Mă tem că ar trebui să fiu mult mai atent la cele ce-mi spune; dar după zece-cincisprezece minute nu mă mai pot gândi la altceva decât cum să fac să plec mai repede. Nu vreau să insinuez că vreuna din ele n-ar fi o femeie foarte bună. Amândouă sunt bune.

– Maytera Mint este. – Chenille îşi linse buzele. – De-asta mă simt prost. Aşa cum mă simt. Silk. A fost… ei, bine, n-am fost *eu*. N-a fost Chenille.

– Bineînţeles! – Silk dădu hotărât din cap. – Simte zeiţa din tine! Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. Nu vrei ca ea să spună…

– Nu, nu. Simte zeiţa, dar nu despre asta e vorba. Şi nu vrea să spună nimănui. Nu ştie nici ea. Nu e conştientă de asta.

Silk îşi drese vocea.

– Dacă crezi că e vorba de o oarecare atracţie fizică – ştiu că ea apare şi între femei, ca şi între bărbaţi – ar fi cu

siguranţă mai bine dacă la noapte ai dormi în altă parte.

Chenille schimbă subiectul.

– N-ar avea importanţă. Dar nu despre asta e vorba. Ea nu vrea… Ea nu vrea nimic. Nimic de la mine. Vrea să ajute. Să-mi dea lucruri. E de înţeles. Nu e… compromiţător. Aşa ai spune tu? Compromiţător?

– Probabil că da.

– Dar toate astea… N-au importanţă. Nu contează. Va trebui să-ţi spun. Mai multe. N-o să te mint. – Îi scânteiară ochii. – *Nu*!

– Nici n-aş vrea să mă minţi – o asigură Silk.

– Ba da. Ba da, ai vrea, Silk. Silk. Să fii posedat, tu… Am vorbit despre asta aseară. Crezi că un zeu… pe mine? Vreau să spun, Kypris. Sau altul. Femeia aia oribilă, cu şerpi. Crezi că intrăm în oameni. Ca frigurile?

– Eu sigur nu aş fi folosit aceste cuvinte.

Chenille îl studie pofticioasă pe sub ochii cu pleoape grele, mai mari acum decât fuseseră în afara frunzarului, ochi negri, lucind de lumină proprie.

– Dar aşa crezi. Ştiu. Noi… Pătrunde prin ochi. Noi, zeii, nu suntem… Vizibili? Suntem tipare. Ne schimbăm. Învăţând şi crescând. Dar rămânem tot tipare? Iar eu nu sunt Kypris. Ţi-am spus… Ai crezut că mint.

Oreb fluieră:

– Săracă fată!

Iar Silk, care-şi întorsese privirea de la forţa înfricoşătoare şi pofta din ochii aceia negri, văzu acum că începeau să lăcrimeze. Îi oferi batista, amintindu-şi că şi Maytera i-o oferise pe-a ei, tot aici, în frunzar, înainte să meargă la vila lui Blood.

– Eu nu m-am schimbat. Nu mă schimb. Nu mult. Numai dacă n-am de ales. Şi nu sunt un tipar. Dar ceea ce tu numeşti posedare… Kypris a copiat o parte din ea, una mică. – Chenille îşi suflă nasul cu delicateţe. – N-am mai tras nimic pe nas. Nu de când Orpine… Asta face, Patera. Nu-ţi dai seama, vreau să zic. La orice te uiţi, îţi zici, asta

nu-i rugină, şi totul e aşa de trist.

– O să treacă repede – spuse Silk, sperând să aibă dreptate.

– O săptămână. Poate două. Am mai făcut-o doar o singură dată. Numai că… Nu contează. N-aş face-o. N-o s-o fac acum. Dacă ai avea o cupă plină de rugină şi ai ridica-o în faţa mea ca să iau cât vreau, n-aş lua nimic.

– E minunat – spuse Silk sincer.

– Din cauza tiparului. Bucata asta mică din Kypris pe care ea a pus-o în mine, prin ochii mei, ieri, în manteionul tău. Nu înţelegi, nu-i aşa? Ştiu că nu înţelegi.

– Nu pricep cum e cu tiparele – recunoscu Silk. – Înţeleg restul, cel puţin aşa cred.

– E ca inima. Tipare de bătăi. Da, da, nu, nu, nu, da da, da. Lucrul ăsta pe care-l avem toţi în spatele ochilor. Nici eu nu înţeleg chiar totul. Femeia mecanică? Marble? Cineva prea deştept a aflat că poate s-o facă. Să schimbe puţin programele. Oameni transformaţi în maşinării. Numai pentru asta. Pentru ca oameni ca Maytera Marble să lucreze pentru ei, nu pentru stat. Să fure pentru ei. El… Tu îi zici Pas. I-a pus pe oameni să studieze lucrul din spatele ochilor. Şi ei au aflat că şi cu oamenii se poate face ceva asemănător. A fost mai greu. Frecvenţa era mult mai înaltă. Dar a fost posibil, aşa că o facem. Aşa a început totul. Silk. Prin terminale, prin ochii lor.

– Acum chiar nu mai pricep nimic – recunoscu Silk.

– Nu contează. Sunt explozii de lumină. Lumină pe care n-o vede nimeni altcineva. Bufniturile, vibraţiile, crearea programelor, zeul care rulează în Mainframe. Kypris e zeul, programul acela. Dar ea a închis ochii. Mint a închis ochii. Maytera Mint. Iar eu nu terminasem, nu era gata.

Silk scutură din cap.

– Ştiu că e important ce spui tu, iar eu încerc să te înţeleg; dar, ca să fiu sincer, habar n-am despre ce vorbeşti.

– Atunci o să te mint. – Chenille se aplecă spre el până genunchii ei îi atinseră pe ai lui. – O să mint, ca să înţelegi,

Patera. Acum ascultă-mă. Eu… Kypris a vrut să intre în Maytera Mint… n-are importanţă de ce.

– Acum eşti Chenille.

– Întotdeauna sunt Chenille. Nu, greşesc. Minţind, sunt Kypris. Aşa, deci. Acum sunt Kypris, vorbind cum vorbea Chenille. Zi da.

Silk înclină din cap.

– Da, Mare Zeiţă.

– Foarte bine. Am vrut să intru în Maytera Mint trimiţându-mi persoana divină să se scurgă în ea, prin ochii ei, de la Fereastra Sacră. Pricepi?

Silk mişcă iar afirmativ din cap.

– Desigur.

– Ştiam eu c-o să înţelegi. Dacă nu e adevărat. Bun. E o senzaţie plăcută, foarte plăcută, aşa că nimeni nu închide ochii. Le place. Vor mai mult. Nici măcar nu clipesc, o absorb.

Silk rosti:

– E normal ca fiinţele umane să dorească o fărâmă din viaţa ta divină, Mare Zeiţă. E unul din cele mai profunde instincte ale noastre.

– Numai că ea a închis ochii, asta trebuie să pricepi. N-a văzut decât o parte din mine – din zeiţă. Nici măcar nu ghicesc ce i-ar putea face.

Silk se lăsă greu pe spate, frecându-şi obrazul.

Oreb, care fugise de pe umărul lui ca să exploreze viţa, şopti:

– Fată bună.

– Da, Oreb. Aşa este. Ăsta-i unul din motivele pentru care sunt aşa de îngrijorat.

– Bună acum!

După un scurt moment tensionat de tăcere, Silk ridică brusc mâinile.

– N-aş fi crezut că un zeu se poate desface în bucăţi.

Chenille îl aprobă din cap.

– Nici eu.

– Dar ai zis…
– Am zis că s-a întâmplat. – Îi puse mâna pe genunchi. – N-aş fi crezut. Dar s-a întâmplat, şi s-ar putea s-o schimbe. Cred că a schimbat-o deja. Eu sunt Chenille, dar mă simt de parcă altcineva e în mine acum, cu un fel de a gândi şi de a face lucrurile pe care până ieri nu l-am cunoscut. Maytera Mint nu simte aşa. Ea are o parte din Kypris, aşa cum ai tu un vis.
– Bănuiesc că ce spui tu e foarte grav, Chenille. Dar nu se poate schimba?
Ea scutură din cap, săltându-şi buclele de foc.
– Kypris ar putea schimba ceva, dar nu noi. Maytera ar trebui să stea în faţa unui terminal – o Fereastră Sacră sau o oglindă, indiferent – când apare Kypris.
– Chiar şi atunci, tot ar mai rămâne ceva. Întotdeauna rămâne. Iar o parte din… spiritul Mayterei Mint ar intra în Kypris.
– Dar *tu eşti* Kypris – spuse Silk. – Ştiu asta şi îmi tot vine să îngenunchez.
– E doar o minciună, Patera. Dacă aş fi o zeiţă adevărată, nu mi-ai rezista. Mi-ai rezista? Sunt Chenille, dar am ceva în plus. Uite încă o minciună care te-ar putea ajuta. Când cineva e beat, n-ai auzit niciodată pe nimeni zicându-i că vorbeşte coniacul din el? Sau berea sau altă băutură?
– Da, se spune foarte des. Nu cred că vorbeşte nimeni serios.
– Bine, dar cam aşa e. Nu întocmai, dar pe-aproape, numai că ceea ce are Maytera Mint în ea nu va dispărea cum dispare băutura. Ea va rămâne aşa pentru tot restul vieţii, dacă Kypris nu-şi ia înapoi partea din ea – adică dacă nu îi face o copie cu toate schimbările suferite şi nu şterge ceea ce a fost în Maytera.
– Atunci tot ceea ce ne stă în putinţă e s-o urmărim atent şi să… ăăă… – (Silk simţi o undă de simpatie pentru Patera Remora)… – fim îngăduitori cu neaşteptatul.
– Mă tem că ai dreptate.

– O să-i spun Mayterei Marble. Adică n-o să-i povestesc ce mi-ai spus, dar o s-o avertizez. Maytera Rose ar fi neputincioasă. Mai mult ar strica. Maytera Marble se va purta extraordinar, deşi nu poate să fie şi în camera ei din palestra şi în a Mayterei Rose în acelaşi timp. Mulţumesc, Chenille.

– Trebuia să-ţi spun. – Chenille îşi atinse uşor nasul şi ochii. – Acum, în legătură cu banii. M-am gândit la asta cât ai fost în manteion, pentru că voi avea nevoie de ei. Va trebui să-mi găsesc altceva din care să trăiesc. Un magazin? Ceva… Şi te voi ajuta cât voi putea, Silk. Dacă vrei să-i împărţim…

Silk scutură din cap.

– Trebuie să-i dau lui Blood douăzeci şi şase de mii, ca să cumpăr manteionul de la el; asta contează în primul rând. Dar tu poţi să iei tot ce depăşeşte suma asta. Să zicem că obţinem cumva o sută de mii, deşi îmi dau seama că e o cifră absurdă. Ai putea lua şaptezeci şi patru de mii. Dar dacă primim numai douăzeci şi şase de mii, toţi banii vor merge la Blood. – Făcu o pauză, ca s-o privească mai atent. – Tremuri. Nu vrei să-ţi aduc o pătură din prezbiteriu?

– O să încetez într-un minut-două, Patera. Pe urmă o să mă simt bine. Mă controlez mult mai bine decât ea. Accept. Oferta ta? Am spus asta? Oferta ta generoasă. Aşa ar fi trebuit să spun… Te-ai gândit la vreun plan? Mă pricep la… anumite lucruri? Dar nu la planuri. Nu prea, Silk. Silk? Nici ea nu se pricepea. Vorbesc cum trebuie acum?

– Parcă, deşi pe ea n-o cunosc prea bine. Însă am sperat ca planul să-l faci tu. Ca Chenille, eşti mult mai apropiată de Crane decât mine şi ar trebui să ai o idee mult mai clară despre operaţiunea de spionaj pe care mi-ai spus că o conduce.

– Am încercat să pun ceva la cale. Aseară, apoi azi dimineaţă din nou. Cel mai simplu ar fi să-l ameninţăm că dăm în vileag ceea ce face. Uite ce am. – Scoase din buzunarul rochiei o icoană cu Sphigx gravată în lemn tare. – Trebuia să i-o dau unei femei care ţine o tarabă în piaţă.

Acolo mă duceam când am... ştii tu. De-asta m-am îmbrăcat aşa de repede. Pe urmă s-a întâmplat ce s-a întâmplat şi am rămas la Orchid. Ştii de ce. A urmat exorcizarea. Tu ai făcut-o, Silk. Când am ajuns la piaţă, se închidea. Nu mai era nimeni, doar cei care stau acolo peste noapte. Să-şi păzească marfa? Femeia plecase deja.

Silk luă icoana de închinare.

– Sphigx ţine în mână o sabie – şopti el – aşa apare în aproape toate reprezentările. Mai are şi un obiect pătrat, o tablă poate sau un teanc de hârtii; ar putea fi instrucţiunile lui Pas, dar nu cred că le-am mai văzut până acum.

Îi dădu icoana înapoi lui Chenille.

– Ai fi văzut dacă ai fi trecut pe la taraba femeii. Are întotdeauna trei sau patru icoane, mai mari decât asta. Eu i-o dau pe a mea, ea mă întreabă dacă sunt sigură că n-o vreau. Foarte frumoasă şi foarte ieftină. Eu scutur din cap şi plec, iar ea pune icoana de la mine pe scândură, lângă celelalte, ca şi cum m-aş fi uitat la ea un minut.

– Am înţeles. Merită să trec pe la taraba femeii. – Nesigur de măsura în care se putea baza pe sprijinul zeiţei, ezită înainte de a arunca zarurile. – Mare păcat că nu eşti chiar Kypris. Dacă ai fi, mi-ai putea spune care e semnificaţia…

– Venit bărbat! – anunţă Oreb, căţărat pe frunzar. În clipa următoare, auziră o bătaie puternică în uşa prezbiteriului.

Silk se ridică şi iesi de sub vie.

– Aici, Auk. Nu vrei să ni te alături? Mă bucur că te văd. Mai e cineva pe care cred că te-ai bucura s-o vezi.

Chenille strigă:

– Auk? Tu eşti? Eu sunt. Avem nevoie de ajutorul tău.

Auk ramase cu gura căscată.

– Chenille?

– Da. Aici. Vino să stai lângă mine.

Silk dădu la o parte via pentru ca Auk să intre în frunzar mai uşor; când intră şi el la loc, Auk stătea deja lângă Chenille.

– Vă cunoaşteţi, e limpede – spuse el.

Chenille făcu gropiţe în obraji. Dintr-o dată parcă nu avea mai mult de cei nouăsprezece ani pe care susţinea că i-a împlinit.

– Mai ţii minte ce ţi-am zis alaltăieri, Patera? Că există cineva mai tânăr decât Crane care m-ar putea ajuta… care ne-ar putea ajuta? În legătură cu Crane?

Auk râse şi-o cuprinse pe după umeri.

– Ştii, nu cred că te-am văzut niciodată la lumina zilei, Chenille. Eşti mult mai frumoasă decât mă aşteptam.

– Eu am ştiut întotdeauna cât de… atrăgător? Eşti, Auk.

Îl sărută repede şi uşor pe obraz.

Silk spuse:

– Chenille mă va ajuta să obţin banii necesari ca să salvez manteionul, Auk. Despre asta vorbeam. Avem nevoie de sfatul tău.

Îşi îndreptă atenţia spre fată:

– Trebuie să afli că Auk m-a mai ajutat o dată, cu sfaturi, cel puţin. Nu cred că se supără dacă-ţi spun şi ţie.

Auk îl aprobă cu o mişcare a capului.

– Iar acum şi tu şi eu avem nevoie de ele. Sunt convins că se va dovedi la fel de generos cu amândoi cum s-a dovedit cu mine.

– Auk a fost întotdeauna… foarte bun cu mine. Patera? Întotdeauna întreba de mine. Din… primăvară?

Chenille îl luă pe Auk de mână.

– N-o să mă mai găseşti la Orchid, Auk. Vreau să locuiesc în altă parte şi nu mai… Ştii tu. Să nu mai cer bani bărbaţilor. Şi am terminat-o cu rugina. A fost… frumos. Uneori, când îmi era frică. Dar le face pe fete prea îndrăzneţe? După un timp te ia în stăpânire. Fără rugină, eşti mereu deprimat. Înfricoşat de moarte. Aşa că o iei din nou şi din nou, şi rămâi gravidă. Sau mori. Eu am fost prea îndrăzneaţă. N-am rămas gravidă. Nu asta am vrut să spun. O să-ţi explice Patera. Auk?

– Sună bine – spuse Auk. – Îmi place. Bănuiesc că aţi rămas împreună după înmormântare, ha?

– Exact. – Chenille îl sărută din nou. – Am început să mă gândesc. La moarte, la tot, ştii? Că Orpine a fost aşa de tânără şi de sănătoasă şi tot felul de asemenea lucruri? Mă exprim corect, Patera? Te rog, spune-mi fără să mă cruţi.

Oreb îşi scoase capul viu colorat printre frunzele de vie pe jumătate ofilite ca să declare:

– Vorbit bine!

Silk aprobă din cap, sperând să nu-l trădeze expresia feţei.

– E bine, Chenille.

– Patera mă ajută să vorbesc mai… Ştii tu. Intelectual? Auk. M-am gândit că Orpine aş putea fi eu. Aşa că am aşteptat. Am vorbit o groază aseară, nu-i aşa, Silk? Şi am stat cu sibilele. – Chicoti. – Am dormit pe un pat tare şi n-am primit cină, nu ca la Orchid. Dar mi-au dat să mănânc la dejun. Ai luat dejunul, Auk?

Auk râse şi scutură din cap.

– Nici nu m-am culcat. Ai auzit ce-a spus zeiţa ieri, nu, Jugs[9]? Ei, bine, uite-aici.

Îşi luă mâna de pe umerii ei şi se ridică pe jumătate, cotrobăind prin buzunar. Când scoase mâna afară, în palmă îi strălucea un obiect de diamant.

– Poftim, Patera. Ia-l. Nu face nici pe departe douăzeci şi şase de mii, dar poţi să primeşti pe el trei sau patru, dacă ştii cui să-l vinzi. Îţi spun eu pe cine cunosc.

Când Silk nu întinse mâna după obiectul oferit, Auk i-l aruncă în poală.

Era o brăţară de gleznă feminină, lată de trei degete.

– Nu pot… – Silk îşi înăbuşi emoţia. – Ba cred că pot. O să-l primesc pentru că trebuie. Dar, Auk…

Auk se lovi peste coapsă.

– N-ai de ales! Tu eşti cel care a înţeles-o pe Doamna Kypris, nu-i aşa? Sigur că tu ai fost, doar ne-ai spus-o. N-ai dat-o cotită, că trebuie să întrebi pe altcineva mai întâi. În regulă, ea a zis ce-a zis, eu am crezut-o, iar acuma trebuie s-o anunţ că şi eu sunt dintr-o bucată. Sunt veritabile. Poţi

[9] Balcoane

să te uiţi la ele cât vrei. Cumpără nişte sacrificii ca lumea pentru ea şi nu uita să-i spui de la cine sunt.

Silk încuviinţă din cap:

– N-o să uit, deşi sunt convins că ştie deja.

– Spune-i că Auk e-un tip de treabă. Poartă-te cu el ca lumea şi-o să se poarte şi el domneşte cu tine. – Luând mâna lui Chenille, Auk îi puse un inel pe deget – N-am ştiu c-o să fii aici, dar ăsta-i pentru tine, Jugs. Vezi flacăra aia mare şi roşie? La ăsta îi zice rubin sângeriu. Ţi s-o fi părând c-ai mai văzut din astea, dar pun rămăşag că nu ţi-au mai căzut ochii pe aşa ceva. Ai de gând să-l vinzi ori să-l ţii?

– N-aş putea să-l vând, Hackum[10]. – Îl sărută pe buze cu atâta patimă, încât Silk fu nevoit să-şi întoarcă privirea, şi atât de tare, că era să cadă amândoi de pe băncuţa de lemn. Când se despărţiră, ea adăugă: – Tu mi l-ai dat şi o să-l păstrez pentru totdeauna.

Auk zâmbi, se şterse la gură, pe urmă îşi desfăcu iar buzele într-un zâmbet mai larg.

– Pe bune, acuma. Dacă te răzgândeşti, să nu-l vinzi fără mine.

Se întoarse spre Silk.

– Patera, ai idee ce s-o fi jefuit azi-noapte? Fac pariu că măcar zece case pe Palatin. N-am auzit încă ce s-o mai fi întâmplat. Sticleţii s-au dat de ceasul morţii în dimineaţa asta. – Coborî vocea. – Ce-am vrut eu să te întreb, Patera… Ce ţi-a zis ea, exact? Despre venirea ei aici?

– Numai că va veni din nou – răspunse Silk.

Auk se aplecă spre el, cu maxilarul ieşit în faţă şi cu ochi mijiţi.

– Ce cuvinte a rostit?

Silk se frecă pe obraz, amintindu-şi scurta conversaţie cu zeiţa la Fereastra Sacră.

– Ai perfectă dreptate. Va trebui să raportez la Capitoliu tot ce a spus zeiţa, cuvânt cu cuvânt. De fapt, ar trebui să scriu raportul chiar acum. Am implorat-o să se întoarcă. Nu

[10] Ciopârţeste-i

pot să-ţi reproduc exact vorbele ei, şi nici nu au importanţă. Dar mi-a răspuns: *Voi veni*. *Curând*.

– S-a referit la manteionul ăsta? Al tău?

– Nu pot fi absolut…

Chenille îl întrerupse:

– Ştii că la el s-a referit. Exact asta a vrut să spună. Ca să va întoarce exact la aceeaşi fereastră.

Silk dădu din cap îndoielnic.

– N-a zis chiar aşa, v-am spus, dar am impresia – cel puţin acum – că asta avea de gând.

– Bine… – Chenille descoperise o frântură de rază care făcea inelul să strălucească roşu, ca o flacără. Se uita la el în timp ce vorbea, mişcând mâna dintr-o parte într-alta. – Dar trebuie să-ţi vorbim despre Crane, Auk. Îl cunoşti pe Crane? E doctorul de casă a lui Blood.

– Cred că a zis ceva Patera despre el aseară.

Auk se uită întrebător la Silk, care spuse:

– Nu i-am spus nimic lui Auk, deşi e posibil să fi făcut o aluzie sau să fi sugerat că doctorul Crane i-a dat un azoth unei tinere pe nume Hyacinth. Azothurile costă cinci mii de carduri sau mai mult, după cum probabil ştiţi; aşa că te-am crezut când mi-ai spus că ar fi posibil să scoatem de la el o sumă foarte mare de bani Dacă i-a dat într-adevăr lui Hyacinth un asemenea obiect – şi sunt înclinat să cred că i l-a dat – atunci probabil administrează nişte fonduri considerabile. – Mânat de o nevoie lăuntrică, adăugă: – Apropo, o cunoşti pe Hyacinth?

– Îhî. Face ce făceam eu, dar acum lucrează direct pentru Blood, în loc de Orchid. A plecat de la ea la vreo două săptămâni după ce m-am mutat eu acolo.

Silk puse brăţara scânteietoare în buzunarul robei cu gesturi ezitante.

– Spune-mi tot ce ştii despre ea, te rog.

– Câteva din gagicuţele celelalte o cunosc mai bine decât mine. Dar mi-e simpatică. E… nu ştiu cum să zic. Nu zice întotdeauna: ei bine, ăsta e bun şi ăsta e rău. Ia oamenii la

rând, aşa cum vin, şi îţi dă o mână de ajutor dacă poate, chiar dacă nu te-ai purtat întotdeauna cu ea aşa frumos cum s-ar fi cuvenit. Tatăl ei e funcţionar-şef în Juzgado. Eşti sigur că vrei să auzi toate astea, Patera?

– Sunt.

– Unul din comisionari a văzut-o când avea în jur de paisprezece ani şi i-a zis lui taică-său: *Ia ascultă*, *am nevoie de o fată în casă*. *Trimite-o la mine şi poate să locuiască în casa mea*, cred că avea opt sau nouă puradei, *şi poate să şi câştige nişte bănuţi*, *iar tu o să fii avansat*. Probabil că pe-atunci tatăl lui Hy era un simplu funcţionar. Aşa că s-a învoit şi a trimis-o pe Hy pe Palatin, iar apoi ştii ce s-a întâmplat. N-a trebuit să muncească prea mult. Nu făcea treburi grele: servea masa, ştergea de praf. A început să primească bani frumoşi. Numai că, după un timp, nevasta comisionarului s-a făcut tare scârboasă. Hy a stat o vreme cu un căpitan, dar au fost nişte probleme… Pe urmă a venit la Orchid.

Chenille îşi suflă nasul în batista lui Silk.

– Iartă-mă, Patera. Aşa păţeşti întotdeauna dacă n-ai tras pe nas o zi, două. O să-mi curgă nasul şi-o să-mi tremure mâinile până în ziua lui Tartaros, probabil. După aceea, o să fiu în regulă.

De dragul lui Auk, dar şi de dragul lui, Silk o întrebă:

– N-o să mai iei rugină? Oricât de greu ţi-ar fi?

– Nu, dacă o să facem ce avem de gând. Îţi dă prea mult curaj. Cred că ţi-am mai zis. Nu-i aşa? E grozav să tragi pe nas sau să lingi un pic de rugină… Unii chiar o ling, dar îţi trebuie mai mult când eşti speriat de moarte. Însă după un timp descoperi că de ea ar fi trebuit să te sperii. E mai rău decât Bass[11] sau chiar decât Musk şi mult mai rău decât tipul care arăta aşa de urât în camera mare. Numai că deja te-a prins în mreje. M-a prins pe mine, cred că şi pe Hy. Silk?

Patera o aprobă din cap iar Auk o bătu prieteneşte pe braţ.

[11] Biban

– O cunosc, dar acum că mă gândesc la ea, îmi dau seama că nu ştiu prea multe despre ea. Ţi-am spus deja aproape tot ce ştiu. Ai văzut-o:

– Da – răspunse Silk. – În noaptea Phaeai.

– Atunci ştii ce bine arată. Cei mai mulţi tipi zic că sunt prea înaltă. Le plac gagicile înalte, dar nu mai înalte ca ei, nici de aceeaşi statură. Hy e exact cât trebuie. Şi dac-aş fi fost mai scundă, tot după ea ar fi fugit bărbaţii, nu după mine. A ajuns foarte renumită, de-asta lucrează direct pentru Blood. El nu vrea să împartă nici cu Orchid, nici cu alţii, pe cineva care-i aduce cât îi aduce ea.

Silk înclină din cap pentru sine.

– Blood mai are şi alte locuri în afară de casa galbenă de pe Strada Lămpii?

– Da, normal. Probabil vreo şase. Dar casa lui Orchid e una din cele mai profitabile. – Chenille făcu o pauză. Căpătă o privire gânditoare. – Hy avea pieptul plat când am cunoscut-o la Orchid… Bănuiesc că tot de la Crane a primit şi cele două chestii mari, ce zici?

Auk chicoti.

– Din câte mi-ai spus, s-a născut aici, în Viron.

– Sigur că da, Patera. Pe undeva, prin est să fi fost? Aşa am auzit. Mai e la Orchid o fată din acelaşi cartier.

Auk spuse:

– Patera crede că ar putea fi informatoare. Pentru tine şi pentru el acuma, cred.

– Şi-o să vrea s-o plătească din partea mea de bani – zise Chenille cu amărăciune în glas. – Nimic nu se face dacă nu mă învoiesc eu.

– Nu asta am vrut să spun. Aşa cum tocmai ai aflat de la Auk, consider că Hyacinth mă poate ajuta împotriva lui Blood; dar nu am nici un motiv să cred că ne va ajuta de bună voie împotriva lui Crane, iar noi de asta avem nevoie acum. Trebuie să-ţi explic un lucru, Auk: Chenille e convinsă că Crane spionează Vironul, dar nu ştim pentru ce oraş lucrează. Aşa-i, Chenille?

– Nu. N-a afirmat niciodată că e spion, sper că nu ţi-am spus aşa ceva. Dar e… se dădea de ceasul morţii să afle tot felul de şarlatanii, Auk. Mai ales despre Gardă. Întotdeauna se interesa dacă au venit colonei şi ce au spus. Eu tot cred că statuetele sunt mesaje, Patera, sau că cineva ascunde mesaje în ele.

Simţind dezaprobarea lui Auk, Chenille adăugă:

– N-am ştiut, Hackum. A fost drăguţ cu mine, aşa că l-am ajutat din când în când. Numai ieri mi-a picat fisa.

Auk rosti:

– Aş vrea să-l fi cunoscut pe Crane ăsta. Trebuie să fie un tip pe cinste. Ai de gând să-l cureţi sau măcar să încerci, Patera? Tu şi cu Jugs?

– Da, dacă a curăţa pe cineva înseamnă ce bănuiesc eu.

– Înseamnă să nu-i dai nici o carte şi să le ţii tu pe toate pentru tine. Aveţi de gând să-l tapaţi de cei douăzeci şi şase de mii?

Chenille dădu din cap, iar Silk răspunse:

– De mai mult, dacă putem, Auk. Chenille ar vrea să cumpere un magazin.

– Pentru el, cel mai uşor ar fi să vă facă felul. Te-ai gândit la asta?

– Să ne omoare, vrei să spui, sau să pună pe cineva s-o facă. Sigur că m-am gândit. Dacă e spion, nu va ezita să ne ucidă; şi dacă administrează destui bani ca să-i dea lui Hyacinth un azoth, îmi închipui că i-ar fi foarte uşor să plătească pe cineva să ne omoare. Va trebui să fim prudenţi.

– Ascultă. Ştiu cel puţin douăzeci de tipi care v-ar lua gâtul pentru o sută, unii din ei foarte pricepuţi. Dacă individul ăsta, Crane, lucrează pentru Blood de multă vreme…

– De patru ani – interveni Silk – aşa mi-a zis în noaptea aceea.

– Atunci o să ştie pe cine să angajeze la fel de bine ca mine. Hy asta… – Auk se scărpină pe cap. – Mai ţii minte când am luat noi cina? Mi-ai povestit despre azoth şi ţi-am

spus că fac pariu că Crane ştie ceva sigur. Păi, dacă s-a ţinut de capul lui Jugs să-i povestească despre colonei, Hy asta trebuie să fie mult mai preţioasă din câte spui tu. Asta ştie Blood. Parcă fata stătea la Blood la ţară, nu? Vine vreodată în oraş?

– Se pare că da. Avea o anfiladă de încăperi numai ale ei acolo, iar monitorul din oglinda ei îi spunea stăpână. – Silk îşi aminti dulapurile lui Hyacinth în care monitorul îi sugerase să se ascundă. – Ţinea şi o grămadă de haine acolo.

Chenille spuse:

– Merge în oraş destul de des, dar nu ştiu sigur unde… nici când anume. Când iese, e însoţită, în afară de cazul în care Blood a luat-o ia razna.

Auk se îndreptă de spate, cu mâna stângă pe mânerul pumnalului mare, cu montură de alamă.

– În regulă. Ai vrut sfatul meu, Patera. Ţi-l dau, dar nu cred c-o să-ţi fie uşor să-l aplici.

– Vreau să-l aud, orice-ar fi.

– M-am gândit eu. Te dai de ceasul morţii după Hyacinth, cel puţin acuma. Numai să încerci s-o găseşti şi deja eşti în pericol, şi mai mult ca sigur că ea o să-i ciripească imediat lui Crane, Jugs zice că nu ştia că spionează. Poate. Dar dacă Crane ăsta i-a dat un azoth lui Hy, bag mâna în foc că ea ştie ce face şi-o dă cotită. Dacă ar fi singura ta soluţie, aş zice să-i dai drumul. Dar nu aşa stă treaba. Dacă Crane a pus-o pe Jugs să-i povestească despre colonei şi despre ce-au zis ei şi Hy tot asta face, mie aşa îmi sună, nu crezi că ar trebui să aibă încă patru sau cinci persoane ca ea? Foarte probabil prin alte vizuine de-ale lui Blood. Şi dacă Jugs pleacă – aşa zice, că pleacă – nu pune el pe altcineva în locul ei la Orchid?

Chenille rosti:

– La urma urmei, cel mai bine ar fi să mă întorc la Orchid. Dacă vorbesc puţin împotriva Vironului, s-ar putea să mă ajute mai mult. Poate aflu cine e femeia de la piaţă.

– E vorba de o femeie care ţine o tarabă la piaţă – explică Silk – şi care ar putea fi unul din contactele lui Crane, Auk. Crane a pus-o pe Chenille să-i ducă icoane cu Sphigx. Numai cu Sphigx, Chenille?

Fata confirmă din cap, scuturându-şi şuviţele înflăcărate.

– Întotdeauna arătau ca aceea pe care ţi-am arătat-o, din câte îmi aduc aminte.

– Atunci vezi ce se întâmplă cu ele – propuse Auk. – Când se închide piaţa, unde merge muierea asta?

– Bun Silk! – Oreb zbură de pe viţă şi ateriză în poala lui. – Capete de peşte?

– Posibil – îi spuse Silk păsării care-i sări pe umăr. – De fapt, de ce nu?

Îşi îndreptă atenţia spre Auk.

– Ai perfectă dreptate, desigur. M-am gândit prea mult la Hyacinth. N-aş suporta s-o ştiu pe Chenille întoarsă la Orchid, dar, deşi se exclud neapărat una pe alta, prefer ambele soluţii propuse de tine decât s-o abordez pe Hyacinth fără s-o am la mână cu ceva. Totuşi, dacă aflăm mai multe, o s-o avem la mână. Atunci vom putea s-o avertizăm: ştim că Crane spionează pentru alt oraş, avem dovezi cel puţin sugestive şi am aflat că ea îl ajută. O să-i oferim protecţie, cu condiţia să ne ajute pe noi.

– Nu crezi că Crane e vironez? – întrebă Chenille. – Vorbeşte ca noi.

– Nu. În primul rând pentru că ţine în mână atâţia bani, dar şi pentru că mi-a spus odată un lucru. Totuşi, eu nu ştiu nimic despre spioni şi spionat. Cred că nici tu. Dar tu, Auk?

Zdrahonul scutură din umeri.

– Am mai auzit una, alta. Mai ales de la negustori, din ce povestesc ei.

– Presupun că fiecare oraş îşi ia la întrebări negustorii când se întorc acasă şi fără îndoială că unii dintre ei sunt agenţi instruiţi. Îmi închipui că un agent bine plătit seamănă cu ei, adică e un cetăţean în serviciul propriului oraş, învăţat cu obiceiurile locului în care a fost trimis. Un agent care e gata

să-şi trădeze propriul oraş l-ar putea trăda şi pe al tău, fără discuţie, mai ales dacă i se dă ocazia s-o şteargă cu punga burduşită.

– Ce anume ţi-a spus Crane, Patera? – întrebă Chenille.

Silk se aplecă spre ea.

– Ce culoare au ochii mei?

– Albastră. Aş vrea să fie şi ai mei la fel.

– Să presupunem că un client regulat de la Orchid cere o companie cu ochi albaştri. Ar putea Orchid să-i îndeplinească cererea?

– Arolla[12]. Nu, ea a plecat. Dar mai e Bellflower[13]. Şi ea are ochi albaştri.

Silk se lăsă înapoi pe spate.

– Vezi, ochii albaştri sunt neobişnuiţi în Viron, în orice caz; dar nu sunt foarte rari. Adună la un loc o sută de oameni şi cel puţin unul din ei va avea ochi albaştri. Eu îi observ pentru că într-o vreme lumea râdea de mine din cauza lor. Şi Crane i-a observat. Dar el, un bărbat mult mai în vârstă, a spus că ai mei erau doar a treia pereche pe care o vede. Asta arată că şi-a petrecut mare parte din viaţă în alt oraş, unde oamenii au părul închis la culoare, iar ochii albaştri sunt mai rari decât aici.

Auk zâmbi.

– Au *cozi* în Gens. Aşa umblă vorba.

Silk înclină din cap.

– Da, se aud tot felul de poveşti, majoritatea neadevărate, sunt convins. Cu toate acestea, nu trebuie decât să te uiţi la negustorii din piaţă ca să observi între ei şi deosebiri, şi asemănări.

Se opri să-şi adune gândurile.

– Dar m-am îndepărtat de subiect. Voiam să spun, Auk, că deşi ambele soluţii propuse de tine sună promiţător, există o a treia, şi mai promiţătoare pentru mine. Nu eşti de vină că n-ai pomenit-o, căci nu ai fost aici când mi-a sugerat-o

[12] Pin cembra
[13] Campanulă

Chenille. Chenille, mi-ai spus că a venit la casa lui Orchid un comisionar, mai ţii minte? Şi că Crane s-a arătat foarte interesat când i-ai spus că acest comisionar ţi-a povestit că a fost la Limna – tu ai zis la lac, dar presupun că la Limna te-ai referit, ca să se consulte cu doi consilieri.

Chenille îl aprobă cu un semn din cap.

– Asta m-a pus pe gânduri. Sunt cinci consilieri în Ayuntamiento. Unde locuiesc?

Fata scutură din umeri.

– Pe deal, bănuiesc.

– Asta am crezut şi eu întotdeauna. Auk, tu trebuie să-i cunoşti mult mai bine pe locuitorii Palatinului decât Chenille sau decât mine. Unde locuieşte consilierul Galago, să zicem?

– Păi, eu am crezut că în Juzgado. Am auzit că sunt şi apartamente acolo, pe lângă celule.

– Consilierii au birouri în Juzgado, sunt sigur de asta. Dar nu au conace şi pe Palatin? Sau vile personale, ca Blood?

– Lumea zice că nimeni nu trebuie să ştie. Dacă s-ar şti, oamenii ar vrea să stea de vorbă cu ei toată ziulica sau ar azvârli cu pietre în casele lor. Dar eu ştiu cine locuieşte în fiecare casă de pe deal. Nu-s consilieri. Dar toţi comisionarii au case mari acolo.

Vocea lui Silk se transformă în şoaptă:

– Dar când un comisionar urma să stea de vorbă cu câţiva consilieri, nu s-a dus acasă, pe Palatin. Nici n-a urcat un etaj sau două în Juzgado. Din cele spuse de Chenille, comisionarul s-a dus la Limna, la lac, aşa i-a zis. Când un om trebuie să stea de vorbă cu mai mulţi, se duce el la ei, nu-i cheamă pe ei la el, mai ales dacă-i sunt superiori. Acum, zic eu, dacă Crane e spion, sigur se preocupă să descopere unde locuieşte fiecare membru al Ayuntamiento-ului. Poate afla tot felul de lucruri interesante de la servitorii lor, de exemplu.

Silk se întrerupse.

– Continuă, Patera – îl îndemnă Chenille.

El îi zâmbi.
– Mă gândeam că din moment ce i-ai spus lui Crane cu ce s-a lăudat comisionarul cu nişte luni în urmă, până acum probabil că s-a dus acolo de mai multe ori. Vreau să merg şi eu acolo astăzi, să aflu cu cine a vorbit şi ce a spus. Dacă zeii vor fi de partea mea – am motive să cred lucrul ăsta – voi descoperi singura dovadă de care avem nevoie.
– Vin cu tine – spuse Chenille. – Tu, Auk?
Zdrahonul scutură din cap.
– N-am închis un ochi toată noaptea, ţi-am spus. Dar uitaţi ce zic eu. Lăsaţi-mă să dorm puţin şi ne vedem la Limna, unde se opresc căruţele. Pe la patru, să zicem.
– Nu trebuie să te deranjezi atâta, Auk.
– Vreau s-o fac. Dacă aflaţi ceva până atunci, poate oi fi în stare să vă ajut să aflaţi mai multe. Ori, cine ştie, aflu eu ceva. Sunt locuri bune de pescuit acolo, fac cinste cu cina şi mă întorc cu voi înapoi în oraş.
Chenille îl îmbrăţişă.
– Am ştiut dintotdeauna că eşti frumos, dar n-am ştiut cât de dulce poţi fi. Eşti un adevărat prinţ!
Auk zâmbi.
– Mai întâi, ăsta e oraşul meu, Jugs. Nu-i poleit cu aur, dar altul n-am. Pe urmă, am prieteni printre Gărzi. Ce-aveţi de gând să faceţi cu individul ăsta, Crane, după ce-l jupuiţi de bani?
– Să-l raportăm, cred – răspunse Silk.
Chenille scutură din cap.
– O să spună despre bani şi-o să ni-i ceară. Poate va trebui să-l omorâm noi. Voi, augurii, nu-i trimiteaţi ţânci Scyllei mai demult?
– Silk ar putea fi judecat pentru omor din cauza asta, Jugs – îi spuse Auk fetei. – Nu, ceea ce vreţi voi să faceţi e să-l daţi pe Crane pe mâna sticleţilor. Numai că, dacă aveţi de gând să le trageţi clapa, mai bine să-i luaţi voi gâtul. Altfel, sticleţii o să scoată de la voi şi cât lapte aţi supt de la mamă, o să vă bage la zdup şi-o să vă trimită să-i ţineţi

tovărăşie. Pe tine, Jugs, o să te înhaţe cel mai repede, că l-ai ajutat. Iar în ce-l priveşte pe Patera al nostru, Crane i-a îngrijit glezna şi l-a dus la Orchid în lectica lui, aşa că o să fie floare la ureche să-i pună ceva în cârcă.

Aşteptă să fie contrazis, dar nici unul din cei doi nu scoase o vorbă.

– Numai că, dacă vreţi să-l daţi în vileag, dacă îl daţi pe mâna unor tipi de treabă, cu cineva ca mine care să se pună chezăşie pentru voi, o să ieşim toţi cu obrazul curat, cetăţeni vrednici, şi eroi pe deasupra. Sticleţii se aleg cu gloria, iar noi îi tragem clapa. În felul ăsta, o să ne zâmbească de formă şi-o să ne strângă mâna prieteneşte, călduros, în speranţa c-o să-i mai turnăm pe alţii şi data viitoare. Eu am nevoie de amici din ăştia ca să am un acoperiş deasupra capului. Şi voi doi la fel, dar nu vă daţi seama. Aveţi impresia că eu n-am dat pe faţă niciodată afacerile puturoase peste care am dat când am răscolit vizuina vreunui mahăr? Aveţi impresia că le-am acoperit şi l-am lăsat în pace? Credeţi-mă, l-aş tapa de bani dacă ar sta pe pace. Iar dacă n-ar sta, păi, atunci l-aş turna.

Silk făcu un semn afirmativ din cap.

– Înţeleg. Am ştiut eu că sfatul tău va fi nepreţuit şi nu cred că Chenille îmi va spune că am greşit. Aşa-i, Chenille?

Ea îl aprobă mişcând din cap, cu ochi scânteietori.

– Asta-i bine, că n-am terminat. Cum îl cheamă pe mahărul ăla, Jugs?

– Simuliid.

– M-am prins. O matahală, gras cât un bou, cu mustaţă?

Fata mişcă iar din cap.

– Patera şi cu mine ar trebui, poate, să-i facem o vizită când ne întoarcem de la lac. Ce-ţi mai face glezna, Patera?

– Mult mai bine astăzi – răspunse Silk – dar ce câştigăm dacă mergem la comisionar?

Oreb îşi înălţă capul alarmat şi sări înapoi pe viţa-de-vie.

– Sper că nimic. Vreau să arunc un ochi, mai ales dacă tu şi Jugs mergeţi la lac fără apărare. Poate consilierii locuiesc

acolo departe, cum ai zis tu, Patera. Dar poate că este ceva acolo cu care voiau să se laude ei, sau cu care voia să se laude el. Circulă tot felul de poveşti ciudate despre lac şi dacă tu şi cu Jugs aveţi de gând să scotociţi locul după Crane ăsta, vă trebuie momeală. Aşa că o să-i facem o vizită lui Simuliid la noapte, sus pe deal. Lovele pentru mine, momeală pentru voi, restul îl împărţim.

Oreb sări pe spătarul vechiului scaun de lemn.

– Venit bărbat!

Silk se ridică şi dădu lujerii viţei la o parte. Un tânăr gras în robă de augur lovea cu cotul în uşa laterală a manteionului şi se uita la lucrul pe care-l ţinea în palmă.

– Aici! – Strigă Silk. – Patera Gulo? – Ieşi din frunzar şi se îndreptă spre noul-venit şontâcăind pe iarba uscată şi maronie. – Fie ca toţi zeii să te aibă în pază astăzi. Sunt foarte bucuros să te văd, Patera.

– Un bărbat de pe stradă, Patera – Gulo ridică în aer un obiect îngust şi scânteietor, colorat în galben şi verde – pur şi simplu a… noi… n-a vrut…

Auk venise în spatele lui Silk.

– Topaz, dar mai degrabă un smarald veritabil. – Întinse mâna prin spatele lui Gulo şi-i luă brăţara, ridicând-o ca s-o admire.

– Această doamnă e Chenille, Patera Gulo – Silk arătă spre frunzar – iar acest domn este Auk. Amândoi sunt cetăţeni laici importanţi ai cartierului nostru, foarte pioşi şi iubiţi de toţi zeii, sunt convins. O să plec cu ei în câteva minute şi mă bazez pe tine că te vei ocupa de treburile manteionului în absenţa mea. În mănăstirea de acolo o vei găsi pe Maytera Marble – o sursă ideală de informaţii nepreţuite şi sfaturi sănătoase.

– Mi-a dat-o un bărbat! – rosti Gulo precipitat. – Acum un minut, Patera. Pur şi simplu mi-a vârât-o în palmă!

– Înţeleg. – Silk dădu din cap de formă, asigurându-se că azothul de sub tunică era la locul lui. – Dă-i brăţara înapoi lui Patero Gulo, Auk.

– Caseta cu bani e sub patul meu, Patera. Cheia o găseşti sub carafa de pe noptieră. Stai puţin. – Scoase brăţara de diamant din buzunar şi i-o înmână. – Pune-le în ea pe amândouă şi încui-o bine, Patera, dacă eşti aşa drăguţ. Cel mai bine ar fi să ţii cheia în buzunar. Mă întorc când se închide piaţa sau puţin mai târziu.

– Om rău! – proclamă Oreb, cocoţat pe vie. – Om rău!

– E din cauza robei tale negre, Patera – explică Silk. – Se teme c-o să-l sacrifici. Vino aici, Oreb! Plecăm la lac. Capete de peşte, pasăre prostuţă!

Fluturând din aripi cu disperare, stăncuţa de noapte rănită ateriză grea pe umărul învelit tot în robă neagră al lui Silk.

Capitolul 6
Lacul Limna

– Ce spuneai, fiule?

Silk se lăsă într-un genunchi ca să vadă faţa băieţelului.

– Mami zice să cer o binecuvântare – zise acesta – uitându-se când la Silk, când la Oreb.

– Şi de ce o doreşti?

Băieţelul nu răspunse.

– Oare nu pentru ca zeii cei nemuritori să te privească cu blândeţe, fiule? Nu te-au învăţat aşa la palestra? Sunt convins că da.

Băieţelul dădu din cap ezitant.

Silk îi desenă semnul plus deasupra capului şi rosti cea mai scurtă binecuvântare cunoscută, încheind-o cu în *numele celui mai în vârstă copil al lor*, *Scylla*, *Patroana Vironului*, *Oraşul Nostru Sacru*, *şi al Intrusului*, *cel mai bătrân dintre toţi zeii*.

– Chiar eşti Patera Silk?

Nici una din cele şase persoane care aşteptau vagonul holobit spre Limna nu se întoarse, dar Silk conştientiză acut că toate-şi îndreptară ţinuta; Strada Lacului, întotdeauna agitată, se linişti.

– Este – răspunse Chenille cu mândrie.

Unul dintre bărbaţi păşi spre el şi îngenunche cu capul plecat. Silk nu apucă să facă semnul plus, că imediat îngenuncheară alţi doi lângă el.

Îl salvă sosirea vagonului – lung, vopsit în culori vesele, acoperit cu un coviltir de pânză cu modele care se clătina, tras de doi cai osteniţi.

– Un bit – tună vizitiul, sărind de la locul lui. – Un bit până la Limna. Fără datorie, fără tocmeală, toată lumea stă la

fereală.
– Încep să înţeleg – spuse Chenille.
– Şi eu – rosti Silk pe un ton cât de poate de sec şi îi calmă pe cei câţiva pasageri care încercau să spună că Patera Silk ar fi trebuit să călătorească pe gratis.
După ce puse în buzunar biţii primiţi de la Silk, vizitiul îl avertiză:
– Va trebui să cobori dacă se plânge cineva de pasăre.
Îl întâmpină un cor de proteste.
– Nu-mi place – îi spuse Silk lui Chenille când se aşezară pe una din banchetele lungi, cu faţa spre exterior. – Oamenii scriu pe ziduri. Nici asta nu-mi place.
Vizitiul pocni din bici şi căruţa se urni din loc.
– *Silk*, *viitorul caldé*...? La asta te referi? Bună idee.
– Da. – Îşi scoase mătăniile din buzunar. – Vreau să spun, nu. Adică nu e bine pentru mine şi nici pentru poziţia de caldé. Eu nu sunt politician şi, orice motiv ai găsi, tot nu m-ai convinge să devin unul. În ce priveşte calitatea de caldé, a devenit o simplă superstiţie populară, o curiozitate pur istorică. Mama l-a cunoscut pe ultimul caldé, care a murit la scurtă vreme după naşterea mea.
– Mi-l aduc aminte. Cred.
Fără a se uita la ea, Silk îi spuse cu glas nefericit:
– Dacă ai vorbit serios măcar pe jumătate, e imposibil să ţi-l aminteşti, frumoasă Kypris. Chenille e mai tânără decât mine cu patru ani.
– Atunci îmi amintesc de... altcineva. Nu eşti îngrijorat? Silk? Să călătoreşti cu cineva ca mine? Toţi oamenii din jur ştiu cine eşti.
– Sper că ştiu, Mare Zeiţă, că sunt complet dezamăgiţi acum... şi că, fără a-mi dezonora chemarea, îmi salvez viaţa.
Vagonul hurducăi cu putere şi-l împinse pe Silk în femeia din dreapta lui, care nu mai ştiu cum să se scuze. După ce îşi ceru el iertare de la ea, începu rugăciunea crucii cu gaură la mijloc: *Mare Pas*, *arhitectul şi creatorul spiralei*,

paznicul şi Stăpânul Cărării Aurite... Cărarea ce traversa cerul, echivalentul spiritual al soarelui, îşi aminti el. I se înălţau sacrificii ce ajungeau în cele din urmă în Mainframe, originea soarelui şi a Cărării, deopotrivă, la polul răsăritean. Şi spiritele morţilor mergeau pe calea acea glorioasă, dacă nu erau împovărate de rău, iar Scrierile Crasmologice susţineau că spiritele anumitor teodidacţi sfinţi renunţaseră uneori la mâlul creat al trupului şi, alăturându-se mulţimii de animale de rând şi morţilor cuprinşi de pocăinţă, călătoreau spre Mainframe ca să se sfătuiască o vreme cu zeul care-i iluminase. El însuşi era teodidact, îşi aminti Silk, căci fusese iluminat de Intrus.

Terminase rugăciunea crucii şi (numără pe pipăite) patru mărgele. Murmurând rugăciunile obligatorii şi adăugând numele Intrusului după fiecare, îşi dori să-şi părăsească trupul şi strada aglomerată şi să se alăture celor ce mergeau cu paşi repezi pe Cărarea Aurită.

O clipă, i se păru că a reuşit, deşi ceea ce vedea nu era drumul auriu al soarelui, ci neantul întunecat şi amorţit de dincolo de spirală, presărat ici-colo cu scânteieri.

– Că tot am vorbit de ce scrie pe ziduri, Silk. Silk? Uită-te acolo. Deschide ochii.

Îi deschise. Era un afiş tipărit cu greşeli, dar cu litere groase, negre şi roşii, atât de nou că nimeni nu apucase să-l rupă ori să mâzgălească pe el obscenităţi. În cartierul respectiv, asta însemna că fusese lipit cu mai puţin de o oră în urmă.

BĂRBAŢI TINERI ŞI PUTERNICI
SUNT BINEVENIŢI
ÎN NOUA BRIGADĂ DE REZERVĂ PROVIZORIE
V-Aţi Dorit vreodată să Deveniţi GARDIAN?
Brigada de Rezervă Se Va Antrena De Două Ori Pe Săptămână.
Veţi Primi BANI şi UNIFORME
Veţi fi luaţi PRIMII în considerare la
TRANSFERUL ÎN FORMAŢIUNILE REGULATE

Recrutări
SEDIUL BRIGĂZII A TREIA
Comandant, colonelul Oosik

– NU CREZI CĂ ZMEUL L-A OBOSIT PREA MULT?

Nu era prima dată când Blood îi punea întrebarea, iar Musk se săturase să-i tot spună nu. De data asta, îi zise altceva:

– Ţi-am spus. Acvila e femelă. – Pasărea uriaşă, cu glugă, de pe încheietura mâinii lui începu să se agite, fie că-şi auzi numele sau vocea lui, fie că pur şi simplu aşa îi veni. Musk aşteptă să se potolească înainte să-şi termine vorba. – Masculii nu cresc aşa de mari. Pentru numele Molpei, ascultă şi tu, măcar câteodată.

– Bine, bine. Poate că una mică ar zbura mai sus.

– Poate să zboare. Cu cât sunt mai mari, cu atât zboară mai sus. Unde ai mai pomenit vrabie care să zboare mai sus decât capul tău pleşuv? – Musk vorbi fără să se uite la bărbatul obez, cu obraji rumeni cu care discuta, privind numai la şoimul lui sau la cer. – Eu tot cred c-ar fi trebuit să ne folosim şi de sticleţi.

– Dacă-l aduc înapoi, într-o săptămână îl fac şi ei.

– Zboară sus de tot, foarte aproape de soare. Dacă prindem unul, ar putea ateriza oriunde.

– Avem trei plutitoare, fiecare cu trei bărbaţi la bord. Şi încă cinci oameni pe vehicule înalte.

Musk ridică binoclul cu mâna liberă. Ştia că n-are ce vedea acolo sus, totuşi scrută orizontul senin.

– Nu te uita cu chestia aia la soare. Poţi să orbeşti.

Nu era prima oară când Blood îi spunea şi lucrul ăsta.

– Ar putea să aterizeze oriunde în spirală. Ai auzit unde a picat zmeul, şi era agăţat de-o afurisită de funie, pentru numele lui Molpe. Crezi că trebuie să pice lângă un drum, pentru că tu mergi pe drum. – Era un discurs prea lung pentru Musk. – Dacă ai vâna cu şoimii mei de câteva ori, ţi-

ai schimba părerea. Cea mai mare parte din spirală nu-i aproape de nici un rahat de drum. E la patru, şase sau zece kilometri depărtare de orice drum.

– Asta-i bine – zise Blood. – Eu mă tem să nu se uite pe furiş vreun ţăran la sticlete. – Aşteptă comentariul lui Musk. Nu veni, aşa că adăugă: – N-au cum să zboare până la soare. Soarele e mult mai fierbinte decât focul. Ar muri arşi.

– Poate că nu ard. – Musk lăsă jos binoclul. – Poate că nici nu sunt oameni.

– Sunt oameni. Aşa ca noi.

– Atunci poate că au pistoale.

– Nu cară ei lucruri de care n-au nevoie – spuse Blood.

– Mor de bucurie că ştii asta. Mor de bucurie că i-ai întrebat.

Când Musk ridică iar binoclul, Acvila îşi aranjă una din ghearele imense; clopoţelul scoase un clinchet discret.

– Uite unul! – Strigă Blood, deşi nu era necesar. – Îi dai drumul Acvilei să zboare?

– Nu ştiu – recunoscu Musk. – E cam departe, nemernicul.

Blood îşi orientă propriul binoclu spre zburător.

– Se apropie. Vine spre noi!

– Ştiu. De-asta îl şi urmăresc.

– E sus de tot.

Musk se strădui să vorbească pe tonul plictisit şi amar pe care-l folosea din copilărie:

– Am văzut eu alţii şi mai sus.

Emoţia vânătorii îl copleşi dintr-odată, ca o febra, binevenită, ca primăvara.

– Ţi-am povestit de arma aia mare care s-a construit. Au tras în ei o lună, dar proiectilele nu merg drept şi, oricum, nu destul de sus.

Musk îşi lăsă binoclul să-i cadă la piept. Zburătorul se vedea acum foarte clar, o siluetă reflectată în oglinda argintie a Lacului Limna, urcând spre cer în partea cealaltă a oraşului.

– Stai să se apropie mai mult – zise Blood repede.

– Dacă mai aşteptăm mult, o să fie şi mai departe până când ajunge Acvila la el.

– Dar dacă…

– Dă-te înapoi. Dacă te atacă, eşti mort. – Cu mâna liberă, Musk apucă coroana de pene cărămizii şi smulse gluga. – *Zboară*, *şoimule*!

De data asta, pasărea nu ezită nici o clipită. Aripile ei uriaşe se întinseră şi ea ţâşni în aer într-un vârtej de zgomote care îl sperie pentru un moment şi pe Musk. Întâi zbură mai greu, străduindu-se să câştige curentul termic ascendent de pe acoperiş, apoi se ridică şi pluti, o zburătoare de un negru strălucitor, heraldică, spintecând azuriul nemărginit al soarelui orbitor.

– Poate că s-a săturat cu iepurele.

Musk râse.

– Cu puiul ăla? Era cel mai mic pe care l-am avut. N-a făcut altceva decât s-o întărâte.

Îl luă de mână pe Blood – a doua oară de când se cunoşteau.

Iar Blood, în al nouălea cer de fericire, dar prefăcându-se că nu se întâmplase nimic rău, întrebă pe un ton cât se poate de calm:

– Crezi că-l vede?

– La naiba, normal că-l vede. Vede totul. Dacă s-ar duce glonţ la el, l-ar speria. Mai întâi se ridică deasupra lui, pe urmă plonjează spre el ca picată din soare. – Musk se ridică involuntar pe vârfuri, ca să fie mai aproape de pasărea lui cu trei degete. – I se pare că-i o gâscă. O gâscă uriaşă. Acvilele se nasc cu simţul ăsta. Uită-te şi tu. – Zâmbetul îi încreţi chipul palid, atrăgător; ochii lui demonici luceau ca gheaţa neagră.

– Uită-te la ea, curvă bătrână.

IOLAR[14] ZĂRI ŞOIMUL DEPARTE DE EL, spre nord, şi acceleră. Frontul, delimitat de un şir de nori uriaşi, era interesant,

[14] Vultur (în irlandeză)

poate chiar important; dar se afla la două sute de leghe distanţă, dacă nu mai departe, şi s-ar putea să nici nu ajungă în regiunea asta aridă şi supraîncălzită. Acul arăta o sută cincisprezece aici, o sută nouă peste lungimea soarelui; cu reglajul de sezon – verifică data în minte – o sută optsprezece.

Uitase deja de soim.

Era un bărbat scund, după toate standardele, şi subţire ca lonjeroanele lui principale; vedea mai bine decât majoritatea oamenilor; cei care-l cunoşteau îl considerau introvertit şi poate puţin cam insensibil. Rareori deschidea gura; când o făcea, nu vorbea decât despre mase de aer şi vânturi predominante, despre repere de zi şi repere de noapte, despre anumite regiuni solare nerecunoscute (sau recunoscute în silă) de ştiinţă şi, desigur, despre aripi, costume de zbor, instrumente şi module de propulsie. Dar ce zburător vorbeşte despre altceva? Pentru că se apropia atât de mult de nivelul ideal, şi fizic şi mintal, avea voie să ţină trei neveste, dar a doua îl părăsise după nici un an. Prima îi născuse trei copii vioi, cu oase uşoare, iar a treia, cinci, veseli şi sprinteni ca greierii. Preferata lui era micuţa Dreoilin[15], cea mai tânără fată, care zâmbea din ochi. „Îi văd deja aripile”, obişnuia el să-i spună mamei ei; iar mama, care nu le vedea, îl aproba întotdeauna cu bucurie. Iolar zbura de optsprezece ani.

Viteza mărită îi scăzuse din altitudine. Mări forţa de propulsie din nou şi încercă să se ridice, dar temperatura aerului scădea câte puţin, iar aerul la fel în tirajul lacului pe timp de zi. Tirajul se va inversa odată ce va zbura iar deasupra pământului. Se hotărî să se înalţe cât de sus era posibil. Va avea nevoie de fiecare cot de altitudine odată ajuns la norii aceia de furtună din depărtare.

Nu văzu şoimul decât când se pregătea să-l atace; zburând în jos, forţa aripilor îl cobora spre pământ mult mai rapid decât o piatră în cădere. În ultima clipă, îşi strânse

[15] Vrabie (în irlandeză)

aripile, se răsuci în aer şi îl asaltă cu ghearele, dându-i lovituri duble, ca pumnii înveliţi în zale ai unui uriaş.

Parcă ameţi pentru o secundă. Dar vârtejul sălbatic de cer şi pământ nu-l dezorientă; ştia că aripa stângă era întreagă şi nevătămată, că dreapta era rănită şi că modulul de propulsie nu răspundea. Bănuia că avea rupte câteva coaste, poate şi şira spinării, dar nu le dădu atenţie. Cu o măiestrie care i-ar fi lăsat pe ai lui cu gura căscată dacă l-ar fi văzut, îşi transformă alunecarea vijelioasă într-un plonjon controlat, azvârli modulul de propulsie şi instrumentele şi reduse la jumătate viteza de coborâre înainte de a se prăbuşi în apă.

– CE MAI STROPEALĂ, AI VĂZUT? – Chenille se ridică de pe locul ei din vagonul holobit în timp ce vorbea, ducând mâna streaşină la ochi ca să se ferească de lumina orbitoare a soarelui reflectat în apă. – Sunt nişte peşti mari de tot în lac. De-a dreptul uriaşi. Ţin minte... n-am mai fost aici din copilărie... Cel puţin nu ţin minte să mai fi venit aici de atunci.

Înclinând din cap, Silk se aplecă pe sub baldachin ca să se uite la soare. Eliberată de norii care se deplasau de la răsărit la apus, vâlvătaia de aur care brăzda cerul era – îşi aminti el sieşi încă o dată – simbolul vizibil al Cărării Aurite, calea probităţii morale şi a modelului de adoraţie care-l conducea pe Om la zei. Oare se abătuse el de la ea? În sinea lui, nu dorea să-l sacrifice pe Crane, deşi i-o sugerase o zeiţă.

Iar zeii cu siguranţă nu se aşteptau la aşa ceva de la un augur uns.

– Capete de peşte? – Oreb îl trase de păr.

– Da, capete de peşte – îi răspunse el păsării – îţi promit solemn.

În seara asta o să-l ajute pe Auk să-l jefuiască pe comisionarul lui Chenilie. Comisionarii erau bogaţi şi asupritori, huzureau pe seama sudorii şi sângelui vărsate

de cei săraci; fără îndoială că acesta putea să dea câteva bijuterii şi serviciul lui de argint. Dar jaful în sine era un lucru rău, chiar dacă servea unui bine.

Desi era ziua Molpei, murmură o rugăciune de sfârşit către Sphigx şi-şi puse mătăniile înapoi în buzunar. Sphigx va înţelege mai mult decât orice alt zeu; Sphigx era pe jumătate leoaică şi leii ucideau fiinţe nevinovate ca să aibă ce mânca – suna categoric legea lui Pas, care dăduse fiecărei creaturi, în afară de Om, hrana proprie. La încheierea rugăciunii, se închină discret către chipul fioros, dar binevoitor, de pe capul bastonului lui Blood.

– Veneam aici să culegem năsturei – îi spuse Chenille. – Departe, pe partea cealaltă a lacului. Porneam înainte de a se ridica umbrele şi veneam până aici pe jos, Patera. Nici nu mai ştiu de câte ori mă uitam după apă la prima geană de lumină. Dacă n-o vedeam, ştiam că mai avem cale lungă. Aveam cu noi hârtie, orice hârtie găseam, o udam şi înveleam năstureii în ea, pe urmă fugeam înapoi în oraş să-i vindem până nu se ofileau. Câteodată se ofileau şi atunci nici nu aveam altceva de mâncare. Dar eu nici acum nu mănânc năsturei. Îi cumpăr destul de des de la fetiţele din piaţă..Fetiţe cum am fost şi eu.

– E foarte frumos din partea ta – îi spuse Silk – deşi în mintea lui făcea deja planuri.

– Numai că astăzi nu prea se găsesc pentru că au secat golfuleţele în care creşteau. Eu oricum nu pun gura pe ei. Uneori îi dau la capre, ştii? Alteori pur şi simplu îi arunc. Mă întreb câte doamne făceau la fel, din cele care cumpărau de la mine.

Femeia de lângă Silk rosti:

– Eu fac sandvişuri. Năsturei şi brânză albă pe pâine de secară. Dar mai întâi îi spăl bine de tot.

Silk înclină din cap şi zâmbi.

– E un prânz foarte bun pe vreme caldă.

Chenille o întrebă aplecându-se peste Silk:

– Ai prieteni în Limna?

– Rude – răspunse femeia. – Mama soţului meu locuieşte aici. Zice că-i face bine aerul curat al lacului. N-ar fi minunat ca rudele să ne fie şi prieteni?

– O, cum să nu! Noi căutăm un prieten. Doctorul Crane? Un bărbat scund, pe la cincizeci de ani, brunet? Are o bărbuţă cenuşie…

– Nu-l cunosc – zise femeia categoric – dar dacă e doctor şi locuieşte în Limna, soacră-mea sigur îl cunoaşte. O s-o întreb.

– A cumpărat o cabană aici nu demult. Ca să scape de pacienţi, înţelegi? Soţul meu îl ajută să se mute şi Patera i-a promis s-o binecuvânteze. Numai că nu mai ştiu unde e.

Bărbatul din stânga lui Chenille spuse:

– Puteţi întreba la Juzgado, pe Strada Malului. Va fi trebuit să înregistreze transferul de bunuri.

– Aveţi Juzgado şi aici? – îl întrebă Chenille. – Am crezut că e numai în oraş.

– Unul mic. Se judecă unele cazuri locale şi se ţin o mână de prizonieri neînsemnaţi. Nu-i Alambrera. Cei cu sentinţe lungi sunt trimişi în Viron. Şi se mai ocupă de taxe şi registre de proprietăţi.

Cât stătură de vorbă, vagonul hurducăi pe o stradă îngustă şi întortocheată, pavată cu piatră. Casele din lemn, cu două sau trei etaje, având acoperişuri înalte şi ţuguiate purtau, cele mai multe, patina gri-argintie a paraginii şi stăteau să se prăbuşească. Silk şi Chenille, împreună cu bărbatul care ştia ce e cu Juzgado şi femeia care făcea sandvişuri cu năsturei, se aflau pe partea din interior a căruţei; dar Silk, privind peste umăr, zărea din când în când, printre case, apă murdară şi bărci pescăreşti cu pupa înaltă şi un singur catarg.

– N-am mai fost nici eu pe-aici de când eram ţânc – îi spuse el lui Chenille. – E ciudat să-mi aduc aminte că am pescuit în apa asta acum cincisprezece ani. Nu folosesc rocă albă ca noi, nu? Nici cărămizi de pământ.

Bărbatul din stânga lui Chenille rosti:

– E uşor să tai copaci pe mal şi să pui butucii să plutească pe apă până la Limna.
– Înţeleg. Nu m-am gândit la asta, deşi ar fi trebuit, desigur.
– Nu mulţi se gândesc. – Bărbatul îşi deschise portvizitul şi scoase o carte de vizită din carton. – Îmi dai voie să ţi-o ofer, Patera? Mă cheamă Vulpes. Sunt avocat şi am biroul aici, pe Strada Malului. Ştii care e procedura dacă eşti arestat?
Silk ridică din sprâncene.
– Arestat? Să mă ferească Molpe! Sper să nu păţesc aşa ceva.
– Şi eu. – Vulpes coborî vocea, încât Silk de-abia-l auzi din cauza vacarmului de pe stradă şi scârţâitul osiilor de la vagon. – Noi toţi sperăm. Dar ştii care e procedura?
Silk scutură din cap.
– Dacă le dai numele şi adresa unui avocat, sunt obligaţi să trimită după el, aşa-i legea. Dacă nu, n-o să primeşti un avocat decât atunci când familia află ce ţi s-a întâmplat şi angajează unul.
– Înţeleg.
– *Şi* – Vulpes se aplecă în faţa lui Chenille şi îl bătu pe Silk pe genunchi ca să fie mai convingător – dacă eşti în Limna, n-ai ce face cu un avocat din Viron. Îţi trebuie unul de aici. Stau la pândă când ştiu că s-ar putea să vină cineva aici curând, ca să-l aresteze exact din acest motiv. Vreau să pui cartea de vizită în buzunar, Patera, ca s-o arăţi la nevoie. Vulpes, de pe Strada Malului, chiar aici în Limna, la firma cu vulpe roşie.
Exact: când rosti cuvântul *vulpe*, vagonul se opri cu un scârţâit şi vizitiul ţipă:
– Toată lumea jos! Plecări înapoi în Viron la patru, la şase şi la opt. Vă suiţi aici, da’ să nu cumva să întârziaţi.
Silk îl prinse de mânecă tocmai când se pregătea să intre în hambar.
– Vrei să-mi spui câte ceva despre Limna, vizitiule? Nu ştiu

absolut nimic despre oraş.

– Cum e împărţit, vrei să zici? – Vizitiul se ciupi de nas, gânditor. – Păi e simplu, Patera. Nu-i un oraş mare, ca Vironul. Cel mai important lucru pe care trebuie să-l ştii e unde ne aflăm acum, ca să ştii unde să vii când vrei să te întorci înapoi. Asta de aici e Strada Apei, vezi? E foarte aproape de centru. Sunt numai trei străzi însemnate: Strada Docului, a Apei şi a Malului. Oraşul e aşezat în jurul golfului. Are formă de potcoavă, da' nu-i chiar aşa de îndoită. Înţelegi ce-ţi spun? Interioru-i Strada Docului, acolo-i piaţa. Exterioru-i Strada Malului. Dacă vrei să mergi cu barca, te duci pe Strada Docului, îţi dau eu nişte nume. Dacă vrei să mănânci, du-te la Pisica de Mare sau la Pânza întinsă. Şi Lanterna Ruginită e bună, dacă ai buzunare pline. Rămâi peste noapte?

Silk scutură din cap.

– Vrem să ne întoarcem în oraş înainte să coboare umbrele, dacă se poate.

– Atunci trebuie să luaţi căruţa de ora şase – spuse vizitiul, apoi se întoarse şi plecă.

Rămaşi singuri, Chenille spuse:

– Nu l-ai întrebat unde locuiesc consilierii.

– Dacă nu ştii nici tu, nici Auk, înseamnă că mai nimeni nu ştie. Crane va fi trebuit să afle singur, iar cel mai important lucru pe care trebuie să-l descoperim noi astăzi e să vedem pe cine a întrebat. Mă îndoiesc că a venit cu căruţa până aici, ca noi. De ziua Scyllei a închiriat o lectică.

Chenille înclină din cap.

– Ar fi mai bine dacă ne-am despărţi, Patera. Tu cu grâul, eu cu pleava.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Tu vorbeşti cu persoanele respectabile din locurile respectabile. Eu mă interesez prin cârciumi. Când a zis... Auk? Că ne întâlnim?

– La patru.

– Atunci hai să ne vedem aici, la patru. Putem să mâncăm

ceva. Cu Auk? Şi să ne povestim unul altuia ce-am aflat.

– Te-ai descurcat foarte bine cu femeia din căruţă. Sper să mă descurc şi eu, măcar pe jumătate.

– Dar nu ne-a folosit la nimic. Nu te depărta de adevăr, Patera. Silk? Cel puţin nu prea mult. Nu cred că te-ai descurca prea bine cu… celălalt lucru? Ce voiai să spui?

Silk se frecă pe obraz.

– M-am gândit la celălalt lucru în căruţă şi mi s-a părut că va trebui să depindă de circumstanţe. De exemplu, aş putea spune că un bărbat anume a fost martor la o exorcizare făcută de mine şi, cum n-am mai trecut pe la casa năpăstuită, speram să-mi spună el dacă efortul meu a dat roade.

Chenille îl aprobă.

– Perfect adevărat… Fiecare cuvinţel. O să te descurci. Mi-am dat seama. Silk? – Stătea deja foarte aproape de el din cauza aglomeraţiei de pe stradă; se apropie şi mai mult, până ce sfârcurile sânilor ei obraznici îi împunseră tunica. – Nu mă iubeşti, Patera. Nu m-ai iubi nici dacă n-ai crede că-i aparţin lui… Auk? O iubeşti pe Hy? Nu-i aşa? Spune-mi…

Silk răspunse cu glas nenorocit:

– N-ar trebui. Nu se cuvine; pe lângă asta, un bărbat cu poziţia mea, un augur, nu are ce să ofere unei femei. Nu am bani. Nu am casă. Dar ea e ca… Sunt lucruri la care nu mă pot abţine să nu mă gândesc, oricât aş încerca. Hyacinth e printre ele.

– Păi, eu sunt şi Hyacinth. – Flămânde şi fierbinţi, buzele lui Chenille le atinseră pe ale lui. Până să-şi dea seama ce se întâmplă, ea se pierdu printre hamali şi vânzători, turişti grăbiţi şi rânduri de pescari.

– Pa, fata! – Oreb îi făcea semn de rămas bun cu aripa sănătoasă. – Grijă! Noroc!

Silk trase aer adânc în piept şi se uită în jur. Aici, în capătul cel mai apropiat de Viron, Lacul Limna dăduse viaţă şi hrănise propriul oraş, supus Vironului, dar şi detaşat de el, în mod curios.

Sau mai degrabă (îşi desena cercuri pe obraz cu arătătorul şi degetul mare), Lacul Limna, retrăgându-se, a luat cu el o părticică din Viron. Odată, malul lacului – sau Strada Docului, cum îi spuneau localnicii – fusese Orilla. Dacă te luai după numele ei, Strada Malului fusese la fel în trecut, o cărare pavată ce ducea la debarcadere, cu clădiri în partea interioară orientate cu faţada către apă. Pe măsură ce lacul s-a micşorat, a apărut Strada Apei, unde se afla el acum. Iar mai târziu, cu douăzeci-treizeci de ani în urmă, poate, lacul i-a făcut loc tot mai mult şi ei, şi altora.

Cu toate acestea, lacul era imens. Încercă să-şi imagineze cum arăta când s-au stabilit primii colonişti în oraşul pustiu, construit pentru ei în cel mai îndepărtat punct nordic, şi ajunse la concluzia că trebuie să fi fost de două ori mai întins. Va veni oare vremea, peste încă trei secole, când n-o să mai fie nici un lac? Până atunci, mai degrabă se va micşora la jumătate. Cu toate astea, va veni cu siguranţă şi vremea când va dispărea complet, dacă nu peste alte şase sute de ani, poate peste o mie.

Porni la drum, întrebându-se ce locuri respectabile dorea zeiţa să vizite. Sau cel puţin în care dintre ele ar afla informaţii valoroase.

Mânat de amintirea apei răcoroase din copilărie şi a unui şir nesfârşit de privelişti, păşi pe o alee spre Strada Docului. Aici, şase bărci de pescari aduceau la mal şuvoaie argintii de păstrăvi, scrumbii, ştiuci şi bibani; aici, birturile vindeau peşte la fel de proaspăt ca în cele mai selecte cârciumi din oraş la o zecime din preţ; iar firmele hanurilor mansardate, cu obloane viu colorate, îi ademeneau, în toiul verii, pe cei care doreau să schimbe confortul Vironului cu adierea zefirului şi, în orice anotimp, pe amatorii de înot, pescuit sau navigat.

Aici, descoperi Silk în curând, era afişul recent pe care-l văzuse cu Chenille înainte să plece cu căruţa din Viron, oferind „bărbaţilor tineri şi puternici” ocazia de a deveni Gărzi cu jumătate de normă şi promisiunea angajării

definitive. Citindu-l încă o dată de la cap la coadă, Silk îşi aminti de măruntaiele ameninţătoare ale mioarei. Nimeni nu vorbea încă despre război, în afară de zei. Or, mai degrabă, medită el, numai zeii şi afişul acesta vorbeau despre război celor care voiau să-i asculte.

Penultimul rând fusese şters cu cerneală neagră şi înlocuit cu *la Juzgado în Limna*; probabil noua brigadă de rezervă va stabili o companie sau două aici, lângă lac, chiar un batalion dacă se vor lăsa convinşi mai mulţi pescari să se înroleze.

Pentru prima oară îi trecu prin minte că Limna ar fi o bază sau o arie de dispunere excelentă pentru o armată îndreptată împotriva Vironului, oferind adăpost multor trupe inamice, dacă nu chiar tuturor, protecţie împotriva atacurilor surpriză din sud, mâncare la îndemnă şi apă la discreţie pentru oameni şi animale. Aşadar nu era de mirare că doctorul Crane vrusese să afle dacă consilierii se aflau aici şi dacă un comisionar venise să discute cu ei.

– Capete de peşte! – Oreb zbură de pe umărul lui Silk pe pământ, apoi străbătu cu iuţeală neaşteptată trei sferturi din lungimea unui ponton şi începu să ciugulească.

– Da – murmură Silk pentru sine – capete de peşte, în sfârşit, şi măruntaie.

În timp ce se plimba pe debarcader, admirând albastrul pur al lacului şi pânzele albe ca zăpada ale zecilor de bărci care săltau şi se înclinau, medită asupra prânzului luat de Oreb.

Peştii aceia îi aparţineau Scyllei, aşa cum şerpii aparţineau mamei ei, Echidna, iar felinele de toate felurile surorii ei mai mici, Sphigx. Scylla cea unduitoare, patroana Vironului, le-a permis adoratorilor, în mărinimia ei, să prindă peştii care le trebuie, cu anumite restricţii legate de vârstă şi unele interdicţii. Dar peştii, chiar şi resturile pe care le mânca Oreb, erau ai ei, iar lacul era palatul ei. Dacă Vironul era încă foarte devotat Scyllei, deşi trecuseră două generaţii de când îşi dezvăluise divinitatea la o Fereastră

Sacră, oare Limna cum era?

Mergând lângă Oreb, se aşeză pe o grămadă potrivită, desfăşură bandajul miraculos de la Crane de pe glezna fracturată şi lovi cu el scândurile deformate ale pontonului.

Dacă doctorul voia să ridice un altar pentru Scylla pe malul lacului, ca să-şi respecte un jurământ? Dacă îşi permitea să dea cadou azothuri informatorilor preferaţi, sigur îi dădea mâna să înalţe un altar. Silk nu se pricepea la construcţii, dar era convins că, pentru cel mult o mie de carduri, se putea ridica un altar modest, dar adecvat şi oportun, pe marginea lacului. Crane l-ar fi putut ruga pe îndrumătorul lui spiritual – adică pe el – să aleagă locul potrivit.

Şi mai bine, ce-ar fi ca acel comisionar al lui Chenille să fie constructorul recunoscător? Nimeni nu s-ar îndoi că un comisionar are de unde să achite costurile unei construcţii, chiar mai complexe. Nu ar fi un manteion, căci n-ar avea Fereastră Sacră, dar s-ar putea face sacrificii în ea. Cu sprijinul lui, ar putea locui în ea şi un augur rezident, ca el.

Iar Crane s-ar fi dus unde s-a dus comisionarul, presupunând că ar fi aflat exact unde.

– Bun! Bun! – Oreb terminase de mâncat şi acum stătea într-un picior cu ghearele desfăcute, iar pe celălalt şi-l piscălea cu ciocul.

– Să nu mă murdăreşti pe robă – îi spuse Silk. – Să ştii că mă supăr.

În timp ce-şi înfăşură bandajul la loc, Silk încercă să-şi închipuie că e comisionarul. Doi consilieri l-au chemat la lac pentru o discuţie, probabil una confidenţială, despre chestiuni militare. Mai mult ca sigur (decise Silk) ar călători la Limna cu plutitorul. Totuşi, mai degrabă ar renunţa la plutitor şi pilotul lui şi ar lua un mijloc de transport care să nu atragă atenţia.

Ca să se concentreze mai bine, cum făcea în palestra, Silk arătă cu degetul spre pasăre:

– Ar putea închiria un măgar, cum am făcut Auk şi cu mine acum două seri.

O bărcuţă aluneca spre capătul dinspre lac al pontonului. Un bărbat cărunt ţinea cârma, în vreme ce doi băieţi strângeau pânza în grabă.

– Asta e!

Stăncuţa îl privi nedumerită.

– Ar închiria o barcă, Oreb. Poate un om, doi de nădejde, care s-o conducă. Barca e mai rapidă decât măgarul sau calul. Ar căra un secretar sau un funcţionar de încredere, pe lângă comisionarul care s-ar duce direct în orice punct de pe lac…

– Silk bine? – Oreb îşi scoase ciocul din ciuful de pene cărămizii de pe piept şi mişcă din capul lucios către Silk. – În regulă?

– Nu. Nu chiar. N-ar închiria o barcă. Ar trebui să plătească din buzunarul lui şi nu s-ar încrede în cârmaci. Dar oraşul are bărci – ca să nu se bată pescarii între ei, de exemplu – iar cei ce se ocupă de ele s-ar da peste cap să ajute un comisionar. Aşa că treci în barcă, pasăre prostuţă. Mergem la Juzgado. – Căutându-se prin buzunare, găsi cartea de vizită a avocatului. – Pe Strada Malului. Are biroul pe aceeaşi stradă cu Juzgado. Mai ţii minte, Oreb? Fără îndoială că îi convine când trebuie să ajungă repede la tribunal.

Când se deschise uşa hangarului mare, bătrânul meşter de zmeie ridică ochii, oarecum surprins.

Din prag, bărbatul scund cu barbă cenuşie îi spuse:

– Iartă-mă. N-am ştiut că eşti aici.

– Îmi strâng lucrurile şi plec – explică meşterul. Se întrebă dacă Musk nu cumva crede că vrea să fure şi l-a trimis pe omul ăsta să-l supravegheze.

– Am auzit de zmeu. Tu l-ai făcut? Toată lumea spune că a fost o treabă nemaipomenită.

– N-a fost una frumoasă, asta-i sigur. – Meşterul legă cu sârmă un mănunchi de beţe. – Dar le-am dat ce-au vrut. A fost unul din cele mai mari pe care le-am construit. Cu cât sunt mai mari, cu atât zboară mai sus. Ca să se ridice,

trebuie să tragă după ele multă sârmă, ştii?

– Eu sunt doctorul Crane – spuse bărbosul. – Ar fi trebuit să mă prezint mai repede. – Luă o lampă cu ulei de peşte şi o scutură uşor. – Aproape plină. Ai fost plătit?

– Am fost. Musk mi-a dat toţi banii. – Meşterul se bătu cu palma peste buzunar. – Nu carduri, ci un cec. Bănuiesc că te-a trimis Blood să mă conduci.

– Aşa este, înainte de a pleca. Cred că s-au retras cu toţii. Blood şi Musk, în orice caz, paznicii şi câţiva servitori.

Meşterul înclină din cap.

– Au luat toate plutitoarele. Două erau aici. Şi toate vehiculele înalte. Trebuie să vorbesc cu Blood înainte de a pleca? Musk nu mi-a spus nimic.

– Din câte ştiu eu, nu. – Crane zâmbi. – Poarta din faţă e deschisă, talusul a fost concediat, aşa că poţi să pleci când ai chef. Dar poţi să şi rămâi, dacă vrei. Când se întorc de unde au plecat, poate-ţi dă Blood un pilot să te repeadă până acasă. Apropo, unde s-au dus? Nu mi-a spus nimeni.

Cotrobăind după cuţitoaiele preferate, meşterul de zmeie le găsi sub o cârpă.

– La lac. Aşa ziceau unii.

Crane înclină din cap şi zâmbi încă o dată.

– Atunci mă tem c-o să lipsească destul de mult. Dar poţi să aştepţi, dacă vrei. – Închise uşa după el şi porni în grabă spre vilă. Dacă nu arunca o privire acum, se întrebă, atunci când avea s-o mai facă? N-ar fi găsit ocazie mai bună. Uşa de la cămară era deschisă, iar cea de la pivniţă, descuiată.

Pivniţa era adâncă şi cufundată în beznă. Din discuţiile amicale cu valeţii, aflase că trebuie să mai fie încă una, şi mai adâncă, pentru vin. Poate nu aceeaşi cu cea de care pomenise o cameristă. La jumătatea scărilor, se opri şi ridică lampa.

Pustiu. Maşinării ruginite, acoperite de praf, care cu siguranţă n-o mai funcţioneze niciodată. Şi…

Coborî şi restul scărilor şi tropăi pe podeaua murdară şi denivelată. Borcane cu provizii: piersici în coniac şi

murături. Fără îndoială că erau de la proprietarii anteriori ai casei.

Oare să fie o santinelă la intrarea în tuneluri? Cu câtva timp în urmă, ajunsese la concluzia că nu. Uşa (dacă exista o uşă) ar fi încuiată sau blocată pe dedesubt. Poate chiar mascată, ascunsă într-o cameră secretă sau un spaţiu asemănător. Aici, în spatele rândurilor de rafturi, se găsea altă scară şi, da, urme de paşi care duceau la ea, încă vizibile în praf.

Era un şir de trepte mai scurt decât celălalt, cu o uşă încuiată la bază. Lucră cu şperaclul în jumătate de minut, dar lui i se păru că trecuseră cinci până când mânerul se răsuci şi trase zăvorul.

Scârţâitul balamalelor aprinse o lumină care se târa permanent până aproape de vârful arcadei joase de deasupra capului. În lumina tulbure, doctorul văzu stelaje cu cel puţin cinci sute de sticle de vin; stive de lăzi cu coniac, spirtoase, rom şi întăritoare şi butoiaşe pline cu bere tare, probabil. Dădu la o parte câteva butoiaşe şi examină podeaua de sub ele, apoi cercetă cu privirea toată podeaua. La sfârşit, bătu în pereţi. Nimic.

– Măi, măi, măi – şopti el – şi o duşcă pentru plugar.

Scoase dopul unei sticle negre bondoace, care sigur fusese deja deschisă, şi dădu pe gât o înghiţitură lungă de arac gălbui, foarte tare. Puse dopul înapoi şi mai făcu o inspecţie finală.

Nimic.

Închise uşa pivniţei fără zgomot în spatele lui şi răsuci mânerul în direcţia acelor de ceasornic. Scârţâitul zăvorului îi aminti cu tristeţe de schelălăitul unui căţeluş chinuit mai demult de Musk.

O clipă se gândi să nu mai încuie uşa; ar economisi timp şi vina ar cădea cu siguranţă pe un servitor neglijent, dacă ar fi fost cumva găsită descuiată de ospătarul de vinuri al lui Blood sau de altcineva. Prudenţa, însă, şi antrenamentul intens îl îndemnară să lase toate exact aşa cum le-a găsit.

Oftând, îşi scoase şperaclul, îl răsuci în broască pe cel folosit ca să intre şi fu răsplătit cu un declic firav.

– Eşti foarte priceput, nu-i aşa?

Crane se răsuci. O siluetă – în lumina tulbure din pivniţă i se păru a fi un bărbat înalt, chipeş şi cărunt – Stătea în vârful şirului scurt de trepte şi se uita la el.

– Mă recunoşti, sper?

Crane dădu drumul şperaclului, ochi şi trase dintr-o singură mişcare. *Pac*, *pac pac* – pocnetul repetat al pistolului său răsună foarte puternic în spaţiul închis.

– Nu mă poţi răni cu obiectul acela – îl anunţă consilierul Lemur.

– Vino aici sus, dă-mi-l mie şi lasă-mă să te duc acolo unde voiai să ajungi.

– ASTĂ PRIMĂVARA A VENIT LA TINE UN COMISIONAR – îi spuse Silk femeii bondoace, între două vârste, din spatele mesei de lucru încărcate. – Ai fost foarte amabilă şi i-ai dat o bărcuţă de un anume fel. – Îi oferi un zâmbet cât se poate de îngăduitor. – Eu nu vreau să-ţi cer acelaşi lucru, îmi dau seama că nu s-ar putea, căci eu nu sunt comisionar.

– Astă primăvară, Patera? Un comisionar din oraş?

Femeia părea uluită.

Silk îşi aminti numele comisionarului exact în clipa când crezu că-l uitase; se aplecă mai aproape de femeie, regretând că Chenille nu i-l descrisese mai amănunţit.

– Comisionarul Simuliid. E un reprezentant de seamă al autorităţilor. Unul bine clădit şi… – (Silk se strădui să adopte tonul perpetuu de prudenţă şi confidenţialitate al lui prochain ami)… – corpolent. Are mustaţă.

Văzând că femeia nu-şi schimbă expresia de uimire de pe chip, adăugă disperat:

– Una foarte frumoasă, aş zice eu, deşi poate că…

– Comisionarul Simuliid, Patera?

Silk confirmă, mişcând energic din cap.

– N-a fost chiar aşa de mult. Nu în primăvară. Acum două

luni, poate. Nu mai mult de trei. Mi-aduc aminte că era îngrozitor de cald şi purta o pălărie de paie. Ştii de care zic, nu, Patera?

Silk dădu iar din cap, încurajator.

– Chiar foarte bine. Am avut şi eu una.

– Şi avea şi un baston. Mai mare ca al tău. Dar n-a vrut o barcă. Noi i-am fi împrumutat bucuros una, dacă ar fi cerut, deci nu asta i-a trebuit. – Femeia se juca cu stiloul. – Altceva a cerut, nu mai ştiu ce, dar n-am avut.

Oreb îşi înălţă capul.

– Biată fată!

– Biată într-adevăr – spuse Silk – dacă nu l-a putut ajuta pe Simuliid.

– Dar l-am ajutat – replică femeia. – Ştiu că l-am ajutat. A plecat de aici foarte mulţumit.

Silk se strădui să facă pe augurul obişnuit să stea în compania comisionarilor.

– Mie sigur nu mi s-a plâns de tine.

– Nu ştii ce-a vrut, Patera?

– Nu ce a vrut de la tine – îi preciza el femeii îndesate – pentru că am trăit cu impresia că-i trebuia o barcă. Am înţeles că malul lacului oferă nişte privelişti splendide; şi m-am gândit că ar face un act lăudabil – el sau altcineva – dacă ar ridica un altar demn de Patroana noastră într-un astfel de loc. Unul de bun gust, nu foarte mic. Din câte îl cunosc eu, e posibil ca şi el să se gândit la acelaşi lucru.

– Eşti sigur că nu s-a oferit să-l repare, Patera? Sau să ridice încă o clădire? Aşa ceva? Scylla are deja un altar minunat aici şi oamenii de seamă din oraş merg la el deseori, ştii tu, ca să se gândească la una, la alta.

Silk pocni din degete.

– Încă o clădire! Un edicul ataşat pentru practicarea hidromanţiei. Păi, sigur că da! Până şi eu ar fi trebuit să-mi dau seama…

– Nu tăiat? – croncăni Oreb.

– Nu pe tine, în orice caz – îi spuse Silk. – Şi unde e altarul

acesta, fiica mea?

– Unde… – Chipul femeii se făcu deodată numai zâmbet. – A, asta voia comisionarul Simuliid! Acum îmi aduc aminte. O hartă. Cum să ajungă la altar. Noi nu avem hărţi pe care să fie marcat, nu ne dă voie legea, dar nici nu-i nevoie. Nu trebuie decât să mergi pe Calea Pelerinilor, i-am spus eu. Către vest în jurul golfului, apoi către sud pe promontoriu. E ceva de urcat, dar dacă mergi din piatră albă în piatră albă, n-ai cum să-l ratezi. – Femeia scoase o hartă. – Nu-i trecut aici, dar îţi arăt eu. Albastrul e lacul, iar liniile negre sunt Limna. Ştii unde e Strada Malului? Altarul e exact aici unde pun eu degetul, vezi? Şi pe aici urcă spre stânci Calea Pelerinilor. Vrei să te duci şi tu, Patera?

– Cu prima ocazie – răspunse Silk.

Simuliid străbătuse drumul la altar, era clar. Întrebarea era dacă fusese urmărit de Crane.

– Mulţumesc foarte mult, fiica mea. Mi-ai fost de mare ajutor. Zici că şi consilierii merg acolo să mediteze câteodată? O cunoştinţă de-a mea, doctorul Crane – poate-l cunoşti – petrece foarte mult timp acolo, la lac…

Femeia scutură din cap.

– A, nu, Patera. Cred că sunt prea bătrâni.

– Atunci doctorul Crane m-a dezinformat. Am crezut că a aflat informaţii de aici, de la tine. Un bărbat scund, cu barbă cenuşie?

– Nu cred c-a venit aici, Patera. Şi nici că vin consilierii la lac. Probabil că se gândea la comisionari. Am avut şi noi câţiva, şi judecători, şi alţii, uneori vor să meargă cu barca, dar le spunem că nu se poate. Altarul e sus pe o stâncă, n-ai cum să ajungi la el de pe malul lacului, nu-i nici o cărare. Trebuie s-o iei pe Calea Pelerinilor. Nici călare nu poţi, sunt tăiate trepte în stâncă. Cred că de-asta nu se duc consilierii. Eu n-am văzut niciodată un consilier.

Nici eu, reflectă Silk, ieşind din Juzgado. Oare-i zărise vreodată cineva? Îi văzuse în fotografii – era una de grup în Juzgado. De fapt, se uitase la fotografii de atâtea ori, încât

la un moment dat ajunsese să-şi închipuie că-i văzuse în carne şi oase. Dar se înşela, şi nici nu-şi amintea să fi cunoscut pe cineva care să-i cunoască personal.

Dar Simuliid îi văzuse; cel puţin aşa îi spusese lui Chenille. Nu la altarul Scyllei, consilierii nu mergeau niciodată la el. În vreo cârciumă, poate, sau într-o barcă.

– Nu tăiat? – Oreb avea nevoie de asigurări suplimentare.

– În nici un caz. Oricum, altarul nu e cel mai potrivit loc pentru sacrificii, deşi se mai întâmplă câte unul. O persoană bine educată, ca mine, merge la un altar ca să mediteze sau să citească lecturi religioase.

După spusele femeii din Juzgado, diverse personalităţi politice din oraş mergeau adesea la altarul Scyllei de lângă lac. Ciudat, politicienii se lăudau cu credinţa, dar el nu auzise de nici unul care să aibă cu adevărat sentimente religioase profunde. Lumea spunea că Prolocutorul nu mai avea cine ştie ce influenţă asupra conducerii oraşului. Numai Remora susţinea altceva.

Totuşi, fie Auk, fie Chenille – mai degrabă Auk – îl numise pe Simuliid, pe care-l cunoştea din vedere, gras cât un bou sau cumva asemănător. În orice caz, sugerase că era masiv şi foarte solid. Cu toate acestea, Simuliid străbătuse drumul până la altarul Scyllei (aşa reieşea) pe jos, după ce venise deja arşiţa. Părea extrem de improbabil, mai ales că nu i-ar fi întâlnit pe consilieri acolo.

Silk se masa pe obraz în timp ce mergea, privind aiurea la vitrine. Nu era deloc exclus ca Simuliid să se fi lăudat lui Chenille cu o minciună gogonată, caz în care ea nu şi-a meritat cele cinci carduri, iar timpul petrecut de Crane aici a fost mai degrabă irosit.

Dar indiferent că a pierdut sau nu timpul, nu l-a descoperit pe Simuliid prin intermediul celor de la Juzgado din Limna, cum a făcut el. Poate că nu l-a descoperit deloc.

– Ceva e putred aici, Oreb. Mi se pare că avem de-a face cu un turnător, dacă ştii ce vreau să spun.

– Nu barcă?

– Nu barcă, nu doctor, nu consilieri. Nu bani. Nu manteion. Nu abilitate, nici urmă de ceea ce a crezut Intrusul că vede în mine. – Deşi zeu nemuritori, aşa cum dicta raţiunea şi confirmau Scrierile, nu *cred* că văd lucruri. Nu chiar. Ei ştiu.

Fără un scop anume în minte, se plimbase spre vest, pe Strada Malului. Acum se pomeni că drumul e blocat de un bolovan imens, vopsit în alb, pe care cineva gravase cu Stângăcie imaginea Scyllei, cea cu tentacule nenumărate.

Merse în mijlocul străzii ca să cerceteze mai atent imaginea. Descoperi sub ea o rugăciune rimată. Desenând semnul plus un aer, ceru ajutorul Scyllei (amintindu-i că oraşul ei are nevoie de manteion şi cerându-şi iertare pentru graba cu care venise la lac, fără a avea motive întemeiate să creadă ar trage vreun folos) înainte de a recita rugăciunea. Constată uşor amuzat că zeiţa, aşa cum era ea gravată în bolovan, aducea puţin cu femeia săritoare din Juzgado.

Membrii Ayuntamiento-ului nu vizitau altarul niciodată, îi spusese ea, dar comisionarii veneau foarte des la el. De unde ştia? Mergea şi ea acolo, mai rar sau mai des, şi vedea cine vine şi cine nu? Sigur că nu, hotărî Silk.

Tresări când îşi dădu seama că o mână de trecători se uitau la el cum se roagă cu capul plecat în faţa imaginii zeiţei; când întoarse capul, un bărbat îndesat, cam de vârsta lui, îşi ceru scuze şi-l întrebă dacă voia să meargă în pelerinaj la altar.

– Acesta e unul din lucrurile pentru care am implorat îndrumarea zeiţei – îi explică Silk. – Sunt doar câteva minute de când i-am spus unei femei cumsecade că mă voi duce la altar cu prima ocazie care mi se iveşte. A fost o promisiune nesocotită, pentru că e foarte greu de spus ce înseamnă o *ocazie*. Astăzi am treabă pe-aici, deci se poate spune că nu mi se va ivi ocazia; dar există o şansă cât de mică să mi-o ofere pelerinajul la altar.

– Nici să nu te gândeşti, Patera – interveni o femeie de aproximativ aceeaşi vârstă. – Nu pe căldura asta.

– Bună fată! – măcăi Oreb.

– Acesta e soţia mea, Chervil[16] – îi explică bărbatul lui Silk. – Pe mine mă cheamă Coypu[17]. Noi doi am fost în pelerinaj de două ori. – Silk vru să spună ceva, dar Coypu îl opri cu un gest. – Acolo se vând băuturi răcoritoare. Dacă urci astăzi la altar, trebuie să iei cu tine câte răcoritoare poţi duce, iar noi vrem să-ţi cumpărăm câteva. Dar dacă ne laşi şi dacă ne asculţi, nu te vei duce deloc.

– Sete!

Chervil râse, iar Silk rosti:

– Taci, Oreb. De fapt, şi mie mi-e sete.

Înăuntru era o răcoare binefăcătoare, iar lui Silk, care stătuse în soare, i se păru foarte întuneric.

– Au bere, suc de fructe, chiar şi lapte de cocos, dacă nu l-ai încercat până acum, şi apă de izvor – îi spuse Coypu. – Comandă ce doreşti.

Chelnerului, care apăru imediat ce se aşezară, îi spuse:

– Soţia mea vrea o oranjadă amară, iar eu berea care stă la rece în bazin de cel mai mult timp. – Se întoarse către Patera. – Şi tu, Patera? Ia orice doreşti.

– Apă de izvor, te rog. Două pahare mi-ar prinde bine.

– Ţi-am văzut imaginea pe un gard – îi spuse Chervil lui Silk. – N-au trecut nici cinci minute: un augur cu o pasăre pe umăr, desenat foarte frumos cu cretă şi cărbune. Deasupra capului tău cineva a scris *Silk e aici*!. Ieri, în oraş, am văzut scris *Silk*, *viitorul caldé.*

Patera dădu din cap posomorât.

– N-am văzut desenul cu pasărea de care spuneţi, dar cred că ştiu cine e autorul lui. Dacă am dreptate, trebuie să stau de vorbă cu ea.

Chelnerul aşeză pe masă sticlele aburite – una galbenă, una maro şi una transparentă – şi patru pahare şi notă preţul pe o tăbliţă.

Coypu bătu cu degetele în sticla maro şi zâmbi.

---

[16] Haţmaţuchi

[17] Nutrie

– De ziua Scyllei e aglomeraţie tot timpul şi peste tot e foarte cald. Probabil că astea au fost puse la rece atunci.

Silk încuviinţă.

– Întotdeauna e frig sub pământ. Cred că noaptea care înconjoară spirala e o noapte de iarnă.

Coypu, care deschidea sticla soţiei sale, îi aruncă o privire speriată.

– Nu te-ai întrebat niciodată ce se află dincolo de spirală, fiule?

– Vrei să spui, dacă sapi foarte adânc? Nu dai numai de ţărână, oricât de jos ai coborî?

Silk scutură din cap în timp ce-şi deschidea sticla.

– Până şi cel mai ignorant miner ştie că nu-i aşa, fiule. Până şi un gropar – am vorbit cu câţiva ieri şi se vedea că nu erau nătărăi – ţi-ar putea spune că solul brăzdat de plugurile noastre nu-i mai gros decât un stat de om. Sub el se află argilă şi pietriş, iar sub ele, pietre sau rocă albă.

Silk turnă apă rece într-un pahar pentru Oreb în timp ce-şi aduna gândurile.

– Iar sub stratul de pietre şi rocă albă, care nu e atât de gros cum îţi închipui tu, spirala se roteşte în neant, într-un întuneric nemărginit. – Făcu o pauză şi, umplându-şi paharul, încercă să-şi amintească ce vrea să spună. – Dar e presărată cu scântei colorate. Mi s-a spus odată ce sunt, dar pe moment nu-mi aduc aminte.

– Eu am crezut că acolo nu ajunge căldura, atât.

– Ba ajunge. Trece dincolo de adâncimea cisternei ăsteia şi a puţurilor din manteionul meu, care dau apă rece dacă pompezi cât trebuie. De fapt, ajunge până la cea mai îndepărtată stâncă din spirală, iar acolo se pierde în noaptea de gheaţă. Dacă n-ar fi soarele, primul şi cel mai mare dar făcut de Pas spiralei, am îngheţa cu toţii. – Se opri şi se uită la Oreb cum bea apă, apoi bău şi el, însetat. – Vă mulţumesc. E foarte bună.

Chervil spuse:

– O fi el valoros, nu vreau să-l contrazic pe Pas sau pe tine,

Patera, dar e şi foarte periculos. Dacă vrei neapărat să vezi altarul, aş vrea să te gândeşti să porneşti în pelerinaj seara, când nu mai e aşa de cald. Mai ţii minte ultima oară, Coypu?

Soţul ei înclină din cap.

– Ne-am dus la el toamna trecută, Patera. A fost un drum plăcut, iar de la altar ţi se deschide în faţa ochilor o privelişte fermecătoare, aşa că ne-am zis să mergem şi anul ăsta. Când ne-am hotărât, în cele din urmă, se coceau smochinele, dar nu era aşa zăpuşeală ca acum.

– Nici pe departe, interveni Chervil.

– Aşa că am pornit la drum. Se făcea tot mai cald. Povesteşte-i, tu, iubito.

– Soţul meu a ieşit de pe cărare. Calea Pelerinilor, sau cum i-o fi zicând. Eu am văzut două stânci în faţă, dar el s-a abătut spre dreapta într-o... nu ştiu cum îi spune. O vale mică şi stâncoasă între două dealuri.

– Ravină? – sugeră Silk.

– Exact. Într-o ravină. *Unde mergi*? i-am strigat eu. *Nu pe-acolo-i drumul*. *Hai*, *dă-i înainte*, *altfel nu mai ajungem niciodată*, mi-a răspuns el. Aşa că am luat-o la fugă şi l-am ajuns din urmă.

Anul viitor o să aibă un copil, îşi zise Silk. Şi-i închipui pe toţi trei la cină într-o curticică, vorbind şi râzând; Chervil nu era nici pe departe la fel de frumoasă şi de fermecătoare ca Hyacinth, dar se pomeni că-l invidiază pe Coypu din toată inima.

– Şi s-a terminat. Ravina. S-a terminat într-o râpă prea abruptă ca să te caţeri pe ea. Coypu nu mai ştia ce să facă. În cele din urmă, i-am spus: *Unde crezi că mergi*? Iar el mi-a răspuns: *La mătuşa.*

– Înţeleg. – Silk îşi goli paharul şi-l umplu cu apa rămasă în sticlă.

– Mi-a trebuit ceva vreme să-l aduc înapoi pe cărare. Când am reuşit, am zărit un bărbat venind spre noi. Se întorcea de la altar. Am strigat la el să mă ajute. S-a oprit şi m-a

întrebat ce s-a întâmplat. L-a convins pe Coypu să mai meargă puţin până într-un loc mai umbros, şi acolo l-am întins.

– Căldura a fost de vină, desigur – spuse Silk.

– Da! Exact.

Coypu dădu şi el din cap.

– Eram tot răvăşit şi mi-a intrat în cap că eram în oraş şi mergeam la mătuşa mea. Mă tot întrebam ce s-a făcut cu strada. De ce arăta aşa de schimbată.

– În orice caz, bărbatul a rămas cu noi până când Coypu şi-a mai revenit. Ne-a spus că aşa păţeşti la început, când faci insolaţie, şi că trebuie să te duci la umbră şi să te întinzi, să mănânci sărat şi să bei apă rece, dacă poţi. Dar noi n-am putut, pentru că n-am adus nimic cu noi şi eram prea sus ca să coborâm la lac. Bărbatul era doctor.

Silk se uita fix în ochii ei.

– O, zei!

– Ce s-a întâmplat, Patera?

– Şi totuşi, unii refuză să creadă. – îşi termină apa. – Eu… chiar şi eu, care ar trebui să ştiu mai bine decât alţii, mă port adesea de parcă în spirală n-ar exista alte forţe decât pipernicitul de mine. Cred că ar trebui să vă întreb cum îl cheamă pe doctorul ăsta, de dragul conversaţiei; dar nu e necesar. Ştiu şi singur.

– Eu l-am uitat – mărturisi Coypu – deşi a stat de vorbă cu noi acolo sus vreo două ore.

Chervil rosti:

– Avea barbă şi era doar puţin mai înalt decât mine.

– Îl cheamă Crane – le spuse Silk şi făcu semn chelnerului.

Chervil îl aprobă cu un semn din cap.

– Exact. E prieten cu tine, Patera?

– Nu chiar. E o cunoştinţă. Mai vreţi să beţi ceva, amândoi? Eu mai vreau.

Cei doi îi făcură un semn afirmativ din cap iar Silk îi spuse chelnerului:

– Eu plătesc totul, şi pentru ce am băut, şi pentru ce

comandăm acum.
– Face cinci biţi dacă vrei să plăteşti acum, Patera. Ştii ceva despre Patera Silk ăsta, din oraş?
– Puţin. Sigur nu cât ar trebui.
– I-a apărut o zeiţă la Fereastră? Se presupune că face minuni?
– Prima parte e adevărată, a doua, nu. – Silk se întoarse spre Coypu şi Chervil. – Aţi spus că doctorul Crane a stat de vorbă cu voi un timp. Dacă nu abuzez, căci ne cunoaştem de puţină vreme, pot să vă întreb despre ce a vorbit?
– El *e* Patera Silk – îi spuse Chervil chelnerului. – Nu-i vezi pasărea?
Silk puse şase biţi pe masă.
– A vrut să ştie dacă mama şi tatăl meu sunt sănătoşi – îi răspunse Coypu lui Silk – şi mă tot pipăia pe piele. Voia să ştie şi din ce cauză a murit bunica.
– Ne-a pus o groază de întrebări. Şi mă tot punea să-i fac vânt… lui Coypu, vreau să spun.
Oreb, numai ochi şi urechi, făcu o demonstraţie cu aripa sănătoasă.
– Aşa, păsărico. Chiar aşa, numai că eu m-am folosit de pălărie.
– Trebuie să-mi cumpăr şi eu una – mormăi Silk. – Adică una nouă. Din fericire, am cu ce.
– O pălărie? – se interesă Coypu.
– Da. Până şi comisionarul purta… Nu contează. Nu-l cunosc pe comisionarul ăsta şi nu vreau să vă dau impresia că-l cunosc. Am făcut-o de prea multe ori. Dar înainte de a pleca spre altar, vreau să-mi cumpăr o pălărie de paie cu boruri late. Am văzut câteva într-o vitrină prin apropiere.
Chelnerul le aduse alte trei sticle aburite şi trei pahare curate.
Coypu îi spuse lui Silk:
– Le găseşti la jumătate din magazinele de aici. Îţi arzi pielea rău dacă mergi cu barca pe lac pe vremea asta.
– Şi dacă înoţi, pentru că oamenii stau cel mai mult pe

stânci. – Chervil râse, un râs plăcut, de care era conştientă, remarcă Silk. – Vin aici din oraş pentru că lacul e frumos şi rece şi cred că asta caută. Dar odată ce intră în apă, cei mai mulţi ies din ea imediat.

Silk încuviinţă din cap şi zâmbi.

– Trebuie să încerc şi eu apa zilele astea. Mai ţineţi minte vreuna din întrebările lui Crane?

– Cine a construit altarul – răspunse Coypu. – Consilierul Lemur, acum vreo douăzeci şi cinci de ani. E o plăcuţă de bronz pe el, dar probabil că doctorul n-a observat-o când a fost acolo.

– A vrut să ştie dacă Coypu avea vreo legătură. Nu cred că ştia ce e o nutrie. Şi dacă îl cunoaştem, pe el sau pe alţii, şi câţi ani au. A spus că cei mai mulţi au devenit consilierii noştri cu peste patruzeci de ani în urmă, deci pe atunci trebuie să fi fost foarte tineri.

– Nu cred că-i aşa – o întrerupse Coypu.

– Ne-a întrebat dacă ştim cât de sărace sunt alte oraşe şi dacă n-avem de gând să le ajutăm. Eu am zis că primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne asigurăm că îşi primeşte toată lumea porţia de mâncare, pentru că cele mai multe probleme apar din cauza oamenilor care cumpără porumbul ieftin şi aşteaptă să crească preţul. I-am spus că în Viron preţurile sunt şi aşa destul de mari pentru mine, fără să mai trimitem orez în Palustria.

Chervil râse. Silk râse şi el, punând sticla nedeschisă în buzunarul din faţă al robei; dar cu mintea străbătea deja cărarea de borne albe, Calea Pelerinilor, care se întindea de la Limna la altarul Scyllei, locul sfânt vizitat şi de doctorul Crane, şi de comisionarul Simuliid, pe stâncile de deasupra lacului.

Un ceas mai târziu când porni la drum, soarele se transformase într-un duşman viu, un şarpe de foc pe cer, puternic, otrăvitor şi perfid. Calea Pelerinilor licărea în aerul incandescent, iar a treia stâncă albă, pe care se aşezase ca să încarce cu căldură bandajul de la Crane, era fierbinte ca

şi capacul ceainicului de pe sobă.

Ştergându-se pe frunte cu mâneca, încercă să-şi aducă aminte dacă fusese la fel de cald şi cu două luni în urmă când plecase Simuliid în pelerinaj, şi ajunse la concluzia că nu. Fusese cald, toată lumea se plângea întruna, dar nu chiar aşa ca acum.

– Acum e arşiţa cea mai mare – îi spuse el lui Oreb. – Restul zilei n-o să mai fie atât de cald. Poate că ar fi fost mai înţelept să aştept până seara, cum mi-a sugerat Chervil; dar trebuie să ne întâlnim cu Auk diseară, să luăm cina. Ne putem alina cu gândul că, dacă suportăm acum căldura – şi o s-o suportăm – atunci putem suporta soarele oricât de tare ne-ar arde, iar de acum încolo o să ne fie bine. Nu numai că drumul înapoi o să coboare, dar până atunci se va mai răcori.

Oreb plescăi din cioc agitat, dar nu spuse nimic.

– Ai văzut ce ochi a făcut Coypu când m-am ridicat de la masă şchiopătând? – Silk plesni pentru ultima oară bandajul de bolovanul vopsit în alb. – Când i-am spus că am glezna ruptă, mi-a fost teamă c-o să mă ţină în Limna cu forţa.

Ridicându-se, îşi zise că vârsta şi greutatea lui Simuliid fuseseră pentru el un handicap la fel mare ca glezna lui. Oare întâlnise şi el pelerini pe cărare, ca doctorul Crane? Oare ce le spusese?

Că tot veni vorba, ce ar trebui să spună el, Patera Silk, de pe Strada Soarelui, celor cu care s-ar întâlni? Ce să-i întrebe? Mergând, încercă să inventeze o poveste credibilă care să-i permită să-i întrebe, fără să-şi dezvăluie scopul, dacă şi ei au stat de vorbă cu Crane pe Calea Pelerinilor şi ce le-a spus el.

Dar n-a avut nevoie de ea. Deşi bine marcată (cum îi spusese femeia din Juzgado), cărarea era pustie, abruptă şi stâncoasă. Numai şirul de imagini ale apei albastre oţel, tot mai fermecătoare, înspăimântătoare şi periculoase, te făceau să uiţi de singurătate şi arşiţă.

– Dacă un augur ar trebui să facă drumul ăsta în fiecare zi

din viaţa lui, fie pe soare, fie pe ploaie, fie sănătos, fie bolnav, nu crezi că, în cele din urmă, probabil în ultima zi trăită de el în spirală, i s-ar arăta Scylla cea unduitoare ieşind din lac? – îl întrebă Silk pe Oreb. – Eu cred că da şi, dacă n-aş avea un manteion de care să mă ocup, dacă oamenii din cartierul nostru n-ar avea nevoie de mine, dacă Intrusul nu mi-ar fi ordonat să-l salvez, aş fi tentat să încerc experimentul. Şi de-aş da greş, nu ar fi cel mai rău mod de a-ţi trăi viaţa.

Oreb croncăni şi bolborosi ceva, privind la stânga şi la dreapta.

– La urma urmei, Scylla, copilul cel mai mare al lui Pas, e cea care ne alege pe noi, augurii. În fiecare an soseşte o flotilă de tineri şi tinere – aşa ne învaţă la şcoală, ştii?

O stâncă ieşită în afară oferea puţină umbră. Silk se ghemui sub ea, făcându-şi vânt cu pălăria lată pe care şi-o cumpărase în Limna.

– Unii, atraşi de idealul sfinţeniei, navighează foarte aproape de Scylla. Dintre ei, ea alege un grup, nici prea mare, nici prea mic, exact cât trebuie pentru un an. Alţii, oripilaţi de idealul de castitate şi simplitate al augurului, navighează cât îndrăznesc mai departe de ea; şi dintre ei zeiţa alege un grup, nici prea mare, nici prea mic, atât cât e necesar pentru un an. De aceea o desenează artiştii cu braţe multe şi lungi, ca bicele. Pe mine m-a încolăcit cu unul, vezi tu? Poate că şi pe tine, Oreb.

– Nu văzut!

– Nici eu – recunoscu Silk. – Nici eu n-am văzut-o. Dar am simţit-o cum mă trage. Ştii, am impresia că mersul îmi face bine la gleznă. Probabil ca am ajuns în stadiul când trebuie să calc mai mult decât să mă odihnesc. Ajungem acum la alt subiect. Ce zici, să sacrific bastonul lui Blood Doamnei Scylla?

– Nu bătut?

– Nu, jur.

– Ţinut.

– Ca să nu-l găsească altcineva şi să te lovească? Nu te teme. Mă ridic în picioare şi-l arunc cât pot de departe.

Silk se ridică şi merse până unde stabilise, avansând cu prudenţă sporită până la marginea stâncii proeminente, deasupra unei prăpăstii de cinci sute de coţi, bucăţi de piatră căzute grămadă şi valuri furioase.

– Ce zici, Oreb? Să aruncăm ofranda? Un sacrificiu neconvenţional pentru Scylla cea unduitoare? Sigur ea a fost cea care ne-a trimis perechea aceea drăguţă. Mi-au spus unde locuiesc fără să le-o cer, iar câteva din întrebările pe care le-a pus doctorul Crane sunt de-a dreptul lămuritoare.

Făcu o pauză. Ca un dar de la zeiţă, o pală de vânt rece de pe lac îi flutură roba şi-i uscă tunica transpirată.

– Auk şi Chenille – cred că şi eu – ziceau să-l predăm Gărzii, Oreb, după ce i-am luat banii; nu mi-a plăcut ideea, şi de atunci mă deranjează din ce în ce mai mult. Aş prefera să-l dezamăgesc pe Intrus decât să fac aşa ceva.

- Bun om!

– Da. – Silk coborî bastonul, văzu că nu are unde să-i proptească inelul şi făcu un pas înapoi. – Tocmai ăsta-i necazul. Dacă ar fi să aflu că un cunoscut de-al meu a plecat în alt oraş ca să facă spionaj pentru Viron, l-aş considera un om curajos şi un patriot. E limpede că doctorul Crane spionează pentru alt oraş, pentru casa lui, care o fi ea, Ur, Urbs, Trivigaunte, Sedes sau Palustria. Păi, atunci nu e şi el curajos şi patriot?

– Mers acum?

– Cred că ai dreptate. Trebuie să ne vedem de treabă. – Silk rămase totuşi pe loc, privind lacul de sub el. – Aş putea spune, bănuiesc, că dacă Scylla mi-ar primi sacrificiul – adică dacă ar cădea în apă – l-am putea lăsa pe Crane să plece liber, odată ce mi-am salvat manteionul; bineînţeles, ar trebui să părăsească Vironul; dar nu i-am arăta Gărzii dovezile, nu l-am da pe mâna sticleţilor, cum ar zice Auk. – Bătu cu vârful bastonului în stâncă. – Dar ar fi curată

superstiţie, nedemnă de un augur. Ne trebuie un sacrificiu obişnuit, preferabil de ziua Scyllei, în care să respectăm strict toate cerinţele, în faţa unei Ferestre Sacre.

– Nu tăiat!

– Nu pe tine. De câte ori să-ţi mai spun? Un berbec sau alt animal. Ştii, Oreb, chiar există – sau a existat – ştiinţa hidromanţiei, cu ajutorul căreia augurul care oficia citea voia Scyllei în modelul creat de valuri. I-am pomenit de ea femeii aceleia amabile din Juzgado din pură întâmplare – vederea lacului înainte de a intra acolo mi-o fi sugerat-o – dar nu m-ar mira dacă la asta s-a gândit consilierul Lemur când a construit altarul la care mergem noi acum. Hidromanţia s-a practicat până acum o sută de ani, deci, când s-a ridicat altarul, tot trebuie să mai fi trăit câteva mii de oameni care-şi aduceau aminte de ea. Poate că Lemur voia s-o reînvie.

Pasărea nu răspunse. Un minut, două, Silk rămase cu privirea la valurile uriaşe, apoi îşi îndreptă atenţia spre stâncile colţuroase din dreapta lui.

– Uite, se vede altarul de aici. – Arătă cu bastonul. – Cred că stâlpii care susţin domul au fost construiţi ca să se semene cu braţele Scyllei. Vezi cum se unduiesc?

– Bărbat acolo.

O siluetă neclară se mişca înainte şi înapoi, în lumina albăstruie de sub scoica de cuarţ cristalin a Scyllei, apoi dispăru (probabil îngenunchease).

– Ai perfectă dreptate – îi spuse Silk păsării. – Cineva trebuie să fi mers pe cărare înaintea noastră tot timpul. Aş vrea să-l fi ajuns din urmă.

Contemplă îndelung puritatea supranaturală a altarului îndepărtat, apoi întoarse capul.

– Cred c-o să ne întâlnim cu el pe cărare. Dacă nu, poate c-ar trebui să aşteptăm până când îşi încheie rugăciunile. Cum rămâne cu bastonul? Să mă întorc şi să-l arunc?

– Nu aruncat. – Oreb îşi desfăcu aripile, hotărât să-şi ia zborul. – Ţinut.

– Bine. Bănuiesc că o să mă doară piciorul la întoarcere, deci ai spus un lucru înţelept.
– Silk luptat.
– Cu ăsta, Oreb? – Răsuci bastonul în mână. – Am azothul lui Hyacinth şi micul ei pistol, amândouă ar fi arme mult mai eficiente.
– Luptat! – repetă stăncuţa.
– Cu cine? Nu-i nimeni aici.
Oreb fluieră, o notă joasă, apoi una puţin mai înaltă.
– Aşa se spune *cine ştie* pe păsăreşte? Păi, eu sigur nu ştiu. Şi nici tu, Oreb, dacă mă întrebi pe mine. Mă bucur că am adus armele, pentru că avându-le asupra mea înseamnă că nu le va găsi Patera Gulo şi sunt gata să pun rămăşag ca deja mi-a răscolit camera; dar dacă ar fi ale mele, şi nu ale lui Hyacinth, aş fi tentat sa le arunc zeiţei după baston. Gulo nu le-ar mai găsi niciodată.
– Om rău?
– Cred că da. – Silk se întoarse pe Calea Pelerinilor. – E doar o bănuială, bineînţeles. Dar dacă trebuie să ghicesc – şi se pare că trebuie neapărat – atunci eu zic că e genul de om care se crede cumsecade, iar ăsta e de departe cel mai periculos gen de om care există.
– Avut grijă.
– O să încerc – promise Silk, deşi nu ştia dacă pasărea se referea la Patera Gulo sau la drumul care şerpuia la marginea stâncii. – Aşadar, dacă am dreptate, acest Patera Gulo e exact opusul lui Auk, un om cumsecade care se crede rău. Ai observat lucrul ăsta, din câte văd.
– Observat.
– Eram convins. Auk m-a ajutat în multe feluri, fără să mai pun la socoteală podoaba de diamant. Patera Gulo s-a scandalizat destul din cauza ei, şi de brăţara pe care i-a dat-o alt hoţ. Nici nu-mi trece prin cap ce-ar fi făcut sau ce-ar fi spus dacă ar fi găsit azothul.
– Bărbat plecat.
– Vrei să zici, Patera Gulo? Păi, aş vrea să aranjez lucrul

ăsta, zău; dar deocamdată se pare că nu-mi stă în putere.

– Bărbat plecat – repetă Oreb nerăbdător. – Nu rugat.

– A plecat de la altar, asta vrei să spui? – Silk arătă cu bastonul. – Imposibil, numai dacă a sărit. Nu l-am văzut ieşind, iar de aici nimic nu-mi împiedică vederea.

Spre mirarea lui Silk, Oreb ţâşni de pe umărul lui mai sus de un stat de om şi jumătate, apoi coborî la loc.

– Nu văzut.

– Sunt de acord că nu-l vezi de aici – îi spuse Silk păsării – dar tot trebuie să fie acolo. Poate că e o capelă sub altar, tăiată în stâncă. Cărarea coteşte spre interior acolo sus, dar şi aşa, vom afla unde s-a dus în cel mult jumătate de oră.

Capitolul 7
Braţele Scyllei

– Fie ca zeii să fie cu tine… ăăă… la amiază, Patera – spuse Remora, imediat ce protonotarul lui închise uşa în spatele lui Gulo. Un act de complezenţă nemaipomenită cu inferiorii.

– Fie ca ei să fie cu Eminenţa Voastră. – Gulo se înclină până la podea. Reverenţa şi frazele convenţionale îi dădură timp să treacă în revistă pentru ultima oară informaţiile principale pe care venise să le raporteze. – Fie ca Molpe cea feciorelnică, patroana zilei de azi, Marele Pas, patronul spiralei, căruia îi datorăm tot ceea ce avem, şi Scylla cea aspră la vorbă să vă însoţească întotdeauna, Eminenţă, în fiecare zi a vieţii.

Cât stătu aplecat, reuşi să se bată pe buzunarul unde ţinea brăţara şi scrisoarea. Îndreptându-se de spate, adăugă:

– Nădăjduiesc că Eminenta Voastră este sănătoasă. Că nu am sosit într-un moment nepotrivit.

– Nu, nu – îi spuse Remora. – Aăă… deloc. Sunt… ăăă… încântat, de-a dreptul încântat să te văd, Patera. Te rog, ia loc. Ce părere… ăăă… ai de tânărul Silk, deci?

Gulo îşi lăsă trupul greoi pe şezutul de catifea neagră al fotoliului de lângă *escritoire*-ul lui Remora.

– N-am prea avut ocazia să-l studiez, Eminenţă. Aproape deloc. A plecat de la manteion imediat după sosirea mea şi nu s-a întors până când a trebuit să plec ca să vă prezint acest raport. Nu se va întoarce până seara, aşa a spus, deci nu are cum să fie acolo acum.

Remora încuviinţă cu o înclinare a capului.

– Dar mi-am făcut o impresie despre el, Eminenţă, deşi nu l-am văzut decât foarte puţin. Una foarte clară.

– A… ăăa… înţeleg. – Remora se propti de spătarul scaunului, apropiindu-şi vârfurile degetelor sale lungi. – Ţi-ar conveni… ăăă… să-mi descrii… ăăă… scurta voastră discuţie în detaliu, ce zici?

– Cum doreşte Eminenţa VoaStră. Imediat ce am ajuns în cartier, un bărbat mi-a dat asta.

Patera Gulo scoase brăţara din buzunar şi o ridică în aer. Remora îşi ţuguie buzele.

– Trebuie să adaug, Eminenţă, că mai mulţi bărbaţi au bătut la uşa prezbiteriului de atunci. Am impresia – am convingerea, Eminenţă – că au venit să ofere daruri similare. Dar au refuzat să le facă când au aflat că Patera Silk lipseşte.

– I-ai… ăăă… presat, Patera?

– Nu mai mult decât s-a cuvenit, Eminenţă. Nu erau din categoria celor pe care merită să-i presezi cu întrebările.

Remora scoase un mormăit.

– Voiam să spun, Eminenţă, că atunci când i-am arătat brăţara lui Patera Silk, mi-a dat încă una, asemănătoare, şi mi-a spus să le încui pe amândouă în cutia lui cu bani. Era o brăţară de gleznă de diamant, Eminenţă. Mai erau două persoane cu el, un bărbat şi o femeie. Mergeau toţi trei la lac, cred. Parcă aşa au spus. – Gulo tuşi ca să-şi scuze nesiguranţa. – Poate că numai Patera şi femeia, Eminenţă.

– Ţi se pare că Patera ar fi trebuit să fie mai discret. – Remora se scufundă mai tare în scaun. – Dar până nu… ăăă… afli cine sunt ceilalţi doi, nu poţi… ăăă… stabili cât de indiscret a fost. Ştii cine sunt, deci?

Gulo se foi pe scaun.

– Le zicea Auk şi Chenille, Eminenţă. Mi i-a prezentat.

– Dă-mi şi mie… ăăă… brăţara aia. – Remora întinse mâna. – Nu mai e nevoie să spun… ăăă… că şi tu, Patera, ar fi trebuit să fi fost… ăăă… mult mai discret. Prin discret… îhî… înţeleg de data asta… ăăă… *eficient*. Are şi… ăăă…

înţelesul ăsta, sunt convins. A fi discret, Patera, înseamnă să judeci cum trebuie, nu? În această… ăăă… chestiune, o bună judecată ar fi… ăăă… determinat o strategie… eficientă? Sau abordare. Sau atitudine.

– Da, Eminenţă.

– Ar fi trebuit să primeşti cu eleganţă şi recunoştinţă orice cadouri de la credincioşi, Patera. – Remora ridică brăţara ca s-o privească în lumina care intra prin fereastra ovală din spatele lui. – Nu voi accepta… ăăă… scuze… din acest motiv, Patera. Mă înţelegi? Nici un fel de scuză.

Gulo încuviinţă din cap cu umilinţă.

– Aceşti… ăăă… domni e posibil să se întoarcă, nu? Poate când Patera Silk lipseşte, ca acum. Vei avea… ăăă… o ocazie măreaţă… când va veni… ăăă… vremea, prin care să-ţi îndrepţi greşeala, ce zici? Nu e imposibil. Ai grijă să ţi-o îndrepţi, Patera.

Gulo se foi din nou.

– Voi încerca, Eminenţă. Voi fi eficient, vă asigur.

– Aşa. Acuma… ăăă… ce observaţii ai de făcut despre Silk? Nu te obosi… cu descrierea fizică. L-am cunoscut.

– Da, Eminenţă. – Cu gura deschisă şi ochii bulbucaţi privind în gol, Gulo ezită. – Mi s-a părut hotărât.

– Hotărât, zici? – Remora puse brăţara pe un teanc de hârtii. – Să facă ce?

– Nu ştiu, Eminenţă. Aşa mi s-a părut, după cum ţinea maxilarul. Avea un stil categoric. Avea, dacă-mi daţi voie, Eminenţă, o licărire de oţel în ochi. Poate că e o comparaţie exagerată, Eminenţă…

– Poate că da – îi spuse Remora pe un ton aspru.

– Dar ea exprimă chiar foarte vag ceea ce am simţit eu în el. La şcoală, Eminenţă, Patera era cu doi ani mai mare decât mine.

Remora înclină din cap.

– Mă uitam şi eu la el ca toată lumea, Eminenţă. Îl consideram atrăgător şi studios, dar cam încet. Acum, însă…

Remora îl întrerupse cu un gest.

– Ai sugerat, Patera, că Patera… ăăă… a plecat în grabă, nu? Cu o pereche. Soţ şi soţie? Erau… ăăă… căsătoriţi, din câte ţi-ai dat seama?

– Cred că da, Eminenţă. Femeia avea un inel foarte frumos.

Degetele lui se Remora se jucau cu gammadionul.

– Ce zici, mi-i descrii? Cum… arătau.

– Bărbatul avea o înfăţişare aspră, Eminenţă, şi era mai bătrân decât mine, aş zice. Nu se bărbierise, dar era îmbrăcat decent şi purta un pumnal. Şaten, păr drept. Barbă roşcată, ochi negri, pătrunzători. Foarte înalt. M-am uitat la mâinile lui când a luat asta – Gulo arătă spre brăţară – de la mine. Şi când mi-a dat-o înapoi, Eminenţă. Neobişnuit de mari şi puternice. Un scandalagiu, după mine. Dar mă tem că Eminenţa Voastră va crede că am o imaginaţie prea bogată. Remora scoase încă un mormăit.

– Continuă, Patera. Povesteşte-mi. Îţi spun ce cred când ai terminat, da?

– Pumnalul lui, Eminenţă. Era îmbrăcat în alamă, cu gardă mare şi, judecând după teacă, o lamă şi mai lungă, şi mai largă decât multe altele, foarte curbată. Mi s-a părut că seamănă cu stăpânul lui, Eminenţă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

– Mă îndoiesc… ăăă… că te înţelegi tu însuţi, Patera. Dar aceste amănunte s-ar putea să aibă o cât mică însemnătate. Şi femeia, cum era? Chenille asta. Lasă-ţi frâu liber imaginaţiei.

– Extraordinar de frumoasă, Eminenţă. În jur de douăzeci de ani, înaltă, dar nu impunătoare. Totuşi, avea un aer…

Palma ridicată a lui Remora îl opri pe augur la jumătatea propoziţiei.

– Păr de culoarea cireşei?

– Da, Eminenţă!

– O cunosc, Patera. Am pus un *achates*… ăăă… trei prieteni buni s-o caute de aseară. Deci zici că… ăăă…

vulpea asta era la manteionul lui Silk în dimineaţa asta? O să am ce le spune, hm, partizanilor, Patera. Ia mai dă-mi puţin podoaba aia.

Ridică brăţara în aer.

– Bănuiesc că nu ştii cât valorează? Piatra asta verde, ei? În special ea?

– Cincizeci de carduri, Eminenţă?

– Habar n-am. N-ai… hm… evaluat-o? Nu, nu, să nici n-o faci. Pune-o înapoi în cutia lui Silk, bine? Spune-i… ăăă… nu-i spune nimic. O să-i spun chiar eu. Când pleci, spune-i lui Incus[18] că vreau să vorbesc cu Patera în ziua lui Tartaros. Pune-l să-i trimită un bilet prin tine, dar să nu spună că ai fost aici, da? Pune-l să noteze ora în programul meu.

Gulo înclină din cap energic.

– Aşa voi face, Eminenţă.

– Femeia asta… Ce anume a spus şi ce a făcut cât ai văzut-o? Cuvânt cu cuvânt, bine?

– Păi, nimic, Eminenţă. Nici nu cred c-a deschis gura. Staţi să mă gândesc.

Remora îi acceptă rugămintea cu un gest.

– Stai şi gândeşte-te… ăăă… cât crezi că e necesar. Nu ai de povestit… hm… circumstanţe vulgare, nu?

Gulo închise ochii şi-şi lăsă capul în jos, cu mâna la tâmplă. Se lăsă linişte peste încăperea mare şi aerisită din care Patera Remora, în calitate de adjunct, conducea treburile deseori încâlcite ale Capitoliului. Cu cei patru ochi aprinşi, Pas cel cu două capete se uita la spatele aplecat al lui Gulo dintr-un tablou nepreţuit de Campion; o gardă călare patrula neobosită pe stradă.

După câteva minute, Remora se ridică şi se duse la fereastra ovală din spatele scaunului său. Era deschisă, iar prin deschizătura circulară (mai mare în diametru chiar decât înălţimea lui), vedea acoperişurile ţuguiate şi turnurile masive ale Juzgado de la poalele pantei celei mai vestice şi mai line a Palatinului. Sus, pe cel mai înalt turn,

[18] Nicovală (a urechii interne)

atârnat de un stâlp pe care lumina orbitoare a soarelui îl făcea aproape invizibil, flutura steagul verde strălucitor al Vironului. Pe el, însufleţite din când în când de vântul fierbinte şi leneş, braţele albe ale Scyllei păreau să facă semne, aşa cum papilele anumitor nevertebrate din lacul ei se unduiau, imitând suprafaţa clară a apei, căutând orbeşte şi necontenit resturi de peşti morţi, dar şi peşti vii.

– Eminenţă? Cred că acum vă pot spune tot ce am văzut.

Remora se întoarse spre Gulo.

– Excelent. A… grozav! Dă-i drumul, Patera.

– A fost foarte scurt, cum v-am spus, Eminenţă. Dacă ar fi ţinut mai mult, aş fi avut îndoieli. Cunoaşteţi grădiniţa care ţine de manteionul nostru?

Remora scutură din cap.

– Există un asemenea loc, Eminenţă. Se ajunge la ea din manteion, aşa am făcut eu când am sosit acolo. Mai întâi m-am uitat în manteion, crezând c-o să-l găsesc pe Patera Silk la rugăciune.

– Femeia, Patera, te rog. Chenille… ăăă… nu?

– În mijloc e un frunzar de viţă-de-vie, Eminenţă, cu scaune. Ea stătea acolo, ascunsă aproape complet de frunzele care atârnau. Patera şi mireanul, Auk, stătuseră de vorbă cu ea, cred. Au venit să se întâlnească cu mine, dar ea a rămas pe loc.

– Şi… a ieşit, în cele din urmă?

– Da, Eminenţă. Am stat de vorba un minut, două şi Patera mi i-a prezentat, aşa cum v-am raportat. Pe urmă mi-a spus că pleacă şi pasărea lui… Eminenţa Voastră cunoaşte pasărea?

Remora înclină din cap.

– Femeia, Patera.

– Patera a spus că se pregătesc să plece şi ea a ieşit din frunzar. El a zis – cred că acestea au fost exact; cuvintele lui – *Acesta este Patera Gulo*, *Chenille*. *Am vorbit despre el mai devreme*. Ea a dat din cap şi a zâmbit.

– Şi pe urmă, Patera? Ce-a mai… ăăă… ieşit la lumină?

– Au plecat împreună, Eminenţă. Toţi trei. Patera spusese: *Plecăm la lac*, *pasăre prostuţă*. Când au ieşit pe poartă, poţi să ieşi din grădină pe Strada Soarelui, Eminenţă, mireanul a spus: *Sper să prindeţi ceva*, *dar*, *dacă nu*, *să nu vă pleoştiţi*. Dar femeia n-a rostit nici un cuvânt.

– Rochia ei, Patera?

– Neagră, Eminenţă. Ţin minte că la început am crezut că e o rasă de sibilă, dar de fapt era o rochie de lână neagră, din acelea pe care le îmbracă femeile mondene iarna.

– Bijuterii? Ziceai că avea un inel, nu?

– Da, Eminenţă. Şi colier şi cercei, toate din jad. Am remarcat inelul în mod special pentru că a sclipit când femeia a dat la o parte viţa. Era o gemă neagră, ca un rubin roşu închis, foarte mare, cu montură simplă, în aur, cred. Dacă Eminenţa Voastră are încredere în mine…

– Adică vrei să-ţi spun de ce e… importantă? Poate că nici nu e. – Oftând, Remora îşi depărtă scaunul de birou şi reveni la fereastră. Cu spatele la Gulo şi cu mâinile la spate, repetă: – Poate că nici nu e.

Gulo se ridică şi el, mânat de un exces de politeţe.

– Totuşi… ar putea fi. Eşti nerăbdător să-i slujeşti pe zei, Patera. Parcă aşa ai afirmat, nu?

– Da, Eminenţă. Ard de nerăbdare.

– Şi să ajungi pe o poziţie înaltă… hm… în arhivele… unei… ăăă… familii lărgite, aşa-i? Am… ăăă… reţinut şi asta. Te-ai gândit că… hm… la timpul potrivit poate ajungi Prolocutor, nu?

Gulo se roşi ca o fată mare.

– Vai, nu Eminenţă. Asta… asta e… Eu…

– Ba da, ba da, te-ai gândit, aşa-i? Orice tânăr augur gândeşte aşa. Şi eu am făcut la fel. Dar ţi-a trecut prin cap că nici n-ai s-ajungi bine să miroşi o funcţie, că aceia pe care speri să-i… ăăă… impresionezi? Să-i uluieşti? Vor fi morţi? Plecaţi pe lumea cealaltă, nu? Uitaţi de toţi în afară de zei, Patera Gulo, băiete. Iar tu? Uitat de toţi, în afară de zei şi de tine însuţi. Şi cine poate băga mâna în foc pentru

zei? Aceasta este… ăăă… realitatea, ţi-o… ăăă… garantez eu.

Gulo înghiţi sec şi tăcu, lucru înţelept, fără îndoială.

– N-ai să reuşeşti sub nici o formă, Patera. Pricepi? Sub nici o formă. Gândeşte-te la conducere. Dacă o să ajungi până acolo. În nici un caz înainte de moartea mea. Şi a succesorului meu. Eşti… ăăă… prea tânăr deocamdată. Nici dacă trăiesc eu mult, nu? Pricepi, aşa-i? Numai un idiot n-ar pricepe.

Sărmanul Gulo înclină din cap, dorindu-şi cu disperare să se facă nevăzut.

Adjunctul se întoarse cu faţa la el.

– Nu pot vorbi… hm… în numele lui. Al succesorului meu. Numai într-al meu. A, da. În ce mă priveşte… hm… mă gândesc la o domnie mai lungă decât a bătrânului Quetzal, ce zici?

– Nici nu v-aş dori una mai scurtă, Eminenţă.

– Camerele lui sunt acolo, Patera. – Remora mişcă încet din mâna stângă. – Aici în palat, chiar pe etajul acesta. În partea de sud. Cu faţa la grădina noastră. – Chicoti. – E mai mare decât a lui Patera Silk. Mult mai… ăăă… întinsă, fără îndoială. Fântâni şi… ăăă… grupuri statuare… şi copaci înalţi. De toate.

Gulo înclină din cap.

– Sunt minunaţi, ştiu, Eminenţă.

– Ocupă această funcţie de treizeci şi trei de ani, ştii? Bătrânul Quetzal. Sunteţi… ăăă… peste o sută în generaţia ta. Mulţi cu… relaţii. Eu… ăăă… îţi ofer o ţintă mai uşor de atins, o… ăăă… cale mai dreaptă pentru ambiţia ta.

Remora se aşeză iarăşi pe scaun şi-i făcu semn lui Gulo să se aşeze şi el.

– Un… ăăă… mic joc, ştii? O distracţie, ca să treacă mai repede ora asta tensionată. Alege-ţi un oraş, Patera. Oricare vrei, dar nu Vironul. Vorbesc foarte serios. În limitele… hm… jocului. Gândeşte-te. Mare? Curat? Bogat? Ce oraş ar vrea pentru tine, Patera?

– Palustria, Eminenţă?

– Chiar acolo printre mormoloci, da? Foarte bine. Atunci imaginează-te în fruntea Capitoliului din Palustria. Să zicem… ăăă… peste zece ani. Vei fi supusul Capitoliului-mamă, cred, de aici din Viron. Vei rămâne supusul prolocutorului, nu? Oricine ar fi el. Al bătrânului Quetzal sau… ăăă… al meu, cum e mai probabil peste zece ani. Ţi se pare o perspectivă… atrăgătoare, Patera? – Ca înainte, Remora ridică mâna să-i oprească răspunsul. – Nu trebuie să spui asta, dacă te… ăăă… deranjează.

– Eminenţă…?

– Habar n-am, Patera. N-am idee, ştii? Dar seceta. Ştii despre secetă, da? N-ai cum să scapi de ea. Cum rămâne cu alegerea ta, Patera? Cum rămâne cu Palustria pe timp de secetă?

Gulo îşi înăbuşi emoţia.

– Am auzit că s-a compromis recolta de orez, Eminenţă. Ştiu că nu se găseşte orez pe piaţă aici, deşi negustorii îl aduc, de obicei.

Remora confirmă cu un semn din cap.

– Lumea se revoltă, Patera. Nu e vorba de… hm… foamete. Nu încă. Dar spectrul ei pluteşte deasupra noastră. Soldaţii încearcă să… ăăă… stăpânească mulţimea. Sunt de-a dreptul epuizaţi, unii dintre ei. Unchiul tău e militar, nu?

Şocat de schimbarea bruscă de subiect, Gulo îngăimă:

– Păi… păi…, unul din ei, Eminenţă.

– Maior în Brigada a Doua. Întreabă-l unde e armata noastră, Patera. Sau poate că îmi spui şi mie acum? Ai auzit când vorbea el… ăăă… la masă? Unde e, ştii?

– În rezervă, Eminenţă. Sub pământ. Aici, în Viron, nu avem nevoie decât de Gardă.

– Întocmai. Dar nu e aşa peste tot, Patera. Murim, nu-i aşa? îmbătrânim ca… ăăă… înţelepciunea Sa. Şi pornim pe drumul spre Mainframe. Chimii trăiesc mai mult. Oare pentru totdeauna?

– Nu m-am gândit la aspectul acesta, Eminenţă. Dar eu cred că…

Remora tresări din colţul gurii.

– Dar te vei gândi. Nu? Poţi să fii sigur că te vei gândi, Patera. Acum, nu? E bine de ştiut că braţele Scyllei sunt… ăăă… noi, ca scoase din cutie, nu? Sau… ăăă… aproape. Nu ca ale Palustriei, aşa-i? Şi ale multor altora. Soldaţii şi… ăăă… armele lor, noi sau aproape noi. Gândeşte-te la asta, Patera.

Remora se îndreptă de spate în scaun, proptindu-se cu coatele de birou.

– Ce mai ai de… hm… raportat despre Patera, Patera?

– Eminenţa Voastră a pomenit de arme. Am găsit un pachet de hârtie cu ace, Eminenţă. Deschis.

– Un pachet cu ace, Patera? Îmi scapă…

– Nu ace de cusut – adăugă repede Gulo. – Gloanţe de pistol cu ace, Eminenţă. Într-unul din sertarele lui Patera, ascuns sub haine.

– Păi… ăăă… trebuie să mă gândesc la asta – spuse Remora încet. – Eu… hm… o chestiune… îngrijorătoare. Fără discuţie. Altceva… ăăă… mai ai?

– Ultimul lucru, Eminenţă. Unul pe care aş fi preferat să nu trebuiască să-l raportez. Scrisoarea asta. – Gulo o scoase din buzunarul robei. – E de la…

– Ai… ăăă… deschis-o. – Remora îl răsplăti cu un zâmbet amabil.

– E scrisă de o femeie, Eminenţă, şi e foarte parfumată. În aceste circumstanţe, cred că gestul meu se justifică. Am sperat din tot sufletul, Eminenţă, să fie trimisă de o soră sau vreo altă femeie înrudită cu el. Însă…

– Eşti… ăăă… îndrăzneţ, Patera. Asta e bine, cel puţin aşa sunt dispus să… ăăă… consider. Sphigx îi sprijină pe cei îndrăzneţi, aşa-i?

Remora se uită la antet. – Nu-i de la… hm… doamna asta… Chenille, nu? Altfel mi-ai fi spus deja, nu?

– Nu, Eminenţă. E de la altă femeie.

– Citeşte-mi-o, Patera. Probabil că ai… ăăă… descifrat… ăăă… mâzgăliturile alea. Eu aş prefera să n-o fac.

– Eminenţă, mă tem că veţi descoperi că Patera Silk s-a compromis. Aş vrea…

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta, nu vrei? Citeşte-o, Patera.

Gulo îşi drese glasul şi desfăcu scrisoarea.

– *Dragul meu Puricel*, *Îţi spun aşa nu numai pentru felul în care ai sărit de la fereastra mea*, *ci şi pentru felul în care ai sărit la mine în pat*! *O*, *cât a tânjit ibovnica ta după un semn de la tine*!!!

– Ibovnică, Patera?

– O aşa-zisă nevastă, cred, Eminenţă.

– A… ăăă… foarte bine. Mai departe, Patera. Ne mai dezvăluie ceva?

– Ma tem că da, Eminenţă. *Să ştii că ai fi putut să-mi trimiţi unul prin prietenul cel amabil care ţi-a adus cadoul de la mine*!

– Ia să mă… ăăă… uit şi eu, Patera. – Remora întinse mâna, iar Gulo îi dădu hârtia foarte şifonată.

– Ah, hm!

– Da, Eminenţă.

– Chiar aşa scrie, ce zici? Nu? Da… ăăă… sigur. Nu mi-aş fi închipuit până acum că… ăăă… o fiinţă umană ar putea scrie aşa.

Încruntat, Remora îi dădu hârtia înapoi.

– *Acum trebuie să-mi oferi*… ăăă… hm… *mulţumirile tale*, cred că asta scrie, nu? *Şi mult mai multe când*… ăăă… *când ne vedem data viitoare*, din nou semnul exclamării. *Nu ştii*… ăăă… *locul acela de pe Palatin*… Măi, măi!

– Da, Eminenţă.

-… *locul acela de pe Palatin în care Thelx*… Cred că a vrut să spună Thelxiepeia, dar… ăăă… n-a ştiut cum se scrie. *În care Thelx ţine o oglindă*? *De ziua lui Hierax*. Ultimele cuvinte… hm… subliniate. Foarte accentuat. Semnat, *Hy*

Remora bătu foaia de hârtie cu unghia lungă.

– Păi… ăăă… tu îl ştii, Patera? Ştii unde se află? Un tablou… ăăă… dacă e să ghicesc. Nu unul din vreun manteion, nu? Pe acelea le cunosc.

Gulo scutură din cap.

– Eu n-am văzut un asemenea tablou, Eminenţă.

– Într-o… ăăă… casă, Patera, foarte probabil. O locuinţă… hm… privată, aş opina eu. *Incus*! – Strigă Remora peste umărul lui Gulo. Un augur scund, cu expresie vicleană şi dinţi ieşiţi în afară băgă capul pe uşă atât de repede încât lăsă impresia că trăgea cu urechea.

– Oare pe unde se află… ăăă… un tablou cu Thelxiepeia şi o oglindă, aici, pe deal, Incus? Nu ştii. Fă… ăăă… cercetări. Aştept răspunsul mâine, până la prânz. N-ar trebui să fie prea complicat, nu? – Remora se uită în jos, la sigiliul rupt al scrisorii. – Şi adu un sigiliu cu… ăăă… o inimă ori un sărut ori ceva asemănător. – Îi azvârli scrisoarea lui Incus.

– Imediat, Eminenţă.

Remora se întoarse spre Gulo.

– Nu are importanţă dacă Patera l-a văzut pe ăsta sau nu. Femeia are cu siguranţă cel puţin zece, nu crezi? Nu ştii cum să procedezi ca să nu… ăăă… rupi sigiliul? Îţi arată Incus. O artă utilă, nu crezi?

Când se auzi declicul zăvorului în spatele protonotarului, care ieşi făcând reverenţe, Remora se ridică din nou în picioare.

– Să duci scrisoarea înapoi pe Strada Soarelui, bine? Când a terminat Incus cu ea. Dacă Patera nu s-a întors, pune-o pe şemineu. Dacă s-a întors, spune-i că ţi-a dat-o cineva când ai ieşit, da? Şi că n-ai citit-o, ai înţeles?

Gulo înclină din cap posomorât.

– Evident, Eminenţă.

Remora se aplecă să-l vadă mai bine.

– Te… ăăă… supără ceva, Patera. Hai, dă-i drumul, spune ce e.

– Eminenţă, cum e posibil ca un augur uns, un om ca Patera, care promitea atât de multe, să se compromită în

aşa hal? Vreau să zic, femeia asta absurdă, murdară. Şi, totuşi, o zeiţă… acum înţeleg foarte bine de ce Eminenţa Voastră crede că Patera trebuie supravegheat, dar… o teofanie!

Remora îşi supse dinţii.

– Bătrânul Quetzal obişnuieşte să spună că zeii nu au legi, Patera. Numai preferinţe.

– Eu înţeleg, Eminenţă… dar când augurul în cauză…

Remora îl întrerupse cu un gest.

– Poate că vom fi şi noi făcuţi părtaşi la secret, Patera. La timpul potrivit, da? Posibil să nu fie nici un secret la mijloc. Te-ai gândit la Palustria?

Neîncrezător în propria voce, Gulo făcu un semn afirmativ din cap.

– Excelent. – Remora îi aruncă o privire piezişă. – Aşa. Ce ştii despre istoria caldé-ilor, Patera?

– Caldé-ii, Eminenţă? Ştiu doar că cel din urmă caldé a murit înaintă să mă nasc eu şi că Ayuntamiento a hotărât că nu-l poate înlocui nimeni.

– Aşa că l-au înlocuit… hm… cu ei înşişi? În fapt. Îţi dai seama de asta, Patera?

– Cred că da, Eminenţă.

Remora se îndreptă maiestuos spre un raft înalt de cărţi.

– L-am cunoscut, ştii? Pe cel din urmă caldé. Un bărbat sonor, tiranic şi pătimaş. Mulţimea îl adora, ştiai? Întotdeauna se dă în vânt după asemenea oameni. – Scoase un volum subţire, legat în piele roşu-cafenie şi, după ce traversă din nou încăperea, i-l aruncă lui Gulo în poală. – Carta, da? Scrisă cu dar divin de Scylla şi corectată de Pas. Aşa… hm… susţine. Uită la clauza a şaptea. Mai repede. Spune ce anume ţi se pare deplasat în ea.

Liniştea se lăsă încă o dată în camera vastă, cu mobilier sobru când tânărul augur se aplecă deasupra cărţii. Pe stradă, purtătorii de lectică se certau ca vrăbiile, urlând şi trăgându-şi câte-un pumn din când în când; Remora le urmări disputa în minutele care se scurgeau.

Gulo ridică privirea din carte.
– Se stipulează alegerea de noi consilieri, Eminenţă. Tot la trei ani. Bănuiesc că această prevedere a fost suspendată?
– Te-ai exprimat… hm… delicat, Patera. Poţi să-ţi păstrezi Palustria. Altceva?
– Se mai spune aici că un caldé este ales pe viaţă şi îşi poate numi succesorul.
Remora confirmă cu o înclinare a capului.
– Pune-o la loc în raft, te rog. Nu se mai procedează aşa, nu? Nu mai există nici un caldé. Dar legea există. Ai auzit de comerţul cu embrioni congelaţi, Patera? Noi rase de vite, animale de casă exotice, chiar sclavi, în locuri ca Trivigaunte. De unde vin, ce zici?
Gulo se îndrepta spre raft cu paşi grăbiţi.
– Din alte oraşe, Eminenţă?
– Care şi ele spun acelaşi lucru. Seminţe şi butaşi din care cresc plante de… hm… formă ciudată. Până la urmă, mor, ştiai? Cele mai multe. Sau se dezvoltă… hm… peste limita naturală.
– Am auzit de ei, Eminenţă.
– Cele mai multe animale şi oameni sunt… ăăă… obişnuiţi. Sau aproape, nu? Există câţiva… hm… monştri, nu? De compătimit. Sau de temut. La preţuri exorbitante. Acum ascultă atent, Patera.
– Sunt numai urechi, Eminenţă.
Remora stătea în picioare lângă el. Îi puse mâna pe umăr şi-i vorbi mai mult în şoaptă:
– Lucrurile astea le ştia toată lumea, nu? Acum cincisprezece ani. Nebunia caldé-ului, îi spuneam noi. Acum s-au uitat. Nu ai voie să vorbeşti despre ele cu nimeni, Patera. Să nu agităm spiritele, înţelegi?
Înălţându-şi gâtul ca să-l privească în ochi pe adjunct, Gulo declamă:
– Eminenţa Voastră poate avea în mine încredere deplină.
– Excelent. Înainte de a-şi… ăăă… colecta răsplata de la zei, Patera, caldé a plătit o sumă… hm… la fel de mare, nu?

A cumpărat un embrion uman. Ceva… ăăă… extraordinar.
– Înţeleg. – Gulo îşi umezi buzele. – Vă sunt recunoscător pentru încredere, Eminenţă.
– Un succesor, nu? Sau o… ăăă… armă. Nimeni nu ştie, Patera. Nici Ayuntamiento nu e mai… ăăă… informat decât tine, Patera, acum că ţi-am spus ce ţi-am spus.
– Dacă-mi daţi voie să întreb, Eminenţă…
– Ce s-a ales de embrion? Asta e problema, Patera. Şi ce ar putea face? Putere supraomenească, poate. Îţi aude gândurile? Mişcă obiectele fără să le atingă? Se zvoneşte că ar exista asemenea oameni. Ayuntamiento a făcut cercetări, ştii? Nu le-a oprit niciodată, n-a renunţat niciodată.
– A fost implantat, Eminenţă?
– N-a ştiut nimeni. Nici acum nu se ştie. – Remora se întoarse la birou şi se aşeză. – A trecut un an. Pe urmă, doi, cinci… ăăă… zece. Au venit la noi. Au vrut să testăm fiecare copil din fiecare palestră a oraşului şi am făcut-o. Memorie. Dexteritate. De toate. Au găsit câţiva mai… interesanţi. N-a folosit la nimic, ştii? Cu cât îi examinam mai mult, cu cât mai puţin bizari păreau. Dezvoltare precoce? În câţiva ani, ceilalţi i-au ajuns din urmă.
Remora scutură din cap.
– Nimic… ăăă… hm… neprevăzut, am zis noi, iar… ăăă… Lemur, Loris şi ceilalţi ne-au susţinut. Nu ies exact aşa cum au fost concepuţi, embrionii ăştia congelaţi. Mor în pântece foarte des. Lumea uită de ei. Înţelegi?
Gulo rareori manifesta sclipiri de inteligenţă, dar avu una în momentul respectiv.
– Eminenţa v-v-voastră a depistat această persoană! E femeia aceea, Chenille!
Remora ţuguie buzele.
– Eu n-am… ăăă… declarat aşa ceva, Patera.
– Sigur că nu, Eminenţă.
– Patera a devenit o… ăăă… figură populară, Patera, aşa cum… ăăă… ţi-am sugerat şi ieri. Din cauza teofaniei, mai

mult ca sigur. *Silk*, *viitorul caldé* mâzgălit pe ziduri de la pădure până la lac. Menit să atragă tot felul de oameni, nu? Trebuie ţinut sub supraveghere de un acolit… hm… sagace. Şi foarte discret. Şi asociaţii lui trebuie supravegheaţi. O… hm… obligaţie apăsătoare pe umerii cuiva aşa de tânăr. Dar o însărcinare potrivită pentru viitorul adjunct al Palustriei.

Simţind că discuţia s-a încheiat, Gulo se ridică şi făcu o reverenţă.

– Voi face tot ce-mi stă în putinţă, Eminenţă.

– Excelent. Du-te la Incus să iei scrisoarea şi biletul meu pentru Patera.

Neobişnuit de îndrăzneţ, Gulo întrebă:

– Credeţi că Patera şi-a dat seama şi el, Eminenţă? Sau că i-a spus chiar femeia?

Remora confirmă, înclinând posomorât din cap.

AICI, ÎN PUNCTUL EI CEL MAI ÎNALT, stânca intra curajoasă în lac, ca prova unei bărci uriaşe. Aici, conform unei modeste plăcuţe de bronz fixate pe marginea ei, lângă intrare, cel mai umil slujitor al Scyllei celei Lacustre, Lemur, Preşedintele Ayuntamiento-ului, înălţase, întru gloria ei, această cupolă simplă, emisferică, din piatră albastră transparentă, lăptoasă, susţinută de capetele sensibile ale acestor zece (Silk le numără) piloni conici, fragili în aparenţă, ei înşişi susţinuţi de o balustradă lipită de sol. Pe balustradă erau desenate în bronz, migălos, cu linii fine, faptele vitejeşti ale zeiţei, şi adevărate, şi legendare. Cea mai impresionantă era imaginea ei gravată în podeaua de bronz, cu părul fluturând şi sânii goi, cu zece braţe ondulate întinse spre cei zece piloni.

Atât.

– Nu e nimeni aici, Oreb – spuse Silk. – Dar ştiu sigur că am văzut pe cineva.

Pasărea nu făcu decât să croncăne.

Perplex, tot scuturând din cap, Silk păşi în umbra adâncă a

cupolei. Când atinse podeaua cu pantofii plini de praf, i se păru că aude un geamăt surd de sub piatra solidă.

Şi, spre marea lui mirare, Oreb începu să zboare. Nu prea bine, nici prea departe, doar între doi piloni, şi ateriză greu pe un cioc de stâncă aridă, la zece coţi de altar; dar reuşi să zboare, atela cu care Crane îi fixase aripa strălucind albastră pe fondul penajului ei negru.

– De ce te temi, pasăre prostuţă? Crezi c-ai să cazi?

Oreb înălţă capul lucios spre Limna.

– Capete de peşte?

– Da – îi promise Silk. – Mai multe capete de peşte imediat ce ajungem înapoi.

– Grijă!

Făcându-şi vânt cu pălăria mare de paie, Silk se întoarse să admire lacul. Din loc în loc sclipeau pânze prietenoase, triunghiuri albe minuscule pe albastrul nemărginit. Era mai răcoare aici decât printre stânci, şi ar fi şi mai răcoare, fără îndoială, într-una din bărcile la care se uita. Dacă reuşea să păstreze manteionul, cum dorea Intrusul, poate că într-o vară va veni aici cu un grup de la palestra, copii care nu văzuseră lacul, nu se plimbaseră cu barca sau nu pescuiseră niciodată. Pentru ei ar fi cu siguranţă o experienţă de neuitat; o aventură pe care şi-ar aminti-o cu drag toată viaţa.

– Grijă braţ!

Vocea lui Oreb veni pe aripa vântului, slabă, dar penetrantă. Proptit cum stătea de unul din pilonii îndoiţi, Silk se uită automat în sus, la mâna lui stângă, ridicată aproape de cupola joasă; era în siguranţă, bineînţeles.

Se uită în jur după Oreb, dar pasărea se făcuse nevăzută printre grămezile de stânci aride al insulei.

Se întoarce la sălbăticie, îşi zise – la libertate, aşa cum el însuşi l-a îndemnat în prima seară. Îl durea gândul că scăpase din colivie şi zbura nestingherită, deşi n-ar fi trebuit.

Uitându-se printre stânci după Oreb, văzu cu colţul

ochiului curba delicată a pilonilor cei mai apropiaţi de intrare. Unul bară intrarea, luând forma unui S dublu. Altul se întinse spre el cu mişcări şerpuite aparent întâmplătoare şi neglijente. Se feri şi îl pocni cu bastonul lui Blood.

Fără nici un efort, pilonul făcu o buclă în jurul taliei sale, ca un nod de piatră. Bastonul se sfărâmă la a treia lovitură.

Pe podea, Scylla îşi desfăcu buzele de piatră; tentacului căruia nu i se putea împotrivi îl trăgea spre gura ei larg deschisă; Silk se zbătu deasupra orificiului întunecat, iar braţul îi dădu drumul în el.

Nu alunecă prea mult, dar căzu pe nişte scări acoperite de un covor, se împiedică şi se duse de-a dura fără să-şi dea seama ce se petrece cu el, apoi se pomeni trântit lat pe podea, la douăzeci-treizeci de coţi sub altar, zgâriat la genunchi şi în coate şi cu o vânătaie pe obraz.

– Vai mie, zeilor!

Vocea lui aprinse lumina. Văzu fotolii adânci, confortabile, tapiţate cu maro şi portocaliu aprins, şi o masă mare, dar nu le dădu atenţie. Îşi strângea glezna ruptă cu o mână, iar cu cealaltă biciuia covorul cu bandajul de la Crane.

Ca prin minune, irizaţiile lambriului circular albastru închis din celălalt capăt al încăperii dezvăluiră un talus uriaş: faţă de căpcăun, din metal negru, şi ţevile negre subţiri ale armelor prinse pe lateral, de colţii scânteietori.

– *Iarăşi tu*! – răcni talusul.

Silk îşi aminti coroana de ţepuşe de pe zidul lui Blood, aerul nemişcat şi arşiţa nopţii, poarta cu gratii groase şi acest gigant din alamă şi oţel care striga la el. Scutură din cap în timp ce înfăşură bandajul în jurul gleznei; deşi făcu eforturi să nu-i tremure vocea, spuse cu glas tare:

– N-am mai fost aici niciodată.

– *Te-am recunoscut*!

Braţul stâng al talusului se întinse rapid către el. Silk se căţără împiedicat pe treptele acoperite de covor.

– N-am vrut să vin aici! Nu încercam să intru!

– *Te cunosc*!

O mână de metal cât o lopată îl apucă de antebraţul drept, exact pe locul rănilor făcute de cea cu cap alb; Silk ţipă.

– *Te doare*?

– Da – gâfâi el. – Mă doare. Tare de tot. Te rog, dă-mi drumul. Fac orice vrei.

Mâna de oţel îl zgudui.

– *Nu-ţi pasă*!

Silk ţipă încă o dată, zbătându-se între degetele groase cât nişte conducte.

– *Musk m-a pedepsit*! *M-a umilit*!

Zguduitul încetă. Braţul mecanic gigantic îl ridică şi, în timp ce el atârna în aer ca un căţeluş, se contractă. Clănţănind din dinţi, Silk îngăimă:

– Eşti talusul lui Blood. M-ai oprit la poarta lui.

Mâna de oţel se deschise iar el căzu greu pe podea.

– *Aveam dreptate*!

Azothul pe care îl cărase din oraş nu mai era la cingătoare. Străduindu-se să vorbească fără pauze, întrebă: – Pot să mă ridic? – Sperând să-l simtă cum îi alunecă de-a lungul pantalonului.

– *Musk m-a gonit*! – răcni talusul; trupul lui vertical, grotesc, se aplecă spre el în timp ce-i vorbi.

Silk se ridică, dar nu găsi azothul; era sigur că fusese la locul lui când admirase lacul de la altar, deci probabil îl pierduse în cădere. S-ar putea să fie în capul scărilor.

Riscă un pas prudent înapoi.

– Îmi pare foarte rău, zău, chiar îmi pare. Nu am nici o influenţă asupra lui Musk, care mă dispreţuieşte mai mult decât te-ar dispreţui vreodată pe tine. Dar cuvântul meu ar putea însemna ceva pentru Blood şi voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-ţi redau slujba.

– *Nu*! *N-o vei face*!

– Ba da. – Silk mai încercă un pas înapoi. – Ba da, te asigur.

– *Moliciunilor*! – Zgomotos şi aparent fără efort, talusul alunecă pe covor pe şenilele negre gemene. Creasta

coifului de bronz mai că zgâria tavanul.

– *Pentru mine toate arătaţi la fel*! *Uşor de spart*! *Imposibil de reparat*! *Pline de murdărie*!

Continuând să păşească înapoi, Silk îl întrebă:

– Ai fost în altar? Acolo, sus?

– *Da*! *Procesorul meu*, *prin interfaţă*!

De data asta, ambele braţe ale talusului se întinseră după el, alungindu-se atât de repede, încât scăpă de ele ca prin urechile acului. Se împiedică, împinse disperat un fotoliu greu în calea unui braţ şi se aruncă sub masă.

Talusul ridică masa, o roti în aer şi o trânti ca să-l omoare cum omori o muscă; Silk se rostogoli disperat pe o parte şi simţi cum marginea mesei îi freacă mâneca largă a robei, şi curentul de aer stârnit de ea când se sparse.

Zări un obiect pe podea la nici un cot de faţa lui, un cristal verde în montură de argint. Îl apucă exact când îl smulse talusul, de data asta prinzându-l de spatele robei. Atârna în mâna lui ca o molie neagră prinsă de aripile ca funinginea.

– *Musk m-a rănit*! – răcni talusul. – *M-a rănit şi m-a gonit*! *M-am întors la Potto*! *Nu i-a plăcut deloc*!

– N-am avut nimic de-a face cu asta. – Silk încercă să vorbească pe un ton cât se poate de blând. – Te ajut dacă pot, îţi jur.

– *Ai intrat înăuntru*! *Eu eram de pază*! – Talusul îl scutură. – *În tunel*, *apa roşie n-o să mai conteze*!

Talusul îl trăgea înapoi prin peretele irizat, încet, dar sigur, cu braţele retrăgându-se ca să-l apropie tot mai mult de faţa lui înspăimântătoare.

– Nu vreau să te rănesc – îi spuse Silk. – E un lucru rău, adică foarte greşit, să distrugi chimi, ca şi fiinţe biologice, iar tu eşti aproape un chim.

Asta îl făcut pe talus să se oprească.

– *Chimii sunt nişte rahaturi*!

– Ba sunt creaturi minunate, o rasă pe care am creat-o noi, fiinţele biologice, cu mult timp în urmă, copii ale imaginii noastre din metal şi materiale sintetice.

– *Bio sunt rahat de peşte*! – începu să alunece din nou înapoi.

Silk ţinea strâns azothul în mână, cu degetul mare pe demon.

– Te rog, spune-mi că n-o să mă omori.

– *Nu*!

– Lasă-mă să mă întorc la suprafaţă.

– *Nu*!

– N-o să-ţi mai fac nici un rău, îţi jur, şi-o să te ajut dacă pot.

– *O să te trântesc şi-o să te zdrobesc* – răcni talusul. – *Dintr-o singură lovitură*!

Peretele irizat se închise în spatele lor, lăsându-i într-un pasaj lung, slab luminat, de două ori mai lat ca talusul, tăiat în stânca solidă.

– Nu te temi de zeii nemuritori, fiule? – întrebă Silk disperat. – Eu sunt servitorul unuia şi prietenul altuia.

– *O slujesc pe Scylla*!

– În calitate de augur, mă protejează toţi zeii, inclusiv ea.

Degetele de oţel îl zguduiră mai violent ca înainte, apoi lăsară roba să cadă; Silk căzu, mai-mai să scape azothul când lovi podeaua neagră şi murdară. Cu membrele răsfirate, aproape orbit de durere, se uită în masca de metal cu aspect de căpcăun şi ghici pumnul de oţel ridicat deasupra capului său.

În urechi îi răsună fâlfâitul aripilor lui Hierax; fără să aibă timp să se gândească, să judece, să ameninţe ori să se ferească, apăsă pe demon.

Ţâşnind din mâner, lama de discontinuitate universală a azothului atinse talusul sub ochiul drept; resturi de zgură incandescentă săriră din punctul lovit. Pumnul de oţel se lăsă cu putere în jos, dar îşi pierdu direcţia în coborâre şi izbi podeaua de piatră din partea stângă.

Din masa distrusă care fusese capul talusului ieşea acum fum negru şi trosneau flăcări portocalii, însoţite de un răcnet asurzitor de furie şi spaimă. Pumnii uriaşi de oţel se

agitară sălbatic, făcând să zboare aşchii ascuţite ca cremenele din pereţii de piatră ai pasajului. Orb şi cuprins de flăcări, talusul se năpusti asupra lui Silk.

Dintr-o singură crestătură, azothul tăie ambele şenile late şi negre pe care se deplasa; şenilele biciuiră podeaua, pereţii şi talusul muribund, apoi căzură la pământ, moarte. Urmă o explozie înfundată; din trupul ca o căruţă, în spatele torsului vertical, ţâşniră alte flăcări.

Târându-se din căldură şi fum, Silk luă degetul de pe demon, se ridică, vârî azothul înapoi în cingătoare, se scutură de praful de pe robă şi-şi scoase mătăniile. Clătinând crucea către talusul aprins, desenă în aer semnul plus de mai multe ori.

– Îţi aduc, fiule, iertarea tuturor zeilor.

Scandă monoton şi aproape mecanic la început, dar, pe măsură ce mintea îi era copleşită de miracolul şi intensitatea iertării divine, glasul lui căpătă putere şi ardoare.

– Adu-ţi aminte vorbele lui Pas, care a spus: *Faceţi voia mea*, *trăiţi în pace*, *înmulţiţi-vă şi nu-mi distrugeţi sigiliul*. *Astfel veţi scăpa de mânia mea*.

Mergeţi în voie, *iar orice rău pe care l-aţi făcut vreodată vi se va ierta*...

Incus îi înapoie lui Gulo scrisoarea de la Hyacinth cu un rânjet. Noul sigiliu, asemănător, dar nu identic cu cel original, închipuia o flacără ce se înalţă din două palme adunate.

– Bănuiesc că numele ei întreg e *Hymenocallis* – remarcă Incus. – Foarte drăguţ. L-am folosit o dată sau de două ori.

– Nu eu am scris-o – replică Gulo jignit. – Acum trebuie să-i scrii lui Patera Silk şi să-i spui s-o aştepte pe Eminenţa Sa în ziua lui Tartaros. Trebuie să stabileşti ora şi s-o treci în agenda Eminenţei Sale.

Protonotarul cu dinţii ieşiţi în afară în cuviinţă din cap.

– O duci tu? Aş prefera să nu chem un alt băiat acum, ca

să poată bătrânul Remora să-ţi alunge cu biciul javra lătrătoare în coteţ.

Roşu de furie, Patera Gulo cel îndesat făcu un pas spre el cu pumnii încleştaţi:

– Patera Silk e o fiinţă omenească, măi slugoi de prezbiteriu ce eşti. Indiferent ce-a făcut cu femeia asta, află că e de zece ori mai bun ca tine şi de trei ori mai bun ca mine. Să-ţi bagi bine în cap şi comparaţia, şi proporţiile

Incus se uită la el şi rânji:

– Vai de mine, Guly! Te-ai *îndrăgostit*!

Capitolul 8

Hrană pentru zei

PATERA SILK SE DEPĂRTA CU DOI PAŞI mari de uşa rămasă încuiată şi o privi cu dispreţul pe care-l simţea pentru el însuşi şi pentru nereuşita lui. Trebuia să se deschidă cumva, la urma urmei, talusul o deschisese. Dacă ar fi reuşit, ar fi ajuns la treptele ce duceau la altarul de pe stâncă şi de acolo ar fi fost posibil (chiar uşor) să deschidă gura Scyllei, gravată în podeaua de deasupra, să urce în altar şi să se întoarcă în Limna.

Era limpede, comisionarii, îşi zise Silk, şi... – ce spusese femeia? – judecătorii veneau aici ca să se consulte cu Ayuntamiento. Înainte de a-l omorî cu azothul... (se obligă să facă faţă cuvintelor, deşi îşi spusese deja de mai multe ori, şi pe deplin justificat, că ucisese numai ca să-şi salveze viaţa.)

Înainte de a-l omorî, talusul spusese că, odată concediat de Musk, se întorsese la Potto; iar prin *Potto* înţelegea cu siguranţă consilierul Potto.

Aşadar, silueta care intrase în altar şi dispăruse fără urmă fusese fără îndoială un comisionar, un judecător sau ceva asemănător. Iar dispariţia lui nu era deloc un mister: a intrat şi a fost văzut, probabil de talus; poate că i-a arătat un tessera; gura Scyllei s-a deschis pentru el, a coborât scările şi a fost condus într-un loc nu prea îndepărtat, din moment ce talusul se afla din nou la post peste jumătate de oră.

Faptele erau perfect logice şi arătau că Ayuntamiento avea birouri în apropiere. Descoperindu-le, Silk simţi o povară pe umeri. Cum putea el, cetăţean şi augur, să ţină pentru el cele aflate despre activităţile lui Crane, chiar şi

pentru a-şi salva manteionul?

Cu inima frântă, se întoarse la uşa care se deschise atât de simplu pentru talus, dar nu voia să se deschidă şi pentru el. Nu avea încuietoare, nici mâner, nici un fel de mecanism. Plăcuţele irizante erau atât de bine fixate că de-abia distingea liniile curbate dintre ele. Strigase *deschide-te* şi vreo sută de alte cuvinte care i se păruseră potrivite, dar în zadar.

Răguşit şi descurajat, o tăiase şi o împunsese cu discontinuitatea scânteietoare care era lama azothului, zgâriind şi topind plăcile până când nici cel care le cunoştea secretul n-ar mai fi fost în stare să le facă să se deschidă ca un iris, cum se deschiseseră pentru talus. Făcuse un zgomot asurzitor, din cauza căruia pietrele căzute din pereţii şi tavanul tunelului l-ar fi putut omorî de zece ori, iar în cele din urmă mânerul azothului se încălzise atât de tare, încât nu-l mai putu ţine în mână. Cu toate acestea, nu reuşise să deschidă uşa, nici măcar să dea o gaură cât de mică într-una din plăci.

Şi acum, iată-l, îşi zise Silk, fără altă alternativă decât să străbată tunelul pe jos, vlăguit, flămând şi plin de vânătăi cum era, cu vaga speranţă că va găsi alte cale de a ieşi la lumină. Gata să explodeze de furie împotriva Intrusului şi a fiecărui zeu din cauza frustrării, se aşeză pe podeaua rece şi-şi scoase bandajul de la Crane. Doctorul, îşi aminti Silk cu amărăciune, îl învăţase să ferească de uzură inutilă suprafaţa fină, moale ca pielea, a bandajului; nu-l putea lovi de podeaua dură, îi datora lui Crane măcar atât, nu numai pentru că avea de gând să scoată de la el, dacă putea, banii ceruţi de Blood, ci şi pentru că doctorul nu o dată se purtase cu el prieteneşte.

Oftând, Silk îşi scoase roba, o împătură, o aşeză pe podea şi o lovi cu bandajul până când acesta se încinse mai tare decât mânerul azothului. După ce îl înfăşură la loc în jurul gleznei, se ridică anevoie în picioare, se îmbrăcă la loc (căldura robei îi căzu bine în aerul rece şi fremătător) şi

porni la drum hotărât, în direcţia care i se păru că-l va duce cât mai aproape de Limna.

Îi veni ideea să-şi numere paşii, ca să ştie cât a mers sub pământ; la început numără în linişte, mişcându-şi buzele şi întinzând un deget din pumnul încleştat la fiecare sută de paşi. Dar în curând se pomeni că numără cu glas tare, alinat de ecoul slab al vocii sale, şi nu mai ştiu sigur dacă închisese pumnul o dată, după cinci sute de paşi, sau de două ori, după o mie.

Tunelul, care părea neschimbat, se modifica doar puţin pe măsură ce avansa în el, iar modificările acestea minore îi treziră interesul într-atât, că începu să le studieze şi uită să mai numere. În unele locuri, calcarul original făcea loc rocii albe, marcat, ca un liniar lung de un cot, de filoane tot la douăzeci şi trei de paşi. Pe ici, pe colo, luminiţele tremurânde activate de sunete se stingeau de tot, aşa că trebuia să înainteze pe întuneric; şi, cu toate că-şi dădea seama cât de stupide erau temerile sale, nu reuşea să-şi alunge gândul că poate oricând să alunece într-o groapă sau că un alt talus ori altceva, mai înfricoşător, îl pândeşte din beznă. De două ori trecu pe lângă uşi irizate, ambele închise, identice cu cea care îl separase de încăperea aflată sub altarul Scyllei; la un moment dat, tunelul se bifurcă, iar el o luă întâmplător, la Stânga; trei tuneluri laterale, întunecate şi oarecum ameninţătoare, se ramificară din cel pe care îl străbătea el.

Şi i se părea că tunelul coboară foarte lin, că aerul devenea tot mai rece, iar pereţii tot mai igrasioşi.

Mergând, se rugă cu ajutorul mătăniilor, apoi încercă să stabilească o legătură între distanţa pe care o străbătea în timpul cât rostea de trei ori întreaga rugăciune şi numărătoarea ulterioară a paşilor; trase concluzi că făcuse zece mii trei sute şaptezeci de paşi, sau echivalentul a cinci rugăciuni complete, plus o decadă. Adăugă la aceasta primii cinci sute de paşi (sau o mie) şi obţinu…

Durerea din gleznă devenise deja foarte puternică; încălzi

bandajul folosindu-se din nou de robă şi porni iar şchiopătând prin tunel, dar se oprea la fiecare pas.

Îl chinuia des impulsul incontrolabil de a se întoarce înapoi. Era aproape convins că, dacă ar fi lăsat azothul să se răcească şi ar fi atacat din nou uşa, i-ar fi cedat cu uşurinţă. Acum ar fi fost deja înapoi în Limna. Auk îi recomandase câteva locuri unde se mânca bine; încercă să-şi amintească numele lor şi al celor pe lângă care trecuse când căutase Juzgado.

Nu, vizitiul căruţei fusese cel ce-i recomandase cârciumile. Una, zicea el, era foarte bună, dar foarte scumpă: Lanterna Ruginie. Avea nu mai puţin de şapte carduri în buzunar, cinci rămase de la înmormântarea lui Orpine, iar două dintre cele primite de la Blood de ziua Phaeai. Pentru cina luată cu Auk, prietenul lui plătise optsprezece biţi. Atunci i se păruse o sumă extravagantă, dar faţă de şapte carduri era infimă. O cină copioasă în Limna, la unul din hanurile mai răsărite, un pat confortabil şi un dejun săţios l-ar costa mai puţin de un card. Părea o prostie să nu se întoarcă înapoi, când toate astea erau atât de aproape de el (sau ar fi ajuns la ele atât de uşor). Prin minte i se derulară rapid şase cuvinte cu care nu încercase să deschidă uşa: *eliberează*, *desprinde*, *separă*, *dezleagă*, *descompune* şi *despică.*

Şi mai apăsătoare era senzaţia că se întorsese deja înapoi, că nu se îndrepta spre nord, spre Limna, ci iarăşi spre sud, că în orice clipă, la orice cotitură, cât de mică, va da peste talusul mort.

Peste talusul pe care l-a omorât; dar talusul l-a trimis pe el în mormânt, cel puţin aşa părea. El era mort, Silk, îngropat. În curând, credea el, se va întâlni cu Orpine, cu bătrânul Patera Pike şi cu mama lui, fiecare în stadiul lui de putrefacţie. Se va întinde alături de ei pe podeaua tunelului, probabil, în orice loc, căci toate erau la fel de bune, iar ei îl vor învăţa lucrurile multe la număr pe care va avea nevoie să le ştie printre morţi, aşa cum îl învăţase Patera Pike

(când venise prima oară pe Strada Soarelui) despre prăvăliile şi oamenii cartierului, despre necesitatea de a-şi cumpăra tunicile şi napii de la puţinii vânzători care veneau la sacrificii cu regularitate şi despre cum să se ferească de mincinoşii şi pungaşii notorii. La un moment dat, auzi un chicotit îndepărtat, un râs de nebun, lipsit de umor, de veselie, de orice urmă de umanitate: râsul unui demon care îşi devorează propriul trup în beznă.

După ce i se păru că-şi petrecuse jumătate de zi mergând cuprins de spaimă şi de epuizare, ajunse într-un loc în care podeaua tunelului era acoperită de apă cât vedea cu ochii, reflecţiile palide ale luminilor înceţoşate care se furişau pe tavan arătând clar că întinderea de apă era nesfârşită. Nehotărât, stând la marginea lacului limpede şi nemişcat, fu nevoit să recunoască posibilitatea ca apa să se întindă pe o încă o leghe sau două în tunelul prin care mersese atâta vreme.

Îngenunche şi bău, descoperind că-i era într-adevăr sete. Când încercă să stea în picioare, glezna protestă cu atâta vehemenţă, că se aşeză, incapabil să mai ascundă faţă de sine cât era de obosit. Se va odihni o oră; era sigur că la suprafaţa se întunecase. Patera Gulo se întreba, fără îndoială, ce se întâmplase cu el, dornic să se pună pe spionat. Maytera Marble poate se întreba şi ea acelaşi lucru; dar Auk şi Chenille probabil se întorseseră în oraş, lăsându-i vorba la staţia de unde se lua căruţa.

Silk îşi scoase pantofii şi-şi masă picioarele (un exerciţiu de-a dreptul încântător), apoi, în sfârşit, se întinse. Sigur, podeaua dură a tunelului ar fi trebuit să fie neconfortabilă, dar nu era. Fusese înţelept să nu rateze ocazia asta şi să tragă un pui de somn în plutitorul lui Blood. Mulţumită scurtei perioade de somn, va fi mai alert, mai pregătit să profite de orice avantaj pe care i-l aducea relaţia lor. „Nu poţi zbura mai repede, nu în direcţia asta”, îi spuse şoferul. Foarte curând însă, când plutitorul va naviga într-un peisaj lichid, mama lui va veni să-l sărute de noapte bună; îi

plăcea s-o aştepte treaz, ca să-i spună „Noapte bună şi ţie, Mama” înainte de a pleca.

Se hotărî să nu adoarmă şi s-o aştepte.

CLĂTINÂNDU-SE, MAI MULT BEATĂ DECÂT TREAZĂ, Chenille ieşi din Pânza Întinsă, îl zări pe Auk şi-i făcu semn cu mâna.

– Hei! Tu, de colo! Tu, gagiule. Parcă te ştiu de undeva.

Când îi zâmbi şi-i răspunse la salut, ea traversă strada şi-l luă de braţ.

– Ai fost la Orchid. Sigur că da, de foarte multe ori, ar trebui să ştiu cum te cheamă. Las-că-mi aduc aminte imediat. Ascultă, gagiule, nu mă dau la tine, nu?

Auk învăţase de mic cum să se poarte în asemenea situaţii.

– Nu vrei să ne distrăm? Îţi fac cinste cu un pahar? – Arătă cu degetul către *Pânza întinsă*. – Fac pariu că găsim un colţişor liniştit acolo, ce zici?

– O, gagiule, serios? – Chenille se lăsă pe braţul lui, mergând atât de aproape de el, încât li se atingeau coapsele. – Cum te cheamă? Pe mine, Chenille. Tre’ să-ţi ştiu numele, normal c-ar trebui, da’ am aşa o ameţeală în cap şi nu-s la lac, nu? – Îşi suflă nasul cu degetele. – Toată apa aia, am văzut-o când am mers pe-o stradă, gagiule, da’ tre să mă întorc la Orchid la cină şi după aia să merg în camera mare, ştii? O să-l pună pe Bass să mă cotonogească dacă n-am noroc.

Auk se uita la ea cu colţul ochiului; când intrară în tavernă, spuse:

– Ăsta-i adevărul, Jugs, aşa-i? Ai uitat.

Chenille mişcă din cap cu tristeţe, scuturându-şi buclele de foc.

– Şi-s pregătită… foarte pregătită. Îmi dai să trag pe nas?

Auk scutură din cap.

– Numa’ o dată, pe urmă liberă toată noaptea?

– Ţi-aş da, dac-aş avea – îi răspunse Auk. – Dar n-am.

O barmaniţă încruntată veni la masa lor.

– Du-o în altă parte.
– Rachiu şi apă – comandă Chenille. – Şi să nu le amesteci. Barmaniţa scutură categoric din cap.
– Ţi-am dat deja mai mult decât ar fi trebuit.
– Iar io ţ-am dat *ţie* toţi banii mei!
Auk puse un card pe masă.
– Scrie o notă de plată pentru mine. Mă cheamă Auk. Barmaniţa se lumină la faţă ca prin farmec.
– Da, domnule.
– Şi vreau o bere, cea mai bună. Pentru ea, nimic.
Chenille protestă.
– Am zis c-o să-ţi iau una pe stradă. Acuma nu suntem pe stradă.
Auk o concedie pe barmaniţă cu un gest.
– Aşa te cheamă! – Chenille jubila. – Auk. Ţi-am zis c-o să-mi aduc aminte.
Auk se aplecă spre ea.
– Unde-i Patera?
Fata îşi şterse nasul cu braţul.
– Patera Silk. Ai venit aici cu el. Ce-ai făcut cu el?
– A, îmi aduc aminte de el. A fost la Orchid când… când… Auk, tre’ să trag pe nas. Ai bani. Te rog…
– Imediat, poate. Încă nu mi-a adus berea. Acuma fii atentă la ce-ţi spun. Ai stat aici şi-ai lins la rachiu, nu-i aşa?
Chenille răspunse cu un semn din cap.
– M-am simţit aşa de…
– Dusă cu pluta. – O prinse de mână şi-o strânse ca s-o doară. – Unde-ai fost înainte?
Chenille râgâi încet.
– O să-ţi zic adevăru’, tot adevăru’. Numa’ că n-o să aibă nici un înţeles. Dacă ţi-l zic, îmi iei de băut?
Auk miji ochii.
– Zi-l, da’ repede. De băut, văd eu după aia.
Barmaniţa îi aduse un pahar de bere neagră.
– Cea mai bună şi cea mai rece. Altceva mai doriţi, domnule?

Auk scutură din cap nerăbdător.

– M-am trezit a naibii de târziu – începu Chenille – că am făcut-o lată aseară, ştii? Lată de tot. Numa’ că tu n-ai fost acolo, Hackum. Vezi, acu ştiu cine eşti. Aş fi vrut să fii şi tu.

Auk o strânse mai tare de mână.

– Ştiu că n-am fost. Zi până la capăt.

– Şi trebuia să mă înţolesc ca lumea că azi era înmormântarea şi Orchid a zis să vină neapărat toată lumea. Şi i-am promis şi augurului ăluia înalt c-o să vin. – Râgâi iar. – Cum îl cheamă, Hackum?

– Silk.

– Da. el îi. Aşa că mi-am pus rochia asta bună, neagră. Şi m-am aranjat, ştii tu. Se întâmplau o groază de lucruri, da’ ei plecaseră deja toţi, aşa că a trebuit să plec singură. Nu pot să trag un gât mic, unu’ mic, Hackum? Te rog.

– Bine.

Auk împinse paharul aburit către ea. Chenille bău şi se şterse la gură cu braţul.

– Nu-i voie să le amesteci, aşa-i? Mai bine să fiu atentă.

Auk trase paharul înapoi.

– Te-ai dus la înmormântarea lui Orpine. Zi mai departe de acolo.

– Aşa-i. Numa’ că înainte am tras pe gât un pahar zdravăn, ultimul. L-am sorbit dintr-o înghiţitură. Acuma aş vrea să-l am iarăşi.

Auk bău din bere.

– Păi, am ajuns la manteion şi erau deja acolo Orchid şi toată lumea şi începuse, da’ am găsit un loc şi m-am aşezat şi… şi…

– Şi ce? – întrebă Auk.

– Şi pe urmă m-am ridicat, dar nu mai era nimeni. Mă uitam la Fereastră, ştii? Dar era una obişnuită şi n-am mai văzut pe altcineva, numa’ două doamne bătrâne, atâta. – Începuse să plângă, lacrimi fierbinţi curgându-i pe obrajii mari şi netezi. Auk scoase o batistă nu tocmai curată şi i-o dădu. – Mersi. – Se şterse la ochi. – Mi-era tare frică, şi-

acuma mi-e. Tu crezi că mi-e frică de tine, da’ e aşa de bine să fii cu cineva şi să ai cu cine sta de vorbă. Nici nu ştii.

Auk se scărpină pe cap.

– Şi m-am dus afară, înţelegi? Nu eram în oraş, nici pe Strada Soarelui, nici în altă parte. Eram aicea, unde veneam când eram mică şi toată lumea plecase. Am găsit locul ăla cu umbrele şi mese sub ele şi am băut vreo trei-patru pahare şi pe urmă a venit pasărea aia mare şi neagră, ţopăia întruna şi vorbea ca un om până când am aruncat în ea cu paharul ăla mic şi atuncea m-au dat afară.

Auk se ridică.

– Ai lovit-o cu paharul? La naiba, n-ai făcut-o. Hai. Arată-mi unde e locul ăla cu umbrele.

UN DEAL CU PANTĂ ABRUPTĂ ÎL DESPĂRŢEA pe Silk de mănăstire. Se căţără pe el, zgâriindu-se pe mâini şi pe faţă şi rupându-şi hainele în spini şi crengi rupte, şi intră. Maytera Marble zăcea în pat, bolnavă, iar el se bucură puţin, uitând că bărbaţii nu au voie să intre în mănăstire, numai augurii, ca să aducă iertarea zeilor. Le şopti numele la nesfârşit, convins că uitase unul de fiecare dată, până când un elev scund şi bondoc, pe care nu şi-l amintea de la şcoală, veni să-i spună că ieşeau cu toţii în stradă să-l viziteze pe Prelat, care şi el era bolnav. Maytera Marble se ridică din pat, spuse că vrea şi ea să meargă, dar nu avea nimic pe sub neglijeul roz, prin care corpul ei de metal sclipea ca argintul. Neglijeul avea mirosul greu al lămpii de sticlă albastră, iar el îi spuse că trebuie să se îmbrace înainte de a pleca.

El şi elevul scund şi îndesat plecară din mănăstire. Ploua. Picăturile cădeau aspre, reci, grele şi-i îngheţau oasele. Pe stradă aştepta o lectică cu şase purtători care discutau a cui este, deşi el era sigur că era a Mayterei Marble. Purtătorii erau bătrâni, unul orb, iar baldachinul lăsat era vechi, uzat şi rupt. Îi fu ruşine să-i roage să-i ducă şi pe ei, aşa că porniră în susul străzii către o clădire albă şi mare,

fără pereţi, cu acoperiş din şipci albe subţiri, aşezate la o palmă una de alta; clădirea gemea de mobilă albă printre care nu aveai loc să te mişti. Îşi luară două scaune şi se aşezară, aşteptând. Când sosi Prelatul, era de fapt Mucor, fiica nebună a lui Blood.

Stătură cu ea în ploaie, tremurând, discutând problemele şcolii. Mucor pomeni de o dificultate pe care nu o putea înfrânge şi dădea vina pe el.

Se ridică în capul oaselor îngheţat şi ţeapăn şi-şi încrucişă braţele ca să-şi încălzească degetele la sub braţ. Mucor îi spuse: *Mai departe e uscat*. *Ne vedem acolo unde dorm bio*. Stătea pe apă picior peste picior, şi era transparentă ca apa. Vru s-o roage să-l călăuzească la suprafaţă; la auzul vocii sale, ea dispăru cu tot cu visul, lăsând în urmă o pâlpâire verzuie, ca mâlul din apă.

Dacă, în timp ce dormise, apa se retrase, el nu vedea nici o schimbare. Îşi scoase ciorapii, îşi legă pantofii unul de celălalt cu şireturile şi-i agăţă de gât şi îndesă bandajul în buzunarul robei. Înnodă colţurile robei în dreptul taliei şi-şi suflecă pantalonii cât mai sus, promiţându-şi că exerciţiul îl va încălzi repede, că se va fi simţi mai bine odată ce intră în apă şi începe să meargă.

Era rece, aşa cum bănuise, dar puţin adâncă. Crezu că stropii reci, de gheaţă, care-i biciuiau glezna rănită o să i-o amorţească, dar de câte ori călca pe ea, un pumnal îi străpungea adânc osul.

Lipăitul discret al picioarelor lui goale aprinse câteva lumini, graţie cărora văzu că tunelul se prelungea mult şi, până unde se vedea lumină, era plin de apă. Nu ştia că apa poate distruge bandajul şi nici nu credea – oamenii deştepţi care au inventat un asemenea remediu sigur l-au protejat de umezeala întâmplătoare. Dar era al lui Crane, nu al lui şi, cu toate că, dacă ar fi fost nevoit, ar fi furat banii de la el ca să-şi păstreze manteionul, n-ar fi riscat să distrugă bandajul numai pentru a se scuti de durere.

Străbătu o oarecare distanţă când îi trecu prin cap că s-ar putea încălzi puţin dacă ar revigora bandajul şi l-ar pune înapoi în buzunar. Puse ideea în practică, lovindu-l de pereţii tunelului. Rezultatul fu extrem de mulţumitor.

Se gândi cu nostalgie la bastonul cu cap de leoaică al lui Blood; dacă l-ar fi avut, ar mai fi redus din greutatea cu care călca. Acum o jumătate de zi (poate ceva mai mult) fusese gata să-l arunce, considerând acest act de dispreţ un sacrificiu pentru Scylla. Oreb se îngrozise şi avusese dreptate; zeiţa se angajase în luptă şi înfrânsese bastonul (deci pe sora ei, Sphigx) pe care el îl adusese în altarul ei.

Păşind, sperie o ceată de viermi de râu lucioşi, care se răspândiră în toate părţile şi lăsară în urmă dâre palide, gălbui. Apa era mai adâncă aici, iar pereţii de rocă albă, înnegriţi de igrasie.

În altă ordine de idei, talusul pe care-l omorâse susţinuse c-o slujea pe Scylla; dar mai mult se lăudase, căci, de fapt, slujise Vironul, oraşul sacru al zeiţei, după cum o slujea şi el, pentru că spera să pună capăt activităţilor lui Crane. Realist vorbind, talusul fusese, fără discuţie, un servitor al Ayuntamiento-ului. Consilierul Lemur fusese cel ce ridicase altarul; aşadar în camera de dedesubt se întâlneau consilierii, comisionarii şi judecătorii, mai mult ca sigur. Asta deşi trebuia să vină la Juzgado (cel adevărat, din Viron, cum îl numea Silk) din când în când. Văzuse nu demult o fotografie cu consilierul Loris adresându-se mulţimii dintr-un balcon.

Iar talusul îi spusese că s-a întors la Potto.

Silk se opri, păstrându-şi echilibru pe piciorul sănătos, şi lovi din nou bandajul de pereţii tunelului.

Însă dacă talusul servea Ayuntamiento-ul (deci pe Scylla, căci era o exagerare permisă), ce căuta la vila lui Blood? Mucor îi spusese nu numai că era angajatul lui, dar şi că ar putea fi corupt.

De data asta, Silk înfăşură bandajul în jurul pieptului, pe sub tunică, descoperind că nu se strângea destul ca să-l

împiedice să respire.

La început, Silk crezu că junghiurile din gleznă îi afectaseră auzul. Vuietul creştea în intensitate, iar în capătul tunelului se ivi un punct luminos. Nu avea unde să fugă, chiar dacă ar fi fost în stare, nici unde să se ascundă. Se lipi de perete cât putu de tare, cu azothul lui Hyacinth în mână.

Punctul deveni o lumină orbitoare. Maşinăria care gonea spre el ţinea capul plecat, ca un câine furios. Trecu pe lângă el bubuind şi udându-l de sus până jos, apoi dispăru în direcţia din care venea el.

Silk o luă la fugă prin apa care se adâncea şi zări tunelul lateral ascendent, abrupt, exact în clipa când auzi o bubuitură însoţită de huruieli în spatele lui.

După o sută de paşi mari şi extrem de dureroşi, ieşi din apă; dar nu se aşeză ca să-şi învelească glezna, să-şi tragă ciorapii şi să se încalţe, până când nu se depărtă de tunel suficient ca să nu mai poată fi văzut din el. Auzi iarăşi huruituri – aceeaşi maşinărie probabil – şi le ascultă înfiorat, pe jumătate convins că o va lua şi ea prin tunelul lateral, dar în curând zgomotele se stinseră treptat.

De data asta, a avut noroc, îşi zise. Ori mai degrabă un zeu mărinimos s-a hotărât să-l ajute. Poate că Scylla l-a iertat că a intrat cu bastonul surorii ei în altar şi că s-a gândit să-l arunce în lac, ca sacrificiu pentru ea. Tunelul acesta nu putea fi prea lung, abrupt cum era, ajungea repede la suprafaţă, sigur undeva lângă Limna, dacă nu chiar în sat. În plus, se ridica peste nivelul apei şi probabil că aşa rămânea.

Vârî azothul în cingătoare, dădu drumul pantalonilor şi-şi desfăcu roba.

Nu-şi mai numără paşii, dar nu avansă prea mult că simţi mirosul pătrunzător, inconfundabil, de lemn ars. Imposibil să fie miros de sacrificiu, aromă de cedru parfumat, amestecată cu iz înţepător de carne, grăsime şi păr ars. Totuşi – adulmecă aerul încă o dată – semăna neobişnuit de

mult cu el. Câteva clipe se întrebă dacă nu cumva chiar are loc un sacrificiu în aceste tunele antice.

Când se apropie de următorul punct luminos verzui, înceţoşat, observă urme de paşi pe podea. Urme de om încălţat, ca el, lăsate în stratul cenuşiu subţire pe care îl şterse uşor cu degetele.

Oare să se fi învârtit în cerc? Scutură din cap. Tunelul acesta urcase abrupt de la bun început; cercetând mai atent urmele şi comparându-le cu ale lui, văzu că nu se învârtise în cerc: paşii erau mai mici decât ai lui, persoana respectivă nu şchiopăta, iar pantofii erau şi ei mai mici şi nu cu tocurile roase, ca ale lui.

Lumina la care studia urmele era ultima pe o distanţă destul de lungă – în faţă se întindea întunericul negru ca smoala. Îşi cercetă mintea apoi, pe rând, fiecare buzunar, după vreun mijloc de a face lumină, tuşi, dar nu găsi nici unul. Avea azothul lui Hyacinth, pistolul ei, şapte carduri şi câţiva biţi pe care nu-i numărase, mătăniile, penarul vechi (cu câteva pene, o mică sticlă de cerneală şi două bucăţi de hârtie împăturate), ochelarii, cheile şi gammadionul primit de la mama lui, atârnându-i la gât, de un lanţ de argint.

Strănută.

Izul de fum devenise mai pătrunzător, iar acum Silk călca într-o substanţă moale, uscată; mai mult, văzu, doar la câţiva paşi în faţă, o licărire de un roşu mat, cum numai rar văzuse în soba din bucătărie. Era, cu siguranţă, un tăciune; când ajunse la el, îngenunche pe substanţa moale, invizibilă şi suflă uşor, văzând că avea dreptate. Răsuci una din hârtiile din penar şi atinse cu capătul ei tăciunele aprins.

Cenuşă.

Cenuşă peste tot. Stătea pe panta cea mai lină a unui morman cenuşiu care bloca tunelul complet pe o parte, iar pe cealaltă se ridica atât de sus, că ar fi trebuit să se aplece ca să nu dea cu capul de tavan.

Porni repede, nerăbdător să treacă prin deschizătura îngustă (pe urmele persoanei care trecuse pe acolo înainte)

înainte să se stingă flacăra gălbuie cu care ardea hârtia. Avansa cu greu; se scufunda în cenuşă până la genunchi la fiecare pas, iar praful fin pe care-l ridicau paşii lui grăbiţi i se oprea în gât.

Strănută din nou. De data asta, îi răspunse un ţârâit grav, straniu, mai puternic şi mai profund decât ticăitul unui orologiu spart, dar asemănător cu el.

Flacăra aproape că-i ardea degetele; încercă să prindă hârtia mai de jos şi suflă ca să înalţe flacăra, apoi o scăpă, căci o văzuse reflectată în două perechi de ochi.

Strigă cum o făcea uneori la şobolanii din manteion, smulse azotul din cingătoare, flutură lama ucigaşă în direcţia ochilor şi fu răsplătit cu un ţipăt de durere, urmat imediat de pocnetul unei arme. Se trezi îngropat într-o avalanşă de cenuşă.

Arma pocni a doua oară, detunătura surdă amintind de un ţipăt aproape uman. O rază de lumină puternică străpunse vârtejul norilor de cenuşă, iar o creatură jumătate câine, jumătate demon zbură pe lângă el, ridicând mai mult praf. Imediat ce reuşi să-şi tragă respiraţia, strigă după ajutor; trecură câteva minute bune până când doi soldaţi, chimi cu membre groase şi mai înalţi cu două capete decât el, îl găsiră şi-l smulseră din cenuşă fără prea multă ceremonie.

– Eşti arestat – îi vorbi primul soldat, vârându-i lumina în ochi. Nu era nici felinar, nici lumânare, nici un alt instrument de iluminat portabil pe care să-l recunoască. Se holbă la el, mai mult interesat decât speriat.

– Cine eşti? – îl întrebă al doilea soldat.

– Patera Silk, de la manteionul de pe Strada Soarelui. – Silk strănută încă o dată, încercând zadarnic să-şi cureţe hainele de cenuşă.

– Ai venit prin jgheab, Patera? Ţine mâinile la vedere. Amândouă.

Silk se supuse, arătându-le palmele, să vadă cu nu are nimic în ele.

– Aceasta e o zonă cu acces restrâns. O zonă militară. Ce

cauţi aici, Patera?
– M-am rătăcit. Am sperat să vorbesc cu cineva din Ayuntamiento despre un spion pe care un oraş străin l-a trimis în Viron, dar m-am pierdut prin tunelurile astea. Şi pe urmă… – Se opri să-şi caute cuvintele. – Pe urmă asta.
– Au trimis după tine? – îi întrebă primul soldat.
– Eşti înarmat? – întrebă şi al doilea.
– N-au trimis după mine. Da, am un pistol cu ace în buzunarul pantalonilor. Unul mic – adăugă el, prosteşte.
– Aveai de gând să ne împuşti cu el? – întrebă primul soldat, amuzat.
– Nu. Mă îngrijora spionul de care v-am spus. Cred că are complici.
– Scoate pistolul ăla, Patera. Vrem să-l vedem.
Silk îl scoase la iveală cu gesturi şovăitoare.
Soldatul îşi lumină pieptul de oţel pătat.
– Trage.
– Sunt un cetăţean onest – protestă Silk. – N-aş vrea să împuşc un soldat de-al nostru.
Soldatul ridică violent gura puştii în faţa lui Silk.
– Vezi asta? Scuipă gloanţe de uraniu sărăcit lungi cât degetul meu mare şi la fel de groase. Dacă nu tragi tu în mine, o să trag eu în tine şi-o să-ţi zbor capul ca pe-o cutie de conserve. Acuma trage.
Silk trase; pistolului răsună puternic în tunel. Pe pieptul soldatului apăru o zgârietură lucioasă.
– Încă o dată.
– Dar ce rost ar avea? – Silk puse pistolul înapoi în buzunar.
– Am vrut să-ţi mai dau o şansă, atâta tot. – Primul soldat îi dădu instrumentul de iluminat colegului. – În regulă, acuma e rândul meu. Dă-mi-l.
– Ca să mă împuşti cu el? M-ar omorî.
– Poate că nu. Dă-mi-l şi vom vedea.
Silk scutură din cap.
– Ai spus că sunt arestat. Dacă aşa e, trebuie să trimiteţi

după un avocat, dacă vreau să angajez unul. Vreau. Îl cheamă Vulpes şi are birourile pe Strada Malului, în Limna. Nu pot fi prea departe.

Al doilea soldat scoase un chicotit, un sunet neomenesc, ciudat, ca un liniar de oţel pe zimţii unui stelaj.

– Lasă-l în pace, caporal. Sunt sergentul Sand[19], Patera. Cine-i spionul de care spuneai?

– Prefer să răspund numai dacă sunt întrebat de un membru al Ayuntamiento-ului.

Sand lăsă arma jos.

– Bio ca tine mor aici tot timpul, Patera. Se aventurează înăuntru şi nu mai ies. Îţi arăt eu una imediat, dacă nu cumva eşti mort chiar tu. Mor şi sunt mâncaţi, cu tot cu oase. Poate rămân ceva resturi de haine, poate nu. Ăsta-i adevărul şi, dacă ţii la pielea ta, ai face bine să mă crezi.

– Te cred. – Silk îşi frecă palmele de coapse ca să mai scape de cenuşă.

– Avem ordin permanent să împuşcăm pe oricine ameninţă Vironul. Dacă ai cunoştinţă de un spion şi nu ne spui cine e, atunci te împuşcăm pe tine, căci nu eşti cu nimic mai bun decât el. Înţelegi ce-ţi spun?

Silk dădu din cap ezitant.

– Caporalul Hammerstone s-a jucat cu tine. El nu te-ar fi împuşcat, te-ar fi speriat puţin. Eu nu mă joc. – Se auzi un declic când Sand trase siguranţa puştii. – Numele spionului!

Lui Silk îi venea greu să vorbească: încă o capitulare morală dintr-un şir nesfârşit de capitulări asemănătoare.

– Îl cheamă Crane. Doctorul Crane.

– Poate că te-a auzit şi el – spuse Hammerstone.

– Mă îndoiesc. Când ai venit aici, Patera? Mai ţii minte?

Doctorul Crane ar fi arestat şi, în cele din urmă, împuşcat sau trimis în puţurile iadului; Silk îşi aminti cum doctorul îi făcuse cu ochiul, arătând spre tavan, şi-i spusese: *Cineva acolo sus te iubeşte*. *Vreo zeiţă îndrăgostită*, *presupun*. Iar el ştiuse atunci că Hyacinth îi trimise obiectul acela prin

[19] Nisip

Crane şi ghicise că era azothul ei.
Sand vorbi:
– Încearcă să ghiceşti, Patera, dacă nu eşti sigur. Azi e ziua Molpei, destul de târziu. Aproximativ când ai venit?
– Puţin înainte de prânz, cred, poate pe la unsprezece. Am luat prima căruţă din Viron şi probabil că am petrecut cel puţin o oră în Limna înainte de-a porni pe Calea Pelerinilor, spre altarul Scyllei.
– Ai folosit monitorul de acolo? – întrebă Hammerstone.
– Nu. E un monitor? Nu l-am văzut.
– Sub placa pe care scrie cine a construit altarul. O ridici şi dai peste el.
– Ce vrea el să spună, Patera – interveni Sand – e că am primit o veste prin monitor la Sediul Diviziei înainte să intrăm de serviciu aseară. Aparent, consilierul Lemur în persoană a prins un spion. Un doctor pe nume Crane.
– Păi, asta-i grozav!
Sand înălţă capul.
– Ce-i aşa grozav? C-ai aflat c-ai venit aici degeaba?
– Nu, nu! Nu-i asta. – Silk zâmbi prima oară de când îl părăsise Oreb. – Că n-o să fie vina mea. Că nu este. Am considerat de datoria mea să spun cuiva tot ceea ce am auzit, cuiva cu autoritate, care poate lua măsuri. Ştiam că doctorul Crane va suferi din cauza asta. Că probabil va muri, de fapt.
Sand vorbi pe un ton aproape blând:
– Nu-i decât un bio, Patera. Voi vă naşteţi unul în altul, aşa că sunteţi cu milioanele. Unul în plus ori în minus nu contează. – Începu să urce pe deluşorul de cenuşă, scufundându-se la fiecare pas, dar totuşi reuşind să avanseze. – Adu-l aici, caporal.
Hammerstone îl împunse pe Silk cu ţeava puştii.
– Mişcă-te.
Una din creaturile asemănătoare cu un câine zăcea sângerând la nici douăzeci de metri de locul în care îl găsiseră soldaţii pe Silk. Era prea slăbit să stea în picioare,

dar în stare să mârâie.
– Ce-i asta? – întrebă Silk.
– Un zeu. Creaturile care vă halesc pe voi, bio, aici, jos.
Uitându-se la animalul muribund, Silk scutură din cap:
– Nelegiuiţii îşi fac rău numai lor înşişi, fiule.
– Dă-i drumul, Patera. Eşti augur, nu faci sacrificii zeilor în fiecare săptămână?
– Ba chiar mai des, dacă pot. – Cenuşa făcea deplasarea aproape imposibilă.
– Îhî. Şi resturile? Ce faci cu ele?
Silk întoarse capul înapoi, la el.
– Dacă victima e comestibilă – şi majoritatea sunt – carnea se distribuie participanţilor la ceremonie. Sigur ai fost măcar la un sacrificiu, fiule.
– Da… ne-au obligat. – Trecându-şi arma în mâna stângă, Hammerstone îi oferi lui Silk braţul drept. – Hai, propteşte-te. Şi restul, Patera? Pielea, capul… victimele necomestibile?
– Se ard pe focul de pe altar – îl lămuri Silk.
– Şi aşa ajung la zei, nu?
– Simbolic, da.
Încă un animal asemănător cu un câine zăcea în cenuşă. Hammerstone îi trase un picior.
– Focurile alea mici ale tale nu sunt suficiente, Patera. Nici destul de mari, nici destul de fierbinţi să ardă oase de animal mare. Uneori nici carnea n-o ard pe toată. Ce rămâne ajunge aici, jos, cu restul de cenuşă. Când construiesc un manteion, încearcă să-l ridice deasupra unui tunel din astea vechi, ca să scape de resturi. Este un manteion în Limna, vezi? Suntem exact sub el. În oraş sunt mult mai multe locuri ca ăsta şi mult mai mulţi zei.
Silk îşi înăbuşi sentimentele.
– Înţeleg.
– Mai ţii minte ăia pe care i-am urmărit? O să vină înapoi imediat ce-am ieşit noi. O să-i auzim cum râd şi se bat pe părţile mai zemoase.

Sand se oprise la distanţă, în faţa lor.
– Grăbeşte-te, caporal.
Silk, care mergea deja cât de repedea putea, încercă să grăbească pasul; Hammerstone murmură:
– Nu-ţi fă probleme, aşa face toată ziua. Aşa se obţin tresele.
Aproape că-l ajunseseră pe Sand, când Silk îşi dădu seama că grămada diformă gri, de la picioarele lui Sand, era o fiinţă omenească. Sergentul arătă spre ea cu arma.
– Uită-te bine la ea, Patera. Poate-ai cunoscut-o.
Silk îngenunche lângă cadavru şi ridică o mână ciopârţită, apoi încercă să îndepărteze cenuşa întărită de pe locul unde ar fi trebuit să fie faţa; dădu doar peste resturi de carne şi aşchii de oase sub ele.
– A dispărut! – exclamă el.
– Zeii. Smulg capul dintr-o muşcătură, cum mi-aş smulge eu masca de pe faţă sau cum ai muşca tu dintr-o... Cum le zice?
Silk se ridică, frecându-şi degetele în efortul zadarnic de a le curăţa.
– Mă tem că nu ştiu despre ce vorbeşti.
– Chestiile alea rotunde şi roşii din pomi. Mere, aşa le zice. N-ai de gând să-i dai binecuvântarea sau cum i-o fi spunând, ştiu eu?
– Să-i aduc iertarea lui Pas, vrei să zici. Asta se face numai înainte ca moartea să se instaleze complet, înainte ca ultimele celule ale corpului să moară, tehnic vorbind. Tu l-ai omorât?
Sand scutură din cap.
– N-o să te mint, Patera. Dacă l-am fi văzut şi i-am fi strigat să se oprească, iar el ar fi fugit, am fi tras în el. Dar nu am fost noi. Avea o lanternă, e pe-aici, pe undeva. Şi un pistol. L-am luat eu. Probabil şi-a zis că-i în siguranţă. Dar trebuie să fi dat peste zeii care mişună pe-aici întotdeauna. E întuneric beznă, pentru că cenuşa stinge luminile. Poate i s-a stins felinarul ori zeii au fost mai flămânzi ca altădată şi l-

au asaltat.
Hammerstone scoase un mormăit aprobator.
– Ăsta nu-i un loc pentru bio, Patera, cum a zis şi sergentul.
– Ar trebui cel puţin îngropat – le spuse Silk. – O fac eu, dacă-mi daţi voie.
– Dacă ar fi să-l îngropi în cenuşă, zeii l-ar scoate la suprafaţă imediat după plecarea noastră – rosti Sand.
– L-aţi putea căra. Am auzit că soldaţii sunt mult mai puternici decât noi.
– Te-aş putea obliga pe tine să-l cari – replică Sand – dar n-o s-o fac. Se întoarse şi porni mai departe.
Hammerstone plecă în urma lui, strigându-i lui Silk peste umăr:
– Dă-i drumul, Patera. N-ai cum s-o ajuţi, nici tu, nici noi.
Cuprins brusc de teama c-o să fie lăsat în urmă, Silk începu sa ţopăie repede.
– N-ai zis că-i bărbat?
– Poate sergentul a zis. Am căutat-o prin buzunare şi părea o femeie în haine de bărbat.
Mai mult pentru sine, Silk, spuse:
– Am văzut pe cineva în faţa mea pe Calea Pelerinilor, atunci avea numai jumătate de oră avans faţă de mine. M-am oprit şi-am dormit puţin, nu ştiu sigur cât. Din câte se vede, ea nu s-a oprit.
Hammerstone întoarse capul şi-i trimise un rânjet.
– Ultima oară am aţipit pentru şaptezeci şi patru de ani, aşa mi-au zis. Aş putea să-ţi arăt vreo două sute de înlocuitori care încă nu s-au trezit. Printre ei, şi bio.
Amintindu-şi de cuvintele rostite de Mucor în visul lui, Silk spuse:
– Te rog să mi-i arăţi. Aş vrea foarte mult să-i văd, fiule.
– Atunci mişcă-te mai repede. Poate că maiorul vrea să te închidă. O să vedem.
Silk încuviinţă din cap, dar se opri o clipă să privească înapoi. Cadavrul fără nume redevenise o masă diformă,

identitatea lui – până şi identitatea lui ca rămăşiţele trupeşti ale unei fiinţe umane – rătăcea în bezna care năvălise înapoi mai iute decât animalele slute cărora soldaţii le ziceau zei. Silk se gândi la moartea lui Patera Pike, singur în dormitorul de lângă al lui, o moarte liniştită, a unui bătrân, o încetare silenţioasă şi indiscutabilă a respiraţiei. Până şi ea părea înfricoşătoare; dar cât de rău era, cât de înspăimântător era să mori în labirintul acesta îngropat al beznei şi putreziciunii, în aceste găuri de vierme din spirală.

Capitolul 9

Precum în moarte, aşa şi în vise

– PATERA SILK A LUAT-O PE AICI? – o întrebă Auk pe stăncuţa de noapte căţărată pe umărul lui.

– Da, da! – croncăni Oreb imediat. – De aici! Dus altar!

– Ei, bine, eu nu merg – le spuse Chenille.

O femeie bătrână care se întâmplă să treacă pe lângă prima stâncă albă de pe Calea Pelerinilor îi spuse cu timiditate:

– Nimeni nu merge acolo pe întuneric, drăguţo, şi în curând se va întuneca.

– Întuneric bun – anunţă Oreb, foarte convins. – Ziua rea. Dormit.

Femeia chicoti.

– Un prieten de-al nostru a plecat la altar mai devreme – îi explică Auk femeii. – Nu s-a întors încă.

– Vai de mine!

Chenille întrebă:

– E pe-acolo vreun monstru mâncător de oameni? Pasărea asta nebună zice că l-a mâncat altarul.

Femeia zâmbi; obrazul i se făcu o mare de riduri vesele.

– O, nu, drăguţo. Dar poţi să cazi. Cad oameni în fiecare an.

– Vezi? – ţipă Chenille. – N-ai decât să mergi tot drumul până la afurisitul de Hierax printre stâncile alea uitate, dacă ai chef. Eu mă întorc la Orchid.

Auk o apucă de încheietură şi-i răsuci braţul până când

fata căzu în genunchi.

SILK SE HOLBA ULUIT LA STELAJELE ÎNCLINATE din oţel gri. Jumătate din ele, poate, erau goale; în celelalte se aflau soldaţi, fiecare aşezat pe spate, cu braţele pe lângă corp, ca adormit sau mort.

– Demult, când s-a construit locul ăsta, era sub lac – îi spuse caporalul Hammerstone lui Silk, de dragul conversaţiei. – Nu puteai merge direct acolo jos dacă voiai să pui mâna pe el, pricepi? Şi era al naibii de greu să afli precis unde se afla. Ar fi trebuit să mergi la nesfârşit prin tuneluri şi sunt locuri unde douăzeci de răcani amărăşteni puteau ţine piept unei armate.

Silk dădu din cap absent, încă perplex la vederea soldaţilor culcaţi pe spate.

– Ai zice că apa se scurge aici jos, dar nu-i adevărat. Sus e plin de stânci solide. Avem patru pompe mari gata s-o scoată afară dacă se scurge. Pe trei din ele nici nu le-am folosit. Am fost tare mirat să descopăr că lacul s-a retras peste deal, deasupra noastră, când m-am trezit, dar tot e o treabă nasoală să ajungi aici jos. N-aş vrea sa fiu în pielea lor.

– Ai dormit aici, în felul ăsta, şaptezeci şi cinci de ani? – îl întrebă Silk.

– Şaptezeci şi patru, ultima dată. Ăştia au fost toţi treji o vreme, ca mine. Dar, dacă vrei să mergi mai departe, o să-ţi arăt câţiva care nu s-au trezit niciodată. Hai.

Silk îl urma.

– Probabil sunt cu miile.

– Am rămas cam şapte mii. Vezi tu, aşa cum l-a construit el, când am venit aici din Soarele Scurt, toate oraşele trebuiau să fie independente. Pas s-a gândit că, dacă cineva are prea mult teritoriu, o să încerce să cucerească Mainframe-ul, supracreierul care navighează şi conduce nava în spaţiu.

Oarecum nedumerit, Silk întrebă:

– Vrei să zici, toată spirala?

– Da, exact. *Spirala*. Aşa că ce-a făcut? Dacă mă întrebi pe mine, a fost o chestie foarte deşteaptă. A dat fiecărui oraş o diviziei de infanterie, doisprezece mii de pifani. Pentru o ofensivă de amploare, îţi trebuie armură şi aer şi infanterie blindată, toate chestiile astea. Dar pentru apărare, numai infanterie, mulţi pifani. Fărâmiţezi spirala în vreo două sute de oraşe, îi dai fiecăruia o divizie pentru apărare, şi întregul rămâne neclintit, indiferent ce încearcă să facă un caldé dus cu pluta. Văd că rezistă de trei sute de ani şi, cum am zis, tot mai avem peste jumătate din forţe gata să-şi facă datoria.

Silk era bucuros că poate să vină şi el cu o informaţie proprie.

– Vironul nu mai are caldé.

– Da, cică – spuse Hammerstone cam stânjenit. – Am auzit. E o vrăjeală, pentru că ordinele permanente zic că de la el ar trebui să primim noi ordine. Maiorul zice că deocamdată trebuie să ascultăm de Ayuntamiento, dar nimănui nu-i convine. Ai auzit de ordinele permanente?

– Nu. – Silk rămase în spatele lui ca să numere nivelurile dintr-un stelaj: douăzeci. – Parcă a spus Sand ceva despre ele.

– Şi voi le aveţi – îi zise Hammerstone. – Fii atent.

Trase o directă de stânga către obrazul lui. Silk ridică mâinile să se ferească, dar pumnul uriaş, de oţel, se opri la un deget de el.

– Ai văzut? Ordinele tale permanente îţi spun că mâinile trebuie să te apere de lovitură, aşa cum ale noastre ne spun că trebuie să protejăm Vironul. N-ai cum să le schimbi, nici cum să scapi de ele, chiar dacă ţi-ar umbla cineva prin cap.

– Nevoie de adorare e tot un asemenea ordin – îi spuse Silk încet soldatului. – E o trăsătură inerentă a omului să dorească să mulţumească zeilor nemuritori, care îi dau tot ce are, până şi viaţa. Tu şi sergentul tău aţi găsit de

cuviinţă să ne defăimaţi sacrificiile. Eu însumi susţin că sunt jalnic de nepotrivite. Dar satisfac, în bună măsură, acea nevoie altfel neîmplinită, atât a comunităţii, cât şi a multor indivizi.

Hammerstone scutură din cap.

– Îmi vine greu să mi-l imaginez pe Pas muşcând dintr-o capră moartă, Patera.

– Dar ţi-e greu să-ţi închipui că dovada aceea concretă că nu l-am uitat, venită din partea noastră, îl bucură în cât de mică măsură? Că noi – chiar oamenii din cartierul meu, atât de săraci – suntem dornici să ne împărţim hrana cu el?

– Nu, asta îmi pot închipui.

– Atunci nu avem de ce să certăm – spuse Silk – pentru că şi eu văd lucrurile la fel, nu numai în ce-l priveşte pe Pas, ci pe toţi ceilalţi zei dintre Cei Nouă, pe Intrus şi pe toate zeităţile minore.

Hammerstone se întoarse cu faţa la Silk, trupul său masiv blocând intervalul de-a dreptul.

– Ştii ce cred că faci acum, Patera?

Silk, care-şi dădu seama prea târziu ce spusese – refuzase să-l considere pe Intrus printre zeităţile minore – fu convins că urma să fie acuzat de erezie. Nu reuşi decât să îngaime:

– Nu, habar n-am.

– Cred că exersezi pe mine ce-o să le spui ştabilor. Cum o să încerci să-i convingi să-ţi dea drumul. Poate tu nu ştii, dar eu aşa cred.

– Poate încercam să mă justific pe mine însumi – recunoscu Silk, cu un mare sentiment de uşurare – dar asta nu dovedeşte nici că vorbele mele sunt false, nici că eu am fost nesincer când le-am rostit.

– Cred că nu.

– Crezi c-o să-mi dea drumul?

– N-am idee, Patera. Nici Sand. – Hammerstone îşi dădu capul pe spate cu un rânjet. – De-asta mă lasă el să-ţi arăt toate astea, pricepi? Dacă ar fi fost sigur că ştabii o să-ţi dea drumul, te-ar fi eliberat chiar el, fără o vorbă. Sau dacă

ar fi fost sigur că te închid, te-ar fi închis chiar el, pe loc, în întuneric, într-o anume încăpere de-a noastră, cu o sticlă de apă bună, dar asta numai pentru că-i eşti simpatic. Dar tu ai zis că noi trebuie să trimitem după avocatul tău, iar Sand nu ştie ce-o să spună maiorul, aşa că te-a lăsat să te primeneşti puţin şi se poartă frumos cu tine cât te ţin eu sub ochi.

– Mi-a dat voie şi să-mi păstrez pistolul – de fapt, pistolul pe care mi l-a împrumutat o prietenă amabilă – şi asta a fost foarte frumos din partea lui.

Silk şovăi, iar când vorbi din nou, o făcu numai pentru că i-o dicta conştiinţa.

– Poate n-ar trebui să te întreb, fiule, dar nu mi-ai spus deja foarte multe lucruri pe care ar vrea să le afle un spion? Nu sunt spion, sunt un cetăţean onest, cum am spus mai devreme; şi, fiind aşa, mă deranjează că un spion adevărat ar putea afla lucrurile pe care le-am aflat eu. Că armata noastră are şapte mii de soldaţi, de exemplu.

Hammerstone se propti de un stelaj.

– Nu te ambala. Dacă aş fi un tâmpit, crezi c-aş fi treaz şi-aş fi gata de avansare? Nu ţi-am zis decât că dacă vrei să cucereşti locul ăsta vii la moarte sigură. Să meargă spionii acasă şi să le zică şefilor asta. Vironului nu-i pasă. Şi acum nu numai că-ţi spun, dar îţi şi *arăt* că Vironul are şapte mii de răcani pe care poate să-i solicite în orice zi a săptămânii. Nici un alt oraş din partea asta de *Spirală* nu are nici jumătate, din câte am auzit noi. Aşa că să facă bine şi să lase Vironul în pace, iar dacă Vironul le zice să scuipe foc, să-l scuipe la mare depărtare.

– Atunci lucrurile pe care mi le-ai spus n-o să mă pună în pericol şi mai mare? – întrebă Silk.

– Absolut deloc. Mai vrei să vezi înlocuitorii?

– Bineînţeles, dacă mai vrei să mi-i arăţi. Pot să te întreb de ce te îngrijorează spionii, când nu ai nimic împotrivă ca o persoană care ar putea fi spioană – îţi repet, eu nu sunt – să facă turul acestei construcţii?

– Pentru că nu asta caută spionii. Dacă ar căuta aşa ceva, i-am plimba primprejur şi pe urmă i-am trimite înapoi. Pe ei îi interesează unde a ajuns guvernul nostru.

Silk îl privi întrebător.

– Adică unde se întâlneşte Ayuntamiento?

– Pentru moment, da.

– Mi se pare că ar fi şi mai bine apărat decât sediul acesta. Şi atunci, ce rost ar avea?

– Este – răspunse Hammerstone – dar nu în acelaşi mod. Altfel ar fi uşor de găsit. M-ai văzut pe mine şi pe sergent. Crezi că suntem din metal dur, Patera?

– Da, sigur.

Hammerstone ridică un pumn de-a dreptul impresionant.

– Crezi că m-ai putea cafti?

– Sigur că nu. Sunt conştient că m-ai omorî foarte repede, dacă ai vrea.

– Poate ştii vreun bio care crezi c-ar putea?

Silk scutură din cap.

– Cel mai grozav bio pe care îl cunosc e prietenul meu, Auk. Puţin mai înalt decât mine, şi mult mai bine clădit. Un luptător experimentat, pe lângă asta. Dar l-ai înfrânge cu uşurinţă, sunt sigur.

– Într-o luptă cu pumnii? Poţi să fii convins. I-aş rupe falca din prima lovitură. Şi ţine minte asta. – Hammerstone arătă spre zgârietura lucioasă lăsată de pistolul lui Hyacinth pe camuflajul de pe piept. – Dar dacă am avea amândoi puşti?

Silk încercă un răspuns diplomat:

– Nu cred că Auk are puşcă.

– Să zicem că îi dă Vironul una cu o cutie de muniţie.

– În cazul ăsta, îmi închipui că ar fi o chestiune de noroc.

– Auk ăsta pe care-l cunoşti are mulţi prieteni în afară de tine, Patera?

– Sunt sigur că da. Un bărbat pe nume Gib[20] – mai solid ca el, dacă mă gândesc bine. Şi una din sibilele noastre e prietena lui.

[20] Cotoi

– Pe ea n-o punem la socoteală. Să zicem că ar trebui să lupt cu tine şi cu Auk şi cu celălalt bio, Gib, şi toţi trei am avea puşti.

Tot îngrijorat să nu jignească, Silk spuse:

– Cred că orice rezultat ar fi posibil.

Hammerstone se îndreptă de spate şi făcu un pas spre Silk, aplecându-se deasupra lui:

– Ai dreptate. Poate v-aş omorî eu pe toţi trei, poate m-aţi omorî voi pe mine fără să vă alegeţi cu nici o zgârietură. Dar care crezi că ar fi rezultatul cel mai probabil? Fii atent la ce-ţi spun: dacă mă minţi acum, n-o să mai fiu aşa drăguţ cu tine cum am fost până acum, aşa că gândeşte-te bine înainte de a răspunde. Deci, cum e? Voi trei împotriva mea şi toţi avem puşti.

Silk ridică din umeri.

– Mă rog, dacă aşa vrei. E clar că nu ştiu prea multe despre lupte, dar probabil că tu l-ai omorî pe unul sau doi din noi, dar pe urmă ai fi şi tu omorât – în decursul luptei, ca să zic aşa.

Hammerstone îşi dădu capul pe spate şi rânji:

– Nu te sperii uşor, Patera, nu-i aşa?

– Dimpotrivă, sunt mai degrabă timid. Am fost de-a dreptul înspăimântat când am spus ce-am spus mai înainte – încă mai sunt – dar am fost, cum mi-ai cerut tu, sincer.

– Câţi bio sunt în Viron, Patera?

– Nu ştiu. – Silk se opri şi se mângâie pe obraz. – Ce întrebare interesantă! Nu m-am gândit la ea până acum.

– Eşti un om inteligent, mi-am dat seama, şi n-am mai fost demult prin oraş. Câţi zici tu că sunt?

Silk îşi mângâia obrazul în continuare.

– Păi, teoretic, noi – Capitoliul, vreau să spun – ar vrea să aibă un manteion la cinci mii de locuitori, iar astăzi aproape toţi locuitorii sunt bio – mai sunt câţiva chimi, desigur, dar mai puţin de unu la douăzeci. Cred că în prezent funcţionează o sută şaptesprezece manteioane. Cel puţin atâtea existau când eram eu la şcoală.

– Cinci sute cincizeci şi cinci de mii şapte sute cincizeci – îi spuse Hammerstone.

– Dar raportul real e mult mai mare. Cu siguranţă peste şase mii, poate atinge chiar opt sau nouă mii.

– Bine, să zicem şase mii de bio – hotărî Hammerstone – pentru că eşti sigur că sunt mai mulţi. Asta înseamnă şapte sute două mii de bio. Să zicem că jumătate sunt ţânci, da? Iar jumătate din restul sunt femei şi cele care se înghesuie să lupte nu sunt prea multe. Rămân o sută şaptezeci şi cinci de mii cinci sute de bărbaţi. Din ei, să zicem că jumătate sunt prea bătrâni sau prea bolnavi sau dezertează. Asta înseamnă optzeci şi şapte de mii şapte sute cinci zeci. Înţelegi unde bat, Patera?

Buimăcit de potopul de cifre, Silk scutură din cap.

– Tu şi cu mine am zis că într-o luptă de trei la unu, probabil că eu aş sfârşi mort. În regulă, optzeci şi şapte de mii şapte sute cincizeci împotriva a trei mii cinci sute de răcani, cam cât credem noi că are Wick, ca să dăm un exemplu, face aproximativ douăzeci şi cinci la unu.

– Cred că încep să înţeleg – spuse Silk.

Hammerstone îndreptă spre obrazul lui un deget gros cât o rangă.

– Aştia-s toţi care-o să lupte. Ia numai Garda. Cinci brigăzi?

– Acum formează una nouă – îi spuse Silk – una de rezervă, adică vor fi şase în total.

– Şase brigăzi, fiecare cu patru sau cinci mii de soldaţi. Deci cine va conta dacă începe curând un alt război, Patera? Noi, răcanii, sau Ayuntamiento, care dă ordine Gărzii şi ar putea înarma jumătate din bio din Viron, dacă ar vrea?

Căzut pe gânduri, Silk nu răspunse.

– Acum ştii, Patera, şi ştim şi noi. Acuma suntem doar un corp de elită, pe când mai demult am fost baza. Hai, vreau să-ţi arăt înlocuitorii ăia.

În spatele arsenalului acela vast şi impunător, în atelajele cele mai apropiate de peretele din spate, se aflau soldaţi

înveliţi în foi de plastic, cu membrele mânjite într-o substanţă de conservare lipicioasă, de un maro murdar, aproape negru. Cuprins de mirare, Silk se aplecă să-l examineze pe cel mai apropiat, suflând în praf şi pânze de păianjen şi (când suflatul nu era suficient) ştergându-le cu mâneca.

– O companie – anunţă Hammerstone cu mândrie degajată – exact aşa cum au ieşit din Adunarea Finală.

– N-a vorbit sau nu s-a ridicat niciodată să se uite în jur? În trei sute de ani?

– Puţin mai mult. Ne ţineau în depozit cam douăzeci de ani înainte să ne încarce.

Omul ăsta s-a născut, probabil, în acelaşi timp cu Maytera Marble, reflectă Silk, a venit pe lume odată cu Hammerstone, la drept vorbind. Acum ea era bătrână şi uzată şi nu mai avea mult de trăit; dar Hammerstone era încă tânăr şi puternic, pe când bărbatul ăsta nici nu se trezise la viaţă.

– L-am putea trezi chiar acum – explică Hammerstone – ţipându-i în ureche şi bătându-l pe piept. Dar să n-o faci.

– N-o s-o fac. – Silk îşi îndreptă spatele. – Aşa i-am iniţia procesele mintale?

– Sunt deja iniţiate, Patera. Le-au iniţiat la Adunarea Finală, ca să fie siguri că totul merge cum trebuie. Aşa că pur şi simplu i-au lăsat porniţi. Dar i-au dezactivat, dacă înţelegi ce vreau să zic, adică practic n-au viaţă în ei. Acesta ştie că suntem aici, într-un fel. Ne aude vorbind, dar nu înţelege nimic şi nici nu-i pasă. Partea bună e că, dacă apare vreo urgenţă, un incendiu, de exemplu, se trezeşte şi acţionează după Ordinele lui Permanente.

– Am o întrebare legată de toate lucrurile pe care mi le-ai spus mai devreme pe care ard de nerăbdare să ţi-o pun – rosti Silk. – De fapt, mai multe întrebări, şi sper din suflet să nu te enervezi, deşi ţi s-ar putea părea nepoliticoase; dar înainte de a le pune, spune-mi, acelaşi lucru se petrece cu toţi soldaţii din stelaje?

– Nu chiar. – Hammerstone păru tulburat, amintindu-i lui Silk de nemulţumirea lui legată de Ayuntamiento. – Dacă ai stat treaz o vreme, nu-i chiar aşa uşor să te culci înapoi. Probabil din cauză că s-au pus în funcţiune atâtea altele. Mă înţelegi?

– Cred că da – răspunse Silk şi mişcă din cap.

– Prima impresie e că pur şi simplu zaci acolo. Ţi se pare că ceva nu e în regulă şi nu ai de gândi să dormi deloc, te-ai putea chiar scula. Dar nu te scoli niciodată, doar crezi aşa. Şi pe urmă îţi zici, păi, dacă n-am altceva mai bun de făcut, ia să trec în revistă cele mai reuşite întâmplări, cum a fost atunci când Schist[21] a încasat obuzul în spate. Şi tot aşa, numai că, după un timp, lucrurile nu se mai petrec ca în realitate şi poate că tu însuţi eşti altcineva. – Hammerstone făcu un gest ciudat, neterminat. – Nu prea ştiu cum să-ţi explic.

– Dimpotrivă – îl încurajă Silk – eu zic că mi-am explicat foarte bine.

– Şi se face tot mai întuneric. Mai e ceva ce-am vrut să-ţi arăt, Patera. Hai, trebuie să mergem pe lângă peretele ăsta din spate ca să vezi.

– Numai o clipă, fiule. – Silk îşi propti piciorul drept de bara transversală cea mai de jos a stelajului şi desfăcu bandajul lui Crane. – Pot să-ţi pun întrebările de care spuneam în timp ce mă ocup de bandaj?

– Sigur. Dă-i drumul.

– Nu demult ai pomenit de un maior care va decide dacă să mă aresteze sau nu. Bănuiesc că e ofiţerul treaz cu cel mai înalt grad.

Hammerstone confirmă cu o înclinare a capului.

– El e adevăratul şef, Ofiţerul Comandant al Cazarmei. Sergentul şi cu mine şi cu ceilalţi suntem echipa lui. Dar zicem că suntem la comanda cazarmei. Toată lumea spune aşa.

– Înţeleg. Întrebarea mea este de ce este acest maior –

[21] Şist

sau orice alt ofiţer – ofiţer, iar tu doar caporal? De ce e Sand sergent, la urma urmei? Mi se pare că voi, toţi soldaţii, ar trebui să vă schimbaţi între voi.

Hammerstone rămase nemişcat şi tăcut atâta vreme, că Silk se simţi stânjenit.

– Îmi cer iertare, fiule. M-am temut eu c-o să sune că o insultă, deşi nu asta am intenţionat, şi a ieşit chiar mai rău. Îmi retrag întrebarea.

– Nu-i asta, Patera. Numai că m-am gândit la toate înainte de a deschide gura. Nu există un singur răspuns la întrebarea ta.

– Nici nu ţi-l cer – îl asigură Silk. – A fost o întrebare fără rost şi prost gândită, pe care n-ar fi trebuit s-o pun niciodată.

– Pentru început, ai dreptate. Hardware-ul e la fel, numai software-ul e altul. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le ştie un caporal, dar nu şi un maior, probabil şi invers. Ai observat felul în care vorbesc? Nu prea seamănă cu al tău, aşa-i? Dar vorbim amândoi aceeaşi limbă afurisită, iartă-mi cuvântul, Patera.

Silk rosti cu prudenţă:

– Nu mi s-a părut că dicţia ta ar fi ciudată sau neobişnuită, dar acum că mi-ai atras atenţia, fără îndoială că ai dreptate.

– Vezi? Vorbeşti ca un ofiţer, iar ei nu vorbesc la fel de bine ca soldaţii sau caporalii, nici măcar ca sergenţii. Folosesc mult mai multe cuvinte, mai lungi. Nimic nu e spus mai limpede decât dacă e rostit de un caporal. De ce? În regulă, data viitoare când se porneşte un război, Sand şi cu mine o să lucrăm cu Gărzi, caporali şi sergenţi, da? Poate o să le-arătăm unde vrem să-şi proptească puştile, aşa ceva. Aşa că o să începem să vorbim ca ei, iar ei o să ne înţeleagă, aşa că amândoi o să ne batem cu duşmanul, şi nu între noi. Acelaşi lucru e valabil pentru maior şi ofiţeri, deci trebuie să vorbească la fel ca ei. Şi o face. Ai încercat vreodată să vorbeşti ca mine, Patera?

Silk confirmă din cap, ruşinat.
– Mă tem că a fost un eşec lamentabil.
– Întocmai. Nici maiorul nu poate vorbi ca mine, nici eu ca el. Ca să reuşim, ne-ar trebui un software pentru ambele tipare de vorbire. Problema e că în capetele noastre nu intră tot ce zboară prin jur, pricepi? Nu avem decât atâta loc în cap, ca tine, şi nu ne permitem să renunţăm la el. Pe câmpul de luptă unde zboară plumbii, asta înseamnă că maiorul n-ar fi un caporal la fel de bun ca mine, iar eu n-aş fi un maior la fel de bun ca el.
Silk înclină din cap.
– Mulţumesc. Acum mă simt mai liniştit în legătură cu felul meu de a vorbi.
– Păi, de ce?
– Până acum m-a deranjat că oamenii din cartierul nostru nu vorbesc ca mine şi nici eu nu pot vorbi ca ei. După ce te-am auzit, îmi dau seama că aşa trebuie să fie. Ei locuiesc – dacă-mi dai voie să spun aşa – unde zboară plumbii. Nu-şi permit să piardă nici o clipă şi, deşi nu sunt obligaţi să aibă de-a face cu noţiuni complexe ale gândirii abstracte, nu îndrăznesc să fie înţeleşi greşit. Eu, în schimb, sunt delegatul lor – mesagerul lor în faţa celor din straturile bogate ale societăţii, unde traiul e mai lejer, dar unde nevoia de a lucra cu noţiuni complexe şi abstracte este mult mai des întâlnită, iar pedepsele de a fi greşit înţeles nu sunt atât de grele. Astfel, eu vorbesc aşa cum trebuie, dacă vreau să slujesc oamenii pe care îi reprezint.
Hammerstone îl aprobă cu un semn din cap.
– Cred că am priceput, Patera. Şi cred că şi tu m-ai priceput pe mine. În regulă, mai sunt şi alte chestii, ca I.A. Ai auzit de ea? Ce înseamnă?
– Mă tem că n-am auzit expresia niciodată.
Silk lovise întruna bandajul lui Crane de unul din suporturile verticale ale stelajului. Îşi propti din nou piciorul de bara transversală şi înfăşură bandajul la loc în jurul gleznei.

– Nu-i decât un fel fandosit de a spune *învăţare*. Din tot ceea ce fac, învăţ câte puţin chiar făcând. Să zicem că ochesc unul din zeii aceia. Dacă-l ratez, învăţ ceva din faptul că am ratat. Dacă-l nimeresc, învăţ şi din asta. Înseamnă că trag din ce în ce mai bine şi nu irosesc gloanţe trăgând în chestii pe care nu le-aş nimeri decât din prost noroc. Şi tu faci la fel.

– Bineînţeles.

– Ba nu! Aici greşeşti, Patera. – Hammerstone îşi plimbă arătătorul masiv din oţel în faţa lui Silk. – Foarte mulţi nu fac aşa. Un plutitor, de exemplu. Ştie că nu trebuie să meargă prea mult în sud, dar niciodată nu învaţă peste ce poate pluti şi peste ce nu. Şoferul trebuie să înveţe în locul lui. Sau o pisică. Ai încercat vreodată să înveţi ceva o pisică?

– Nu – recunoscu Silk. – Dar am – mai bine zis, am avut – o pasăre care chiar învăţa. Ştia numele meu şi al ei, de exemplu.

– Mă refer în special la pisici. În al doilea an împotriva celor din Urbs, am găsit o pisică într-o fermă părăsită şi am ţinut-o o vreme, ca să am cu cine să schimb o vorbă şi pentru cine să fur. Era frumos, câteodată.

– Ştiu exact ce vrei să spui, fiule.

– Ei, bine, aveam un tun pe un vârf de deal în vara aia, şi când a început bătălia trăgeam cu el mai repede decât ai văzut tu vreodată că se trage cu un tun, şi locotenentul ţipa la noi să tragem şi mai repede. De vreo doua ori am tras opt sau nouă salve deodată. Ai tras vreodată cu tunul, Patera?

Silk scutură din cap.

– Bine, să zicem că te duci la unul şi deschizi culata rece şi vâri un obuz exploziv în el şi pe urma tragi. Pe urmă deschizi iar culata şi iese tubul, înţelegi? E foarte fierbinte.

– Îmi închipui.

– Dar când tragi şase, şapte, opt salve deodată, culata se încinge aşa de tare, că practic mai poţi trage una înainte de

a trage siguranţa. Şi când iese tubul, păi, poţi să-l vezi şi pe întuneric.

Aşa că am tras şi-am tras întruna şi-am tot adus muniţie cu nemiluita şi-am băgat-o în tun şi iar am tras, până când era să ne aprindem şi noi, şi am adunat o grămadă de tuburi atâta de mare într-o parte. Şi uite că vine biata pisicuţă şi vrea să se aşeze undeva ca să ne vadă şi alege grămada de tuburi şi sare pe ea. Normal că tuburile de deasupra erau destul de fierbinţi ca să sudezi cu ele.

Silk înclină din cap compătimitor.

– Scoate un miorlăit şi-şi ia picioarele la spinare şi n-o mai văd trei zile.

– Dar s-a întors, nu? – Silk se simţi încurajat de gândul că şi Oreb s-ar putea întoarce.

– Da, dar n-a vrut să se mai apropie de nici un tub. I-l arătam, îi puneam laba pe el sau îi dădeam cu el pe la nas ca să-i dovedesc că-i rece ca gheaţa, dar în zadar. Învăţase că tuburile sunt fierbinţi, înţelegi, Patera? Şi nu mai putea învăţa că puteau să fie şi reci, oricât mă străduiam eu. Nu avea I.A… Mulţi oameni sunt la fel ca ea, foarte mulţi.

Silk dădu iar din cap.

– Un teodidact a scris odată că cei înţelepţi învaţă din experienţa altora. Proştii, spunea el, învaţă numai din experienţa proprie, pe când masa mare a oamenilor nu învaţă niciodată. Prin asta înţeleg că spunea că masa mare de oameni nu are I.A.

– Ai nimerit-o la fix, Patera. Dar dacă ai înţeles, cu cât ai mai multă experienţă, cu atât vrei să urce mai sus. Aşa că Sand e sergent, eu sunt caporal, iar Schist e soldat. Ai zis că ai două întrebări. Care-i a doua?

– Dacă tot avem ceva de mers, poate c-ar fi mai bine să pornim acum – sugeră Silk. Porniră împreună, mergând unul lângă altul pe intervalul lat dintre perete şi ultimul şir de stelaje. – Am vrut să te întreb despre clauza lui Pas de a păstra oraşele independente. Când mi-ai descris-o, mi s-a părut foarte normală; am fost sigur că va funcţiona exact

după dorinţa lui Pas.

– Aşa a funcţionat – confirmă Hammerstone. – Am zis că o consider foarte deşteaptă şi aşa cred şi acum.

– Dar mai târziu am vorbit despre un soldat aşa ca tine, care atacă trei bio înarmaţi cu puşti ca ale lui, şi despre Garda Civilă, şi aşa mai departe. Şi m-a şocat că aranjamentul pe care l-ai descris, cât de admirabil părea atunci, acum nu mai e valabil. Dacă Wick are trei mii cinci sute de soldaţi iar oraşul nostru şapte mii, atunci oraşul nostru e de două ori mai puternic numai dacă soldaţii sunt singurii oameni de valoare în război. Dacă luptă şi Gărzile, în număr de zece sau douăzeci de mii – ca să nu mai pomenesc de sutele de mii de cetăţeni obişnuiţi – oare Wick nu e, în ansamblu, la fel de puternic ca Vironul? Sau mai puternic? Ce se alege de aranjamentul lui Pas în asemenea circumstanţe?

Hammerstone înclină din cap.

– Toată lumea e îngrijorată puţin din cauza asta. Aşa cum văd eu lucrurile, Patera, Pas s-a gândit cel mai mult la primii două sute de ani. Poate primii două sute cincizeci. Poate s-a gândit că după aceea o să învăţăm să convieţuim sau ne omorâm unii pe alţii, ceea ce nu-i chiar aşa o prostie. Vezi, Patera, la început nu existau nici pe departe atâţia bio şi nici nu se pricepeau să facă lucruri. Oraşele existau deja la apariţia lor, cu străzi pavate şi clădiri din rocă albă, cele mai multe. Cea mai mare reuşită a lor a fost să-şi cultive mâncarea. Deci când s-au apucat să facă ceva, au construit unelte şi haine şi cărămizi de pământ, ca să ridice mai multe clădiri în locurile în care nu le-a ridicat Pas, căci ei le simţeau nevoia.

– Opreşte-te imediat, Patera, îţi arăt eu ceva într-o clipă.

Hammerstone se opri în faţa a două uşi duble late, cu pieptul masiv în faţa liniei care le unea, ca să-l împiedice pe Silk să vadă ceva.

– După cum îţi ziceam, acum trei sute de ani nu existau atâţia bio. Munceau chimii. Şi noi, soldaţii, dar mai mult

civilii. Poate-i cunoşti pe câţiva. Nu poartă armură şi au software diferit.

– Au dispărut în cea mai mare parte, o spun cu părere de rău – rosti Silk.

– Da şi aici mi se pare mie că bătrânul Pas a dat-o în bară. Eu şi o femeie chim putem avea un copil. Ştiai?

– Bineînţeles.

– Fiecare din noi e cablat la jumătate din planuri. Dar problema e că nouă ne trebuie un an, dacă avem noroc, poate douăzeci, dacă n-avem, pe când voi, bio, puteţi face treaba în orice seară, după serviciu.

– Crede-mă – îi spuse Silk – aş vrea din toată inima să semănaţi mai mult cu noi, iar noi să semănăm, mai mult cu voi. Nu am fost mai sincer în toată viaţa mea.

– Mulţam. Păi, oricum, după o vreme trebuie să fi existat mai mulţi bio şi unelte îmbunătăţite, mai ales pentru că erau mulţi chimi care să le construiască. În plus, trebuie să fi existat foarte multe puşti în oraşele care fuseseră implicate în războaie, căci soldaţii care le-au folosit muriseră. Nu-i mare lucru să construieşti o puşcă, zău. Îţi trebuie nişte bare şi un strung pentru ţeavă şi o maşină de frezat. Dar oricine se poate descurca la fel de bine cu un set de pile şi o freză de mână, dacă are timp.

Hammerstone cuprinse întregul arsenal dintr-un singur gest.

– Aşadar, iată-ne aici. Nici pe departe la fel de stabili ca înainte, gata să dăm vina pe bietul Pas cel bătrân la prima înfrângere.

– Mare păcat – spuse Silk, căzut pe gânduri.

– Fruntea sus, Patera. Chiar acolo e cel mai grozav lucru pe care vreau să ţi-l arăt ţie ca augur, aşa că l-am lăsat ultimul, sau aproape ultimul. Ai auzit vreodată de sigiliul lui Pas?

Silk căscă ochii de uimire.

– Sigur că da. E menţionat în Iertare. *Faceţi voia mea*, *trăiţi în pace*, *înmulţiţi-vă şi nu-mi distrugeţi sigiliul*. *Astfel veţi*

scăpa de mânia mea.

Hammerstone îşi azvârli capul pe spate şi-i oferi încă un rânjet.

– L-ai văzut?

– Păi, nu. Sigiliul lui Pas e – din câte ştiu eu, cel puţin – o metaforă. Dacă ar fi să te iert de păcate pe tine, de exemplu, orice lucru aş afla în timpul iertării ar rămâne sub sigiliul lui Pas, spre a nu fi divulgat altora fără permisiunea ta expresă.

– Păi, ia priveşte aici – îl invită Hammerstone şi păşi într-o parte.

În dreptul taliei, în locul în care se intersectau, cele două uşi erau unite de o tencuială lată, din material sintetic închis. Silk se lăsă într-un genunchi ca să citească literele şi cifrele scrijelite în ea.

5553 8783 4223 9700 34
2221 0401 1101 7276 56
SIGILAT PENTRU MONARH

– Uite-l – îi spuse Hammerstone lui Silk. – E aici de când am venit noi şi să ştii că de câte ori vorbesc oamenii despre sigiliul lui Pas, vorbesc despre lucrul la care te uiţi tu acum. Cândva au existat mult mai multe.

– Dacă aceste semne gravate reprezintă cu adevărat ceea ce se intenţionează prin sigiliul lui Pas, atunci sunt o relicvă nepreţuită. – Închinându-se respectuos, Silk desenă semnul adunării în aer în faţa sigiliului şi murmură o rugăciune.

– Da, ar fi, dacă l-am putea lua jos şi căra într-unul din manteioanele acelea mari. Numai că e imposibil să-l dai jos. Dacă ai încerca să-l dai jos de pe uşi, chestia aia neagră s-ar sparge în mii de bucăţi. Noi am spart o bucată când am venit şi praful s-a alea de ea.

– Şi nimeni nu ştie ce e în spatele lui? – întrebă Silk. – În camera vecină?

– A, ba da. Ştim ce e acolo. Interiorul seamănă cu ăsta,

plin de stelaje. Dar cu bio. Vrei să-i vezi?

– Bio? – repetă Silk. La auzul cuvântului, visul avut cu câteva ore înainte îi reveni în faţa ochilor minţii cu o îndărătnicie şi o rapiditate absolut noi: panta dealului acoperit de muri, Maytera Marble bolnavă (ce absurd!) la pat, mirosul excesiv de dulce al lămpii cu sticlă albastră a Mayterei Rose, Mucor aşezată pe apa nemişcată când visul în care ea-şi jucase rolul se sfârşise. *Mai departe e uscat*. *Ne vedem acolo unde dorm bio*.

– Sigur că da – îi confirmă Hammerstone – bio, aşa ca tine. Vezi, camera asta în care ne aflăm acum avea nişte soldaţi în plus, iar cealaltă, cu sigiliul pe uşi, avea bio în plus. Bătrânul Pas s-o fi temut de vreo boală ori poate de foamete, iar Vironul ar fi avut mai mulţi bio ca s-o ia de la început. Ei nu stau întinşi, ca noi. Stau toţi în picioare. Vrei să-i vezi?

– Bineînţeles – îi răspunse Silk – dacă se poate fără a sparge sigiliul lui Pas.

– Nu-ţi fă probleme, Am mai făcut-o de vreo douăzeci de ori. – Hammerstone lovi una din uşi cu încheieturile degetelor de oţel. – Nu bat ca să ne deschidă cineva, să ştii. Trebuie să aprind luminile dinăuntru, altfel n-o să vezi nimic.

Silk înclină din cap.

– Nu cred că mâinile tale sunt destul de puternice, aşa că sunt nevoit s-o fac eu în locul tău. – Formă un ic din unghiile lui ca dalta şi le înfipse în crăpătura dintre uşi. – E un buton sub sigiliu care le închide. Aşa erau mai toate uşile când am venit aici. Deci sigiliul lui Pas n-o să se spargă, oricât aş trage eu de tare. Dar pot să le depărtez în partea de sus, destul ca să arunci o privire înăuntru, dacă-ţi lipeşti ochiul de deschizătură. Priveşte.

Se auzi un zdrăngănit slab în toracele lui Hammerstone când vorbi, iar linia de intersectare a uşilor deveni o rază de lumină subţire, verzuie.

– Strecoară-te între mine şi uşă ca să te uiţi înăuntru, dar

trebuie să-ţi lipeşti bine ochiul de ea ca să vezi ceva.

Lipit de uşile dure şi netede, Silk reuşi să privească prin deschizătură. Se uita la o porţiune subţire dintr-un hol larg şi luminat foarte puternic. Şi aici se aflau Stelaje din oţel cenuşiu; dar bio nemişcaţi de pe rândul de lângă podea (aliniat cu crăpătura prin care se uita el) stăteau în poziţie verticală. Fiecare se afla într-un cilindru din cea mai subţire sticlă, vizibilă numai datorită stratului de praf. Pentru că deschizătura era foarte subţire, nu zări clar decât trei adormiţi: o femeie şi doi bărbaţi. Toţi trei erau goi şi (cel puţin aparent) aproximativ de vârsta lui. Toţi trei priveau drept înainte, cu ochi inexpresivi pe chipuri senine.

– E destulă lumină? – îl întrebă Hammerstone, care se aplecă în faţă ca să se uite şi el prin deschizătură, cu vârful bărbiei mult deasupra capului lui Silk.

– E cineva înăuntru – îl informă Silk. – Cineva care nu doarme.

– Înăuntru?

Fruntea lui Hammerstone lovi uşile cu un zdrăngănit metalic.

– Uite ce multă lumină e. Fiecare lumină arde cu toată puterea. Imposibil să le fi aprins pe toate din câteva lovituri în uşă.

– Nu se poate să fie cineva acolo!

– Ba da – îi repetă Silk. – Mai există o intrare, asta-i tot.

Încet – atât de încet la început, încât Silk crezu că i se năzare – femeia de pe rândul cel mai de jos ridică mâinile şi apăsă peretele cristalin care o ţinea prizonieră.

– Caporal de gardă! – urlă Hammerstone. – În spatele Depozitului de Personal.

În depărtare, o santinelă îi auzi strigătul.

Înainte ca Silk să protesteze, Hammerstone zdrobi cu patul puştii sigiliul, care se făcu praf şi pulbere, o pulbere neagră şi aspră. Când Silk se dădu înapoi cu spaimă, caporalul împinse uşile şi năvăli în holul vast din spatele lor.

Silk îngenunche, adună cât de multă pulbere neagră putu

şi, cum nu avea nici un recipient mai potrivit la îndemână, o împătură în bucata de hârtie pe care-o mai avea şi-o puse în penar.

Până să-l închidă şi să-l pună la loc în buzunarul robei, femeia captivă se prinse cu mâinile de gât, iar ochii stăteau să-i sară din orbite. Silk se ridică anevoie în picioare, ţopăi prin holul luminat orbitor şi pierdu secunde preţioase încercând să găsească un mijloc de a străpunge cilindrul care o ţinea prizonieră, înainte de a scoate pistolul lui Hyacinth din buzunar şi de a lovi cristalul aproape invizibil cu patul lui.

Se sfărâmă la prima lovitură. Atmosfera din el căpătă imediat culoarea albastru închis a strugurilor copţi, răsucindu-se în vârtejuri şi în spirale în timp ce se combina cu aerul din afară, apoi dispăru la fel de brusc ca Mucor, în continuarea visului său.

Femeia încerca să respire cu gura deschisă.

Silk întoarse privirea de la ea şi-şi desfăcu cordoanele robei.

– Vrei să pui asta pe tine, te rog?

– O să fim amanţi – îi spuse ea cu glas tare, pierzându-şi glasul odată cu ultimele silabe. Avea părul la fel de negru ca Hyacinth şi ochii de un albastru mai închis decât ai lui Silk.

– Cunoşti acest loc? – o întrebă Silk imediat. – Mai este o altă ieşire?

– Totul.

Cu mişcări aproape normale, femeia ieşi din stelaj.

– Trebuie să plec. – Silk vorbi cât de repede putu, întrebându-se dacă l-ar fi înţeles, chiar dacă ar fi rostit vorbele încet, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil. – Trebuie să mai existe o ieşire, pentru că aici a fost cineva care n-a intrat pe uşile acelea. Arată-mi-o, te rog.

– Pe acolo.

Silk riscă să se uite la faţa ei, atent să nu-i alunece privirea sub gâtul lung şi graţios; zâmbetul ei avea ceva familiar în

el, ceva oribil, pe care el se strădui să-l respingă. Îi aşeză roba pe umeri cu gesturi precaute.

– Va trebui s-o ţii închisă în faţă.

– Mi-o legi?

Silk ezita.

– Ar fi mai bine…

– Nu ştiu cum.

Femeia făcu un pas spre el.

– Te rog…

Glasul ei, acum ceva mai hotărât, sună foarte cunoscut.

Cordoanele îi scăpau din mâini; nu-i cinstit să i se încurce printre degete când trebuie să le înnoade pentru altcineva, doar le înnoda cu gesturi automate în fiecare dimineaţă.

– Acum pot să zbor! – Cu braţele deschise, femeia întinse larg roba, alegând încet şi stângaci pe interval, până aproape că dispăru din vedere spre peretele îndepărtat. Ajunsă lângă el, se întoarse şi ţâşni înapoi, fără mişcări inutile. – Pot-cu-adevărat! – Căscă gura să respire, ridicându-şi şi coborându-şi sânii. – Dar-atunci-nu-mă-vezi. – Tot cu gura deschisă, zâmbi plină de mândrie, cu capul dat pe spate, ca Hammerstone; iar în zâmbetul ei, în acel rictus de cadavru, Silk o recunoscu pe Mucor.

– N-ai nici un drept asupra acestei femei, Mucor! – Desenă în aer semnul plus. – În numele lui Pas, Stăpânul *Spiralei*, dispari!

– Sunt-o-femeie. O, da!

– În numele Doamnei Echidna, dispari!

– O-cunosc. Îi-place-de mine.

– În numele Scyllei şi-al lui Sphigx! În numele cel sacru al Intrusului!

Ea nu-i mai dădea atenţie.

– Ştii-de-ce-locul-ăsta-e-aşa-de-înalt? – Arătă spre tavanul în formă de dom. – Pentru ca zburătorii-să-poată-zbura-fără-să-trebuiască-să-păşească. – Arătă apoi spre o grămadă de oase, păr şi carne putredă de pe fundul unui cilindru de pe nivelul al doilea. – Am fost ea-odată. Ea-şi-a-amintit.

– Pentru mine eşti demonul care a posedat-o pe fiica acelei biete femei – îi spuse Silk nervos. – Demonul care a posedat-o pe Orpine. – Observă un fior de teamă în ochii femeii. – Sunt un om rău, garantat, un nelegiuit, adesea fără milă. Dar sunt augur sfânt, consacrat şi binecuvântat. Tu nu respecţi nici un nume?

– Nu mă tem, Silk. – Se depărtă de el în timp ce vorbi.

– În numele Phaeai, pleacă! În numele Thelxiepeiei, pleacă! În numele Molpei, a cărei zi e astăzi, al Scyllei şi al lui Sphigx. Dispari, în numele acestor zeiţe!

– Am vrut să ajut…

– Dispari, în numele lui Tartaros şi Hierax!

Femeia ridică mâinile, aşa cum le ridicase el ca să se ferească de pumnul lui Hammerstone. Ghicindu-i teama, Silk îşi aminti că *Hierax* fusese numele pe care Musk i-l dăduse celei-cu-cap-alb, vulturului grifon de pe acoperişul lui Blood. Amintirea aduse cu sine noaptea ce urmase zilei Phaeai: goana nebună pe pajiştea lui Blood, la umbra unui nor alergând zănatic; creanga lui ramificată, bufnind pe acoperişul conservatorului; şi lama toporului său vârâtă între tocul şi cadrul ferestrei lui Mucor, fereastra ce adusese ameninţarea de care se folosise el a doua zi, ca s-o gonească din casa lui Orchid.

Îi vorbi pe un ton aproape blând:

– O să-ţi închid fereastra, Mucor, ca să nu mai poate fi deschisă niciodată, dacă nu mă laşi în pace. Pleacă.

Ca şi cum nici n-ar fi fost acolo, Mucor părăsi trupul femeii înalte, cu păr negru corb, din faţa lui; Silk nu văzu şi nu auzi nimic, dar ştia sigur ce se întâmplase, de parcă ar fi văzut o scânteie sau ar fi simţit o pală de vânt.

Femeia clipi de două ori din ochii nedumerit, incapabilă să înţeleagă ceva.

– Să plec? Unde? – îşi lipi roba de corp.

– Laudă Marelui Hierax, Fiul Morţii, al Noii Morţi, a cărui milă e finală şi infinită – rosti Silk cu patimă. – Te simţi bine, fiica mea?

Ea se uită lung la el, cu mâna între sâni.
– Inima… mea?
– Îţi bate mai repede din cauza eforturilor făcute de Mucor, sunt convins. Dar o să ţi se rărească pulsul în câteva minute.
Femeia tremura şi nu spunea nimic. În liniştea care se lăsă, Silk auzi bocănitul picioarelor de oţel.
Închise uşile duble pe care le deschise caporalul, gândindu-se că Hammerstone îi chemase pe soldaţi în spatele arsenalului. O să treacă o vreme până când soldaţii grăbiţi îşi vor da seama că i-a chemat în holul vast din spatele lui.
– Ce-ar fi să ne plimbăm puţin? – sugeră el. – Poate găsim un loc mai potrivit, să stai jos. Ştii pe unde putem ieşi de aici?
Femeia nu spuse nimic, dar nu se opuse când Silk o conduse pe un interval ales la întâmplare. În partea de jos a cilindrilor de cristal scria ceva cu negru. Ridicându-se în vârful picioarelor, Silk reuşi să examineze unul de pe nivelul al doilea: citi numele femeii (Olive) dinăuntru, vârsta ei (douăzeci şi patru de ani) şi, bănui el, un rezumat al educaţiei primite de ea.
– Ar fi trebuit să-l citesc pe al tău. – Vorbea cu ea cum vorbea cu Oreb, ca să-şi exprime gândurile. – Dar mai bine să nu ne întoarcem înapoi. Dacă m-aş fi întors când am avut ocazia, măcar aş fi ştiut cum te cheamă.
– Mamelta[22].
Se uită la ea plin de curiozitate.
– Aşa te cheamă? – Nu mai auzise numele niciodată.
– Cred că da. Nu-mi…
– Nu-ţi aduci aminte? – sugeră el amabil.
Ea înclină din cap.
– Păi, nu e deloc un nume obişnuit. – Luminile verzui de deasupra lor scădeau în intensitate; în lumina de amurg, îl zări scurt pe Hammerstone fugind pe un interval

[22] Măslină

perpendicular la jumătatea holului. – Nu poţi merge puţin mai repede, Mamelta?

Ea nu răspunse.

– Aş vrea să-l evităm – îi explică el – am eu motivele mele. Dar tu nu trebuie să te temi de el, n-o să-ţi facă rău nici ţie, nici mie.

Mamelta dădu iar din cap, însă el nu era sigur că l-a înţeles.

– N-o să găsească ce caută, bietul de el. Vrea să găsească persoana care a aprins luminile, dar sunt convins a fost Mucor, iar ea a plecat.

– Mucor? – Mamelta arătă spre ea cu amândouă mâinile.

– Nu, tu nu eşti Mucor, deşi ea te-a posedat scurtă vreme. Bănuiesc că te-a trezit când mai erai în cilindrul de sticlă. Nu cred că trebuia să se întâmple. Putem merge puţin mai repede acum?

– Bine.

– N-ar avea rost să fugim. Ne-ar putea auzi şi i-am trezi bănuieli, sunt sigur; dar dacă mergem, poate reuşim să scăpăm de el. Dacă nu, dacă ne găseşte, va crede că tu ai aprins luminile, fără îndoială. Asta ar trebui să-l mulţumească şi n-am pierdut nimic. Sper – adăugă Silk în barbă.

– Cine e Mucor?

Se uită mirat la Mamelta.

– Te simţi mai bine, nu-i aşa?

Ea se uită drept înainte, fixând peretele îndepărtat, de parcă nu i-ar fi auzit întrebarea.

– Cred – adică nu cred, ci ştiu – că, din punct de vedere moral, ai dreptul la un răspuns, cel mai bun pe care ţi-l pot oferi; dar mă tem că nu-ţi pot da unul prea mulţumitor. Nu ştiu despre ea câte aş vrea, şi cel puţin două din lucrurile pe care le ştiu sunt mai degrabă nesigure. E o tânără care poate ieşi din corpul ei sau, cu alte cuvinte, îşi poate degaja spiritul. Nu e întreagă la minte, cel puţin nu mi s-a părut cu mintea întreagă când am stat de vorbă cu ea faţă în faţă.

Acum că am avut timp să mă gândesc la ea, cred că nu e chiar atât de nebună cum am presupus. Probabil că vede spirala într-un fel cu totul diferit de al nostru.

– Am impresia că sunt Mucor…

Silk înclină din cap.

– În dimineaţa asta – mai degrabă ieri dimineaţă – am discutat cu… – Nu-şi găsea cuvintele. – Cu o persoană pe care o s-o numesc o femeie extraordinară. Vorbeam despre posedare şi ea mi-a spus ceva, însă nu i-am acordat atenţia cuvenită. Dar m-am gândit la conversaţia noastră în drum spre altar – poate c-o să-ţi povestesc mai târziu despre asta – şi mi-am dat seama că vorbele ei ar putea fi extrem de importante. Mi-a spus: *Chiar şi atunci*, *tot ar mai rămâne ceva*, *aşa cum rămâne întotdeauna*. Sau alte cuvinte asemănătoare. Dacă am înţeles-o eu bine, Mucor trebuie să lase o parte din spiritul ei în persoana pe care a posedat-o şi să ia cu ea o părticică din spiritul acelei persoane. Mă tem că, în mod obişnuit, noi credem că spiritele sunt indivizibile; dar Scrierile le compară de multe ori cu vânturile. Vânturile nu sunt indivizibile. Vânturile sunt aerul în mişcare, iar aerul se divide ori de câte ori închidem uşa sau respirăm.

– Atâţia morţi – şopti Mamelta. Se uita la un cilindru cristalin care nu conţinea decât oase, un fel de pământ negru şi câteva şuviţe de păr.

– Mă tem că e mâna lui Mucor în unele cazuri. – Silk tăcu, chinuit de remuşcări. – Ţi-am promis c-o să-ţi povestesc despre ea, dar nu ţi-am spus unul din cele mai importante lucruri, pentru mine cel puţin. Am trădat-o. E fiica unui om pe nume Blood, un bărbat care o tratează înfiorător. Când am stat de vorbă cu ea, i-am promis că, ori de câte ori voi avea ocazia să-l văd pe tatăl ei, îl voi dojeni. Mai târziu am stat de vorbă cu el pe îndelete, dar n-am pomenit de felul în care se poartă cu fata lui. Mi-a fost frică să n-o pedepsească dacă află c-a vorbit cu mine; dar acum simt că am trădat-o oricum. Dacă ar vedea că şi alţii o preţuiesc, ar putea…

– *Patera*! – Era vocea lui Hammerstone.
Silk se uită în jur după el.
– Da, fiule?
– Pe aici. Câteva rânduri, poate. Eşti teafăr?
– Da, sunt bine – răspunse Silk. – Am făcut, ca să zic aşa, un tur ar acestui fascinant depozit sau cum îi spui tu şi m-am uitat la câţiva oameni.
– Cu cine vorbeai?
– Ca să fiu sincer, cu una din aceste femei. Îi făceam morală, mă tem.
Hammerstone chicoti – acelaşi sunet sec, neomenesc pe care-l scoase şi sergentul Sand în tunel.
– Ai văzut pe cineva?
– Te referi la străini? Nu, nici unul.
– În regulă. Echipa de gărzi ar fi trebuit să ajungă deja, dar n-a apărut. Mă duc să văd de ce nu vine. Ne vedem la uşă, pe unde am intrat.
Fără să aştepte răspunsul lui Silk, Hammerstone plecă zdrăngănind.
– Trebui să mă întorc în tuneluri – îi spuse Silk Mameltei. – Am lăsat ceva de valoare acolo; nu-i al meu şi, chiar dacă superiorul soldatului îmi dă voie să plec, tot se va sigura că ajung la Limna sub escortă.
– Pe aici – spuse Mamelta şi arătă cu degetul, deşi Silk nu ştiu exact; spre ce anume.
Încuviinţă din cap şi porni.
– Mă tem că nu pot fugi. Nu ca tine. Aş lua-o la goană acum, dacă aş fi în stare.
Mamelta se uită la el şi-l văzu cu adevărat pentru prima oară.
– Ai o vânătaie pe obraz şi şchiopătezi.
El confirmă cu un semn din cap.
– Mi s-au întâmplat diverse accidente. Am fost împins pe un şir de trepte, asta o dată. Vânătăile o să se vindece foarte repede. Dar eu voiam să-ţi povestesc despre Mucor, care mă tem că n-o să se vindece niciodată. Eşti sigură că

ăsta e drumul? Dacă ne întoarcem…

Mamelta arătă din nou cu degetul. De data aSta, Silk văzu o linie verde pe podea.

– Urmărim linia aceea.

El zâmbi.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că e vorba de un fel de sistem.

Linia verde se termina în faţa unei structuri cubice. Pe una din feţe era un panou alcătuit din multe plăcuţe. Mamelta apăsă pe mijlocul ei, iar plăcile vibrară şi scârţâiră, se albiră şi, în cele din urmă, se puseră în mişcare. Lui Silk îi amintiră mai întâi de uşa irizantă care-i rezistase încercărilor, apoi de un boboc de trandafir care se desface.

– E minunat, îi spuse el Mameltei. Dar nu poate fi acesta drumul. Arată ca un… hambar, mi se pare.

Camera pătrată, care le apăru în faţa ochilor când se deschise uşa, era prost luminată şi murdară; pe podea se vedeau cioburi de sticlă, iar în colţuri, grămezi de oţel vopsit în gri. Mamelta se aşeză pe una din ele, ridicând un norişor de praf.

– O să ne ducă la ridicător?

Deşi se uita la el când vorbea, lui Silk îi dădea impresia că nu faţa lui o vedea.

– Mă tem că n-o să ne ducă nicăieri – îi răspunse când uşa se închise la loc. – Dar cred că ne putem ascunde aici o vreme. Dacă soldaţii vor fi plecat când ieşim, poate reuşesc să găsesc drumul înapoi la tuneluri.

– Vrem să ne întoarcem. Stai jos.

Se aşeză, cu senzaţia inexplicabilă că grămada de oţel – de fapt, toată camera pe post de depozit – se scufunda sub el. – Ce e ridicătorul, Mamelta?

– *Loganstone*, nava care ne va duce pe *Spirala* călătoare Stelară.

– Cred că… – Cuvântul necunoscut îi dădu de furcă lui Silk.

– Vreau să spun, nu crezi… nu te-ai gândit că vaporul acesta care urma să te ducă undeva… a existat cândva,

demult? Foarte demult?

Ea se uita drept înainte; Silk îi observă maxilarul rigid.

– Voiam să-ţi vorbesc despre Mucor. Poate c-ar trebui să termin povestea; pe urmă putem trece la alte lucruri. Îmi dau seama că toate astea te tulbură.

Mamelta mişcă din cap aproape imperceptibil.

– Voiam să-ţi spun ce tare m-a deranjat că tatăl ei nu ştie ce face. Îşi ia zborul sub formă de spirit, aşa cum ţi-am spus. Posedă oamenii, cum te-a posedat şi pe tine. Mi-a apărut în faţă fără trup, în prezbiteriul meu, iar mai târziu, adică astăzi, în tuneluri, după ce am visat-o. Pe lângă asta, stafia unui prieten foarte bun de-al meu, al prietenului şi sfătuitorului meu, ar fi trebuit să spun, mi s-a arătat aproape în acelaşi timp cu ea. Cred că apariţia ei a înlesnit-o într-un fel pe a lui, deşi cunosc mult mai puţin decât ar trebui despre aceste aspecte.

– Eu sunt o stafie?

– Nu, sigur că nu. Eşti în viaţă, o femeie vie, una foarte atrăgătoare. Nici Mucor n-a fost stafie când mi s-a arătat. Cu alte cuvinte, ceea ce am văzut eu a fost spiritul celor vii, nu al cuiva care a murit. Când mi-a vorbit, am auzit sunete propriu-zise, sunt sigur, şi probabil că a ţipat sau a spart ceva în camera de dincolo ca să o lumineze aşa de intens. – Silk îşi muşca buzele; al şaselea simţ al său îi spunea (evident, greşit) că aluneca, aluneca întruna, odată cu grămada de oţel cenuşiu şi podeaua presărată cu cioburi care se prăbuşeau sub el şi-l trăgeau după ele la nesfârşit.

– Voiam să spun că atunci când Mucor a intrat în nişte femei dintr-o casă din oraşul nostru, tatăl ei nu şi-a închipuit nici o clipă că demonul de care se plângea lumea era propria lui fiică; asta m-a nedumerit toată ziua. Cred că am înţeles de ce şi aş vrea să-mi spui, dacă ştii, dacă am dreptate. Dacă Mucor a lăsat în tine o parte din spiritul ei, e posibil să ştii. A suferit vreodată vreo operaţie? O operaţie la cap?

Urmă o pauză lungă.

– Nu sunt sigură.

– Pentru că tatăl ei şi cu mine am vorbit despre doctori, printre altele. Are doctorul lui şi mi-a spus că predecesorul lui a fost neurochirurg.

Silk aşteptă zadarnic o reacţie de la Mamelta.

– Mi s-a părut ciudat până când mi-a trecut prin minte că neurochirurgul fusese angajat pentru o anumită sarcină. Să presupunem că Mucor a fost un copil normal din toate punctele de vedere, însă îi putea poseda pe alţii. Poate să fi intrat în cei din apropierea ei, iar acestora nu le-a plăcut deloc. Probabil că Blood a consultat mai mulţi doctori, considerând capacitatea fenomenală a fetei drept o boală, pentru că nu e un om religios, fără discuţie. În cele din urmă, probabil că a găsit un doctor care i-a spus că o poate *vindeca* scoţându-i tumora sau altceva din creier. Sau chiar o parte din creier, deşi acesta e un gând atât de urât, încât aş vrea să fi găsit o cale de a-l evita.

Mamelta încuviinţă cu un semn din cap.

Încurajat, Silk continuă:

– Blood a crezut, probabil, că operaţia a reuşit în totalitate. Nu a bănuit că tocmai fiica lui intrase în femeile acelea, fiind ferm convins, de ani de zile, că nu mai avea capacitatea aceea. După mine, nu-i exclus ca operaţia să i-o fi anulat până când a crescut, aşa cum se pare că i-a afectat raţiunea. Dar în timp, pe măsura ce creierul ei s-a regenerat parţial, ea şi-a redobândit capacitatea; şi, bucurându-se de a doua şansă, a fost destul de prudentă să acţioneze în locuri mai îndepărtate şi, în general, să se ascundă; deşi se pare că l-a urmărit pe tatăl ei sau pe un alt membru al gospodăriei până unde locuiau femeile, aşa cum, fără îndoială, m-a urmărit pe mine mai târziu. Îţi sună cunoscut povestea mea, Mamelta? Poţi să-mi spui ceva despre ea?

– Operaţia a fost înainte de a mă urca pe navă.

– Înţeleg – spuse Silk, deşi nu înţelegea. – Şi… pe urmă?

– A venit. Acum îmi amintesc. Ne-au legat înăuntru.

– Era un vapor cu sclavi? Noi, în Viron, nu avem aşa ceva, dar ştiu că se găsesc în alte oraşe şi că pe Amnis pradă satele de pescari. Mi-ar părea rău să aud că există vapoare de sclavi şi dincolo de hotarul spiralei.

– Da – spuse Mamelta.

Silk se ridică şi apăsă în centrul uşii, cum făcuse Mamelta, însă uşa nu se deschise.

– Nu încă. Se va deschide automat în curând.

Se aşeză din nou, cu aceeaşi senzaţie inexplicabilă că încăperea se lăsa spre stânga şi cădea.

– A venit vaporul?

– A trebuit să ne oferim voluntari. Erau… nu puteai spune nu.

– Mai ţii minte dacă ai fost afară, Mamelta? Iarba, copacii, cerul şi celelalte?

– Da. – Gura i se lăţi într-un zâmbet. – Da, cu fraţii mei. – Chipul ei prinse viaţă. – Ne jucam cu mingea în *patio*. Mama nu-mi dădea voie să ies pe stradă, cum făceau ei. Aveam o fântână şi aruncam mingea în apă ca să se ude cine trebuia s-o prindă.

– Ai văzut soarele? Era lung sau scurt?

– Nu înţeleg.

Silk scotoci în memorie după cele povestite de Maytera Marble despre Soarele Scurt.

– Aici – rosti el prudent – soarele nostru e lung şi drept, o linie de aur încins, care separă pământul nostru de tărâmul ceresc. Aşa arăta şi al tău? Sau era un disc în mijlocul cerului?

Faţa Mameltei se boţi şi din ochi începură să-i curgă lacrimi.

– Şi nu o să mă întorc niciodată. Ia-mă în braţe. O, ia-mă în braţe!

Îi ascultă dorinţa, stângaci ca un băiat, dar perfect conştient de trupul moale şi cald de sub roba neagră, uzată, ţesută în diagonală, pe care i-o împrumutase.

Capitolul 10
În pântecul Spiralei

AUK SE PROPTI DE BALUSTRADA JOASĂ A ALTARULUI ca să cerceteze dalele crestate din piatră cenuşie de la poalele Stâncii. Suprafaţa lor deformată, unghiulară lucea palidă în lumina cerului, dar crăpăturile şi fisurile dintre ele erau negre ca smoala.

– Aici, aici! – Oreb ciugulea vesel buzele Scyllei. – Altar mâncat!

– Să ştii că nu mă întorc înapoi cu tine – îi spuse Chenille lui Auk. – M-ai obligat să bat drumul până aici în rochia mea bună de lână în zadar. Nu-i nimic. M-ai lovit şi cu pumnul şi cu picioarele. Nu-i nimic. Dar dacă vrei să mă întorc cu tine, va trebui să mă cari în braţe. Încearcă. Mai pocneşte-mă de câteva ori şi trage-mi una zdravănă cu piciorul. Vezi dacă mă ridic.

– Nu poţi să rămâi aici toată noaptea – mormăi Auk.

– Nu mă crezi în stare? Ia vezi.

Oreb ciuguli din nou buzele Scyllei.

– Aici Auk!

– Ia mai termină. – Auk îl prinse în mână. – Acuma ascultă la mine. N-am de gând să te car după mine cum te-am cărat pe cărare. Caută-l pe Patera Silk ca înainte. Dacă-l găseşti, îmi dai de ştire.

– De data asta nu mai vine înapoi – îl avertiză Chenille pe un ton obosit şi indiferent.

– Ba o să vină. Dă-i drumul, păsăroiule. Valea.

Îl aruncă pe Oreb peste balustradă şi se uită cum alunecă în jos.

– Sunt sute de locuri în care ar fi putut cădea măcelarul

ăla lung.
– Opt sau zece. M-am uitat eu.
Fata se întinse pe podeaua de piatră.
- O, Molpe, sunt aşa de obosită!
Auk se întoarse cu faţa la ea.
– Chiar ai de gând să stai aici toată noaptea?
Dacă Chenille mişcă din cap, el nu văzu din cauză că era prea întuneric sub cupola altarului.
– Ar putea veni cineva.
– Cineva mai rău decât tine?
Auk scoase un mormăit.
– Foarte amuzant. Pun rămăşag pe tot ce am că şi dacă ai lua la cercetat fiecare tip din orăşelul ăla uitat, n-ai găsi nici un…
– Gura!
O vreme, Chenille nu mai spuse nimic, de teamă sau de oboseală, nici ea nu ştia. În liniştea care se lăsă, auzi cum se izbesc valurile de poalele stâncii, vântul suspinând printre stâlpii răsuciţi ai altarului, sângele pulsându-i în urechi şi bătaia ritmică a inimii.
Rugina ar fi rezolvat toate problemele. Amintindu-şi de sticluţa goală pe care o lăsase pe pat în casa lui Orchid, îşi imagină una de douăzeci de ori mai mare, mai mare decât o sticlă, plină cu rugină. Ar priza puţin din ea, şi-ar scurge o picătură zdravănă pe buze, pe urmă s-ar întoarce înapoi cu Auk până când ar ajunge în starea în care ţi se pare că pluteşti şi l-ar împinge jos, tot mai jos, până ar cădea în lacul de dedesubt.
Dar sticluţa nu exista, nu va exista niciodată, iar jumătatea de sticlă de rachiu pe care o băuse îşi consumase deja efectul; îşi apăsă tâmplele pulsânde cu degetele.
Auk începu să urle:
– *Hei*, *pasăre*! Eşti acolo? Ciripeşte!
Şi dacă-l auzi, Oreb nu-i răspunse.
Auk întrebă arţăgos:

– De ce să fi venit până aici?
Chenille mişcă din cap într-o parte şi în alta.
– M-ai mai întrebat. Nu ştiu. Ţin minte că am mers într-un fel de căruţă, da? Cu cai. Numai că atunci altcineva mă controla şi aş vrea să se întoarcă înapoi.
Îşi muşcă încheieturile degetelor, uimită de propriile ei vorbe. Apoi adăugă plictisită:
– S-a descurcat mai bine decât mine. Şi decât tine.
– Ţine-ţi gura. Ascultă, eu o să cobor. Cât de jos pot fără să cad. Tu odihneşte-te. Mă întorc cât de repede.
– O să facem o paradă – îi spuse Chenille. Apoi, după câteva minute, adăugă: – Una mare, până la Alameda. Cu fanfare.
Apoi adormi şi intră într-o cameră imensă, strălucitoare, plină de bărbaţi în haine alb cu negru şi femei cu multe bijuterii. Un amiral de trei sori în ţinută de gală mergea lângă ea şi o ţinea de braţ şi nu conta deloc. Ea mergea ţanţoşă, toată numai un zâmbet. Avea un guler făcut numai din diamante, şi tot diamante îi atârnau în urechi şi-i scânteiau ca luminile pe cerul nopţii la încheieturile mâinilor. Şi toţi ochii erau aţintiţi asupra ei.
Apoi Auk o scutură de umăr.
– Eu plec. Vrei să vii sau nu?
– Nu vreau.
– Sunt locuri în Limna unde poţi mânca bine. Îţi plătesc cina şi-ţi închiriez o cameră şi mâine plecăm înapoi în oraş. Vrei să vii?
Ea se trezise destul ca să-i spună:
– Nu vrei să asculţi, nu-i aşa? Nu vin. Pleacă.
– Bine. Dacă dă peste tine vreun balaoacheş, să nu dai vina pe mine. Am făcut tot ce-am putut pentru tine.
Ea închise ochii din nou.
– Dacă vrea să mă violeze vreun balaoacheş, n-are decât, mie-mi convine de minune, câtă vreme nu eşti tu şi nu vrea să mă plimb încolo şi-ncoace cât se produce. Dacă vrea să mi-o sufle, şi asta-i bine. – Oftă. – Numai să nu mă pună să-l

ajut.

Auzi clar scârţâitul bocancilor lui Auk care părăsea altarul, apoi se ridică cu greu în picioare, după un timp care i se păru foarte scurt. Noaptea era senină; lacul sclipea agitat în lumina stranie a cerului care cădea pe fiecare colţ de stâncă dur, arid. La orizont, oraşele îndepărtate, învăluite de Viron în noapte, apăreau ca nişte punctişoare fosforescente, nici pe departe la fel de ispititoare ca scânteierile de gheaţă care-i dispăruseră de la încheieturile mâinilor.

– Hackum? – Strigă ea, cu glas tare. – Hackum?

El se ivi din umbrele stâncilor aproape imediat, exact în punctul ieşit în evidenţă, din care Silk îl urmărise pe spion dispărând în altar şi din care ea îşi imagină că-l împinge pe Auk în apă.

– Jugs? Te simţi bine?

O forţă invizibilă o strângea de gât.

– Nu. Dar îmi revin imediat. Hackum?

– Ce este?

Din cauza potopului de lumină din cer, care până atunci îi crease impresia că fiecare tufiş şi afloriment era foarte departe şi înconjurat de o aură de stranietate, nu reuşi să-i citească expresia feţei (nu ştia, dar se pricepea foarte bine la asta), nici când i se releva; iar tonul lui era plat şi nu trăda nici o emoţie, poate doar din cauza distanţei.

– Aş vrea s-o iau de la început. M-am gândit că poate vrei şi tu s-o luăm de la început.

Tăcerea lui se prelungi cât ea numără şapte bătăi de inimă. Apoi, în sfârşit, o întrebă:

– Vrei să vin înapoi?

– Nu – strigă ea, iar el parcă se făcea tot mai mic. – Vreau să spun că… vreau să vii la Orchid într-o noapte. Bine?

– Bine.

Nu fusese ecoul.

– Poate săptămâna viitoare. Eu n-o să te cunosc. Nici tu pe mine. O luăm de la început.

– În regulă – strigă el din nou. – Aş vrea să te cunosc odată.

Vru să-i spună *O să ne cunoaştem*, dar cuvintele i se opriră în gât; în schimb, îi făcu cu mâna, apoi, dându-şi seama că n-o vede, ieşi de sub cupolă în lumina limpede şi blândă a cerului şi flutură iar din mână, urmărindu-l cum dispare acolo unde Calea Pelerinilor cotea spre uscat.

Asta-i tot, îşi spuse ea.

Era obosită şi o dureau picioarele, dar dintr-un motiv anume nu voia să se întoarcă sub cupolă; se aşeză pe piatra netedă din faţa intrării în altar, îşi zvârli pantofii din picioare şi-şi mângâie băşicile.

Era ciudat cum aflai. Asta e, aşa e el, nu mi-am dat seama până nu mi-a spus *Aş vrea să te cunosc într-o zi*

El o să vrea ca ea să plece de la Orchid. În mod neaşteptat, realiză că ar pleca bucuros din locul acela pângărit ca să trăiască oriunde, şi sub poduri, cu el.

Ciudat.

Descoperi o placă de bronz fixată în piatra netedă a altarului; pipăi literele cu degete leneşe, rostindu-le pe cele pe care le cunoştea. Placa parcă se mişca, desi foarte uşor, de parcă n-ar fi fost fixată, ci doar prinsă cu balamale în partea de sus. Vârî unghiile pe sub ea, o ridică şi văzu un vârtej de culori: roşu şi albastru şi roz şi galben şi auriu şi maro şi verde şi negru verziu şi alte nuanţe care nu ştia cum se numesc.

– ÎNTR-O CLIPĂ, EMINENŢĂ – SPUSE INCUS, înclinându-se din nou. – Am înţeles perfect, Eminenţă, voi ajunge la faţa locului într-o oră. Puteţi avea încredere absolută în mine, Eminenţă. Ca întotdeauna.

Închise uşa încet, fără zgomot, făcând întruna reverenţe, se asigură că zăvorul căzuse la loc, apoi scuipă. Cercul avea să se întrunească după cina de la Fulmar[23], iar Bittersweet[24]

[23] Pasăre palmipedă din mările nordice
[24] Zârnă

a promis că va arăta tuturor ce minuni susţine că a reuşit să facă cu un hamal bătrân care – i-ar fi spus ea lui Patera Tussah – o adora pe ea ca Echidna, Scylla, Molpe, Thelxiepeia, Phaea sau Sphigx la comandă, toate executate în compilator. Incus voia (acum mai mult ca niciodată) să vadă aşa ceva. Voia să-l vadă pe hamal fără placa protectoare de pe craniu şi de pe faţă. Era mai mult decât nerăbdător să vadă cu ochii lui o demonstraţie propriu-zisă a tehnicii lui Bittersweet, ca s-o poată compara cu a lui.

Oare chiar putea oricine să descarce – sau era totul mult mai simplu decât îşi imaginase el? Teoretic, răsturnai arta programatorilor din Soarele Scurt, folosind-o în avantajul tău, aşa cum un luptător expert îşi răstoarnă adversarul prea greu pentru a fi ridicat, folosindu-se chiar de forţa acestuia.

Scrâşnind din dinţi şi lovindu-şi pumnul mic de palmă, Incus încercă să se convingă că deseară va avea loc un raid şi că un zeu bine dispus îi luase minţile bătrânului Remora, ca să-l scutească de suferinţă; dar era o prostie, ştia. *Avea dreptul* să meargă la noapte. Cercul nu se va mai întruni decât luna viitoare şi nimeni nu trudise la mecanica ocultă mai mult ca el, nimeni nu împărtăşise altora mai bucuros cele aflate decât el, aşa că îşi câştigase de zece ori dreptul la participare. Nu exista cinste, nu exista dreptate în spirală. Zeilor nu le păsa sau se arătau ostili. Ostili faţă de el, fără îndoială.

Lăsându-se nervos în scaun, vârî cea mai la îndemână pană în călimară.

> Dragul meu prieten Fulmar,
>
> Cu mare părere de rău te anunţ că ramolitul ăla tâmpit mi-a mai pus în cârcă o sarcină absolut ridicolă, născocită de el. Urmează să plec la Limna la noapte, şi numai în această noapte. Trebuie să însoţesc nişte pescari în căutarea unei femei (da, a *unei femei*) pe care nu am văzut-o niciodată, care s-ar putea să nici nu fie acolo, pentru că spionii lui, care nu sunt buni de

nimic, au dat greş din nou.

Aşa că, dragă prietene, plânge-l pe bietul tău asociat, pe *Mine însumi*, care ar fi stat alături de tine diseară, dacă ar fi putut.

Pe *Mine însumi* însemna pe *el*, cum va înţelege şi prostovanul de Fulmar. Scurt şi mulţumitor, Incus reciti biletul, îl admiră, îl corectă în minte şi în cele din urmă îl aprobă, apoi îl rupse în două, îl mototoli şi-l azvârli în incinerator. Şansele ca bătrânul Remora să-l vadă şi să-l identifice pe el ca autor era destul de slabe, dar nu atât de slabe încât prudenţa să nu-l împiedice să scrie aşa ceva. Aşadar, altă coală de hârtie şi mai multă cerneală – cu pana ţinută greşit.

Dragul meu prieten,

Îndatoriri presante mă obligă să renunţ la cina comună deosebit de agreabilă la care ai fost atât de amabil să mă inviţi.

M-ul lui tipic, ascuţit, fusese înlocuit de o literă nouă, remarcabil de asemănător cu un *E* dublu, cu susul în jos. Bine, foarte bine!

Ştii bine, dragul meu prieten, deşi ar fi mai potrivit să spun că n-ai de unde să ştii cu câtă nerăbdare am aşteptat să ascult *relatarea directă* a minunatelor aventuri ale cunoştinţei noastre comune, Bee. Bee însuşi…

Nu, nu merge. Fulmar ar fi complet nedumerit de pronumele masculin; va trebui să treacă pe la el pe-acasă şi să-i lase un mesaj clar prin valet. Deranjul şi timpul pierdut n-ar rămâne nerecompensate; el, Incus, ar avea cel puţin satisfacţia de a se interesa de câtă vreme nu şi-a mai primit salariul nenorocitul de valet şi de a vedea expresia nedumerită a chemului zăpăcit. Valetul fusese un proiect extrem de onorabil, iar Fulmar nu l-ar fi dus la capăt cu succes fără ajutorul lui.

Ridicându-se de pe scaun, Incus scoase un fluierat ascuţit şi-i spuse băiatului bondoc şi cu privire îngrijorată care sosi

la chemarea lui:

– Am nevoie de o lectică *rapidă* cu opt purtători, care să mă ducă la lac. O idioată de femeie… Nu contează. Eminenţa Sa nu va aproba închirierea unui plutitor, deşi insistă să mă grăbesc. Spune-le oamenilor că va fi un singur pasager, adică eu. Poţi să mă descrii, nu cântăresc prea mult. O să primească *plată dublă* la Limna şi vor fi lăsaţi liberi acolo. Fă tot ce poţi, dar grăbeşte-te. Între timp, mă aşteaptă sute de treburi urgente care trebuie… Du-te, am zis! Iute! Te mai doare fundul? O să te doară şi mai tare dacă nu zbori!

– Da, Patera. Imediat, Patera.

Înclinându-se, băiatul cel gras închise uşa, se asigură că zăvorul coborâse la locul lui şi scuipă exact într-un colţ.

SILK URMĂRI FASCINAT CUM UŞA SE DESCHISE într-un vârtej de petale, creând un coridor verde impresionant în spatele ei.

– Mi-a luat ceva vreme să identific senzaţia – îi mărturisi el Mameltei – dar în cele din urmă am reuşit. Era sentimentul pe care l-am avut în copilărie, după ce mama mă lăsa din braţe.

Se opri şi medită.

– Acum ne aflăm împreună în alt loc, mult mai adânc, sub pământ. Absolut extraordinar! Oare îl putem împiedica pe Hammerstone să ne urmărească aici jos?

Mamelta scutură din cap fie ca să-i dea un răspuns negativ, fie ca să şi-l limpezească, Silk nu avea cum să-şi dea seama.

– Ce ciudat… Oare visez din nou?

– Nu, o asigură el. – Se ridică de pe scaun. – Nu. Scoate-ţi gândul ăsta din cap de tot. Ai visat mult acolo, sus?

– Nu ştiu cât a ţinut. Să zicem c-am visat o dată la o sută de ani?

Silk ieşi în coridor. Văzu un puţ nu departe de uşa cu petale: în el, o scară în spirală, slab luminată. Porni pe coridor să-l cerceteze, simţi cum calcă un obiect prin talpa

uzată a pantofului şi se aplecă să-l ridice.

Era un card.

– Ia priveşte, Mamelta! – Îl ridică în aer. – Bani! Am început să am noroc de când te cunosc. Îţi zâmbeşte un zeu care şi îmi zâmbeşte şi mie, pentru că suntem împreună.

– Nu sunt bani.

– Ba da. Existau bani de vreun fel în Spirala Soarelui Scurt? Noi avem carduri în Viron, iar negustorii din alte oraşe le primesc, deci probabil şi ei tot de ele se folosesc. Cu ăsta aş putea cumpăra o capră frumoasă pentru Pas, de exemplu… chiar o mioară albă, dacă e ieftină piaţa. Aş putea să-l împart în o sută de bucăţi, fiecare de un bit. Cu un bit cumperi două căpăţâni mari de varză sau şase ouă. Tu nu vii afară? Nu cred că va coborî mai jos camera mişcătoare.

Ea se ridică şi-l urmă în coridor.

– Maytera Marble îşi aminteşte de Soarele Scurt. O să-ncerc să te prezint. Aveţi foarte multe în comun, sunt convins.

Cum Mamelta nu spuse nimic, o întrebă:

– Vrei să-mi povesteşti visele tale? Te-ar putea ajuta. Ce ai visat?

– Oameni ca tine.

Silk se aplecă peste marginea puţului. Pe primele şase trepte erau scrise următoarele şase cuvinte:

CINE COBOARĂ SERVEŞTE DESĂVÂRŞIT ZEULUI PAS

– Uită-te aici – îi spuse Silk. Ea nu se uită, aşa că o întrebă: – Cine erau oamenii din visele tale?

Mamelta rămase tăcută atâta vreme că Silk crezu că n-o să-i mai răspundă niciodată; coborî printr-o spărtură din marginea puţului pe prima treaptă.

– Pe fiecare treaptă scrie ceva – o anunţă el. – Următoarea serie spune: *Îi voi învăţa pe copiii mei cum am dus la îndeplinire Planul lui Pas*. Trebuie să fie un altar al zeului Pas la fundul puţului. Vrei să-l vezi?

– Încerc să… mă gândesc la un fel de a-ţi povesti. Noi nu vorbeam. Nu rosteam cuvinte. Acum trebuie să-mi amintesc

cum se rostesc cuvintele. Spun ceva, dar tu nu mă auzi decât dacă mişc din buze. Să mişc buzele şi limba… în timp ce scot sunete din gât.

– Te descurci foarte bine – îi zise Silk binevoitor. – În curând va trebui să urcăm înapoi, dar nu cu aceeaşi cameră mică, bănuiesc că ne-ar duce de unde am plecat. Trebuie să mă întorc în tunelurile de sub Limna şi să găsesc cenuşa manteionului de acolo. Nu sunt deloc sigur că ar trebui să ne facem timp să vizităm altarul, să spunem rugăciuni, şi aşa mai departe. Tu ce părere ai?

– Eu…

Mamelta tăcu şi rămase cu privirea aţintită în gol.

– Patera Pike, predecesorul meu, un om deosebit de cucernic, striga în somn – îi spuse Silk. – Uneori mă trezeam când îl auzeam din camera vecină. Posibil să-ţi fie frică să vorbeşti, crezând că şi acum visezi şi că-i trezeşti pe ceilalţi adormiţi. Dar nu visezi, deci n-ai cum să-i trezeşti.

Ea îl aprobă mişcând din cap abia perceptibil.

– Poate că am strigat la început. Una era mică, a doua fiică a Monarhului. Cea pe care o vedeai dansând.

– Molpe? – sugeră Silk.

– Îmi aduc aminte că o vedeam de multe ori când eram acasă, dansa în visele mele. Era o dansatoare desăvârşită, dar noi o ovaţionam pentru că ne era frică. Se vedea pe chipul ei cât de lacomă era după genul de aplauze pe care ceilalţi le primeau.

– Poate că Pas e cel ce te protejează – hotărî Silk. – Da, el trebuie să fie, din moment ce camera mişcătoare ne-a adus exact la altarul lui. Aşa stând lucrurile, sigur se va supăra dacă nu mergem să-l vizităm, după câte a făcut pentru noi. Nu vrei să vii cu mine?

Mamelta veni lângă el pe treapta cea mai de sus şi coborâră amândoi spirala, unul lângă altul, văzând urmele celor care coborâseră înaintea lor în praful subţire de pe scări şi tremurând în răcoarea puţului care se îngusta şi se întuneca pe măsură ce coborau.

Nu ajunseseră nici la jumătatea scărilor, când Silk strâmbă din nas din cauza unui miros vag de putrefacţie, ca şi cum altarul nu fusese curăţat şi purificat cum se cuvine, iar el (presupunând că altarul la care se gândise avea un pristol) se hotărî să-l purifice cu mâna lui, la nevoie.

Mamelta, rămasă în urma lui cu câteva trepte, îl atinse pe braţ.

– Acela e un Hammerstone[25]?

Silk întoarse capul spre ea.

– Hammerstone? Unde?

– Acolo jos? – Arătă fundul puţului cu un gest obosit. – Geme? Se aude un geamăt?

Silk se opri să asculte; sunetul era atât de slab, încât nu era sigur că nu-l auzea decât în închipuirea lui, un ţiuit bizar, când mai subţire, când mai gros, aproape o părere, gata oricând să se stingă de tot.

Nici la fundul puţului, unde zăcea soldatul, nu se auzea mai tare. Silk apucă mortul de braţ şi-l rostogoli pe spate, descoperind că nu mai avea forţa de mai demult. În pieptul vopsit în albastru al cadavrului era o gaură groasă cât degetul lui mare.

Se opri să-şi tragă sufletul, apoi spuse:

– Mai bine stai deoparte, Mamelta. Chimii rareori explodează după ce-au murit, dar e riscant. – Lăsându-se pe vine, îndepărta masca de metal de pe faţa mortului cu una din laturile metalice ale gammadionului. Scutură din cap când conexiunile în paralel cu latura nu produseră un arc electric.

– Cum…? Pe mine mă cheamă Mamelta. Tu mi-ai spus cum te cheamă?

– Patera Silk. – Se îndreptă de spate. – Spune-mi Patera, te rog. Voiai să mă întrebi cum a murit acest om?

– E o maşinărie. – Mamelta se uită la rana din pieptul cadavrului. – Un robot?

– Un soldat – îi explică Silk – deşi n-am mai văzut soldaţi

[25] În limba engleză, hammerstone înseamnă silex, cremene

albaştri până acum. Ai noştri sunt pestriţi – verzi, maro şi negri – deci cred că a venit din alt oraş. Oricum, e mort de mult timp, dar persoana din altar trăieşte şi suferă de durere.

În peretele puţului era o uşă masivă întredeschisă. Silk o împinse şi pătrunse în altar, trezindu-se (spre mirarea lui) într-o cameră circulară înaltă de treizeci de coţi, cu canapele tapiţate, monitoare şi afişaje colorate pe tavan, pe podea şi pe peretele curbat. Fiecare monitor era aprins, iar în ele un obiect asemănător cu un craniu, fără faţă, ţopăia şi suspina.

Silk bătu din palme.

– Monitor!

Se auziră nişte mormăituri. O gaură neregulată se deschise şi se închise; sunetele se transformară într-un ţipăt ascuţit şi o trapă se dădu la o parte în mijlocul camerei.

– Vrea să intri în nas – îi spuse Mamelta.

Silk merse la deschizătura din podea şi se uită în jos. Pe fund, la o distanţă de cincizeci de coţi, înotau la unison trei punctuleţe strălucitoare; îi amintiră imediat de cele trei luminiţe similare pe care le văzuse în vis, pe fundul presupusului mormânt al lui Orpine. Se uită la ele până când dispărură, înlocuite de o sclipire solitară.

– O să cobor acolo.

– Da. Asta vrea.

– Monitorul? Îl înţelegi?

Mamelta scutură din cap, o mişcare foarte discretă.

– Am mai văzut asta. Pe drum spre nava care ne ridica deasupra *Spiralei*.

– Imposibil să fie un vapor – protestă Silk. – Altarul probabil că e săpat în piatră dură.

– Aceea e dana – şopti ea, dar el se lăsase deja la podea şi-şi coborâse picioarele în deschizătura circulară de sub trapă. Coborî pe o scară mobilă până deasupra unei bule transparente prin care văzu o întindere neagră de piatră şi

numai piatră. Stând s-o privească, se declanşă un mecanism mental neidentificat, iar punctuleţele strălucitoare care mişunau sub podeaua concavă de cristal nu se mai aflau doar departe, ci la o distanţă imposibil de străbătut – lămpile şi flăcările unui cer necunoscut.

– Mare Pas…

Acolo, jos, numele divin suna lipsit de sens, deşi toată viaţa lui, Silk îl folosise fără să se îndoiască de puterea lui; Marele Pas nu mai era atât de mare, nici măcar zeu, aici, afară.

Silk înghiţi în sec, cu gura uscată, apoi făcu semnul plus cu gammadionul de la gât.

– Asta mi-ai arătat, nu-i aşa? Acelaşi lucru pe care l-am văzut pe terenul de sport, catifeaua neagră şi scânteile colorate de sub picioare.

Auzi, sau i se păru că aude, o confirmare nerostită.

Îl întări cum nu l-ar fi întărit nimic altceva. Pe rând, îşi luă mâinile transpirate de pe treptele scării mobile şi le şterse de tunică.

– Dacă vrei să mor, atunci o să mor, ştiu; nici n-aş vrea altceva. Dar după ce mi-ai arătat asta pe terenul de sport, mi-ai cerut să salvez manteionul nostru, aşa că, te rog, lasă-mă să mă întorc în spirala pe care o cunosc.

O să-ţi ofer un taur alb, jur, îndată ce îmi voi permite.

De data asta, nu primi nici un răspuns.

Se uită în jur; unele punctuleţe erau roşii, altele, galbene ca topazul, altele violete, multe ca diamantele. Pe ici, pe colo i se păru că vede nori de ceaţă sau de lumină – oraşe întregi, desigur. Câmpia tristă avea gropiţe, ca obrajii unui copil care a supravieţuit scarlatinei, şi era mult mai aridă decât stâncile pe de Calea Pelerinilor; nici un copac, nici o floare, nici urmă de buruieni sau petece de muşchi printre pietre.

Silk rămase pe loc, cu ochii la sclipirile vagi ce se iveau din întuneric, până când Mamelta, pe o treaptă de deasupra lui, îl atinse pe vârful capului ca să-i atragă atenţia; atunci

tresări, se uită la ea cu uimire şi întoarse imediat privirea, şocat la vederea şoldurilor ei dezvelite.

– Obiectul pe care l-ai găsit? Am aflat de unde vine. Dă-mi-l.

– Ţi-l dau – îi promise. Când încercă să urce, descoperi că avea mâinile reci şi înţepenite. – Te referi la card?

Ea nu răspunse.

Toate încăperile erau mici, deşi cea mai mare dintre ele avea canapele nenumărate şi era mai înaltă decât turnul principal din Marele Manteion, cu faţa spre palatul Prolocutorului de pe Palatin. Într-o cameră de deasupra acestei înalte încăperi cilindrice, călcâiul lui Silk alunecă pe ceva mic, alb şi putred. Aşa află de unde venea mirosul pătrunzător de putrefacţie. Podeaua era presărată cu bucăţi mici de carne moartă. O întrebă pe Mamelta de unde proveneau. Ea se aplecă, cercetă una şi-i răspunse:

– De la om.

Când se lăsă pe vine ca să studieze şi el o bucată de carne, recunoscu pulberea neagră şi aspră în care zăcea: dulapul de metal lucios care probabil că a conţinut cândva mii sau zeci de mii de bio fusese, la fel ca încăperea în care dormise Mamelta alături de atâţia alţi bio, sigilat cu sigiliul lui Pas; sigiliul fusese spart, iar embrionii mişunau nestingheriţi. La şcoală, Silk învăţase să considere simpla folosire incorectă a oricărui nume divin o blasfemie. Păi, dacă era adevărat, atunci cum să considere ceea ce vedea? Se cutremură şi porni repede după Mamelta.

Într-un compartiment atât de mic, încât nu avu ce face şi trebui să se frece de ea, Mamelta îi arătă un cadru şi nişte sârme atârnând în gol.

– Ăsta e locul. Tu nu vei ştii să-l identifici. Lasă-mă pe mine.

Curios şi încă şocat de prădarea comorilor lui Pas, îi dădu un card. Ea îi ataşă trei cleme, apoi studie monitorul de deasupra.

– Asta e altfel – rosti ea. Se aplecă şi-l inseră în cadru la

înălţimea gleznei. – Dă-mi-le pe toate.

Silk i le dădu; ea le testă pe rând ca pe primul, fără grabă, câteodată oarecum nesigură pe hotărârile ei, dar întotdeauna luând-o pe cea corectă. În timp ce lucra, o faţă cenuşie, spartă, prinse contur pe monitor.

– E timpul? – întrebă faţa. – E timpul?

Silk scutură din cap, dar faţa repeta întrebarea la nesfârşit.

– Dacă mai ai, trebuie să mi le dai pe toate – îi spuse Mamelta.

– Nu mai am. Au rămas şapte după înmormântarea lui Orpine, două de la sacrificiul adus de Blood şi cel pe care l-am găsit. Ţi le-am dat pe toate ca să repari monitorul ăsta… N-am ştiu că banii…

– Ne trebuie mai multe – zise Mamelta.

Silk încuviinţă cu un semn din cap.

– Bineînţeles, dacă e să-mi salvez manteionul. Mult mai multe decât zece. Dar dacă iau cele zece carduri înapoi, monitorul va rămâne stricat, cum l-am găsit.

Extenuat, Silk se propti de perete. S-ar fi aşezat, dacă ar fi avut unde.

– Ai mâncat? Este mâncare la bord.

– Trebuie să cobor din nou. – Alungă ferm plăcerea neaşteptată pe care i-o provocă îngrijorarea ei. – Trebuie să-l mai văd o dată. Monitorul… Ăsta chiar e un vapor?

– Da, dar nu ca *Loganstone*. E mai mic.

– În orice caz, monitorul lui avea dreptate. Ceea ce am văzut de la prova era ceva ce trebuia să văd. Dar şi tu ai dreptate. Mai întâi ar trebui să mănânc. N-am mai pus nimic în gură… din dimineaţa zilei când am plecat la lac; asta a fost ieri, cred. Atunci am mâncat foarte repede o jumătate de pară, înainte de rugăciunea de dimineaţă. Nu-i de mirare că sunt aşa de obosit.

Vasele micuţe, învelite într-o peliculă mată pe care Mamelta o consuma cu plăcere evidentă, se încălzeau prea tare imediat ce o dădeau la o parte. Erau făcute din biscuiţi

tari, crocanţi. Încă tremurând şi recunoscători pentru căldură, mâncară cu poftă şi vasele şi conţinutul lor, aşezaţi unul lângă altul pe una din nenumăratele canapele; în vremea asta, monitorul repeta întruna *E timpul*? *E timpul*? până când, cel puţin Silk, încetă să-l mai audă.

Mamelta îi dădu o legumă răsucită, de culoare verde închis, al cărui gust îi aminti de gâscă sură pe care o oferise tuturor zeilor în ziua când venise pe Strada Soarelui; el îi dădu în schimb o prăjitură aurie, deşi ei i se păru că mâncase deja prea mult.

– Acum o să cobor din nou la prova – spuse Silk. – Poate că n-o să mă mai întorc aici niciodată şi n-aş putea suporta să nu-mi dovedesc încă o dată, pentru totdeauna, că am văzut într-adevăr ceea ce am văzut.

– Pântecele *Spiralei*

Silk înclină din cap.

– Da, dacă aşa vrei tu să-i spui, dar şi ce se află dincolo de el. Tu poţi să rămâi aici să te odihneşti sau să pleci, dacă nu vrei să mă aştepţi. Poţi să păstrezi şi roba, dar te rog să laşi penarul aici, dacă pleci. E în buzunar.

Mai rămăsese puţină mâncare într-unul din vasele crocante, dar şi el se săturase. Se ridică şi scutură fărâmăturile de pe tunica murdară de cenuşă.

– După ce vin înapoi, noi – eu singur, dacă tu nu vrei să vii – va trebui să ne întoarcem în tuneluri ca să recuperez azothul pe care l-am lăsat acolo când m-am întâlnit cu soldaţii. O să fie foarte periculos, te previn. Sunt acolo nişte animale înfiorătoare.

– Dacă nu mai ai carduri, poate reuşesc să repar altceva – spuse Mamelta. – Silk se întoarse să plece, dar ea îi vorbi în continuare. – Asta e meseria mea, cel puţin o parte din ea.

Scara era aceeaşi, iar punctuleţele – altele – aflate la distanţa aceea neimaginabilă sclipeau la fel. Acest vapor, din altă spirală, era totuşi un altar, hotărî Silk, zâmbind în sinea lui. Sau mai degrabă era uşa ce ducea la un altar mai mare decât întreaga spirală, al unui zeu mai puternic decât

însuşi Marele Pas.

Numără patru canapele în bulă, sub scara mobilă. Cât mâncase cu Mamelta, observase curele din ţesătură groasă atârnând de canapea. Şi cele de aici aveau curele identice; la vederea lor, se gândi iarăşi la sclavi şi la stăpânii de sclavi care străbăteau râurile ce se vărsau în Lacul Limna.

Gândindu-se că, dacă curelele erau destul de rezistente ca să susţină un sclav, îl vor susţine şi pe el, sări pe capătul ridicat al celei mai apropiate canapele şi îndoi cureaua cea mai de sus, astfel încât să stea pe ea în picioare, chiar în centrul bulei, agăţat cu mâna de ultima treaptă a scării mobile.

Când privi din nou afară, văzu că se petrecea un lucru cu totul nou. Câmpia de piatră se albise şi era presărată cu dungi negre. Lungindu-şi gâtul ca să se uite în spatele lui, zări o semilună subţire, orbitoare, în capătul îndepărtat al câmpiei. În clipa aceea i se păru că Intrusul apucase întreaga spirală, aşa cum un om apucă un baston, dar cu o mână mult mai mare, din care se iţea numai vârful unghiei unui singur deget.

Îngrozit, sări pe scara mobilă şi urcă treptele cât putu de repede.

Capitolul 11

Câteva lămuriri, pe scurt

– *Auk*? *M-ai uitat*?

Se crezuse singur cuc pe Calea Pelerinilor cea bătută de vânturi, mergând anevoie spre Limna. Se oprise de două ori ca să se odihnească pe bornele albe şi să scruteze tărâmurile cereşti. Auk petrecea adesea noaptea afară, singur, şi o făcea cu plăcere când avea ocazia: urmărea firele argintii ale râurilor din care nu va bea niciodată şi explora cu mintea nenumăratele oraşe necunoscute în care (îi plăcea să-şi imagineze) era mult mai uşor să dai la ciupeală. În ciuda insistenţelor lui Chenille, nu crezuse că va rămâne în altarul Scyllei toată noaptea; dar nici nu-i trecuse prin cap c-o să-l depăşească. Şi-o imagină aşa cum fusese ea când ajunseseră la altar, cu picioarele umflate de oboseală şi extenuată, cu sudoarea curgându-i pe frunte, cu şuviţele ca mura încâlcite şi soioase, cu trupul voluptuos ca un buchet de flori veştede pe un mormânt.

Dar era convins că a ei fusese vocea pe care o auzise în spate.

– Chenille! – Strigă el. – Tu eşti?

– *Nu*.

Perplex, Se ridică şi strigă:

– Chenille?

Îi răspunse doar ecoul numelui ei dintre stânci.

– Să ştii că nu te aştept, Chenille.

Mult mai aproape:

– *Atunci o să te aştept eu la următoarea bornă*.

Un răpăit discret. Poate ploua. Ridică ochii spre cerul fără nori. Zgomotul crescu în intensitate – cineva fugea în spatele lui, pe Calea Pelerinilor. După ce localiză râurile, urmări cu privirea drumul care şerpuia de-a latul stâncii aride care ieşea în afară.

Lumina din ceruri îi dezvălui imediat silueta, mai aproape decât o bănuise el, cu fusta ridicată până la coapse, fluturând din braţe şi din picioare. Se făcu brusc nevăzută la umbra unei stânci ieşite în afară, apoi ţâşni ca piatra din praştie şi-o luă la fugă spre el. Preţ de-o clipă, Auk avu impresia că fugea tot mai repede cu fiecare pas, că nu va încetini sau nu se va mai opri decât ca să gonească mai vârtos. Se uită la ea cuprins de mirare şi se dădu la o parte.

Ea trecu pe lângă el ca un vârtej, cu gura larg deschisă, dinţi lucioşi, ochi ieşiţi din orbite. În clipa următoare dispăru printre cioturile de copaci.

Îşi scoase pistolul, verifică obturatorul şi trase siguranţa. Avansa precaut, gata să tragă. Suspinele vântului aduseră cu ele zgomot de haine sfâşiate şi gâfâituri.

– Chenille?

Încă o dată, nici un răspuns.

– Chenille, îmi pare rău.

Avea senzaţia că îl pândea un monstru din umbră; îşi zise că-i un caraghios, dar tot nu reuşi să-şi alunge presentimentul.

– Îmi pare rău – repetă. – Am făcut un lucru foarte urât. Ar fi trebuit să rămân cu tine.

Străbătu cam jumătate de funie, apoi fu înconjurat de umbre. Bestia îl pândea, tot mai aproape. Îşi şterse sudoarea de pe faţă cu bandana; vârând-o în buzunar, surprinse cu privirea silueta goală aşezată pe o stâncă albă, pe un petec de lumină. Rochia neagră şi lenjeria albă zăceau grămadă la picioarele ei, iar limba îi atârna din gură lungă, ca şi cum voia să-şi lingă sânii.

Auk se opri şi strânse pistolul cu degetele.

Silueta se ridică şi porni spre el. El se adăposti în umbră şi-o ochi, dar ea trecu pe lângă el fără o vorbă, cu paşi maiestuoşi, traversă boschete desfrunzite şi se îndreptă exact spre marginea stâncii. Rămase pe loc câteva secunde, cu braţele deasupra capului.

Apoi se aruncă. După o vreme destul de lungă, Auk auzi un plescăit îndepărtat.

Mai avea puţin până la marginea stâncii. Trase siguranţa la loc şi-şi puse pistolul înapoi la cingătoare. Nu-i era frică de înălţimi; dar îl trecu un fior de groază când se opri la buza stâncii şi privi în jos: la peste o sută de coţi, lumina cerului se scălda în apă.

Ea nu era acolo. Valuri uriaşe mânate de vânt asaltau stâncile ca o herghelie de armăsari cu coamă albă, dar ea nu se vedea nicăieri.

– Chenille?

Vru să se întoarcă şi să plece când îi zări capul ieşind dintr-un val.

– *Ne vedem* – îi strigă ea – *acolo*.

Un braţ, dintr-o mare de braţe îndreptate spre plaja stâncoasă, arătă către luminile împrăştiate ale Limnei.

– Braţe?

Întrebarea o rostise Oreb, ascuns în nişte tufe izolate la dreapta lui Auk.

Auk oftă, bucuros de tovărăşia păsării, dar ruşinat că se bucura de ea.

– Da… Prea multe. – Îşi şterse iar fruntea de sudoare. – Nu, e-o păcăleală. Ca în oglindă, pricepi? Chenille şi-a ridicat braţele din apă şi apa le-a reflectat, ca să pară că sunt mai multe sub ea, atâta tot. L-ai găsit pe Patera?

– Altar mâncat.

– Sigur… Hai aici, te duc eu până în Limna.

– Pasăre place?

– Cred că da. Adică n-o să-ţi fac rău, dacă la asta te referi, dar eşti a lui Patera şi o să te dau înapoi, dacă-l mai găsim vreodată.

Oreb ieşi din tufe fluturând din aripi şi ateriză pe umărul lui Auk.

– Fata place? Acum place?

– Chenille? Bineînţeles. – Auk se opri. – Ai dreptate. Nu e ea, aşa-i că nu e ea?

– Nu, nu!

– Da, sigur… – Auk dădu din cap pentru sine. – E un fel de demon care seamănă cu Chenille. La naiba, nu ştiu dacă îi plac păsările sau nu. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că-i place să le mănânce la dejun şi la prânz, dar la cină ar vrea ceva mai consistent. Oricum, o să-l evităm, dacă putem.

Deşi era epuizat, i se păru că mai mult zboară peste dealul următor şi peste celelalte, când ar fi preferat să petreacă luni de zile urcându-le şi coborându-le pe fiecare. O oră de mers obositor trecu repede ca un minut; şi, deşi Oreb îi ţinea tovărăşie pe umăr, rareori mai simţise atâta singurătate.

– L-am găsit! – Auzi vocea lui Chenille de parcă îi vorbea la ureche. El tresări, iar Oreb cârâi. – Ştii să înoţi? Ai la tine lucruri valoroase care să se strice în apă?

– Puţin – recunoscu Auk. Se oprise ca s-o caute din priviri. De-abia se abţinea să nu ducă mâna la pistol. Când vorbi din nou, se temu să nu se bâlbâie. – Da… vreo două-trei lucruri.

– Atunci ne trebuie o barcă. – Ea se ridică între el şi plaja stâncoasă ca vălătucii de ceaţă de pe lac; Auk se uitase după ea în direcţia greşită. – Nu înţelegi o iotă din ce se întâmplă, nu? Eu sunt Scylla.

În mintea lui Auk, afirmaţia avea o asemenea importanţă încât nici una din fiinţele pe care le cunoştea n-ar fi îndrăznit s-o pună la îndoială. Căzu în genunchi şi bolborosi o rugăciune:

– Corect e: *superbă Scylla*. – îi atrase atenţia zeiţa – *minunea apelor*, *nu femeia apelor*. Dacă tot mormăi vrăjeala aia, măcar fă-o cum trebuie.

– Da, Scylla.

Zeiţa îl prinse de păr.

– Sus! Nu te mai miorlăi atâta. Eşti hoţ şi ucigaş, deci îmi poţi fi de folos. Dar numai dacă faci exact ce-ţi ordon. – O clipă îl ţintui cu privirea, trimiţându-i săgeţi fierbinţi în ochi. – Tot nu înţelegi. Unde găsim o barcă? Pe lângă satul ăla, bănuiesc. Ştii unde?

Auk se ridică. Era mai înalt cu un cap decât ea, aşa că simţi nevoia să se facă mic.

– Putem închiria una, superbă Scylla. Am ceva bani.

– Nu încerca să mă faci să râd. N-o să-ţi aducă nimic bun, te previn. Urmează-mă.

– Da, Scylla.

– Nu dau doi bani pe păsări. – Nu catadicsi să se uite înapoi la Oreb în timp ce vorbea. – Au fost ale Tăticului meu, acum sunt ale Molpei. Păsările ca asta îi aparţin lui Hierax. Nici măcar nu-mi place să-mi botez oamenii după ele. Ştii că sunt cea mai bătrână?

– Sigur că da, superbă Scylla. – Poate că vorbise puţin prea tare; îşi drese glasul şi făcu un efort să-şi redobândească stăpânirea de sine. – Aşa ne spunea şi Patera Pike în palestra.

– Pike? – Scylla se uită la el. – Asta-i bine. E devotat mie, în special?

– Da, superbă Scylla. Adică a fost. A murit.

– N-are importanţă.

Ajunseseră deja în locul de unde începea Calea Pelerinilor; lumina ajungea în stradă prin ferestrele birturilor şi tavernelor. Muşteriii întârziaţi care căutau paturi de închiriat fie se holbau hulpavi la goliciunea lui Chenille, fie refuzau s-o privească.

– Şase prunci născuţi după mine! Tăticu era obsedat să aibă un moştenitor şi să nu moară. – Un cărăuş beat încercă s-o ciupească de-un sfârc. Îi scoase ochii cu degetele mari şi-l lăsă gemând într-o rigolă. – Molpe tot fată a fost, dar au fi zis că Tartaros îi e de-ajuns. Nici poveste. Aşa că a apărut şi Hierax, dar nici el n-a fost destul. Pe urmă, încă trei fete,

apoi… Cred că ştii că te putem controla în felul ăsta?
– Fată? – croncăni Oreb.
Zeiţa nu dădu semne că l-ar fi auzit.
– N-am ştiut că se poate întâmpla şi acum, superbă Scylla – mormăi Auk.
– E dreptul nostru, dar cei mai mulţi dintre noi au nevoie de un monitor sau de-o Fereastră. Aşa-i ziceţi voi. Un terminal. Lacul ăsta e terminalul meu, care-mi dă puteri nebănuite pe-aici.
Scylla nu se uita la Auk, dar el dădu oricum din cap.
– N-am mai fost pe-aici de multă vreme. Femeia asta-i curvă. Nu mă miră că Kypris a intrat în ea.
Auk mişcă iar uşor din cap.
– La început am ales, Tăticu avea să fie zeu peste toate – asta înseamnă numele lui – şi să comande pe toată lumea. Pricepi? Unde sunt bărcile?
– Dacă cotim acum şi mergem în jos pe stradă, poate găsim una, superbă Scylla.
– Acuma-i mort. L-am şters din nucleu acum treizeci de ani. În orice caz, venea rândul Mamei să pună mâna pe toate, aşa că a acaparat toată suprafaţa interioară. Am ştiut c-o să stea mai mult pe pământ, aşa că am ales apa. Pe atunci făceam des scufundări. Molpe şi-a luat artele, cum era de aşteptat. – Când dădu colţul, Chenille observă o barcă de pescari ancorată la capătul aleii; o arătă cu degetul. – În barca aia e deja un bărbat. Doi, unul e augur. Perfect! Ştii să navighezi? Eu, da.
Pas era mort! Auk nu se putea gândi la altceva.
– Nu? Atunci nu-i omorî. Voiam să spun că ne-am luat nume noi, mai potrivite. Acasă, Tati era Typhon I. Ceea ce n-a ştiut nici unul din noi a fost că el a lăsat-o şi pe ea să aleagă. Aşa că a ales dragostea. Ce mai surpriză. S-a ales cu sexul şi cu toate murdăriile. La început, nu şi-a băgat nasul prea mult în treburile noastre, ştiind că…
Auzindu-i vocea, Patera Incus ridică privirea.
– Tu! Augurule! Pregăteşte-te să ieşi în larg.

Chenille ţâşni ca un sprinter şi dispăru în umbra deasă a unui depozit de sărare. Peste o clipă, Auk o văzu sărind – zburând într-un fel imposibil, dacă n-ar fi fost posedată – şi rostogolindu-se pe puntea bărcii.

– Am zis pregăteşte-te să ieşi în larg. Eşti surd?

Îl pocni pe augur cu stânga şi pe pescar cu dreapta. Palmele răsunară ca două uşi trântite. Auk îşi scoase pistolul şi porni în grabă după ea.

ÎNCĂ O DIMINEAŢĂ FIERBINTE – ARZĂTOARE. Maytera Marble îşi făcea vânt cu o broşură. Avea bobine în obraji; schema lor nu mai apăru la solicitarea ei, dar era aproape sigură de ele. Bobinele principale le avea în picioare, cele din obraji erau suplimentare; acolo era transportat (sau ar fi trebuit transportat) lichidul în care stătea puterea ei, câtă mai avea, şi pus în contact cu masca de titan de pe faţă, la rândul ei aflată în contact strâns cu aerul din bucătărie.

Iar aerul trebuia să fie mai rece.

Dar, nu, nu era bine. Ea arătase cândva – era aproape sigură – clar ca o bio. Obrajii ei fuseseră daţi cu… cu un material care ar împiedica transferul de căldură. Ce-i spusese ea scumpului Patera Silk zilele trecute? Trei secole? Trei sute de ani? Probabil că zecimala a sărit la stânga, mai mult ca sigur a sărit.

Trebuia să fi sărit. Pe atunci arătase ca o bio, o fată bio, cu păr negru şi obraji roşii. Un fel de Dahlia mai bătrână, iar Dahlia nu fusese niciodată bună la matematică, încurca întruna zecimalele, înmulţea două numere zecimale şi obţinea unul cu două virgule, nişte cifre încâlcite din care nici înţelepciunea Sa n-ar fi înţeles nimic.

Cu mâna liberă, Maytera Marble amestecă în grisul de ovăz. Era gata, chiar prea fiert. Îl luă de pe sobă şi-şi făcu iar vânt. În spatele uşii, în refectoriu, Maytera Mint aştepta micul dejun cu răbdare exemplară. Maytera Marble îi spuse:

– Mai bine mănâncă acum, poate că Maytera Rose e bolnavă.

– Bine, sib.

– Asta înseamnă supunere, nu? – Broşura fâlfâi peste faţa Mayterei Marble; avea o fotografie cu Scylla jucându-se cu bibani şi sturioni, dar nu-i aduse nici un pic de răcoare. În măruntaiele Mayterei Marble, un senzor aproape uitat se agită periculos. – Nu trebuie să mă asculţi, sib.

– Eşti mai mare, sib. În mod normal, vorbele ei nici nu s-ar fi auzit; dar în dimineaţa aceasta sunară ferme şi clare.

Mayterei Marble îi era prea cald ca să observe acest lucru.

– Nu te oblig să mănânci acum, dacă nu vrei, dar trebuie să iau mâncarea de pe sobă.

– Eu vreau ce vrei tu, sib.

– Mă duc sus. Poate că Maytera are nevoie de ajutorul meu. – Maytera Marble avu o inspiraţie. – Îi duc bolul pe o tavă. – În felul ăsta, Maytera Mint putea să mănânce fără să mai aştepte după sibila cea mai în vârstă. – Dar mai întâi am să-ţi dau ţie din fiertura de ovăz, şi va trebui s-o mănânci pe toată.

– Dacă aşa vrei tu, sib.

Maytera Marble deschise dulapul de vase şi scoase bolul Mayterei Rose şi pe cel vechi, ciobit, pe care îl prefera Maytera Mint. Urcatul scărilor o s-o încingă, dar nu se gândise la asta din timp, aşa că va trebui să le urce. Luă din fiertură cu polonicul până când acesta se dizolvă într-un nor de cifre, apoi rămase cu privirea la el. Îşi învăţa întotdeauna elevii că obiectele solide sunt alcătuite din roiuri de atomi, dar se înşelase: fiecare obiect solid, fiecare gând concret era format din roiuri de numere. Închizând ochii, se obligă să mai scoată din fiertură, să arunce broşura, să găsească buza unui bol şi să pună mâncarea în el.

Urcatul scărilor nu se dovedi o povară chiar atât de grea, dar etajul al doilea al mănăstirii dispăruse, fiind înlocuit cu şiruri frumos aliniate de ierburi ofilite şi fire de viţă răzleţe. Cineva scrisese cu creta un mesaj: SILK, VIITORUL CALDÉ!

– Sib? – Strigase Maytera Mint, cu glas firav, îndepărtat. – Eşti teafără, sib?

Literele pătrăţoase şi peretele de rocă albă se transformară în cifre.

– Sib?

– Da. Da, urcam la etaj, nu? Să văd ce face Maytera Betel[26]. – Nu se cuvenea s-o îngrijoreze pe micuţa şi timida Maytera Mint. – Am ieşit numai pentru o clipă, să mă răcoresc puţin.

– Mă tem că Maytera Betel ne-a părăsit, sib. Ca să vezi ce face Maytera Mint.

– Da, sib. Cu siguranţă. – Şirurile de numere mişcătoare erau scări, ştia ea. Dar unde duceau scările, la uşă sau la alt etaj? – Cred că m-am încurcat, Maytera. E aşa de cald.

– Fii tare, sib. – Simţi o mână pe umăr. – Nu vrei să-mi spui aşa? Doar suntem surori, tu şi cu mine.

Din când în când vedea scările adevărate, fâşia de covor maroniu cu modelul şters, pe care o măturase de atâtea ori. La capătul coridorului era uşa Mayterei Rose: camera din colţ. Maytera Marble bătu şi văzu că sparse panoul cu încheieturile degetelor; prin lemnul crăpat o văzu pe Maytera Rose în pat, cu gura şi ochii deschişi, cu faţa plină de muşte.

Intră, sfâşie cămaşa jerpelită a Mayterei de la gât până la tiv şi-i desfăcu pieptul; apoi îşi scoase rasa, o agăţă frumos pe un scaun şi îl desfăcu pe al ei. Cu părere de rău, începu să facă schimb de componente cu sibila moartă, verificându-l pe fiecare înainte de a-l pune la loc şi renunţând la unele din ele. Azi e ziua lui Tartaros, îşi aminti ea, dar Maytera a murit, deci nu e vorba de furt.

N-o să mai am nevoie de astea.

Monitorul de pe peretele nordic arăta o barcă cu toate pânzele întinse, o femeie goală stând în picioare lângă cârmaci purta un inel sclipitor. Maytera, ea însăşi dezbrăcată, îşi întoarse privirea de la ea.

ÎI PULSA CAPUL UNDE FUSESE LOVIT, iar ochii închişi parcă erau

[26] Betel

daţi cu lipici. Scund şi gras, cu toate acestea, uriaş, consilierul Potto se apleca deasupra lui cu pumnii încleştaţi, aşteptând să deschidă ochii. Undeva… undeva fusese cândva pace. Întoarce cheia în partea cealaltă şi dansatorii se vor învârti în sens invers, muzica cântă invers, nopţile pierdute reapar…

Întuneric şi o bufnitură grea. Genunchii ridicaţi, braţele îndoite pentru rugăciune. Contemplare mută, fără nevoia de a mânca, bea sau respira.

Tunelul, întunecos şi cald, dar mai rece. Ţipete disperate, Mamelta lângă el, o ţine de mână, iar pistolul latră ca un terrier.

Cât ţi-au dat? Lovituri care-l faceau să se clatine.

Cenuşă, nevăzută, dar sufocantă.

– Acesta e locul.

Cât i-ai spus lui Blood?

Un torent de flăcări. Rugăciunea de dimineaţă într-un manteion din Limna, probabil în apropiere, la treizeci de coţi, dar în acelaşi timp la o mie de leghe depărtare.

– În spatele tău! În spatele tău! Răsuceşte-te şi trage.

Felinarul femeii moarte, lumânarea ei, arsă pe trei sferturi. Mamelta suflând într-un tăciune încins ca să-l aprindă.

– Sunt un cetăţean cins…

– Domnule consilier, sunt un cetăţean cins…

Scuipă sânge.

– Cei ce fac rău augurilor…

Cât…

SILK DESCHISE OCHIUL DREPT, văzu un perete de culoarea cenuşii şi-l închise din nou.

ÎNCERCĂ SĂ NUMERE DE CÂTE ORI TRAGE şi se pomeni din nou în cârciumă.

– Păi, Patera, în primul rând, în al meu intră mult mai multe gloanţe… Toate solide şi groase, aici era Alambrera mai demult.

Se deschise uşa şi apăru Potto cu cina lor pe tavă, urmat de sergentul Sand, care aducea cutia cu vergile înfricoşătoare.

Înapoi! înapoi!

Îngenunchind în cenuşă, săpând cu mâinile. Un zeu care a luat cinci gloanţe, dar a rămas la marginea petecului de lumină, mârâind, în vreme ce-i curgea sânge şi salivă din gură. Un pocnet de armă răsunând în tunel, foarte aproape.

-... *i-ai dat*?

Vergi de metal înfipte în vintre, mâna lui Sand învârtind manivela, chipul său inexpresiv topit de durerea insuportabilă.

Ţi-a cumpărat manteionul.

– Da. Sunt...

– *Oricât*? *Te-a lăsat să stai oricât*

– Da.

Indefinit.

– Da. Nu ştiu...

(Înapoi, vai, înapoi, dar curentul e prea puternic.)

SILK DESCHISE OCHIUL STÂNG. Oţel vopsit, gri precum cenuşa. Se frecă la ochi şi se ridică în capul oaselor. Îl durea capul şi-i era greaţă. Se afla într-o cameră cu pereţi gri, de dimensiune mijlocie, fără ferestre. Tremura. Zăcuse pe un pat scund, tare şi foarte îngust.

O voce îi vorbi din străfundul memoriei.

– Aha, te-ai trezit. Trebuie să stau de vorbă cu cineva.

Respiră cu greutate şi clipi. Era doctorul Crane, cu o mână ridicată şi cu ochi sclipitori.

– Câte degete vezi?

– Tu? Am visat...

– Ai fost prins, Silk. Şi eu. Câte degete vezi?

– Trei.

– În regulă. Ce zi e azi?

Silk trebui să se gândească; efortul îl năuci. În cele din urmă, spuse:

– Ziua lui Tartaros? Înmormântarea lui Orpine a fost de ziua Scyllei; de ziua Molpei ne-am dus la lac, iar eu am coborât…
– Da?
– În aceste tuneluri. Sunt aici de multă vreme. S-ar putea să fie ziua lui Hierax.
– Foarte bine, dar nu suntem în tuneluri.
– Atunci, în Alambrera?
Crane scutură din cap.
– O să-ţi spun, dar va trebui să-ţi explic mai multe şi mai întâi trebuie să te previn că ne-au încuiat împreună în speranţa că vom spune ceva folositor pentru ei. Poate că nu vrei să le împlineşti dorinţa.
Silk îl aprobă mişcând din cap. Ah, ce greşeală…
– Aş avea nevoie de apă.
– E plin de apă în jurul nostru. Dar va trebui să aştepţi până când o să ne dea ei, dacă o să ne dea.
– Consilierul Potto m-a lovit cu pumnul. – Silk se mângâie uşor pe umflătura de la tâmplă. – Ăsta-i ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Când spui *ei*, te referi la Ayuntamiento?
– Exact. – Crane se aşeză pe pat, lângă el. – Sper că nu te deranjează. Am stat pe podea cât ai zăcut tu inconştient. E rece şi tare, mă dor fesele. De ce te-ai dus la lac? Te superi dacă te întreb?
– Nu mai ţin minte.
Crane mişcă aprobator din cap.
– Probabil că ăsta e cel mai bun rol pe care să-l joci.
– Nu joc nici un rol. Am avut… am avut nişte vise tare ciudate. – Silk alungă amintirile înfiorătoare cu Potto şi Sand. – Unul despre o femeie goală, care avea şi ea vise ciudate.
– Ţţ, ţţ!
– Am vorbit cu… nu contează. Şi am înfrânt un demon. N-o să mă crezi, doctore.
– Nu – îi spuse Crane, vesel.
– Dar l-am înfrânt. I-am chemat pe zei pe rând. Numai

Hierax a speriat-o.
– Un demon femeie. Aşa arăta? – Crane îi arătă dinţii.
– Da, cam aşa. – Silk se întrerupse, frecându-se la tâmplă. – Şi n-a fost un vis, nu se stinge treptat. O cunoşti. Trebuie s-o cunoşti.
Crane ridică din sprânceană.
– Îl cunosc pe demonul alungat de tine? Cercul meu de cunoştinţe este larg, recunosc, dar…
– E Mucor, fata lui Blood. Poate intra în oameni. A posedat-o pe femeia cu care eram eu.
Crane fluieră uşor, devenind curios dintr-odată.
– Tu eşti cel care a operat-o?
Crane negă scuturând din cap.
– Blood ţi-a spus asta?
– Mi-a spus că înaintea ta a avut în casă un neurochirurg. Când am aflat ce capacităţi are Mucor, am înţeles, cel puţin aşa cred. Nu vrei să-mi povesteşti mai multe?
Crane se scărpină în barbă, apoi ridică din umeri.
– Păi, nu cred că fac rău nimănui. Ayuntamiento oricum ştie deja toate aspectele importante, iar noi trebuie să facem ceva ca să treacă timpul. Dar, dacă îţi povestesc, îmi răspunzi şi tu la câteva întrebări? Îmi dai răspunsuri sincere, complete, în afară de cazul în care este ceva ce nu vrei să afle şi ei?
– Nu cunosc nici un lucru pe care n-aş vrea să-l afle membrii Ayuntamiento-ului – declară Silk – şi am răspunse deja la o mulţime de întrebări pe care mi le-a pus consilierul Potto. O să-ţi spun orice despre mine şi orice ştiu despre alţi oameni, dacă nu sunt lucruri aflate sub protecţia sigiliului.
Crane zâmbi.
– În cazul ăsta, o să încep cu întrebarea cea mai simplă. Pentru cine lucrezi?
– Ar fi trebuit să precizez că voi răspunde la întrebările tale numai după ce răspunzi tu la ale mele, cele despre Mucor. Aşa ne-am înţeles şi aş vrea s-o ajut, dacă pot.

Crane ridică iar din sprânceană.
– E valabil şi pentru prima mea întrebare?
– Da – răspunse Silk. – Mai ales pentru ea. În primul rând pentru ea. Mucor e într-adevăr fiica lui Blood? Ea aşa mi-a spus.
– Oficial, da. E fiica lui adoptivă. În mod normal, bărbaţii neînsuraţi nu au voie să adopte copii, dar Blood lucrează pentru Ayuntamiento. Ştiai?
Silk îşi aminti în ultima clipă să nu mai dea din cap.
– Nu. Şi nici nu-mi vine să cred. E un criminal.
– Nu-i plătesc cu prea multe carduri, trebuie să înţelegi. Îl lasă să opereze nestingherit câtă vreme nu are loc nici un scandal serios în casele lui şi-i fac favoruri. Adopţia a fost unul dintre ele. Ar fi fost suficient ca un consilier să pună o vorbă bună pentru el la judecător, iar prin adopţie o putea controla până la vârsta majoratului.
– Înţeleg. Cine sunt părinţii ei adevăraţi?
Crane înalţă iar din umeri.
– Nu are părinţi. În orice caz, nu în spirala noastră. Şi, oricine ar fi ei, probabil că s-au cunoscut într-un vas petri. A fost un embrion congelat, îmi închipui că Blood a plătit o sumă mare pentru el. Ştiu că a dat o avere pe neurochirurgul de care ai pomenit.
Amintindu-şi de încăperea goală şi murdară în care o văzuse prima dată pe Mucor, Silk spuse amărât:
– O avere ca să distrugă ceea ce a obţinut cu bani grei.
– Nu chiar. Operaţia trebuia s-o facă mai supusă. Era o adevărată teroare, din câte am auzit. Dar când neurochirurgul – venea din Palustria, apropo, aşa am aflat noi ce se petrece. Când i-a deschis craniul, a dat peste un organ necunoscut. – Crane scoase un chicotit. – I-am citit raportul. E în fişierul medical, în vilă.
– Un organ nou? Ce anume era?
– N-am vrut să spun că nu era un creier. Dar nu era un creier ca acelea cu care mai lucrase doctorul. Nu era nici de om, din punct de vedere medical, nici de animal. A trebuit

să lucreze pe ghicite, şi zeii s-ajute, cum s-ar zice. A făcut o treabă de mântuială. A recunoscut chiar el.

Silk se şterse la ochi.

– Hai, hai, ce-i asta? S-a întâmplat acum zece ani, iar noi, spionii, ar trebui să fim făcuţi din aluat tare.

– A mai plâns cineva pentru ea, doctore? – îl întrebă Silk. – Tu sau Blood, Musk sau chirurgul? Cineva, oricine?

– Nu, din câte ştiu eu.

– Atunci lasă-mă să plâng eu. Măcar de atât să aibă parte.

– Nici nu m-aş gândi să te opresc. Nu m-ai întrebat de ce n-a încercat Blood să scape de ea.

– E fata lui, tocmai mi-ai spus, fata lui, cel puţin din punct de vedere legal.

– Nu asta l-a oprit. Ci faptul că a aflat de la chirurg că abilităţile ei substituite s-ar putea regenera după ce se vindecă. O simplă presupunere, dar s-a adeverit, dacă e să ne luăm după povestea ta cu demonul. Iar Ayuntamiento a aflat despre ea, mulţumită ţie. Vironul o să fie mai periculos decât oricând.

Silk îşi şterse iar ochii cu colţul robei şi-şi suflă nasul.

– Mai eficient, vrei să spui. Asta ar putea fi o problemă pentru guvernul tău din Palustria, dar pe mine nu mă deranjează.

– Înţeleg. – Crane se lasă pe spate pe pat, până când se propti de peretele metalic. – Mi-ai promis că-mi spui pentru cine lucrezi, dacă-ţi povestesc despre Mucor. Acum o să-mi spui că lucrezi pentru înţelepciunea Sa, Prolocutorul sau ceva asemănător. Nu asta numesc eu joc cinstit.

– Nu lucrez pentru el. Adică, ba da, într-un fel. E un aspect etic interesant. Sigur că fac ceea ce ar dori înţelepciunea Sa să fac, dar nu i-am spus, n-am adresat Capitoliului o informare oficială. N-am avut timp – eterna scuză. M-ai fi crezut dacă ţi-aş fi spus că spionez pentru înţelepciunea Sa?

– Nu te-aş fi crezut şi nici acum nu cred. Prolocutorul tău are spionii lui, cu grămada. Dar nu sunt auguri. Nu-i chiar

aşa de prost. Pentru cine lucrezi?
– Pentru Intrus.
– Zeul?
– Da. – Silk ghici că sprânceana doctorului se ridică din nou, căci nu se uita la el; îşi umplu plămânii cu aer pe care-l expiră pe gură. – Nimeni nu mă crede – poate doar Maytera Marble, puţin – aşa că nu mă aştept nici de la tine să mă crezi, doctore. Tu ai fi ultimul care m-ar crede. Dar i-am spus deja consilierului Potto şi îţi repet şi ţie. Intrusul mi-a vorbit de ziua trecută a Phaeai, pe terenul de sport din palestra noastră.
Silk aşteptă să-l audă pufnind dispreţuitor.
– Interesant. Despre asta ar trebui să stăm de vorbă multă vreme. L-ai văzut?
Silk îşi cumpăni răspunsul.
– Nu aşa cum te văd pe tine acum. De fapt, sunt convins că e imposibil să-l vezi aşa. Toate reprezentările vizuale ale zeilor sunt false în ultimă instanţă, cum i-am spus şi lui Blood acum câteva zile; pot fi mai mult sau mai puţin adecvate, dar nu mai mult sau mai puţin asemănătoare cu ei. Însă Intrusul mi s-a arătat – spiritul lui, dacă zeii au spirit – indicându-mi nenumăratele lucruri pe care le-a făcut şi creat, oameni, animale, plante şi miriade de altele, la care ţine foarte mult, nu toate frumoase şi plăcute ţie, doctore, sau mie. Focuri uriaşe în afara spiralei, un gândac cu aspect de bijuterie, dar care-şi depune ouăle în bălegar, şi un băiat care nu poate vorbi şi trăieşte… ca un animal sălbatic.
– Un criminal a fost dus pe eşafod. Ne-am dus acolo când a murit şi a doua oară când i-a fost coborât trupul. Mama lui s-a uitat la execuţie cu un grup de prieteni, iar când cineva a spus că incitase la revoltă, ea a spus că nu l-a considerat niciodată rău cu adevărat pe fiul ei şi că-l va iubi întotdeauna. Pe urmă, a fost o femeie moartă părăsită pe o alee, şi Patera Pike, şi toate se legau între ele, ca şi cum ar fi fost parte din ceva mai mare. – Silk se opri să-şi amintească mai departe.

– Hai să ne întoarcem la zeu. I-ai auzit vocea?

– Am auzit voci – preciză Silk. – Câte una în fiecare ureche, majoritatea timpului. Una era foarte masculină – nu prefăcut îngroşată, ci gravă, parcă îmi vorbea un munte de piatră. Cealaltă era feminină, un fel de gângurit dulceag. Dar amândouă erau ale lui. Când iluminarea mea a luat sfârşit, am înţeles mult, mult mai bine decât înainte de ce pictorii îl desenează pe Pas cu două capete, deşi cred că şi Intrusul are mult mai multe voci. Le-am auzit, neclare, în spatele meu. Mi se părea că în spatele meu aşteaptă o mulţime, în vreme ce conducătorii ei îmi şoptesc la ureche; dar mulţimea era, de fapt, o singură persoană: Intrusul. Vrei să faci comentarii?

Crane scutură din cap.

– Când vocile vorbeau amândouă deodată, înţelegeai ce spun?

– A, da. Chiar dacă spuneau lucruri diferite, cum făceau de obicei. Un lucru anume, din cele mai dificile, mi-e mai greu să-l înţeleg chiar şi acum: cum de toate acestea s-au petrecut într-o singură clipă? Am spus cuiva mai târziu, cred, că mi s-a părut c-au trecut sute de ani, dar adevărul e că timpul nu s-a scurs deloc. S-a petrecut în afara timpului, într-o dimensiune necunoscută de mine vreodată. Nu m-am exprimat prea bine, dar bănuiesc că înţelegi ce vreau să spun.

Crane îi făcu semn că da.

– Unul din băieţi – Horn, cel mai bun jucător al nostru – se întindea să prindă mingea. Aproape că a atins-o cu degetele, pe urmă am ieşit în afara timpului. Ca şi cum Intrusul a stat în spatele meu toată viaţa, dar nu mi-a vorbit decât atunci când s-a dovedit necesar. Mi-a arătat cine e şi ce simţea pentru creaţiile sale. Apoi ce simţea pentru mine şi ce voia să fac eu. M-a avertizat că nu mă va ajuta…

Cuvintele se stinseră treptat. Silk îşi apăsă fruntea cu palma.

Crane chicoti.

– N-a fost prea frumos din partea lui.

– Nu cred că despre asta e vorba – spuse Silk încet. – E o chestiune de logică. Dacă urma să fiu agentul lui, cum m-a rugat – n-a cerut nimic, niciodată, ar fi trebuit să subliniez asta.

– Deci, dacă aveam să fiu agentul lui, atunci mi-o cerea; ne salva manteionul, pentru că asta voia de la mine. Îl salvează prin intermediul meu. Eu sunt ajutorul trimis de el, înţelegi? Nu salvezi salvatorul, aşa cum nu cureţi săpunul şi nu-ţi cumperi prune ca să le agăţi în prun. I-am spus că voi încerca. I-am spus că voi încerca să fac orice dorea el.

– Aşa că ai pornit la plimbare, să salvezi manteionul ăla părăginit din Strada Soarelui? Şi casa aia mică în care locuieşti, şi restul clădirilor?

– Da. – Silk dădu din cap, regretă imediat, apoi adăugă: – Nu neapărat clădirile care există acum. Dacă ar putea fi înlocuite de altele, noi şi mai mari – Patera Remora, adjunctul, a făcut aluzie la asta aseară – ar fi şi chiar mai bine. Dar ăsta e răspunsul la întrebarea ta. Ţi-am spus pentru cine lucrez. Pentru cine spionez, dacă vrei, pentru că te spionam pe tine.

– Pentru un zeu minor, numit Intrusul.

– Da. Întocmai. Noi aveam de gând – eu aveam de gând – să-ţi spun că ştiu că eşti spion când veneai să-mi tratezi glezna data viitoare. Că am stat de vorbă cu oameni care ţi-au dat informaţii fără să-şi dea seama de ce îţi trebuiau, care îţi duceau şi-ţi aduceau mesaje; şi am descoperit un tipar. Acum îl văd mai clar, dar şi atunci l-am sesizat.

Crane zâmbi şi scutură din cap, simulând disperarea.

– Mă tem că şi consilierul Lemur l-a descoperit, din păcate.

– Am mai sesizat şi alte lucruri. De ce te aflai la Blood, de exemplu, şi de ce am dat peste talusul lui Blood în tunelurile de aici.

– Nu suntem în tuneluri – spuse Crane absent – nu m-ai auzit când ţi-am spus că suntem înconjuraţi de apă? Ne aflăm pe o navă scufundată în lac. Mai precis, într-una

construită ca să se scufunde şi să plutească la suprafaţa apei la ordinul căpitanului. Să înoate sub apă ca un peşte, dacă poţi crede. Aceasta este capitala secretă a Vironului. Aş fi un om bogat şi un erou dacă aş putea duce informaţia asta acasă, superiorilor mei.

Silk se ridică de pe pat şi traversă camera până la uşă. Era încuiată, după cum se aşteptase, şi nu avea nici gemuleţ de sticlă, nici vizor prin care să se uite afară. Conştientizând dintr-o dată că miroase urât şi că e plin de cenuşă pe haine, întrebă:

– Nu avem posibilitatea să ne spălăm undeva?

Crane scutură iar din cap.

– E un borcan pentru necesităţi sub pat, dacă ai nevoie.

– Nu. Nu acum.

– Atunci spune-mi de ce te interesa dacă sunt spion sau nu, dacă nu aveai de gând să mă dai pe mâinile celor din Ayuntamiento.

– Ba aveam – răspunse Silk simplu – dacă nu voiai să mă ajuţi să-mi recuperez manteionul de la Blood. Voiam să-ţi spun că, dacă mă ajutai, îţi dădeam voie să părăseşti oraşul.

Se aşeză în colţul cel mai îndepărtat de pat. Podeaua era aşa cum spusese Crane, rece şi dură.

– Dar, dacă nu mă ajutai, plănuisem să te dau pe mâna sticleţilor. Aşa s-ar exprima oamenii din cartierul nostru, iar eu lucram pentru ei în aceeaşi măsură ca pentru Intrus, care voia să ne salveze manteionul tocmai pentru că ţine foarte mult la ei.

Îşi scoase pantofii.

– Prin „sticleţi” ei înţeleg soldaţii din Garda Civilă. Ei zic că Gărzile arată ca nişte broscoi din cauza uniformelor verzi.

– Ştiu. De ce te-ai dus în tuneluri. Pentru că am întrebat oamenii despre ele?

Silk răspunse în timp ce-şi scotea şosetele.

– Nu neapărat. N-am avut de gând să intru în ele, deşi auzisem vag de ele – acolo se întâlnesc cercurile de

mecanică ocultă, şi aşa mai departe, la şcoală ni s-a spus că sunt prostii. Tu şi cu bandajul pe care mi l-ai împrumutat m-aţi ajutat să merg la altarul Scyllei de pe lac. M-am dus acolo pentru că şi comisionarul Simuliid s-a dus, iar persoana de la care am aflat lucrul ăsta mi-a spus că ai fi interesat să-l afli.

– Chenille.

– Nu.

Silk scutură din cap conştient că-l va durea, dar dornic să-şi sublinieze răspunsul negativ.

– Ba da. Nu că ar conta. Apropo, am ascultat la uşă când ai iertat-o de păcate. N-am auzit prea multe, dar aş fi vrut.

– N-ai avut cum să auzi, pentru că n-a fost rostit. Chenille şi-a recunoscut propriile delicte, nu şi pe ale tale.

Silk îşi scoase bandajul.

– Cum vrei tu. Talusul lui Blood te-a predat lui Potto?

– A fost mai complicat. – Silk ezita. – Nu cred că-i prudent din partea mea s-o spun; dar dacă Potto a pus pe cineva să ne asculte, cu atât mai bine, vreau să-mi uşurez conştiinţa. L-am omorât pe talusul lui Blood. Am fost nevoit, ca să-mi salvez viaţa; dar nu mi-a plăcut şi nici nu m-am obişnuit cu gândul de când s-a întâmplat.

– Cu…?

– Cu azothul pe care s-a întâmplat să-l am asupra mea. Mi-a fost luat mai târziu.

– Am înţeles. Poate ar fi mai bine să nu mai vorbim despre asta.

– Atunci hai să vorbim despre asta – spuse Silk, ridicând bandajul. – Tu mi l-ai oferit cu multă generozitate, iar eu am fost extrem de nerecunoscător faţa de tine. Ştii ce scuză am, că speram să fac voia Intrusului, să-i arăt că se poate încrede în mine, cel care, în douăzeci şi trei de ani, nu l-am cinstit niciodată. N-ar fi corect din partea mea să păstrez bandajul. Sunt recunoscător că mi s-a ivit ocazia să ţi-l înapoiez.

– Nu-l primesc. S-a răcit? Probabil. Vrei să ţi-l încălzesc?

– Vreau să-l iei de tot, doctore. Te-aş fi constrâns să-mi dai banii care-mi trebuiau, dacă aş fi putut. Nu merit ajutorul tău.

– Nici nu l-ai primit vreodată. – Crane ridică picioarele pe pat ca să le poată încrucişa. – Nu te-am inventat, dar aş fi vrut, pentru că mi-ar plăcea să fiu lăudat pentru tine. Eşti exact ceea ce ne trebuie. Eşti forţa care revigorează pătura foarte săracă din Viron, iar un oraş divizat e un oraş prea slăbit ca să-şi atace vecinii. Acum încălzeşte bandajul ăla şi pune-l la loc în jurul gleznei.

– N-am vrut niciodată să contribui la slăbirea Vironului. Nu asta era datoria mea.

– Nu te învinovăţi. Ayuntamiento a stricat totul când l-a omorât pe caldé şi a guvernat sfidând Carta şi locuitorii – dar asta nu-ţi va salva viaţa când Lemur a terminat cu tine. Te va omorî, cum ma va omorî şi pe mine.

Silk înclină din cap trist.

– Consilierul Potto a spus ceva asemănător. Am sperat… încă mai sper că n-a fost decât o ameninţare. Că nu mă va omorî, în ciuda ei, cum nici Blood n-a făcut-o.

– Situaţia e cu totul alta. Te-ai dus la Blood, dar e posibil să fi ştiut şi alţii unde mergi. Dar că talusul te-a prins şi te-a târât prin tuneluri, că ai fost prins de Ayuntamiento nu ştie nimeni. Nici măcar el, din moment ce spui că l-ai ucis.

– Ştie doar Mamelta, femeia capturată odată cu mine.

– Mai mult – continuă Crane – dacă te-ar fi omorât, Blood şi-ar fi redus din siguranţă. Dar dacă te-ar omorî Lemur şi ceilalţi, siguranţa lor *ar creşte*. De fapt, mă mir că n-au făcut-o deja. Apropo, cine-i Mamelta? Una din femeile alea sfinte?

– Unul din oamenii pe care Pas i-a pus în spirală când a terminat-o. Ştiai că unii dintre ei trăiesc, deşi dorm?

Crane scutură din cap.

– El ţi-a spus asta? Pas?

– Nu, ea. M-au prins soldaţii – am abandonat azothul, ştiind că voi fi percheziţionat. Tunelul s-a umplut de cenuşă. L-am

lăsat îngropat acolo când m-au tras soldaţii afară.
Crane zâmbi.
– Foarte inteligent.
– Nu. Nu chiar. Voiam să-ţi spun că unul din soldaţi mi-a arătat oamenii adormiţi şi mi-a spus că sunt acolo de pe vremea primilor colonişti. Mucor a trezit o femeie, pe Mamelta, iar eu am exorcizat-o pe Mucor, cum ţi-am spus.
– Da.
– Mamelta şi cu mine am scăpat de soldaţi – Hammerstone va fi pedepsit pentru asta, mă tem – dar am fost arestaţi din nou când ne-am întors după azoth. Pe mine m-au închis într-un loc mai rău decât acesta şi după o vreme mi-au adus roba. O purtase Mamelta, deci probabil că i-au dat alte haine, mai potrivite; cel puţin, sper că i-au dat. – Silk se opri, muşcându-şi buza de jos. – Aş fi putut să opun rezistenţă soldaţilor cu azothul; foarte posibil, i-aş fi omorât pe amândoi. Dar nu m-am putut convinge s-o fac.
– Un gest de-a dreptul lăudabil. Dar când ai fost tu arestat, Potto era acolo?
– Da.
– Şi şi-a dat seama imediat cine eşti.
– I-am spus eu, recunoscu Silk. Adică m-a întrebat cum mă cheamă şi i-am răspuns. Aş proceda oricând la fel. Sunt un cetăţean cinstit, l-am asigurat în mod repetat.
– Mă întreb dacă morţii pot fi cinstiţi. Dar asta-i parohia ta. Pe mine mă interesează că ai scăpat prima oară, cu femeia aceea. Te superi dacă te întreb cum se potriveşte asta cu cinstea?
– Aveam de rezolvat o problemă urgentă. Nu intru în detalii, dar am rezolvat-o; şi, pentru că nu făcusem nimic rău, aveam tot dreptul moral să plec când mi s-a ivit ocazia.
– Dar acum ai făcut ceva rău? Eşti oare un criminal care merită să moară?
– Nu. Conştiinţa mea nu e întocmai curată, dar cel mai mare păcat al meu e că l-am dezamăgit pe Intrus. Dacă aş găsi o cale să scap din nou – deşi acum mi se pare imposibil

– îmi imaginez că până la urmă mi-aş îndeplini sarcina.

– Atunci ai fi de acord să evadăm, dacă am putea?

– Dintr-o cameră de fier, cu uşa încuiată? – Silk îşi trecu degetele prin claia de păr blond. – Cum propui să evadăm, doctore?

– Poate n-o să rămânem aici pentru totdeauna. Ai vrea?

– Da. Bineînţeles.

– Atunci energizează-ţi bandajul. S-ar putea să fim nevoiţi să fugim, sper eu. Dă-i drumul, loveşte-l cu piciorul sau pocneşte-l de podea.

Silk îl ascultă, lovind plăcile de oţel.

– Dacă există chiar şi cea mai mică şansă să-mi respect angajamentul faţă de Intrus, trebuie să profit de ea; şi o voi face. Cu siguranţă te va binecuvânta, cum te binecuvântez şi eu, pentru generozitatea ta.

– N-o să contez pe asta. – Crane zâmbi şi chiar se înveseli pentru o clipă. – Ai suferit un accident cerebral, atâta tot. Foarte probabil ţi-a pocnit o venă din cauza efortului din timpul jocului. Când se întâmplă în locul potrivit, iluzii ca ale tale nu sunt ceva neobişnuit. Se numeşte zona Wernicke[27].

Duse mâna la cap şi-i arătă exact zona respectivă.

[27] Zonă a creierului implicată în înţelegerea limbajului vorbit

Capitolul 12
Lemur

SILK SE RUGA ÎNGENUNCHEAT, ÎN TĂCERE, cu faţa la peretele vopsit în cenuşiu al încăperii.

Minunată Molpe, nu fi supărată pe mine, care te-am cinstit întotdeauna. Muzica este a ta. Oare n-o s-o mai aud niciodată? Adu-ţi aminte de cutia mea muzicală, Molpe, de orele nenumărate pe care le-am petrecut cu ea în copilărie. Acum e în dulapul meu, Molpe, şi dacă vrei să mă eliberezi o să-i ung dansatorii şi mecanismul şi o s-o deschid în fiecare seară. Mi-am cercetat conştiinţa, Molpe, ca să văd în ce fel te-am supărat. Şi am aflat lucrul următor: că m-am purtat exagerat de aspru cu Mucor când a intrat în Mamelta. Cei cu spiritul bolnav şi cei care, deşi au crescut, se poartă ca nişte copii, sunt ai tăi, Molpe, ştiu, şi de dragul tău ar fi trebuit să fiu mai blând cu ea. Şi n-ar fi trebuit s-o numesc demon, căci nu e un demon. Îmi calc pe mândrie şi o voi separa pe Mucor de Blood dacă voi putea şi o voi trata ca pe copilul meu. Îţi jur. O pasăre cântătoare pentru tine, Molpe, dacă ne...

Crane întrebă:

– Doar nu crezi că asta chiar te va ajuta, nu?

O pasăre cântătoare pentru tine, Molpe, dacă ne vei elibera.

Tartaros cel Tenebros, nu fi supărat pe mine, care te-am cinstit întotdeauna. Ale tale sunt furturile, crima şi nelegiuirile săvârşite pe întuneric. Oare n-o să mai pot niciodată merge liber pe străzile întunecate ale oraşului meu natal? Adu-ţi aminte cum le-am străbătut cu Auk, un hoţ ca mine. Când am urcat zidul lui Blood, m-ai sprijinit şi

am plătit bucuros mielul negru şi cocoşul promis. Adu-ţi aminte că eu sunt cel care i-am adus lertarea lui Pas lui Kalan[28] *şi lasă-mă să evadez acum, Tartaros, împreuna cu doctorul Crane. Nu voi uita niciodată, Tartaros, că hoţii sunt ai tăi şi eu fac parte dintre ei. Mi-am cercetat conştiinţa ca să văd în ce fel te-am supărat. Şi am aflat lucrul următor: că ţi-am urât tunelurile din tot sufletul, fără să mă gândesc, în mândria mea, că tu m-ai trimis în ele, nici că erau un loc foarte potrivit pentru unul ca mine. Îmi calc pe mândrie; dacă mă trimiţi din nou în tuneluri, mă voi strădui să fiu recunoscător, amintindu-mi de favorurile tale. Îţi jur. Douăzeci de şobolani negri pentru tine, dacă ne vei elibera.*

Nobil Hierax, nu fi supărat pe mine, care te-am cinstit întotdeauna. Moartea este a ta. Oare n-o să-i mai alin niciodată pe muribunzi? Adu-ţi aminte de bunătatea mea faţă de Pricklyhrift, Shrub, Flax, Orpine, Bharal, Kalan şi Exmoor, Hierax. Adu-ţi aminte cum m-a binecuvântat Exmoor cu răsuflarea lui cea din urmă şi nu uita că eu am fost acela care am omorât pasărea pe care blasfemiatorii au botezat-o cu numele tău. Dacă ne vei elibera, voi aduce iertarea muribunzilor toată viaţa şi voi îngropa morţii. Mi-am cercetat conştiinţa, Hierax, ca să văd în ce fel te-am supărat. Şi am aflat lucrul următor : că...

– Credeam că vă rugaţi cu mătănii.

– Mi le-a luat Potto, ţi-am spus – zise Silk abătut. – Mi-a luat totul, până şi ochelarii.

– N-am ştiut că porţi ochelari.

Că atunci când i-am zărit pe cei ce au murit în somnul pe care Pas l-a trimis asupra lor, nu am propus să fie înmormântaţi, nici măcar nu am rostit o rugăciune pentru ei; şi când, împreună cu Mamelta, am găsit oasele celei purtătoare de felinar, eu, în mândria mea, i-am luat felinarul fără să-i îngrop oasele, îmi calc pe mândrie şi mă voi preocupa întotdeauna de cei morţi. Îţi jur. Un ţap negru pentru tine, Hierax, dacă ne vei elibera.

[28] Lutru de mare

Încântătoare Thelxiepeia, nu fi supărată pe mine, care te-am cinstit întotdeauna. Profeţia şi magia sunt ale tale. Oare n-o să mai ghicesc niciodată soarta de Ziua ta şi n-o să mai descifrez în măruntaiele ofrandelor însemnările zilelor ce vor veni? Adu-ţi aminte că, din multele sacrificii oferite pentru Orpine, pentru Auk şi pentru mine însumi, de ziua Scyllei, le-am citit pe toate, în afară de cele ale păsărilor. Mi-am cercetat conştiinţa, Thelxiepeia, ca să văd în ce fel te-am supărat...

Camera fu cuprinsă de o beznă cu totul necunoscută, nemaiîntâlnită de Silk nici în tunelurile sufocate de cenuşă, o beznă palpabilă şi înăbuşitoare, fără urmă de scânteie sau rază de lumină.

Crane îi şopti repede:

– E Lemur! Acoperă-ţi capul.

Disperat, Silk nu înţelese nici de ce, nici cu ce, aşa că nu şi-l acoperi.

Am aflat lucrul următor: că nu am căutat farmecul...

Se deschise uşa; auzind zgomotul, Silk se întoarse la timp să vadă pe cineva care de-abia încăpea pe ea. Uşa se închise la loc cu o bufnitură, dar fără declicul zăvorului.

– Ridică-te, Patera. – Glasul consilierului Lemur era grav, răsunător, de bariton. – Am nevoie de amândoi. Doctore, ia asta.

O bufnitură.

– Ridic-o.

Vocea lui Crane:

– E trusa mea medicală. Cum ai pus mâna pe ea?

Lemur râse. (Ridicându-se, Silk simţi o dorinţă irezistibilă să râdă şi el, atât era de plăcut şi de blând râsul consilierului.)

– Crezi că suntem în mijlocul lacului? Suntem tot în peşteră, dar ieşim din ea imediat. Am vorbit cu Blood şi mi-a adus-o unul din şoferii lui, asta-i tot. Patera, am nişte mici cadouri pentru tine. Ia-le, sunt ale tale.

Silk întinse ambele mâini şi primi mătăniile şi

gammadionul şi lanţul de argint de la mama lui, toate amestecate la grămadă.

– Mulţumesc, rosti el.

– Eşti un bărbat îndrăzneţ, Patera. Extrem de îndrăzneţ pentru un augur. Crezi că, dacă lucraţi împreună, tu şi cu doctorul o să fiţi mai puternici decât mine?

– Nu ştiu.

– Dar ţi-ai mai pierdut din îndrăzneală, acum că ţi-ai pierdut zeul. Doctore, ce zici? Tu şi augurul, împreună?

Vocea lui Crane veni din direcţia patului:

– Nu.

Silk auzi declicul unei piedici de pistol.

– Am pistolul tău la cingătoare. Şi pe-al tău, Patera. Îl ţin în mânecă. O să vi le dau înapoi. Dacă o să le aveţi din nou, crezi că tu şi prietenul tău, doctorul, mă puteţi ucide pe întuneric?

Silk spuse:

– Ferească toţi zeii să te omor sau să doresc să te omor vreodată, pe tine sau pe altcineva!

Lemur râse din nou, acelaşi râs moale.

– Ai vrut să-l omori pe Potto, nu-i aşa, Patera? Te-a interogat ore întregi, din câte mi-a spus. Îl cunosc pe Potto de-o viaţă, nu există om mai dezgustător decât el, chiar şi atunci când încearcă să ţi se bage sub piele.

– E-adevărat că n-am fost în stare să-l plac. – Silk îşi alegea prudent cuvintele. – Dar l-am respectat ca membru al Ayuntamiento-ului, deci ca pe unul dintre conducătorii legitimi ai oraşului nostru. Sigur că nu am vrut să-i fac rău.

– Te-a lovit de mai multe ori, ultima oară atât de tare, că ai rămas în comă ore întregi. *Spiralei* i-ar merge mai bine fără verişorul meu, Potto. Nu vrei să-ţi recuperezi pistolul?

– Ba da, foarte mult. – Silk bâjbâi prin întuneric.

– Şi vei încerca să mă omori?

– Şi Hammerstone m-a provocat la fel – răspunse Silk. – I-am povestit consilierului Potto, probabil de la el ştii; dar tu nu eşti soldat.

– Nici măcar chim nu sunt.
Vocea lui Crane:
– Nu te-a văzut niciodată.
– În cazul ăsta, priveşte-mă acum, Patera.
O sclipire discretă, o pată fosforescentă albă sparse întunericul dens în apropierea tavanului. Silk privi fascinat cum se iveşte obrazul bărbierit cu grijă al unui bărbat în jur de şaizeci de ani. Era un chip nobil, cu sprâncene dese, dominate de o coamă de păr argintiu, un nas acvilin şi o gură lată, mobilă; înălţând ochii spre el, Silk îşi dădu seama că Lemur era mai înalt chiar decât Gib.
Chipul vorbi:
– N-ai de gând să mă întrebi cum reuşesc să fac asta? Am pielea fosforescentă. Până şi ochii. Priveşte.
Apărură încă două pete sclipitoare: mâinile lui Lemur. Într-una ţinea un pistol mare cât al lui Auk, judecând după ţeavă.
– Ia-l doctore. E al tău.
Vocea lui Crane se auzi în spatele mâinilor consilierului:
– Silk nu e impresionat.
Pistolul părăsi mâinile lui Lemur şi se făcu nevăzut.
– E un om înţelept. Crane scoase un chicotit.
– La fel ca mine, Patera. Foarte înţelept. Tu ţi-ai pierdut zeul. Îmi dai voie să-ţi propun altul?
– Pe Tartaros? Mă rugam la el când ai intrat pe uşă.
– Din cauza întunericului, vrei să spui. – Chipul şi mâinile lui Lemur dispărură în bezna care părea acum şi mai deasă.
– Şi pentru că e ziua lui – adăugă Silk. – Adică bănuiesc că a venit deja ziua lui.
– Tartaros şi ceilalţi nu sunt decât nişte stafii, Patera. Niciodată n-au fost altceva, iar stafiile îşi pierd urma încetul cu încetul. În cei trei sute de ani scurşi, Pas, Echidna, Tartaros, Scylla şi ceilalţi au devenit aproape invizibili. Prolocutorul ştie acest lucru şi, din moment ce tu îi vei lua locul, trebuie s-o ştii şi tu.
– Din moment ce eu…

Silk lăsă propoziţia neterminată, bucuros dintr-o dată că era beznă în cameră.
Lemur râse a treia oară; iar Silk – cu inima grea şi îngrozit – aproape că râse odată cu el şi se pomeni că zâmbeşte.
– O, dacă te-ai putea vedea, Patera! Sau dacă ţi s-ar face o poză!
– Tu…
– Eşti augur instruit, mi s-a spus. Ai absolvit şcoala cu onoruri. Aşadar, spune-mi, Tartaros vede pe întuneric?
Silk făcu un semn afirmativ din cap, mişcare automată prin care descoperi că acceptase deja faptul subînţeles că şi Lemur vedea în întuneric.
– Sigur. Păi, toţi zeii văd pe întuneric.
Vocea lui Crane:
– În orice caz, aşa ai învăţat la şcoală.
Glasul de stentor al lui Lemur, faţă de care al lui Crane era un scârţâit subţire:
– Şi eu, la fel de bine ca ei. Mulţumită undelor energetice prea lungi pentru ochii tăi, te văd acum. Pe lângă asta, aud şi văd locuri în care nu mă aflu. Când te-ai trezit, doctorul Crane a ridicat degetele şi ţi-a cerut să le numeri. Acum e rândul tău. Alege ce număr vrei.
Silk ridică mâna dreaptă.
– Cinci. Încă o dată.
Silk se supuse.
– Trei. Şi Crane tot trei ţi-a arătat. Încă o dată.
– Te cred – rosti Silk.
– Şase. L-ai crezut şi pe Crane, când ţi-a spus că am de gând să vă omor pe amândoi. Nimic mai neadevărat, cum ai auzit chiar tu. Plănuim să vă ridicăm la rang de cinste şi să vă onorăm.
– Mulţumesc – spuse Silk.
– Mai întâi o să-ţi spun povestea zeilor. Doctorul Crane o ştie deja sau, dacă n-o ştie, o bănuieşte. Un anumit conducător, un bărbat care avea puterea de a conduce singur şi care, în consecinţă, s-a autointitulat monarh, a

construit *Spirala* noastră, Patera. *Spirala* era mesajul lui către univers. Ai văzut o parte din oamenii pe care i-a urcat la bordul ei, ba chiar te-ai plimbat şi ai stat de vorbă cu unul din ei.

Silk încuviinţă, apoi rosti:

– Da. O cheamă Mamelta.

– Aţi vorbit despre Mucor. Doctorii monarhului au ciopârţit minţile bărbaţilor şi femeilor aduse de el în spirală, aşa cum a procedat şi chirurgul lui Blood cu creierul fetei. Dar au lucrat mai atent, ştergând cât de mult au îndrăznit din vieţile personale ale pacienţilor.

– Mamelta mi-a spus că a fost operată înainte de a fi adusă în spirala aceasta.

– Poftim! Chirurgii au descoperit însă că o parte din amintirile pacienţilor despre conducătorul, familia şi oficialităţile lui erau întipărite prea adânc în mintea lor ca să fie eliminate complet. Pentru a le tulbura aceste amintiri, le-au redenumit. Conducătorul lor, bărbatul autointitulat monarh, a devenit Pas, scorpia cu care s-a căsătorit a devenit Echidna, şi aşa mai departe. Ea i-a născut şapte copii. Noi le spunem Scylla, Molpe, Tartaros, Hierax, Thelxiepeia, Phaea şi Sphigx.

Silk desenă semnul plus în întuneric.

– Monarhul voia un fiu care să-i urmeze la conducere. Scylla avea o fire la fel de încăpăţânată ca tatăl ei, dar era fată. În rasa noastră, legea spune că femeile sunt supuse bărbaţilor. Însă tatăl ei i-a dat voie să întemeieze oraşul nostru şi multe altele. Ea a înfiinţat şi Capitoliul tău, o parodie a religiei de stat din propria ei spirală. Nu era decât un copil, vezi tu, dar fraţii şi surorile ei erau mai mici ca ea.

Silk îşi înăbuşi emoţia fără să scoată o vorbă.

– Regina a mai născut o fată, mai rea decât Scylla, o dansatoare desăvârşită şi o muziciană fără cusur, dar tot fată, care mai făcea şi crize de isterie. Noi îi spunem Molpe.

Se auzi un declic slab.

– N-ai găsit nimic folositor în trusă, doctore? Ţi-am

percheziţionat-o, fireşte. Dar să continuu. Al treilea copil al lor, băiat, nu era cu nimic mai bun decât surorile lui, pentru că s-a născut orb. A devenit acel Tartaros la care te recomandai, Patera. Tu crezi că te vede pe întuneric. Adevărul e că nu vede pe lumină. Te plictisesc?

– Nu asta contează, ci că rişti să-ţi atragi mânia zeilor şi să-ţi pui în pericol spiritul propriu.

Râsul scurt şi sec al lui Crane răsună în beznă.

– Aşa o să procedez şi mai departe. Echidna a rămas iar grea şi a născut încă un băiat, care a moştenit, până la limita maniei, indiferenţa virilă a tatălui său la senzaţiile fizice ale altora. Cunoşti şi tu, Patera, plăcerea deosebită de a-i face să sufere pe aceia pe care nu-i putem suporta. El s-a lăsat sedus de ea în aşa măsură, încât a ajuns să nu-i mai pese de nimic şi, copil fiind, a omorât cu miile pentru propria distracţie. Astăzi îl numim Hierax, zeul morţii.

– Să continuu? Mai sunt încă trei copii, toate fete, dar le cunoşti la fel de bine ca mine. Thelxiepeia, cu vrăjile, drogurile şi otrăvurile ei, grasa de Phaea, şi Sphigx, care a îmbinat curajul tatălui cu firea josnică a mamei sale. Într-o familie ca a ei, era obligată să-şi cultive calităţile, altfel ar fi murit, fără îndoială.

Silk tuşi.

– Ai spus că intenţionezi să-mi dai pistolul înapoi, consiliere. Aş vrea foarte mult să-l primesc.

De data aceasta, lumina stranie învălui tot corpul lui Lemur, destul de puternic pentru a străluci prin tunică şi pantaloni.

– Priveşte – spuse consilierul, întinzând mâna dreaptă. Pe sub mâneca din mătase brodată, o pată neagră se târî de-a lungul braţului său spre cot, apoi pe antebraţ, până când pistolul placat cu aur al lui Hyacinth îl alunecă în palma deschisă. – Poftim.

– Cum ai făcut? – îl întrebă Silk.

– În braţele mele sunt mii de circuite minuscule. Când îndoi anumiţi muşchi, creez un câmp magnetic, iar când îi

încordă pe rând şi îi relaxez pe alţii, câmpul se deplasează. Priveşte.

Pistolul lui Hyacinth se târî din palma lui Lemur pe încheietură, apoi dispăru în mânecă.

– Zici că-l vrei înapoi?

– Da, foarte mult.

– Şi tu, doctore Crane? Pe-al tău ţi l-am dat deja şi am de gând să mă folosesc de serviciile tale. Nu vrei să consideri că pistolul e plata care ţi se cuvine pentru ele, primită în avans?

Lumina pe care o răspândea Lemur devenise atât de puternică, încât Silk îl zări pe Crane aşezat pe pat, scoţându-şi pistolul şi întinzându-l.

– Poţi să-l iei înapoi, dacă vrei. Dar dă-i lui Silk pe al lui. Asta primesc.

– Doctorul Crane a încercat să mă împuşte odată, ştii? – Pe faţa sclipitoare a consilierului se ivi un zâmbet. – Îţi joacă o farsă crudă, Patera.

– Nu, e la fel de prietenos cu mine cum a fost de când ne-am cunoscut. Există oameni care se ruşinează de impulsurile lor benefice, pentru că au ajuns să asocieze bunătatea cu slăbiciunea. Dă-mi pistolul, te rog.

Nu pistolul lui Hyacinth, ci azothul ei se târî ca un păianjen în palma deschisă a lui Lemur. Silk întinse mâna după el, dar palma se închise; Lemur râse, iar ei se treziră iar în întuneric.

Vocea lui Crane:

– Silk mi-a spus că ai prins o femeie împreună cu el. Dacă ai rănit-o grav, vreau s-o văd.

– Aş putea să-l strâng până-l zdrobesc – le spuse Lemur. – Ar fi periculos, chiar şi pentru mine.

Silk reuşi să descâlcească lanţul de argint; şi-l puse la gât şi aranjă gammadionul lui Pas în timp ce vorbea:

– Atunci te sfătuiesc să n-o faci.

– N-o s-o fac. Înainte de a-ţi spune adevărul despre zei, Patera, am făcut aluzie la un zeu nou, unul în viaţă, la care

s-ar putea închina cei mai înţelepţi. M-am referit la mine, cum probabil ţi-ai dat seama. Eşti pregătit să mi te închini?

– Mă tem că nu avem o victimă potrivita pentru sacrificiu.

Ochii lui Lemur sclipiră.

– Îşi iroseşti diplomaţia, Patera. Nu vrei să fii Prolocutor? Când am pomenit de asta, m-am aşteptat să mă pupi în fund pentru gândul meu. Iar tu te porţi de parcă nici nu m-ai fi auzit.

– În prima clipă, am crezut că vrei să-mi aplici o tortură subtilă. Ca să fiu sincer, aşa cred şi acum.

– În nici un caz. Vorbesc foarte serios. Doctorul a spus că ar fi vrut să te inventeze. Şi eu. Dacă tu eşti exact ceea ce caută el şi stăpânii lui, atunci te potriveşti perfect scopurilor mele.

Silk simţi că se sufocă.

– Vrei să spun oamenilor că eşti zeu, consiliere? Că trebuie să ţi se aducă onoruri divine?

Caldă, gravă şi prietenoasă, vocea lui Lemur răsună în întuneric:

– Mai mult decât atât. Actualul Prolocutor ar putea face asta, ar face-o în clipa asta, dacă i-aş cere-o. Sau l-aş putea înlocui cu o sută de auguri, dacă aş vrea.

Silk scutură din cap.

– Mă îndoiesc. Dar, şi dacă ai dreptate, nu i-ar crede nimeni.

– Exact. Însă te-ar crede pe tine. Înţelepciunea Sa e bătrână. Înţelepciunea Sa va muri, poate chiar mâine. În continuare, în circumstanţe uimitoare, dar fericite, se va afla că te-a numit succesorul lui, iar tu vei explica oamenilor că Pas ţine ploile în frâu din consideraţie pentru mine. Nu trebuie decât să mi se închine cum se cuvine pentru a fi iertaţi. În cele din urmă, vor ajunge să înţeleagă că sunt, pe bună dreptate, un zeu mai mare decât Pas. După toate câte ţi-am spus, tot îi mai eşti devotat lui Pas? Şi Echidnei, şi progeniturilor lor?

Silk oftă.

– În timp ce vorbeai, mi-am dat seama ce puţine am avut eu în viaţă. Blasfemiile tale ar fi trebuit să mă oripileze. Dar eu am fost doar puţin şocat, ca o mătuşă nemăritată care o aude pe bucătăreasa ei înjurând; dar, vezi tu, am întâlnit un zeu adevărat, pe Intrus…

Crane izbucni în râs.

– Şi pe Kypris, o zeiţă adevărată. Astfel am aflat ce e divinitatea, cum arată, cum sună şi care e adevărata ei substanţă. Ai mai spus un lucru pe care l-am ignorat, consiliere.

Pentru prima oară, glasul lui Lemur sună periculos şi înspăimântător.

– Şi anume…?

– Ai spus că nu eşti chim. Eu nu fac parte dintre acei bio ignoranţi, mânaţi de prejudecăţi, care se consideră superiori chimilor, dar ştiu…

– Minţi!

De două ori mai înfricoşătoare pe întuneric, lama azothului sfâşie planul existenţial ca hârtia, trăgând pe lângă urechea lui Silk, manifestă în toate celulele corpului său şi oribilă, cum nici un alt lucru din univers nu putea fi.

Din capătul opus al camerei, Crane ţipă: *O să ne scufunzi*!, iar nava se clătină şi se zgudui. Aşchii vopsite şi fulgi de oţel incandescent ţâşniră spre Silk ca un torent de foc; Silk se dădu în spate îngrozit.

– O fiinţă care s-a născut biologică a făcut asta, Patera. Un om care a evoluat. – În beznă răsună o bubuitură ca de ciocan lovind nicovala. – Eu *sunt* o fiinţă biologică *şi* zeu. – Discontinuitatea chinuitoare care sfâşiase pânza universului dispăruse.

– Mulţumesc – spuse Silk, printre gâfâituri. – Mulţumesc foarte mult. Te rog să nu mai faci aşa ceva.

Când zguduiturile navei încetară cu o bufnitură zdravănă, apăru din nou braţul fosforescent al lui Lemur; palma se deschise, iar azothul alunecă în mânecă.

Crane trânti geanta de podea.

– Mai eşti aici?
– De ce vrei să ştii? – întrebă Lemur, revenind la tonul blând.
– Din pură curiozitate. Mă întrebam dacă nu cumva e o armură de luptă, dar superioară.
– Ceea ce ar suscita interes stăpânilor tăi, aflaţi la conducerea…
– Palustriei.
– Nu. Nu a Palustriei. Am eliminat anumite oraşe, printre care şi Palustria. La fel ca Patera Silk, o să serveşti în curând Vironul, iar când o vei face, va trebui să fii mai cinstit. Între timp, tot ce trebuie să ştii e că mă aflu de partea cealaltă a vaporului. Poate c-o să-ţi arăt când am terminat de discutat problema noastră.
– Adică să te servesc pe tine.
– Noi, zeii, avem multe nume.
– Patera, nu trebuie să te îngrijorezi din cauza amantei tale din trecut. În clipa de faţă îl îngrijeşte pe pacientul doctorului Crane şi e îngrijorată din cauza ta.
Vocea lui Crane:
– Foloseşti cuvinte vechi. Câţi ani ai, consiliere?
– Tu câţi îmi dai? – Lemur întinse mâna sclipitoare. – Vouă, doctorilor, vă place să vorbiţi despre tremor pronunţat. Poţi să te pronunţi despre tremorul acesta?
– Ai fost la conducere sub doi caldé, apoi, după moartea celui din urmă, încă douăzeci şi doi de ani. Normal că ne-am pus întrebări.
– În Palustria. Da, în Palustria, normal că vi le-aţi pus. Când mă vezi în alt loc poţi să-ţi formulezi propria estimare, pe care aş fi interesat s-o aud.
– Patera, pe tine nu te miră lucrurile astea?
– Înţeleg că eşti bio cu piese protetice; aşa e şi Maytera Rose a noastră. – Silk descoperi că şi mâinile lui tremură şi le puse în buzunar. – Dar nu înţeleg cum poţi fi în altă parte a acestui vapor.
– Aşa cum monitorul îţi arată imaginea unei camere din

capătul celălalt al oraşului. Aşa cum Fereastra ta Sacră ţi-a arătat imaginea trucată a unei femei moarte de trei sute de ani şi te-a convins că ai stat de vorbă cu o zeiţă minoră.

Lemur chicoti.

– Dar am pierdut deja prea mult timp, în vreme ce pacientul doctorului Crane e pe moarte. Sper să mă ierte, m-am distrat de minune. – Pistolul lui Hyacinth apăru în palma fosforescentă. – Iată onorariul pentru doctorul Crane, aşa cum l-a cerut el. Doctore, vreau să consulţi un pacient. Ca să-ţi meriţi onorariul, nu trebuie decât să-l examinezi şi să-i spui adevărul. Încalci etica medicală dacă-i spui adevărul pacientului?

– Nu.

– Au fost momente când ne-am gândit că aşa trebuie să fie. Acest al patrulea prizonier al meu e tot spion. E rănit grav.

– Şi pe urmă o să ne omori, pe mine şi pe Silk. – Crane pufni. – În regulă, dacă tot am trăit făcând pe vraciul, pot să şi mor ca vraci.

– Amândoi veţi rămâne în viaţă – îi spuse Lemur – pentru că amândoi veţi fi foarte cooperanţi. V-aş putea obliga să cooperaţi chiar acum, dacă aş vrea. Dar pentru moment, prefer să rămânem adversari. Nu zic duşmani. Vedeţi, i-am spus celui de-al patrulea prizonier că doctorul care-l va examina şi augurul care-l va ierta de păcate nu sunt prietenii mei. Că, de fapt, au considerat de cuviinţa să comploteze împotriva guvernului pe care îl conduc.

Mâna şi braţul lui Lemur străluceau tot mai tare, iar pistolul mic, gravat şi placat cu aur al lui Hyacinth mişuna ca un animal viu în palma deschisă.

– Înţelepciunea Ta? Poftim. – Îi dădu pistolul lui Silk. – În calitate de augur uns, vrei să aduci Iertarea lui Pas pacientului doctorului Crane, dacă el constată că e pe moarte?

– Bineînţeles – răspunse Silk.

– Atunci, să mergem. Sunt convins c-o să vi se pară foarte

interesant.

Lemur împinse uşa. Clipind şi frecându-se la ochi, îl urmară pe un coridor îngust, cu podea din grătar de oţel, apoi pe un şir de trepte de oţel, aproape la fel de abrupte ca o scară mobilă.

– Vă duc până jos, în chilă – le spuse Lemur. – Apropo, sper că nu v-aţi aşteptat să se clatine nava. Am ieşit în larg – am dat ordinul când ne-am jucat cu azothul – şi acum navigăm sub apă, unde nu se simt valurile.

Îi conduse la o uşă grea, fixată în podea, răsuci două roţi şi o deschise.

– Pe-aici, jos. Vă arăt imediat gaura de pe fundul navei.

Silk coborî primul. Vibraţia care zguduia vasul de când Lemur îl ameninţase cu azothul se simţea mai puternic aici, ca un sunet; aerul era proaspăt, iar gratiile de fier pe care cobora erau umede. Luminile verzi, imitaţii ale luminilor antice aduse de Pas primilor colonişti, şi mirosul necunoscut, sau absenţa oricărui miros, îl ajutară să înţeleagă pentru prima oară că se afla sub apele Lacului Limna.

Primul lucru pe care îl văzu fu că zburătorul avea aripile rupte. Fuseseră întinse, împreună cu resturile de pânză aproape invizibilă care le acopereau, pe tenda unei bărci mari – stâlpi răzleţi dintr-un material făcut poate din oase lustruite, mai subţiri decât arătătorul lui.

– Aşteaptă aici o clipă, Înţelepciunea Ta – Strigă Lemur. – Vreau să vi le arăt. Şi dumneavoastră, şi doctorului Crane. Va merita aşteptarea.

– În cele din urmă, ai prins unul – spuse Crane. – Ai doborât un zburător.

Vorbise cu o undă de amărăciune în glas care îl făcu pe Silk să se întoarcă şi să se uite mirat la el.

– Plecaseră cu toţii – îi explică Crane. – Blood şi criminalii lui, majoritatea servitorilor. M-am gândit eu că despre asta e vorba, dar am sperat…

Nu-şi încheie propoziţia, înălţă doar din umeri.

Lemur luase de jos o formă curbată în mod ciudat, ca o lacrimă, de culoarea smântânii.

– Da, doctore. Şi acesta e secretul. Simplu, dar nepreţuit. Nu vrei să-l examinezi? N-ai vrea să duci stăpânilor tăi secretul zborului? Cheia care deschide cerurile? Aşa arată. Ia-o în mână, dacă vrei, să vezi ce uşoară e. Pipăi-o, doctore.

Crane îl refuză scuturând din cap.

– Atunci tu, Înţelepciunea Ta. După ce adepţii vă vor fi instalat în funcţia de caldé, s-ar putea dovedi un lucru extrem de util.

– Nu voi fi niciodată caldé – îi spuse Silk – şi nici nu mi-am dorit să fiu. – Luă obiectul, foarte uşor, şi studie liniile lichide. – Acest obiect permite zborul? Forma aceasta?

Lemur confirmă cu o înclinare a capului.

– Materialul din care e făcut. Tarsier îl analizează chiar acum. Când ai pătruns prin efracţie în vila lui Blood… Vezi, am aflat şi despre asta. Când ai pătruns în ea, nu te-ai întrebat de ce a fost trimis Crane de oraşul lui să-l spioneze pe Blood?

– Atunci nu mi-am dat seama că e spion – îi explică Silk. Lăsă forma deoparte şi-şi pipăi umflătura pe care i-o făcuse pumnul lui Potto la tâmplă. Era slăbit şi puţin ameţit.

– Ca să-i ţină la curent pe stăpânii lui în legătură cu progresul pe care-l face Blood cu vulturul – continuă Lemur. – Acum mai mult de douăzeci şi cinci de ani, mi-am dat seama de posibilităţile zborului. Am înţeles că, dacă soldaţii noştri ar putea zbura ca zburătorii, am afla imediat mişcările trupelor inamice, că oamenii puteau ateriza în spatele liniilor inamice ca să le taie mijloacele de comunicare, şi aşa mai departe. Imediat ce am avut libertatea de acţiune, am susţinut diverse experimente care păreau promiţătoare. Nici unul nu a dus la un instrument capabil să ridice un copil, cu atât mai puţin un soldat.

Amintindu-şi de Hammerstone, Silk întrebă:

– De ce nu un soldat?

Crane scoase un mormăit.
– Sunt prea grei. Lemur cântăreşte de patru ori cât noi doi la un loc.
– Aha! – Lemur se întoarse spre doctor. – Deci ai studiat problema. Înţeleg.
Crane înclină din cap.
– În realitate, zburătorii sunt mai mici decât soldaţii. Eu sunt mic, aşa mă ştie lumea. Dar sunt mai mare decât majoritatea zburătorilor.
– Vorbeşti de parcă ai fi văzut unul îndeaproape.
– Printr-un telescop – spuse Crane. – Vrei să obiectezi că nu am avut cu ce să-i compar?
– Ca să-ţi fac pe plac, da.
– N-am avut nevoie de nici unul. Un om mic are alte proporţii decât unul mai mare, iar eu, în calitate de doctor mic, ştiu foarte bine acest lucru. Capul unui om mic e mai mare în raport cu umerii lui, de exemplu.
Silk începu sa se agite.
– Dacă cineva e pe moarte…
– Acel cineva ai putea fi tu, Înţelepciunea Ta. – Lemur îi puse o mână grea pe umăr. – Să zicem, strict la modul ipotetic, că plănuiesc să-ţi smulg capul îndată ce i-ai adus acestui nefericit Iertarea lui Pas. Într-o asemenea situaţie, dacă scurtezi acum discuţia, îţi scurtezi viaţa.
– În calitate de cetăţean, am dreptul la un proces public şi la un avocat. În calitate de augur…
Mâna consilierului apăsă mai greu pe umărul lui.
– Mare păcat că nu eşti tu însuţi avocat, Înţelepciunea Ta. Dacă ai fi, ţi-ai da seama că există o clauză suplimentară, nescrisă. Aceea că trebuie îndeplinite nevoile urgente ale Vironului. Chiar în timp ce vorbim, o facţiune radicală de rebeli mincinoşi încearcă să răstoarne Ayuntamiento-ul nostru constituit legal şi să-l înlocuiască cu un oarecare augur lipsit de experienţă – dar perspicace, recunosc singur – agitând populaţia cu tot felul de poveşti despre iluminare şi aşa-zise favoruri din partea zeilor. Îţi zdrobesc cumva

umărul?
– Să ştii că doare.
– Poate să doară şi mai tare. Chiar ai vorbit cu o zeiţă într-o casă rău famată? Spune nu, altfel îţi zdrobesc umărul.
– O zeiţă în sensul în care zeul care m-a iluminat e un zeu? Doctorul Crane susţine că nu există asemenea fiinţe. Şi dacă are dreptate, şi dacă nu, eu mă îndoiesc că mai există asemenea zei.
Lemur îl strânse mai tare. Dacă ar fi putut, Silk ar fi căzut în genunchi.
– Vreau să-ţi povestesc în amănunt cum de mi-a trecut prin minte să folosesc o pasăre de pradă ca să dobor un zburător şi să-l pot examina. Cum am văzut un şoim prinzând un ferestraş la amurg, aşa mi-a venit ideea. Cum am scotocit Vironul, în cel mai mare secret, după bărbatul care s-o pună în practică. Şi cum l-am găsit.
Silk gemu, iar Crane spuse:
– Şi aşa mai departe. Dă-i drumul şi-o să-ţi spun cum am aflat noi toate astea.
– *Dă-i drumul*! – Ţipase Mamelta, ţâşnind din semiîntuneric şi aruncându-se peste Silk. – *Robot ticălos*! *OBIECTULE*!
Era goală, nu purta decât o zdreanţă însângerată legată în jurul taliei; avea pielea de culoarea fildeşului, sânii plini şi coapsele rotunde.
Lemur îi dădu drumul lui Silk şi-o lovi la nimereală; peste osul alb, apărut pe fruntea sfâşiată de ghearele lungi, năvăli un şuvoi de sânge.
Crane se ghemui în spatele ei şi-şi deschise trusa maro cu gesturi nervoase.
– Foarte bine, doctore – spuse Lemur. – Coase-o la loc. Dar nu aici.
O azvârli pe umăr şi plecă.
– Hai – îi spuse Crane lui Silk.
Cu mişcări foarte rapide pentru vârsta lui, doctorul urcă treptele spre trapa pe care le-o deschisese Lemur la venire şi mişcă de-o roată.

– N-o putem lăsa aşa – protestă Silk.

Mişcă uşor din umeri şi constată că nu are nici un os rupt.

– N-avem cum s-o ajutăm dacă suntem noi înşişi prizonieri.

Vocea batjocoritoare a lui Lemur se auzi din capătul celălalt al chilei.

– Un om e pe moarte şi femeia asta sângerează ca un porc înjunghiat. Chiar nu vă pasă nici unuia din voi?

– Îmi pasă mie – strigă Silk şi ţopăi în direcţia de unde se auzea vocea.

În spatele bărcii, la prova, zburătorul zăcea pe o pătură întinsă pe podeaua de oţel, cu chipul bronzat schimonosit de agonie. Lângă el mai era o trapă, mult mai mare decât cea prin care intraseră ei – destul de mare ca să treacă barca prin ea, constată Silk cu uimire. Lângă peretele despărţitor din capătul compartimentului se afla un panou cu instrumente.

Lemur o trânti pe Mamelta lângă zburător. Răcni asurzitor, amintindu-i lui Silk de talus:

– *Vino cu noi*, *doctore*. *N-ai cum să deschizi trapa*. – Apoi i se adresă lui Silk – Am strâns chiar eu şuruburile. Şi sunt mult mai puternic decât voi amândoi la un loc, şi mult mai greu.

Silk îngenunchease deja lângă zburător.

– Îţi aduc, fiule, iertarea tuturor zeilor. Adu-ţi aminte cuvintele lui Pas, care…

– Ajunge. – Lemur îl prinse iar de umăr. – Mai întâi, să vină doctorul. Dacă nu vrea, îl aduci tu.

– Sunt aici – anunţă Crane.

– Ăsta-i zburătorul nostru – spuse Lemur. – Îl cheamă Iolar. Ne-a zis câte ceva, vedeţi voi, dar nimic important, nici măcar din ce oraş e. Sunt de acord că nu-i mai înalt decât tine şi că-i ceva mai uşor. Dar e un zburător, ce mai încoace şi încolo.

Crane nu răspunse. În clipa următoare scoase foarfeca din trusă şi tăie costumul de zbor. Silk rupse o bucată din robă, o răsuci de două ori în jurul capului Mameltei şi o legă.

Lemur dădu aprobator din cap.

– Sunt convins c-o să trăiască şi-o să-ţi fie recunoscătoare pentru eforturi, Patera. Şi Iolar la fel, sper. Mă asculţi, doctore?

Crane mişcă din cap fără să se uite la el.

– Va trebui să te răsucesc. Ridică braţele deasupra capului. Nu încerca să te răsuceşti singur. Lasă-mă pe mine.

– Ştii – continuă Lemur, de dragul conversaţiei – Iolar a aterizat chiar aici, în lac. Într-un fel, ne-a convenit de minune. Am ridicat barca la suprafaţă şi l-am scos din apă cu tot cu aripi, fără ajutorul Gărzii Civile. Sau al lui Blood, ar trebui să precizez, spre marea lor nemulţumire.

Lemur chicoti.

– Asta a fost ieri dimineaţă. Din întâmplare, eu mă aflam pe mal, aşa că operaţiunea de recuperare a dirijat-o Loris. Loris nu e Lemur, dar cine poate fi? În orice caz, n-a fost recuperată o parte însemnată – ei îi zice modul de propulsie, sau MP, nu-i aşa, Iolar? – dar am salvat zburătorul cu aripile şi harnaşamentul care-i permite să zboare.

Crane ridică ochii spre consilier, apoi îi coborî imediat la pacient.

– Ba-i exact aşa, doctore – continuă Lemur. – Fără aparatul ăla, soldaţii noştri tot vor putea zbura, ca să zic aşa. Dar mai mult vor pluti, ca pescăruşul care să lasă purtat de vânt, fără să mişte din aripi. Ar trebui să se poată ridica de pe o stâncă sau de pe un turn şi să zboare la mare distanţă, dacă bate vântul destul de tare şi din direcţia potrivită. De la pământ nu s-ar putea ridica decât în condiţii foarte speciale. În nici un caz n-ar putea zbura contra vântului, oricât de slab ar sufla. Nu mă exprim prea tehnic pentru tine, Patera? Cred că doctorul Crane mă înţelege.

– Aş zice că şi eu – spuse Silk.

– La început, neajunsul părea temporar. Iolar a avut un modul de propulsie, a recunoscut măcar atât. Se presupune că s-a desprins la impactul cu apa. L-am putea pescui, am încercat cu toţii toată ziua de ieri, sau ne-ar putea spune el

cum să construim unul. Numai că, din păcate, el nici nu vrea să audă de a doua soluţie.

Crane spuse:

– Aveţi cu siguranţă o infirmerie pe vapor. Un loc mai bun decât ăsta.

– Da, avem – îl asigură Lemur. – L-am şi ţinut acolo un timp. Dar nu ne-a răsplătit bunătatea, aşa că l-am adus aici. E treaz?

– N-ai auzit că tocmai i-am vorbit? Normal că-i treaz.

– În regulă. Iolar, ascultă-mă. Sunt consilierul Lemur şi vorbesc cu tine. Nu ştiu dac-o să-ţi mai vorbesc altă dată, iar ceea ce vreau să-ţi spun e mai important pentru tine decât orice ai auzit până acum sau ce vei fi în stare să auzi mai târziu. Mă auzi? Spune ceva sau dă din cap.

Iolar stătea pe burtă, cu faţa spre trapa lungă de oţel din podea.

– Aud – rosti el slab, cu accent străin evident.

Lemur zâmbi şi mişcă din cap.

– Ai văzut că sunt om de cuvânt, da? Foarte bine, îţi dau cuvântul meu că tot ce-ţi spun e adevărat. N-o să mai încerc să te păcălesc şi nici n-am de gând să fiu prea răbdător cu tine. Ăştia sunt oamenii despre care ţi-am spus Potto şi cu mine. Doctorul e spion dovedit, ca tine. Nu unul de-al nostru, poţi să fii convins. E din Palustria, aşa susţine. Augurul e şeful facţiunii care încearcă să preia controlul oraşului. Dacă doctorul Crane zice că eşti pe moarte, ai câştigat disputa noastră. O să-i dau voie augurului să-ţi aducă Iertarea lui Pas şi cu asta, basta. Dar dacă zice c-o să trăieşti şi tu refuzi în continuare, o să-ţi pierzi viaţa. M-ai înţeles? N-am de gând să mai pierd timpul încercând să obţin cu forţa ceea ce vrem de la tine. Construim echipamente noi ca să găsim modulul de pe fundul lacului. O să-l recuperăm, iar tu vei fi murit degeaba. Dacă nu-l recuperăm, ne rămâne vulturul. Acuma ştie ce are de făcut şi nu trebuie decât să-l trimitem după următorul zburător pe care-l vedem ca să punem mâna pe un modul de

propulsie.

Lemur arătă cu degetul spre Crane.

– Fără ameninţări, doctore. Fără promisiuni. Adevărul nu te va costa nimic, iar minţind nu vei câştiga nimic.

– Nu ştiu – zise Crane pe un ton neutru. – Are câteva coaste rupte, nu i-au perforat plămânul altfel ar fi fost deja mort. Cel puţin patru vertebre toracice sunt aproape distruse. Şi coloana vertebrală e afectată, dar nu cred că-i ruptă, deşi nu sunt sigur. Bine îngrijit de un chirurg de primă mână, eu zic că are şanse să trăiască.

Lemur păru sceptic.

– O să-şi revină complet?

– Mă îndoiesc. Poate va fi în stare să meargă.

– Aşa. – Lemur începu să vorbească în şoaptă. – Ce alegi? În două sau trei ore te-am putea duce la mal. Cutiile alea negre pe care le purtaţi cu toţii… cum funcţionează?

În cală se făcu linişte. Silk, aplecat peste Mamelta, o văzu mişcând din pleoape şi o prinse de mână. Crane scutură din umeri şi închise trusa cu zgomot – unul la fel de puternic şi definitiv ca detunătura pistolului lui Auk în Taverna Cocosului.

– Nici nu m-am gândit c-o să vorbeşti – îi spuse Lemur zburătorului pe un ton cât se poate de prietenos. – De-asta am ieşit în larg. Patera, poţi să-ţi începi pălăvrăgeala, dacă vrei. Nu-mi pasă. Oricum o să moară până termini.

– Ce-ai de gând să faci? – întrebă Crane.

– Să-l scot din navă. – Lemur se deplasă la tabloul de instrumente.

– Ca om de ştiinţă, s-ar putea să te intereseze lucrul ăsta, doctore. Compartimentul în care suntem e pe fundul navei, cum ţi-am spus. E perfect etanşat, cum ai descoperit acum câteva minute, când ai încercat să deschizi trapa. În momentul de faţă – se uită la unul din aparatele de măsură – ne aflăm la şaptezeci de coţi sub apă. La adâncimea asta, presiunea asupra fuzelajului nostru e cam de trei atmosfere. Ţi s-a explicat vreodată cum urcăm şi coborâm?

– Nu – răspunse Crane. – M-am întrebat şi eu. – Se uită la Silk de parcă voia să vadă dacă e şi el interesat; dar Silk incanta şi clătina din mătănii deasupra capului zburătorului.

– Cu ajutorul aerului comprimat. Dacă vrem să coborâm mai jos, deschidem unul din rezervoarele cu balast. Apa intră înăuntru, deci nu mai plutim, ci ne scufundăm. Când vrem să ne ridicăm la suprafaţă, băgăm aer comprimat în rezervor ca să scoatem apa. Rezervorul pluteşte, iar noi câştigăm flotabilitate. Simplu, dar eficient. Dacă deschid supapa asta, va intra aer în compartiment. – Lemur îl răsuci şi se auzi un şuierat puternic. – Dacă îl deschid rapid, o să vă şi doară, aşa că l-am deschis numai puţin, înghiţiţi dacă vă dor urechile.

Silk, care îl ascultase pe Lemur cu o ureche, se opri din incantaţie ca să înghită. În clipa aceea, zburătorul rănit şopti: *Soarele ….* Ochii, înainte întredeschişi, acum se deschiseră larg. Făcu un efort să-şi întoarcă privirea spre Silk: *Spune-le oamenilor tăi*!

Nu era permis nici un răspuns sonor până la sfârşitul incantaţiei, dar Silk făcu un semn afirmativ din cap şi desenă cu mătăniile semnul minus. *Eşti binecuvântat*. În timp ce clătină din cap de nouă ori, cum cerea ritualul, desenă semnul plus.

– Când presiunea atinge trei atmosfere, şi nu mai e mult până atunci, putem deschide trapa bărcii fără să inundăm compartimentul. – Lemur chicoti. – Acum slăbesc garniturile.

Crane începu să protesteze, apoi îşi ţinu gura.

– Pierdem controlul – îi şopti zburătorul lui Silk şi închise ochii.

Cu mâna liberă, Silk îl mângâie pe tâmplă, ca să-i arate că l-a auzit.

– Te rugăm să ne ierţi pe noi, cei în viaţă. – Făcu semnul plus. – Eu şi mulţi alţii pe lângă mine ţi-am greşit de multe ori, fiule, comiţând fărădelegi îngrozitoare împotriva ta. Nu le pune la inimă, ci începe viaţa care urmează în

nevinovăţie, iertând tot răul. – Făcu iar semnul minus cu mătăniile.

Mamelta îi găsi mâna şi îl strânse de ea.

– E… Visez?

Silk scutură din cap.

– Vorbesc în numele Marelui Pas, ai Divinei Echidna, al Scyllei celei aspre la vorbă, al minunatei Molpe, al lui Tartaros cel tenebros, al nobilului Hierax, al Thelxiepeiei celei gânditoare, al Phaeai celei fioroase şi al puternicei Sphigx. Şi al zeilor mai mici. – Adăugă în şoaptă: – Te iartă şi Intrusul, fiule, căci vorbesc în numele lui.

– O să moară?

Silk îşi duse degetul la buze.

Cu glas neobişnuit de blând, Crane spuse:

– O să-l ucidă Lemur. Aşa a ales. Şi eu aş fi făcut la fel.

– Şi eu. – Mamelta pipăi pânza neagră cu care o legase Silk la cap. – Ne-au zis că mergem într-o lume minunată, a păcii şi abundenţei, unde va fi amiază toată ziua. Ştiam că ne mint. Când voi muri, mă voi duce acasă. La mama şi fraţii mei… Chiquito cocoţat pe stinghia lui din *patio*…

Crane îşi scoase iar foarfeca. Tăia pânza când Lemur deschise trapa.

Lui Silk i se păru – un gând irezistibil – că în cală pătrunsese Intrusul. În locul trapei negre apăru un dreptunghi luminos, translucid, cu scânteieri reci. Lumina Soarelui Lung, care străpungea apa limpede a Lacului Limna şi la o adâncime de şaptezeci de coţi, refractată şi difuză, umplea deschizătura făcută dintr-o dată de Lemur şi invada cala cu albastrul divin al zorilor. Preţ de câteva clipe, Silk se îndoi că substanţa eterică era apă. Aplecat deasupra zburătorului, cu mâna dreaptă (în care ţinea mătăniile) agăţată de ramele tambuchiului, vârî degetele în ea.

– A scăpat puţin aer – spuse Crane. – Ai simţit?

Cu ochii fixând apa cristalină, Silk clătină din cap. Un banc de peşti subţiri apăru la un capăt al trapei, apoi, într-o fracţiune de secundă, alunecară spre celălalt, la zece coţi

sub placa de oţel pe care îngenunchea.

– Mişcă-te, Patera – spuse Lemur, apucându-l pe zburător.

– Ai grijă! – Strigă Crane. – Nu-l ţine aşa!

– Te temi c-o să-i fac şi mai rău, doctore? – Lemur zâmbi şi-l ridică pe zburător ca pe-o pană deasupra capului. – Nu mai contează. Ce zici, Iolar? Vrei să-mi spui ceva? Asta-i ultima ta şansă.

– Mulţumeşte femeii – gâfâi zburătorul. – Oamenilor. Aripi puternice.

Lemur îl aruncă. Apa scânteietoare care umplea deschizătura trapei îl stropi pe Silk pe faţă, îl udă de sus până jos şi-l orbi temporar. Până când reuşi să vadă din nou, zburătorul aproape că dispăruse. Îi zări scurt chipul schimonosit de durere, privirea îngrozită şi gura deschisă din care ieşeau bule ca nişte sfere de sticlă subţire, apoi nu se mai văzu nimic.

Lemur trânti trapa cu un pocnet asurzitor şi strânse şuruburile.

– Când o s-o deschid pe cea prin care am intrat, presiunea din compartiment se va egaliza cu cea din restul navei. Ţineţi gura deschisă ca să nu vă spargă timpanele.

Îi conduse pe un alt drum de data asta, apoi pe un coridor mai lat (trecură pe lângă consilierii Gallo şi Potto, adânciţi într-o conversaţie) şi, în cele din urmă, intrară pe o uşă păzită de doi soldaţi.

– Asta căutai tu, doctore – îi spuse el lui Crane – deşi cred că nu ştiai. În această cabină o să ne vezi adevăratul sine biologic al nostru. Sunt aici.

Arătă cu degetul spre un cerc de maşinării sclipitoare; Crane merse în grabă la ele. Silk, şchiopătând şi sprijinind-o pe Mamelta, îl urmă încet.

Corpul biologic al consilierului Lemur zăcea pe un culcuş alb imaculat, acoperit până la bărbie de un cearşaf tot imaculat. Avea ochii închişi şi obrajii supţi; pieptul i se ridica şi cobora uşor şi încet; de-abia i se auzea respiraţia. Un smoc de păr alb ieşea din banda sintetică neagră şi reţeaua

de sârme multicolore din jurul sprâncenelor. Tuburi şerpuitoare, ieşite din mai multe aparate (transparente, galben-pai şi cărămiziu închis) intrau sub cearşaf.

– Aici nu există bio trădători – vorbi Lemur. – Suntem îngrijiţi de chimi devotaţi, iar aparatele care ne ţin în viaţă sunt întreţinute de ele. Ne iubesc, iar noi le iubim, la rândul nostru. Le-am promis nemurirea şi o să le-o dăm: o rezervă nesfârşită de piese de schimb. Ele ne răsplătesc prelungindu-se la nesfârşit vieţile de simpli muritori.

Crane studia unul din aparate.

– Echipamentul care vă ţine în viaţă e foarte impresionant. Aş vrea să-l am şi eu.

– Rinichii şi ficatul meu s-au dus. Aşa că funcţiile lor le îndeplinesc aparatele. Am un stimulator în inimă, capabil să-i preia complet funcţia ori de câte ori e necesar. Să pulseze oxigen, bineînţeles.

Crane îşi spuse dinţii şi clătină din cap.

Mamelta rosti încet:

– E prima dată când nu-mi e frig.

– Aerul de aici se reprelucrează complet tot la şaptezeci de secunde. E filtrat, radiat împotriva bacteriilor şi virusurilor şi menţinut la o umiditate relativă de treizeci şi cinci la sută, la o pătrime dintr-un grad de temperatura normală a corpului bio.

Uitându-se la consilierul culcat pe spate, Silk îi spuse:

– N-am crezut niciodată c-o să-mi fie milă de tine. Dar acum îmi este.

– Rareori conştientizez că zac întins aici. Ăsta sunt eu. – Lemur se bătu în piept, reluând zgomotul de ciocan auzit de Silk pe întuneric. – Energic şi sprinten, cu văz şi auz perfecte. Numai cu digestia stau mai prost. Şi, câteodată – Lemur făcu o pauză semnificativă – cu răbdarea.

Crane se aplecă peste silueta întinsă; înainte ca Lemur să-l poată opri, îi ridică o pleoapă gri cu degetul mare.

– Omul ăsta e mort.

– Nu fi absurd! – Lemur porni spre el, dar Silk, mânat de un

impuls inexplicabil, îi tăie calea. Iar Lemur, reacţionând, poate, la o poruncă din copilărie, aceea de a respecta rasa de augur, se opri în loc.

– Priveşte. – Crane vârî degetul mare şi arătătorul în orbita goală şi scoase o rămăşiţă neagră, semănând cu un amestec de pământ şi păcură. După ce i-o arătă lui Lemur, o aruncă pe cearşaful imaculat, unde căzu ca un gunoi, şi se şterse de degete pe perna albă subţire, lăsând urme puturoase şi murdare.

Lemur scoase un sunet destul de slab, pe care Silk nu-l mai auzise niciodată (deşi auzise multe gemete de durere, cât de tânăr era el), un fonfăit care masca un fel de scârţâit de mâner învârtit tot mai repede – un zgomot de sfredel care loveşte un cui şi, manevrat de un nebun, se roteşte din ce în ce mai tare, din ce în ce mai repede, până când începe să scoată fum, autodistrugându-se cu propria energie nestăvilită şi necontrolată. Peste câteva ore, când se va gândi la acest sunet, Silk îşi va aminti de universul ca un mecanism de ceasornic, pe care i l-a arătat Intrusul în ziua Phaeai, pe terenul de sport; căci era sunetul acelui univers aflat pe moarte, ori a unei părţi muribunde din el, ori a întregului univers stingându-se în sufletul cuiva.

Articulând sunetul care-l va bântui pe Silk până târziu în noapte, Lemur se ghemui anevoie, clătinându-se; flutură disperat din mâinile care se mişcau parcă singure, nu loveau, nu zgâriau cu ghearele, nu făceau nimic, ci se zvârcoleau cum se zvârcoleau, poate chiar atunci, mâinile zburătorului în apele reci ale lacului, aşteptând să înţepenească după moarte o jumătate de zi. (Sau o zi, sau o zi şi jumătate, depinde de nenumărate circumstanţe şi întotdeauna discutabil.) În timp ce se ghemuia, Lemur nu-şi luă ochii de la consilierul mumificat de pe culcuşul alb ca neaua; iar în cele din urmă, când atinse cu genunchiul podeaua din lespezi verzi şi nu mai avea cum să se ghemuiască mai tare, braţele îi căzură inerte.

Apoi azothul pe care Silk îl luase din sertarul dulapului lui

Hyacinth în seara zilei în care Intrusul îi dezvăluise esenţa universului în care trăia, căzu din mâneca pestriţă a lui Lemur şi alunecă pe podea.

Iar Crane sărind după el, se lovi cu o bufnitură de unul din aparatele care înconjurau patul consilierului mort şi-l trânti pe-o parte; rapid şi abil, în ciuda firelor cărunte din barbă, înhăţă arma.

Raza ucigaşă ţâşni, iar Lemur explodă într-un glob de foc. Silk şi Mamelta se dădură înapoi clătinându-se şi acoperindu-şi faţa cu braţele.

Crane trecu pe lângă ei ca fulgerul şi ieşi pe uşă înainte ca ei să se dezmeticească.

Mamelta începu să ţipe.

Silk o ţinea de braţ şi-o trăgea după el, conştient că ar fi trebuit s-o facă să tacă, dar şi că aşa ceva era imposibil, că nu aveau nici o secundă de pierdut.

Soldaţii de la uşă traseră asupra uşii când o deschise Silk. Nu apucă să se ferească de ei, că se şi năpustiră pe coridorul lat, fugind de trei ori mai iute decât un băiat sprinten ca Horn şi de zece ori mai rapid decât Silk, pe care-l încetinea de glezna rănită, şi decât Mamelta, care ţipa în continuare. Cei doi nu străbătuseră nici jumătate din distanţă când văzură o scăpărare lângă scara dintre punţi; urmă o dublă explozie, foarte dureroasă, dar nu prea puternică pentru urechile care le ţiuiau încă, şocate de bubuitura cu care explodase Lemur.

– Trebuie să ajungem acolo înainte ca el să închidă trapa – îi spuse Silk Mameltei. Când văzu că ea tot nu fugea, o ridică în braţe (spre propria lui mirare, mai târziu) şi, azvârlind-o pe umăr ca pe-o saltea rulată sau un sac de făină, o luă la goană. Se împiedică şi se clătină, o dată se lovi de un perete etanş, gata-gata să cada cu capul înainte pe scară. Cineva striga: *Aşteaptă*! *Aşteaptă*. Când ajunse la trapă, realiză că strigătul ieşise chiar din gura lui.

Trapa era închisă, dar o lăsă jos pe Mamelta şi apucă mânerele cu toată puterea. O pală de vânt de dedesubt îl

ajută s-o ridice.

– *Doctore*!

– Ajută-mă! – Strigă Crane. – Putem fugi cu barca.

Mai multe puşti bubuiră pe coridor când Silk şi Mamelta coborâră anevoie de pe scara scurtă în cala vasului. O armă trosni în trapă ca un baros în timp ce-i strângea încuietorile.

Când ajunse la Crane, micul doctor se lupta cu trapa mai lungă care acoperea cala navei. Traseră de ea toţi trei şi o deschiseră ajutaţi de apa rece a lacului, aşa cum presiunea aerului îi ajutase înainte să deschidă trapa mult mai mică. În clipa următoare, Silk se zbătu în apa care creştea. Scuipă, reuşi să-şi ridice capul deasupra ei şi începu să gâfâie.

Torentul scăzu în intensitate, apoi se calmă o secundă sau două, care lui Silk i se părură lungi cât un minut; auzi urletul supapei de aer şi văzu pe cineva (Mamelta sau Crane, nu avea cum să fie sigur) zbătându-se şi împroşcând cu apă în apropierea lui.

Fluxul se inversa. Încet, apoi tot mai rapid, trăgându-l după el, şuvoiul care umpluse compartimentul se retrăgea în forţă spre Lacul Limna. Neputincios ca o păpuşă prinsă într-un vârtej, se învârti într-o spirală de lumină albastră, încetini (plămânii stăteau să-i explodeze) şi zări o siluetă suspendată la fel ca el, cu mâinile şi picioarele întinse şi cu părul răsfirat.

Apoi întrezări un chip monstruos, pătat – negru, roşu şi auriu – mult mai mare decât oricare din pereţii prezbiteriului, şi o gură căscata care înghiţi silueta cu membrele răsfirate. Trecu pe sub el, aşa cum un plutitor care alunecă pe o pajişte alpină ameţitoare trece pe lângă o sămânţă de scaieţi în zbor, iar el fu prins în vâltoarea dârei pe care o lăsă în urmă.

Capitolul 13

Caldé se predă

– PATERA?, VAI, PATERA!

Maytera Marble îi făcea semne cu mâna de pe treptele din faţă ale vechiului manteion de pe Strada Soarelui. Lângă ea stăteau doi soldaţi în armură; superiorul lor, în ţinută de culoare verde, îi arătă indulgent sabia micuţei Maytera Mint. Gulo porni în faţă cu paşi grăbiţi.

Ofiţerul ridică privirea.

– Patera Silk? Eşti arestat.

Gulo clătină din cap şi începu să explice.

Maytera Marble pufni cu atâta forţă şi dispreţ încât îi alungă ofiţerului toată bucuria pe care o simţise când Maytera Mint îl privise cu ochi căscaţi de admiraţie.

– Să-l luaţi pe Patera Silk? Nu se poate! Aşa un om sfânt…

Un mârâit moale se ridică din mulţimea adunată în jurul lui Gulo. Gulo nu avea imaginaţie, dar i se păru că se trezea din somn un leu nevăzut; iar rugăciunile pe care le rostise în fiecare a zi a lui Sphigx îşi aveau, la urma urmei, rostul.

– Nu vă bateţi! – Maytera Mint îi dădu sabia ofiţerului înapoi şi ridică mâinile. – Vă rog! Nu-i nevoie.

O piatră ţinti coiful unui soldat. A doua şuieră pe lângă capul Mayterei Marble şi lovi uşa cu un pocnet. Soldatul atacat trase, apoi se auzi un ţipăt. Maytera Mint năvăli pe scări în mulţime.

Soldatul trase din nou, dar ofiţerul îi trase una peste puşcă.

– Deschide – îi spuse apoi lui Gulo. – Mai bine să intrăm.

Alte pietre căzură peste ei în timp ce se ascundeau în manteion. În timp ce Maytera Marble şi celălalt soldat

închideau uşa grea, soldatul lovit prima oară mai trase două focuri atât de apropiate unul de altul, de parcă ar fi fost unul. Îi răspunse o rafală de pietre.

– E din cauza căldurii. – Ofiţerul vorbea încrezător şi chiar zâmbea. – O să uite de noi, acum că nu ne mai văd. – Vârî sabia în teacă. – Acest Patera Silk e foarte popular.

Maytera Marble îl aprobă cu un semn din cap. Apoi strigă:

– *Patera*!

– Trebuie să plec. – Gulo ridică zăvorul. – N-ar... n-ar fi trebuit să intru aici deloc. – Se strădui să-şi amintească numele celeilalte sibile, nu reuşi, aşa că trase concluzia, amărât: – Ea avea dreptate.

Ofiţerul îl trase de robă, dar prea târziu. Gulo reuşi să se furişeze afară. În manteion se auziră ţipete nervoase, care se stinseră când soldaţii închiseră uşa şi traseră zăvorul la loc. Ofiţerul auzi slab vocea lui Gulo:

– *Oameni buni*! *Oameni bum*!

– N-o să-i facă nici un rău, Maytera – îi spuse el. Se opri să asculte cu capul pe spate. – Nu-mi place să fac arestări...

Renunţă să se mai scuze când văzu că Maytera nu-i mai dădea atenţie. Pe faţa ei de metal se oglindeau diverse nuanţe: galben, roz şi roşcat. Urmărindu-i privirea, zări vârtejul de culori al Ferestrei Sacre şi căzu în genunchi. Nuanţele dansau în tipare pe care nu le distingea clar, din hieroglife, cifre şi peisaje conturate pe jumătate, un chip care înotă, se topi şi se închegă la loc înainte ca zeiţa să vorbească într-o limbă pe care aproape c-o înţelegea, pe care şi el o cunoscuse într-o viaţă trăită de mult, într-un loc neimaginabil, într-un timp neimaginabil. În viaţa de acum, el era un vierme; zeiţa declară că fusese cândva om, deşi amintirile pe care i le trezea nu erau decât gândurile moarte ale omului pe care îl devorase.

Îţi promit, *Mare Zeiţă*. *Îţi promit*. *În mâinile noastre va fi în siguranţă*.

Deasupra şi în spatele lui, îl auzi pe chim stând de vorbă cu augurul cel gras.

– Cât ai fost plecat, a venit un zeu, Patera. Ne-a onorat fără să-i aducem nici o ofrandă. N-a fost nimeni care să-i interpreteze mesajul. Îmi pare aşa de rău că ai ratat ocazia…

Iar augurul spuse:

– N-am ratat-o, Maytera. Nu pe toată.

Ofiţerul îşi dori să se facă linişte. Îi răsuna în urechi vocea divină a zeiţei, îndepărtată şi dulceagă; ştia ce aşteaptă de la el.

SĂ TE RIDICI LA SUPRAFAŢA APEI, aşa cum a făcut Silk, să înfrângi senzaţia de sufocare, să vezi din nou fâşia subţire de soare strălucitor şi să tragi aer în piept însemna să renaşti. Nu era un înotător rezistent, nici măcar nu ştia să înoate prea bine. Vlăguit cum era, tot reuşi să plutească pe umflătura lungă şi greoaie, mişcând din picioare spasmodic, puţin speriat că fiecare mişcare poate atrage atenţia peştelui uriaş.

Auzi un strigăt îndepărtat, urmat de zdrăngănitul unei tigăi lovite cu putere; le ignoră pe amândouă, până când umflătura îl ridică destul de sus ca să zărească pânzele maronii ponosite.

Trei pescari pe jumătate dezbrăcaţi îl traseră în barca lor.

– Mai e cineva – le spuse el printre gâfâituri. – Trebuie să-l găsim.

– M-au găsit deja! – Crane îi zâmbea.

Pescarul cel mai înalt şi mai cărunt îl pocni peste spate.

– Zeii au grijă de auguri. Aşa zicea bătrânul meu, Patera.

Crane încuviinţă din cap cu înţelepciune.

– De auguri şi de proşti.

– Da, domnule. Şi de ei. Data viitoare când plecaţi cu barca, luaţi-vă un marinar. Să sperăm c-o găsim şi pe femeie.

Amintindu-şi de peştele uriaş, Silk scutură din umeri.

– Sunteţi foarte amabili s-o căutaţi, dar mă tem că…

– N-ai reuşit să ajungi la ea, Patera?

– Nu, dar… Nu.
– Păi, o tragem la suprafaţa dacă o vedem.
Silk se ridică în picioare; barca se clătină, iar el îşi pierdu echilibrul şi se trezi pe o grămadă de plase de peşti.
– Stai pe loc şi odihneşte-te – îi şopti Crane. – Ai trecu prin multe. Şi eu. Dar am făcut o baie bună şi nu ne-a stricat. Când explodează o chim, eliberează o mulţime de izotopi. – Ridică în aer un card lucios. – Căpitane, ne găseşti ceva de mâncare? Sau puţin vin?
– Lăsaţi-mă să schimb direcţia, domnule, apoi văd eu ce-o mai fi rămas.
– Banii din curea – şopti Crane, văzând privirea nedumerită a lui Silk. – Lemur m-a pus să scot tot din buzunare, dar nu m-a scotocit. Le-am promis un card ca să ne ducă la Limna.
– Biata femeie – spuse Silk, fără a se adresa cuiva anume – trei sute de ani pentru nimic.
O pasăre neagră stătea cocoţată pe greementul unei bărci îndepărtate; la vederea ei, îşi aduse aminte de Oreb, zâmbi, şi se mustră pentru zâmbet.
Se uită în jur cuprins de vinovăţie, sperând să nu fi observat nimeni ieşirea lui necuviincioasă. Crane se uita la căpitan, iar aceasta la pânza cea mai mare. Un marinar stătea la prova, cu piciorul pe bompres. Celălalt, apucând o funie legată de băţul înalt (nu-şi amintea cum se numeşte, poate nu ştiuse niciodată) care întindea pânza, parcă aşteaptă un semnal de la căpitan. Din spate, părea foarte cunoscut. Când Silk îşi schimbă poziţia ca să-l vadă mai bine, îşi dădu seama că plasele pe care stătea erau uscate.

Crane îi cumpărase lui Silk o tunică roşie, o pereche de pantaloni maro şi pantofi de aceeaşi culoare, în locul celor pierduţi în lac. Silk se schimbă pe o aleea pustie, aruncând roba, tunica ponosită şi pantalonii vechi în spatele unei grămezi de gunoi.
– Am recuperat pistolul lui Hyacinth – spuse el – gammadionul şi mătăniile, dar nu şi ochelarii şi celelalte

bunuri. Poate că e un semn.

Crane înălţă din umeri.

– Probabil că erau în buzunarul lui Lemur. – Avea şi el tunică şi pantaloni noi şi-şi cumpărase o lamă. Privind spre capătul aleii, adăugă: – Vorbeşte mai încet.

– Ce-ai văzut?

– Două Gărzi.

– Ayuntamiento va crede cu siguranţă că am murit, obiectă Silk. Până când află adevărul, nu avem motive să ne ferim de Gardă.

Crane scutură din cap.

– Dacă ar crede că am supravieţuit, ar fi urcat la suprafaţă să ne caute, nu?

– Ar fi însemnat să afle toţi cei de pe lac despre nava lor de sub apă. Îţi vin bine hainele?

– Sunt puţin cam mari. – Silk se privi. Ar fi vrut să aibă o oglindă.

– Probabil că nava lor a ieşit la suprafaţă ca să-l ia pe sărmanul Iolar.

– Eşti slab – îi spuse Crane. – Nu, au trimis-o pe cea mică. Dar n-au putut s-o trimită după noi pentru că acel compartiment din chilă s-ar fi inundat din nou imediat ce ar fi deschis trapa.

– S-a inundat când am deschis-o pe cea din podea – şopti Silk.

– Ai dreptate. Am rotit supapa de aer la maximum, dar n-a fost timp să se ridice presiunea după ce tu şi femeia aţi aerat-o când aţi coborât. Normal că apa a intrat în şuvoaie. A scos aerul şi a ridicat presiunea la nivelul presiunii apei, aşa că apa a ieşit aproape imediat.

Silk ezită, apoi făcu un semn aprobator din cap.

– Dar dacă deschid trapa de sus – cea de pe coridor – compartimentul se va inunda din nou, nu?

– Sigur. Apa s-ar ridica şi în restul navei. De-asta n-au putut trimite bărcuţa după noi. Nu ştiu cum o să închidă uşa bărcii dacă nu pot intra în compartiment, dar o să găsească

ei o soluţie.

Silk se propti de un perete şi-şi scoase bandajul de la gleznă.

– Nu sunt marinar, dar, dacă ar fi după mine, aş ieşi departe, în larg, unde nu m-ar vedea nimeni, sau m-aş duce în peştera de care a pomenit Lemur când l-ai întrebat cum a reuşit să pună mâna pe trusa ta.

– Îmi pare rău c-am pierdut-o. – Crane îşi mângâie barba cu degetele. – Am avut-o de douăzeci de ani.

Amintindu-şi de penar, Silk îi spuse:

– Ştiu ce simţi, doctore. – Lovi bandajul de perete.

– Să zicem că se duc înapoi în peşteră. Tot ar avea o problemă. Nava de sub apă e mult prea mare ca s-o tragi la mal.

– Dar ar putea s-o încline. Să mute totul într-o parte şi să scurgă apa în partea cealaltă. Ar putea s-o tragă cu un cablu legat de marginea peşterii.

Crane aprobă cu o înclinare a capului, fără să-şi ia ochii de la capătul aleii.

– Cred că da. Eşti gata?

DUPĂ PLECAREA LUI CRANE, SILK DESCHISE FEREASTRA. Luaseră o cameră la Lanterna Ruginită, la etajul al treilea. Avea vedere spre lac şi bătea o briză înviorătoare. Aplecându-se peste pervaz, Silk se uită pe Strada Docului. Crane a vrut să se facă nevăzut, cel puţin aşa a spus; dar a cerut creion şi hârtie imediat ce s-au instalat şi a ieşit iar pe stradă după ce a mâzgălit rapid un bilet, lăsându-l singur. Acum, uitându-se pe Strada Docului, Silk se hotărî că, dacă pentru Crane nu era periculos să umble iar pe stradă, nici lui n-are ce să i se întâmple dacă o studiază de pe geam de la înălţime asta.

Limna era un loc paşnic, le spusese hangiul; dar fusese o revoltă în oraş noaptea trecută, revoltă înăbuşită de Gardă.

– Oamenii lui Silk – precizase el, ca un înţelept. – Ei sunt instigatorii, după părerea mea.

Oamenii lui Silk.

Cine puteau fi? Adâncit în gânduri, Silk se mângâie pe obraz şi-şi pipăi cu vârful degetelor barba nerasă de două zile. Cei care îi scriseseră numele cu cretă pe ziduri, fără îndoială. Erau câţiva în cartier în stare de aşa ceva, chiar de mai multe, fără îndoiala, gata să susţină că au acţionat la comanda lui. Îi trecu prin minte, nu pentru prima oară, că o parte din ei ar putea fi oamenii care au îngenuncheat în Strada Soarelui ca să-i primească binecuvântarea când i-a spus lui Blood că a fost iluminat – oameni atât de disperaţi, încât ar accepta orice conducător intrat în graţiile zeilor.

Chiar şi pe el.

Doi gardieni în armură pestriţă de luptă veneau pe Strada Docului cu armele în poziţie de tragere. Se arătau, evident, în speranţa că apariţia lor în timpul zilei va împiedica revolta nocturnă, îi va împiedica pe bărbaţii cu ciomege şi pietre şi pumnale ca al lui Auk şi câteva pistoale să se lupte cu soldaţii în armură, înarmaţi cu puşti. O clipă, Patera se gândi să le atragă atenţia, să le spună că el e Patera Silk şi că e gata să se predea dacă aşa s-ar pune capăt conflictelor. Ayuntamiento nu l-ar putea omorî fără proces, dacă se preda în mod public; ar trebui să-l judece şi, chiar dacă nu şi-ar putea dovedi nevinovăţia, ar avea satisfacţia de-a şi-o declara.

Însă manteionul nu era încă în siguranţă. Promisese că-l va salva, dacă va putea, dar acum era în pericol mai mare decât înainte. Cât timp îi dăduse Musk? O săptămână? Da, o săptămână începând cu ziua Scyllei. Dar oare i-a vorbit el într-adevăr în numele lui Blood, cum pretindea, sau într-al lui? Legal, manteionul îi aparţinea lui Musk; să se predea acum, ar însemna să i-l ofere pe tavă.

Gândul îl făcu să se înfioare în adâncul sufletului. Să i-l dea lui Blood, poate, dacă nu avea de ales. Dar niciodată, absolut niciodată cuiva… cuiva… Păi, însăşi posibilitatea aceasta îl determinase pe Intrus să-l iluminеze, ca s-o împiedice. L-ar omorî pe Musk dacă… Dacă n-ar avea altă

soluţie şi dacă s-ar putea convinge.

Se depărtă de fereastră şi se întinse pe pat, amintindu-şi de consilierul Lemur şi de cum a murit. Ca preşedinte al Ayuntamiento-ului, Lemur fusese caldé, în fapt, dacă nu cu numele; iar Crane îl omorâse. Avusese tot dreptul, pentru că Lemur intenţiona să-l omoare fără judecată.

Totuşi, procesul ar fi fost o simplă formalitate. Crane era spion, o recunoscuse singur, un spion din Palustria. Avea într-adevăr dreptul să-l omoare pe Lemur? Şi avea acest lucru importanţă?

Târziu de tot, îi trecu prin minte că biletul scris de Crane în grabă era aproape sigur un mesaj către conducerea oraşului său, către caldé-ul din Palustria sau cum i-o fi zicând. Către prinţul-preşedinte. Probabil că doctorul a descris nava subacvatică (o considerase extrem de importantă) şi forma cu contur de lacrimă, adică secţiunea transversală a unei aripi cu care se putea zbura.

Auzind paşi pe coridor, îşi ţinu respiraţia. Crane îi spusese să dea zăvorul la o parte numai la trei bătăi rapide, dar nu conta. Va veni garda, va percheziţiona hanul, fără discuţie, imediat ce Ayuntamiento va alege un nou Preşedinte, care va decide că există posibilitatea el şi Crane (până şi biata Mamelta, căci nu putea fi sigur nici de moartea ei) să fii supravieţuit. Crane i-a spus că a preferat o cameră scumpă în cel mai bun han din Limna pentru că Garda nu-i deranjează dacă se prefac bogaţi; dar, la ordinele urgente ale Ayuntamiento-ului, Garda nu va ezita să deranjeze pe oricine, oricât de bogat ar fi.

Paşii se îndepărtară treptat.

Silk se ridică în capul oaselor şi-şi scoase tunica nouă, uitând că se hotărâse să se bărbierească. În picioare, trase cu forţă de clopoţel şi fu răsplătit cu un ropot de paşi îndepărtat pe scări. O barbă de două zile l-ar putea ascunde, dar l-ar şi scoate în evidenţă ca persoană care vrea să se deghizeze, iar Intrusul n-ar avea ce obiecta la bărbierit, fiindcă se rădea în fiecare zi. Dacă va fi arestat,

foarte bine. N-ar mai fi răscoale şi n-ar mai muri oameni; ar fi arestat drept Silk, cel pe care alţii îl numeau caldé, nu un fugar.

– Săpun, prosoape şi un lighean cu apă fierbinte – îi ceru el fetei respectuoase care răspunse la sunetul clopoţelului. – Voi scăpa de barbă chiar acum. – Fata aduse cu ea aroma bucătăriei şi-i stârni foamea. – Vreau şi un sandviş, orice se poate pregăti repede. Mate sau ceai. Trece totul pe nota noastră de plată.

Crane sună după încă două prosoape şi apă proaspătă pentru ras imediat ce năvăli înăuntru.

– Fac pariu c-ai crezut ca te-am abandonat – spuse el, în timp ce aranja prosoapele pe suport.

Silk scutură din cap şi, văzând că nu-l mai doare, pipăi cucuiul lăsat de pumnul lui Potto.

– Dacă nu te-ai fi întors, aş fi ştiut c-ai fost arestat. Vrei să-ţi razi barba? Sper că nu te superi că ţi-am împrumutat lama.

– Nu, deloc. – Crane se uită în oglinda mare, luxoasă. – Cred că-i mai bine s-o dau jos aproape de tot, în orice caz.

– Majoritatea oamenilor în poziţia ta mai întâi s-ar fi ras şi pe urmă şi-ar fi scris raportul. Crezi că pescarii care ne-au salvat o să ne toarne Gărzii dacă sunt luaţi la întrebări?

– Îhî. Crane îşi scoase tunica.

– Atunci Garda va şti destule ca să ne caute aici, în Limna.

– Oricum o să ne caute şi aici, unde e cel mai probabil să ne ascundem, dacă am supravieţuit.

– Păi, cred că da. Le-ai dat pescarilor un card? Un card înseamnă o mulţime de bani pentru un pescar.

– Ne-au salvat viaţa. Pe lângă asta, căpitanul va merge la Viron după cumpărături, iar marinarii lui se vor îmbăta. Dacă se îmbată bine, n-o să fie luaţi la întrebări.

Silk mişcă iar din cap, ştiind că doctorul îl vede în oglindă.

– Nu-ţi pot spune ce uimit am fost când mi-am dat seama că şoferul care m-a dus acasă de la Blood făcea parte din echipaj. Se vede că s-a făcut pescar.

Crane, cu clăbuci pe faţă şi cu lama în mână, se întoarse şi se holbă la el.

– Iar te-am subestimat. De câte ori o fac, îmi spun că e ultima oară. – Aşteptă un răspuns, apoi se răsuci cu faţa la oglindă. – Mulţumesc că nu mi-ai spus decât acum când suntem singuri.

– Mi-am zis eu că-l ştiu de undeva, dar până mi-am dat seama de unde, am intrat deja în port. A tot încercat să-şi ferească faţa de mine, i-am văzut foarte bine ceafa; tot ceafa i-am văzut-o şi când m-a dus la manteion. Stăteam în spatele lui.

Crane îşi rase unul din perciuni.

– Deci ştiai.

– Numai acum am înţeles, când mi-am zis că eşti un spion foarte priceput – ce valoros eşti pentru oraşul tău.

Crane chicoti.

– Mi se pare că ne flatăm unul pe altul.

– Nu mi-am dat seama ce era cu barca de pescari decât atunci când ne-am schimbat hainele pe alee. Până atunci am fost nedumerit; dar cineva de la bord, căpitanul sau mai degrabă şoferul care m-a dus acasă, ţi-a dat câteva carduri.

– Ai văzut că nu aveam bani în curea. De atunci mă tot iau la palme, sperând că n-ai observat.

– Când Chenille ţi-a povedit despre comisionar…

– Simuliid.

– Da, Simuliid. Când Chenille ţi-a spus că s-a dus la lac să se întâlnească cu membrii Ayuntamiento-ului ai venit aici să faci tu însuţi cercetări. Ştiu că e aşa, pentru că am stat de vorbă cu o familie tânără cu care te-ai împrietenit. Dacă nu aveai deja pe cineva aici, te-ai decis atunci că ar trebui să ai pe cineva tot timpul; aşa că l-ai angajat pe căpitan cu barca lui. Îmi imaginez că trebuia să ţină sub supraveghere Calea Pelerinilor. Cărarea urmează marginea stâncilor în câteva locuri, oricine poate fi văzut din barcă în partea aceea a lacului. N-o să vă dau în vileag nici pe tine, nici pe el, bineînţeles, dar sunt curios: e vironez?

– Da – răspunse Crane. – Nu că ar avea importanţă.
– Nu te bărbiereşti. N-am vrut să te întrerup.
Crane se întoarse iar cu faţa la el.
– Prefer să te ascult cu toată atenţia. Sper că-ţi dai seama că lucrez pentru tine, ca şi pentru oraşul meu. Ca să te aduc la putere, căci ai putea împiedica un război.
– Eu nu vreau putere – spuse Silk – dar ar fi urât din partea mea să nu-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut – şi pentru că mi-ai salvat viaţa, când ai fi fost mai în siguranţă dacă m-ai fi lăsat în apă.
– Dacă chiar aşa simţi, nu vrei să oficializam alianţa noastră? Ayuntamiento-ul din Viron o să ne omoare dacă pune iar mâna pe noi. Eu sunt spion, iar tu ai devenit o ameninţare serioasă pentru ei. Ţi-ai dat seama, nu?
Silk confirmă şovăitor din cap.
– Atunci mai bine să ne ferim spatele unul altuia, altfel o să zăcem unul lângă altul. Spune-mi tot ce ştii, iar eu o să-ţi spun tot ce vrei să ştii. Îţi dau cuvântul meu. N-ai nici un motiv să te încrezi în mine, dar nu e chiar atât de rău cum ţi se pare. Ei, ce zici?
– N-ar fi cinstit, doctore. Lucrurile pe care le-am ghicit nu înseamnă nimic pentru tine; dar tu ai putea deţine informaţii foarte preţioase pentru mine.
– Mai e ceva. Tu faci tot ce-ţi stă în putere ca să ai grijă ca eu şi oamenii mei să nu fim arestaţi, sau să ne eliberezi, dacă vom fi arestaţi. Îşi promit că nu vom face nici un rău oraşului tău. Îţi dai seama, nu, că va trebui să fugi dacă vrei să rămâi în viaţă? Dacă nu reuşim să te facem caldé, măcar o să-ţi asigurăm un refugiu. Nu pentru că ne dă bunătatea afară din casă, ci pentru că vei fi centrul nemulţumirilor câtă vreme eşti în viaţă. Ai nevoie de noi acum, şi mai mare nevoie peste câteva zile.
– Îmi vei răspunde la întrebări sincer şi deschis?
– Doar ţi-am promis, nu? Da. Ai cuvântul meu. O să te aducem la putere dacă vom putea, iar tu vei menţine pacea şi nu ne vei urmări. Acum vreau să-ţi dai şi tu cuvântul în

faţa mea. Promiţi?

Silk dădu uşor din cap. Întinse mâna. Crane lăsă lama jos şi-şi strânseră mâinile.

– Acum spune-mi ce ai aflat despre activitatea mea.

– Foarte puţine, să ştii. Hyacinth lucrează pentru tine, e clar. Nu-i aşa?

Doctorul îi confirmă înclinând din cap.

– De-asta fac ce fac. – Silk îşi scosese mătăniile din buzunar şi le plimbă printre degete. – De-asta mă întorc împotriva oraşului meu, vreau să zic. Vena aceea spartă din creierul meu… n-am chef să mă cert cu tine acum din cauza ei. Nu încă, pentru că nu vreau să devenim iar duşmani. Vrea să salvez manteionul, deci va trebui s-o fac, dacă voi putea. Eu însă vreau s-o salvez pe Hyacinth. Probabil crezi că şi asta-i o prostie.

– Şi eu încerc s-o salvez – spuse Crane. – Pe ea şi pe oamenii care ne-au salvat de la înec cu barca. Toţi sunt oamenii mei. Mă simt responsabil pentru ei. Pe Tartaros, *sunt* responsabil pentru ei. Dacă n-aş fi fost, ţi-aş fi spus adevărul despre barcă atunci când ne-a luat din apă. Dar dacă erai prins şi vorbeai? Cei trei, oamenii mei, ar fi fost omorâţi.

Silk înclină iar din cap.

– Aş simt şi eu pentru oamenii care vin la sacrificiile din manteionul nostru. Probabil vei spune că nu sunt decât hamali, hoţi şi spălătorese, dar de fapt, ei sunt manteionul nostru. Clădirile şi chiar Fereasta Sacră pot fi înlocuite; ei, nu. – Se ridică şi merse la fereastră. – Aşa cum am spus, doctore, mă gândeam ce important eşti şi ce prost am fost că nu mi-am dat seama mai repede. Cred că ai cel puţin cincizeci de ani.

Crane se întoarse la oglindă şi spală spuma uscată de pe barbă.

– Cincizeci şi şase.

– Mulţumesc. Eşti spion de multă vreme, poate chiar de rang înalt. În plus, eşti doctor, şi lucrul ăsta, în sine, te face

important pentru conducerea oraşului tău. Nu te-ar fi trimis la Blood de unul singur. Hyacinth e vironeză. Ştiu asta, pentru că am vorbit cu cineva care a cunoscut-o când era mai tânără. Dar şoferul meu e din oraşul tău, aşa bănuiesc. E secundul tău?

– Da. – Crane îşi dădea cu spumă pe barbă a doua oară, îndoind peria din păr de porc cu mişcări largi.

– Blood i-a spus lui Musk să aranjeze ca un şofer să mă ducă cu plutitorul; dar tu ai anticipat mişcarea şi, când ai plecat de la noi, i-ai spus secundului tău să fie pregătit. Mi-ai adus azothul, fireşte, şi exista posibilitatea ca oricine mă ducea să-l vadă.

– Întocmai. – Crane îşi curăţă câteva fire de păr de pe obraz. – Am vrut să te vadă la faţă şi să te cunoască. Mi-am zis c-o să ne fie de folos mai târziu. Şi am avut dreptate, zic eu acum.

– Bănuiesc că trebuie să mă simt măgulit. – Silk se aplecă pe fereastră şi privi în sus. – Lucrul important e, după mine, că, pentru a acţiona cum a acţionat el – astăzi, vreau să spun – secundul tău ştia nu numai că ai fost prins, dar şi că ai fost dus la lac. A ştiut precis, se pare, unde se afla nava Ayuntamiento-ului când am fost măturaţi de apă din ea, pentru ca el şi pescarii lui să te salveze cu barca imediat ce ieşi la suprafaţă. N-ai ieşit din nava subacvatică mult înaintea mea, nici la suprafaţă nu te-ai ridicat mult mai repede ca mine. Eu n-am dat mult în apă, dar tu erai deja în barcă când am fost salvat, deci secundul tău a avut timp destul să-ţi dea bani. Îi avea pregătiţi, ştiind că probabil ţi s-au luat toate bunurile. Chiar dacă el a fost persoana care i-a dus lui Lemur trusa ta…

– N-a fost el. A plecat de la Blood mai devreme. Într-un fel, a fost foarte rău. Ar fi reuşit, poate, să strecoare ceva folositor pe lângă ei.

– Voiam să spun că, şi dacă a aflat că tu eşti la lac pentru că ţi-a adus trusa sau a auzit ordinul dat altui şofer s-o aducă, tot trebuia să aibă şi alte mijloace să te localizeze.

M-am tot întrebat care-or fi ele, dar singurul lucru care mi-a venit în minte e că spiritul lui poate călători, ca al lui Mucor, sau că porţi cu tine un monitor foarte mic, ori un alt instrument asemănător. Ai promis că vei răspunde la toate întrebările mele. Vrei să-mi spui dacă am dreptate, şi cum de nu ţi l-au luat la percheziţie?

– Pentru că îl am aici. – Crane se bătu pe piept. – Acum opt ani am făcut o operaţie de bypass. Am profitat de ocazie să mi se implanteze un gadget care emite un semnal de jumătate de secundă tot la două minute. Spune oricui ascultă cum îmi bate inima, iar direcţia semnalului ajută la localizarea mea. Deci dacă vreodată mai trebuie să fii salvat, omoară-mă.

Doctorul zâmbi.

– Cât mai sunt încă printre cei vii, pot să te întreb ce-i aşa de interesant la fereastra aia?

– M-am întrebat dacă am putea scăpa pe aici la nevoie… dacă Gărzile ar începe sa ne spargă uşa, de exemplu. Cred că aş putea prinde marginea acoperişului ca să mă ridic.

– Eu nu. Nu la vârsta asta. – Crane se întoarse iar la bărbierit.

– Nu poţi zbura?

– Aş vrea eu – chicoti Crane.

– Dar asta i-ai raportat prinţului-preşedinte, nu? Forma aceea pe care ne-a arătat-o Lemur? Cum zboară zburătorii?

– Aici te înşeli.

Silk se întoarse de la fereastră.

– Un secret de o asemenea valoare militară? De ce nu?

– Aş vrea să-ţi spun, serios, dar nu pot. Nu face parte din înţelegerea noastră. Sper că-ţi dai seama. Am jurat să-ţi spun tot ce vrei să afli despre organizaţia şi operaţiunea mea. Îţi pot spune *ce-am scris* în raport. Da, raportul e parte din operaţiune.

– Continuă.

– Dar nu l-am trimis prinţului-preşedinte din Palustria. Chiar ai crezut că i-am spus adevărul dementului ăluia de

Lemur? Ai crezut, ştiu. Dar eu nu sunt Patera Silk.
– Sper că n-ai de gând să spui că nici măcar nu eşti spion, doctore.
– Nu, sunt spion, fără discuţie. Ce zici? S-o tai pe toată?
– Eu aşa aş face.
– M-am temut c-o să zici asta. – Cu gesturi ezitante, Crane mai rase o bucată de barbă. – Nu mă întrebi pentru cine spionez? Pentru Trivigaunte.
– Pentru femei?
Crane chicoti din nou.
– În Trivigaunte m-ar fi întrebat „pentru *bărbaţi*”? Vironul e dominat de bărbaţi, ca majoritatea oraşelor. Crezi că Ayuntamiento nu are spioane? Are tot ce vrea, îţi garantez.
– Fireşte, femeile noastre sunt loiale.
– Admirabil. – Crane se întoarse cu faţa la Silk, gesticulând cu lama. – Aşa sunt şi bărbaţii din Trivigaunte. Nu suntem sclavi. Oricum, o ducem mult mai bine decât femeile voastre de aici.
– Ăsta e adevărul?
– Absolut. Adevărul şi nimic mai mult.
– Spune-mi ce-ai scris în raport.
– O să-ţi spun. – Crane şterse lama. – A fost foarte scurt. M-ai văzut scriindu-l, deci ştii deja sau ar trebui. Am raportat că sunt urmărit de Ayuntamiento, că am fost prins şi l-am ucis pe consilierul Lemur în timp ce evadam. Că au doborât un zburător, dar că au pierdut modulul de propulsie în lac. Că le-am descoperit sediul, o navă în Lacul Limna care navighează pe sub apă. Am cerut răsplata pe care a promis-o *Reni* al nostru pentru asta.
Crane zâmbi mai larg ca niciodată, apoi continuă:
– Şi o s-o obţin. Când mă întorc în Trivigaunte, voi fi un om bogat. Dar am scris că nu voi pleca încă, deoarece consider că sunt şanse ca Silk să răstoarne Ayuntamiento-ul. L-am salvat din mâinile lor, are motive să-mi fie recunoscător şi mi-am zis că o schimbare în conducerea de aici nu merită orice risc.

– Îţi sunt recunoscător – spuse Silk. – Foarte recunoscător, cum ţi-am mai spus. Atât ai scris?

Crane înclină din cap.

– Atât, exact, cu cuvintele pe care ţi le-am spus. Acum vreau să-mi explici de unde ai ştiut că Hyacinth lucrează pentru mine. De la ea?

– Nu. M-am uitat la gravura de pe pistol. – Silk scoase arma din buzunar. – Are zambile peste tot, dar aici, în vârf, e o pasăre mare – un bâtlan, mi-am zis eu la început – într-o băltoacă; când mi-am dat seama că ar putea fi un cocor, am ştiut că l-ai gravat pentru ea. – Deschise închizătorul. – Sper că nu s-a distrus în apă.

– Lasă-l să se uşte înainte de a încerca să tragi. Unge-l mai întâi. N-ar trebui să aibă nimic. Dar faptul că i-am dat lui Hyacinth un pistol frumos n-a fost singurul tău indiciu. Orice prost bătrân îndrăgostit de o femeie atrăgătoare i-ar fi dat un astfel de cadou.

– E-adevărat, bineînţeles, dar ea ţinea azothul în acelaşi sertar. Apropo, îl mai ai?

Crane făcu un semn afirmativ din cap.

– Aşa că mi s-a părut probabil ca Hyacinth să-l fi primit de la aceeaşi persoană; dacă n-ar fi fost de la tine, n-ar fi vrut să-l vezi. Un azoth face câteva mii de carduri. Aşa că, dacă i-ai dat unul, era clar că eşti mai mult decât pretinzi. În plus, mi-ai dat azothul în timp ce mă examinai în prezenţa lui Blood. N-am crezut că omul care susţineai că eşti ar fi îndrăznit aşa ceva.

Crane scoase un alt chicotit.

– Eşti atât de ager, încep să mă îndoiesc de inocenţa ta. Sigur nu lucrezi în meseria mea?

– Confunzi inocenţa cu ignoranţa, deşi sunt ignorant în destule privinţe. Poţi alege inocenţa, şi câteodată o faci, din acelaşi motiv pentru care alegi orice altceva: acela că ţi se pare cea mai bună soluţie.

– Va trebui să mă gândesc la asta. În orice caz, te înşeli, nu eu i-am dat azothul lui Hyacinth. Cu vreo două zile

înainte cineva mi-a percheziţionat camera. Nu l-a găsit, dar eu am rugat-o pe Hy să-l păstreze pentru mine, ca să fie în siguranţă.

– Când mi l-ai pus la cingătoare…

– Am zis că te iubeşte o zeiţă de acolo, de sus. Ea mi l-a adus şi mi-a spus că trebuie să găsim o metodă ca să ajungă în posesia ta, pentru că Blood, credea ea, îl va pune pe Musk să te omoare. Când a intrat, şi-a imaginat că mă va găsi bandajându-ţi glezna, dar eu deja îmi terminasem treaba cu tine şi te trimisesem la Blood. Musk a venit la mine în timp ce eu vorbeam cu Hyacinth, aşa că i-am făcut fetei cu ochiul şi am aluat azothul cu mine, cu gândul că voi avea ocazia să ţi-l strecor cumva.

– Dar ea a venit la tine şi ţi-a cerut acest lucru?

– Da, şi dacă asta te face să te simţi mai bine, nu te condamn. La vârsta ta, aş fi sărit în tavan.

– Îmi vine să sar în tavan, nu neg. – Silk îşi muşcă buza. – Îmi faci un serviciu? Unul mare. Mai pot vedea o dată azothul? Te rog. Numai un minut sau două. Nu am de gând să-ţi fac rău cu el, nici să proiectez lama, şi ţi-l dau înapoi în clipa în care mi-l ceri. Vreau doar să mă uit din nou la el şi să-l ţin în mână.

Crane scoase arma de la cingătoare şi i-o dădu.

– Mulţumesc. Cât l-am avut, m-am tot întrebat de ce sunt zambile gravate pe el. Acum ştiu de ce. Demonul ăsta… E un hematit?

– Exact. Trebuia să fie un cadou pentru Blood. *Rani* al nostru mi-a dat o sumă frumuşică, în caz că ar fi trebuit să-l mituim, iar unul din *khamanii* noştri ne-a pus la dispoziţie azothul drept cadou suplimentar, din bunăvoinţa lui. Blood are deja două, dar noi nu ştiam lucrul ăsta pe atunci.

– Mulţumesc. – Silk răsuci azothul între degete. – Dacă aş fi ştiut că e al tău, nu al lui Hyacinth, nu m-aş fi întors înapoi cu Mamelta, să-l căutăm prin tunelurile acelea demonice. N-am fi fost prinşi de soldaţii lui Lemur şi ea n-ar fi murit.

– Ai fi fost prins oricum, şi dacă nu te-ai fi întors. Dar

atunci Lemur n-ar fi ajuns în posesia azothului, iar eu n-aş fi avut cu ce să-l omor. Acum am fi fost amândoi morţi. Şi prietena ta, la fel.

– Probabil. – Silk duse la buze mânerul de argint lucios, crezând că e pentru ultima oară. – Mi-a adus numai ghinion; fără el însă m-ar fi omorât talusul.

Ezită înainte de a i-l da înapoi lui Crane.

NOAPTEA, ÎN PATUL DIN CAMERA DE LA HAN, Silk vorbea în şoaptă cu tavanul straniu, copleşit de gândul la tuneluri, la curelele încâlcite care se încolăceau pe dedesubt, în toate părţile. Se afla oare acum camera aceea superioară, în care adormiţii aşteptau în cilindrii lor fragili, sub el, în timp ce aştepta să adoarmă? Era foarte posibil, căci nu se găsea departe de tunelul sufocat de cenuşă, iar cenuşa se adunase de la manteionul de aici, din Limna. Fără îndoială că şi manteionul lui de pe Strada Soarelui stătea deasupra unui asemenea tunel, cum sugerase Hammerstone.

Ce înghesuite erau tunelele, gata să se dărâme peste el şi să-l zdrobească! Nu Ayuntamiento le-a construit, era imposibil. Erau mult mai vechi, iar muncitorii care săpau fundaţii noi dădeau peste ele din când în când, dar, înţelepţi, astupau găurile făcute întâmplător în pereţi.

Dar cine le săpase şi în ce scop? Maytera Marble îşi amintea de Soarele Scurt. Îşi amintea şi de tuneluri, de săparea lor, la ce foloseau?

Camera lor, care ar fi trebuit să fie răcoroasă, era supraîncălzită – mai caldă decât dormitorul lui din prezbiteriu, care întotdeauna era prea cald, ca un cuptor, deşi ambele ferestre, cea care dădea în Strada Soarelui şi cea care dădea în grădină, stăteau larg deschise, iar draperiile albe şi subţiri fluturau în bătaia vântului cald ce nu răcorea încăperea. Toată vremea asta, Crane aştepta afară cu Maytera Mint şi arunca bucăţi de rocă albă din tuneluri pe fereastra lui, ca să-i spună că trebuie să se întoarcă după azothul argintiu al lui Hyacinth.

Ca fumul, se ridică şi merse la fereastră. Iată plutind zburătorul mort, ultima lui respiraţie ridicându-se sub formă de bule deasupra nasului şi gurii. La sfârşit, toţi respirăm pentru ultima oară, chiar dacă nu ştim. Oare ce încercase zburătorul să-i spună?

Uşa se deschise brusc. Era Lemur. În spatele lui aştepta faţa monstruoasă, neagră, roşie şi aurie a peştelui care o înghiţise pe femeia adormită în cilindrul de sticlă, cilindru în care acum dormea el lângă Chenille, care era Kypris, care era Hyacinth, care era Mamelta cu părul negru ca abanosul al lui Hyacinth, pe care peştele a mâncat-o şi o va mânca, hap, hap, hap, hăpăind cu fălcile monstruoase…

Silk se ridică în capul oaselor. Camera era mare şi întunecoasă. Aerul cald şi umed păstra amintirea zgomotului care-l trezise. Crane se foi în pat.

Îl auzi din nou, bătăi uşoare, ca ticăitul rapid al cesuleţului din prezbiteriu.

Garda. N-ar fi putut explica de unde ştie.

Crane mormăi:

– Poate-i camerista care vrea să schimbe aşternuturile.

– E întuneric, suntem în toiul nopţii.

Silk îşi lăsă picioarele pe podea.

Bătăile se reluară.

Un gardian în armură, înarmat cu o puşcă, stătea în mijlocul Străzii Docului, aproape invizibil în lumina soarelui mascat de nori. Îl surprinse pe Silk la fereastră şi flutură din mână, apoi luă poziţia de drepţi şi salută.

– E Garda – anunţă Silk. Făcu un efort de voinţă să nu-i trădeze tonul spaima. – Mă tem că ne-au găsit.

Crane se ridică în capul oaselor.

– Gărzile nu bat aşa la uşă.

– E una afară, se uită la geamul nostru.

Silk ridică zăvorul şi deschise uşa larg. Primi salutul unui căpitan în uniforma Gărzii Civile. Zdrăngănitul călcâielor lustruite răsună aspru, ca hăpăitul fălcilor monstruoase. În spatele căpitanului, un alt soldat în armură salută cu mâna

întinsă pe ţeava puştii.
– Fie ca toţi zeii să fie cu voi – răspunse Silk, neştiind ce altceva să spună. Se dădu la o parte. – Poftiţi înăuntru.
– Mulţumesc, Caldé-ul meu.
Silk clipi.
Soldaţii păşiră peste prag, căpitanul afişând o eleganţă neglijentă în uniforma lui croită pe măsură, soldatul impecabil în armura verde lustruită.
Crane căscă.
– N-aţi venit să ne arestaţi?
– Nu! – răspunse căpitanul. – Am venit să vă previn – în special pe caldé-ul nostru – că sunt alţii care îl vor aresta. Alţii care îl caută chiar în clipa asta. Bănuiesc că sunteţi doctorul Crane, nu? S-au emis mandate de arestare pentru amândoi. Aveţi urgentă nevoie de protecţie, de aceea am venit. Îmi pare rău că v-am stricat somnul, dar mă bucur că v-am găsit înaintea celorlalţi.
Silk rosti încet:
– Toate astea se întâmplă din cauza unei remarci nepotrivite a consilierului Lemur, bănuiesc.
– Nu ştiu nimic despre ea, Caldé-ul meu.
– L-a auzit un zeu, ştiu eu care. Cât e ceasul, căpitane?
– Patru fără un sfert, Caldé.
– Prea devreme să ne întoarcem în oraş. Stai jos. Nu, mai întâi cheamă înăuntru soldatul care ne păzeşte fereastra. Pe urmă vreau să vă aşezaţi toţi trei şi să ne povestiţi ce se întâmplă în Viron.
– Mai bine să-l las acolo unde e, Caldé, dacă vrem să creadă ceilalţi că vă arestăm.
– Şi acum m-ai arestat. – Silk îşi luă pantalonii şi se aşeză pe pat ca să-i îmbrace. – Doctorul Crane şi cu mine am fost supuşi şi dezarmaţi, aşadar nu mai ai nevoie de omul tău de afară. Adu-l înăuntru.
Căpitanul făcu semn soldatului, care merse la fereastră şi gesticulă; căpitanul se aşeză.
Silk pocni bandajul de piciorul patului.

– Când mi te-ai adresat, mi-ai spus caldé. De ce?

– Toată lumea ştie, Caldé-ul meu, că trebuie să existe un caldé. Se spune clar în Carta scrisă de Patroana noastră şi însuşi Marele Pas, deşi n-a mai existat nici un caldé de douăzeci de ani.

– Dar lucrurile merg foarte bine, nu? interveni Crane. Oraşul e liniştit?

Căpitanul scutură din cap.

– Nu-i chiar aşa, doctore. – Se uită la soldatul lui, apoi înălţă din umeri. – Azi-noapte oamenii s-au răsculat din nou, au fost arse case şi magazine. O întreagă brigadă de-abia a reuşit să apere Palatinul. Incredibil! În fiecare an e puţin mai rău. Arşiţa a înrăutăţit situaţia, iar preţurile mari de la piaţă… – înălţă iar din umeri. – Dacă membrii Ayuntamiento mi-ar fi cerut părerea, i-aş fi sfătuit să cumpere produsele de bază – porumb şi fasole, mâncarea săracilor – şi să le revândă la preţ scăzut. Nu mi-au cerut-o, aşa că o să mi-o scriu cu sângele lor.

Soldatul vorbi pe neaşteptate:

– Ne-a vorbit o zeiţă, Caldé.

Căpitanul îşi netezi mustaţa subţire.

– Aşa este, Caldé. Am fost deosebit de onoraţi ieri la manteionul tău, unde zeii au început să vorbească din nou.

Silk îşi înfăşură bandajul în jurul gleznei.

– A înţeles-o vreunul din voi?

– Am înţeles-o toţi, Caldé. Nu aşa cum te înţeleg pe tine şi nu aşa cum ai fi înţeles-o tu, fireşte. Dar ne-a spus clar că ceea ce ni s-a ordonat să facem e o blasfemie că eşti socotit printre cei sfinţi. Prin bunăvoinţa zeilor, acolitul tău s-a întors chiar când ne vorbea ea. Îţi poate reda exact cuvintele ei. Ideea principală e că zeii nemuritori sunt nemulţumiţi de oraşul nostru nenorocit, că te-au ales pe tine să ne fii caldé şi că aceia care ţi se opun trebuie să piară. Proprii mei oameni…

Cineva bătu la uşă chiar în clipa respectivă, parcă răspunzând la chemarea căpitanului. Soldatul îi deschise

camaradului său.

– Aceşti oameni – reluă căpitanul – ar fi fost gata să mă omoare dacă insistam să îndeplinim ordinele primite, Caldé. Nu am avut intenţia să le îndeplinesc, poţi fi convins.

Silk îl ascultă în linişte. Când căpitanul termină de vorbit, îşi puse tunica roşie.

Soldatul proaspăt venit se uită la căpitan; acesta îi făcu semn din cap, iar el rosti:

– Toată lumea îşi dă seama că nu e ceva în regulă. Pas ţine ploaia în frâu şi mai e şi arşiţa asta. Recoltele se ofilesc una după alta. Tatăl meu are un lac artificial mare din care am pompat toată apa ca să udăm porumbul. Toată vara a secat. Mare noroc c-a obţinut zece chintale.

Căpitanul mişcă din cap către soldatul care vorbise, de parcă ar fi vrut să-i spună *uite cu ce greutăţi mă lupt eu*.

– Se vorbeşte că se vor săpa canale de la lac, Caldé, dar pentru asta e nevoie de ani de zile. Între timp, porţile cerului sunt închise pentru noi şi fiecare manteion din oraş s-a cufundat în tăcere, în afară de al tău. Ne-a fost clar că zeii sunt nemulţumiţi de noi cu mult înainte de a ne vorbi zeiţa. Multora dintre noi le este la fel de clar de ce. Caldé-ul meu, ştii că oamenii au început să scrie pe ziduri *Silk*, *viitorul caldé*

Silk confirmă cu un semn din cap.

– În seara asta, oamenii mei şi cu mine am scris şi noi câte ceva cu creta. Am scris: *Silk e caldé*

Crane scoase un chicotit sec.

– E tot acelaşi lucru, nu-i aşa, căpitane? *Silk va fi omorât dacă e prins.*

– Să fim recunoscători că nu s-a întâmplat aşa, doctore.

– Eu sunt recunoscător, poţi să ştii. – Crane dădu la o parte cearşaful ud de transpiraţie. – Dar recunoştinţa nu-l va aduce pe caldé în juzgado. Ştii vreun loc unde putem să ne ascundem până atunci?

– N-am de gând să mă ascund – protestă Silk. – Mă întorc la manteionul meu.

Crane ridică din sprâncene, iar căpitanul îl privi uluit.
– În primul rând, pentru că vreau să mă consult cu zeii. În al doilea, pentru că trebuie să spun tuturor că trebuie să răsturnăm Ayuntamiento-ul cu mijloace paşnice, dacă putem.
Căpitanul se ridică în picioare.
– Dar eşti de acord că trebuie răsturnat, nu Caldé-ul meu? Paşnic, dacă se poate, dar la nevoie, cu forţa.
Silk şovăi.
– Adu-ţi aminte de Iolar – îi şopti Crane.
– Bine – acceptă Silk, în cele din urmă. – Actualii consilieri din Ayuntamiento trebuie înlocuiţi, dar fără vărsare de sânge, dacă e posibil. Voi trei aţi spus că sunteţi gata să luptaţi pentru mine. Sunteţi gata să mă însoţiţi la manteionul meu? Dacă vine cineva să mă aresteze, îi puteţi spune că sunt deja arestat, aşa cum ai vrut să procedezi şi aici. Ai putea spune că m-ai dus la manteion ca să-mi iau lucrurile. Un asemenea favor făcut unui augur n-ar fi nelalocul lui, aşa-i?
– Va fi foarte periculos, Caldé-ul meu – spuse căpitanul supărat.
– Orice vom întreprinde va fi foarte periculos, căpitane. Dar tu, doctore, ce părere ai?
– Bine că eu mi-am ras barba, iar tu te duci la manteion, unde te cunoaşte toată lumea.
– Poţi să-ţi laşi una nouă chiar de azi.
– Atunci cum te-aş putea refuza? – Crane zâmbi. – N-ai cum să scapi de mine, Caldé. Nu mă poţi da la o parte ca noroiul de pe pantofi.
– Am sperat într-un asemenea răspuns. Căpitane, m-ai căutat toată noaptea? Parcă aşa mi-ai spus.
– De când ne-a onorat zeiţa, Caldé-ul meu. Mai întâi prin oraş, apoi aici, unde ne-a spus acolitul tău că ai venit.
– Atunci toţi trei trebuie să mâncaţi ceva înainte de a pleca, la fel doctorul Crane şi cu mine. Poţi trimite un soldat jos, după hangiu? Spune-i că vom plăti totul, dar trebuie să

mâncăm şi să plecăm cât de curând posibil.
Căpitanul îl trimise jos pe un soldat dintr-o singură privire.
– Ai un plutitor? îl întrebă Crane.
Căpitanul se pleoşti.
– Doar cai. Numai coloneii pot autoriza un plutitor. Caldé-ul meu, s-ar putea aduce cu forţa un plutitor pentru tine aici. Să văd ce pot face.
– Nu fi ridicol – protestă Silk. – Un plutitor pentru prizonierul tău? O să merg în faţa calului tău, legat la mâini. Nu aşa se procedează?
Căpitanul confirmă din cap şovăitor.
– Totuşi…
– E şchiop – izbucni Crane. – Probabil c-ai observat. Are glezna ruptă. Nu poate merge pe jos de aici până în Viron.
– E un post al Gărzii aici, Caldé-ul meu. Poate fac rost de un cal în plus.
Amintindu-şi de drumul călare împreună cu Auk până la vila lui Blood, Silk spuse:
– Măgari. Trebuie să se poată închiria măgari aici. Horn sau un alt băiat de-al meu îi vor aduce înapoi. Un augur şi un bărbat de vârsta doctorului cred că au voie să meargă călare pe măgari!
Nu erau încă gata de plecare când se ridicau umbrele cenuşii pe străzile Limnei. Silk rostea şoptit rugăciunea de dimineaţă către Hierax cel Nobil în timp ce se urca pe măgăruşul alb ţinut de unul din soldaţi pentru ei şi duse mâinile la spate, ca să-i fie legate.
– O să las nodul foarte larg, Caldé – îi spuse soldatul, pe ton de scuză. – Destul de larg ca să nu te doară şi să te eliberezi când vrei.
Silk înclină din cap fără să-şi întrerupă rugăciunea. I se părea ciudat să se roage în tunică roşie, deşi o mai făcuse de multe ori în haine colorate înainte de a merge la şcoală. Se va schimba în prezbiteriu, îşi zise; îşi va lua o tunică spălată şi cea mai frumoasă robă. Nu era un bun orator (aşa credea el), iar oamenii îl vor lua în râs dacă nu va

purta haine de augur.

Va trebui să se adune o mulţime foarte mare. Atât de mulţi oameni cât putea el şi cele trei sibile – bineînţeles, şi elevii din palestra – să adune. Când a vorbit… În manteion sau afară? Când a vorbit, a…

Căpitanul se urcă pe calul său de luptă focos.

– Dacă eşti gata, Caldé-ul meu…

Silk înclină din cap.

– Mi-a trecut prin minte că ai putea să transformi arestarea asta falsă într-un a adevărată, căpitane. Din partea mea nu vei auzi nici un reproş… şi cred că nici de la zei.

– Hierax să mă ia la el dacă îmi va trece prin cap o asemenea trădare, Caldé-ul meu. Poţi să iei frâiele când doreşti.

Deşi Silk nu-şi aminti să-l fi lovit cu picioarele, măgarul porni agale înainte. Silk reflectă o clipă, apoi trase concluzia că soldatul care-l legase pe el la mâini îndemnase animalul din spate.

Crane studia cetele de nori negri care se rostogoleau spre lac.

– O să fie o zi înnorată. – îşi grăbi măgăruşul ca să ajungă lângă Silk. – Prima după foarte multă vreme. Măcar n-o să ne coacem la soare călare pe animalele astea.

Silk îl întrebă cât crede că va dura călătoria.

– Cu măgarii? Cel puţin patru ore. Animalele astea nu fug?

– Am văzut unul fugind pe o pajişte când eram copil – răspunse Silk. – Dar nu-l călărea nimeni.

– Nici nu mi-a legat bine mâinile băiatul ăla, că mă şi gâdilă nasul.

Merseră la trap pe Strada Malului, pe lângă Juzgado, în care femeia amabilă care-l admirase pe Oreb îi pomenise de altarul Scyllei şi de Calea Pelerinilor, pe lângă firma ţipătoare, cu vulpea cărămizie, a avocatului Vulpes. Vulpes s-o fi întrebând de ce nu i-a arătat căpitanului cartea lui de vizită, îşi zise Silk, presupunând că Vulpes l-a văzut şi l-a recunoscut cu hainele astea noi pe el. Avocatul va protesta

că infractorii arestaţi în Limna nu trebuie duşi înapoi în oraş, ca să nu aibă parte de serviciile lui.

Cartea de vizită a lui Vulpes se pierduse, împreună cu multe alte lucruri, când fusese percheziţionat; cu cheia de la manteion, că tot veni vorba de bunurile lui. Poate că Lemur, care luase pistolul lui Hyacinth, azothul, gammadionul şi mătăniile de la consilierul Potto, luase şi cartea de vizită a lui Vulpes, deşi nu-i va fi de nici un folos în faţa tribunalului care-l va judeca pe el…

Silk ridică privirea: Limna dispăruse în spatele lor. Drumul şerpuia printre dealuri joase, de nisip, care fuseseră probabil insuliţe şi vaduri pe vremea când lacul era mult mai întins. Se întoarse încât să vadă pentru ultima oară satul, dar în spatele căpitanului şi al celor doi soldaţi călare nu zări decât apele albastru-oţel ale lacului.

– Cred că pe la ora asta venea Chenille aici – îi spuse el lui Crane. – Obişnuia să vin la apă când se ridică umbrele. Ţi-a povestit?

– Probabil că venea la o oră mai devreme.

Un strop de apă întunecă părul alb de pe ceafa măgăruşului; altul căzu pe părul mai puţin ordonat al lui Silk, ud, dar uimitor de cald.

– E bine că n-a venit mai repede – remarcă doctorul – nu că mie mi-ar plăcea vreodată când plouă.

Silk auzi răpăitul armelor înainte de a-l vedea pe Crane înţepenit în şa. În spatele lui, căpitanul ţipă: *Jos*! şi încă ceva, dar îl acoperi detunătura unei puşti.

Funia din jurul încheieturilor lui Silk, gata să cadă cu un minut înainte, se strânse mai tare când încercă să-şi elibereze mâinile.

– *Caldé*! *Dă-te jos*!

Alunecă din şa în colbul de pe drum. O mână i se eliberă în mod miraculos. Bubuitul plutitorului fu urmat de un răpăit prelung şi sec, zgomotul pe care l-ar face un copil gigantic care loveşte cu drugul barele unei cuşti.

Se ridică anevoie. Şi Crane avea mâinile libere; îl cuprinse

pe Silk pe după gât şi-l ajută să coboare de pe măgar. Alte împuşcături. Armăsarul căpitanului necheză – un nechezat oribil – se ridică pe picioarele din spate şi se năpusti asupra lor, trântindu-i în şanţ.

– Plămânul meu stâng – bolborosi Crane. Îi curgea sânge din gură.

– Am înţeles. – Silk îi ridică tunica şi-o spintecă dintr-o singură mişcare.

– Azothul.

Pocnetele puştilor fură înlocuite de bubuitul mai puternic al tunetului, de parcă şi zeii trăgeau cu arma şi mureau. Stropi palizi, cât oul de porumbel, ridicau praful.

– O să te bandajez – spuse Silk. – Nu cred că eşti rănit mortal. O să te faci bine.

– Nu bine. – Crane scuipă sânge. Apoi zise: – Prefă-te că eşti tatăl meu. – Ploaia care cădea în şuvoaie îi înghiţi ca un val.

– *Sunt* tatăl tău, doctore. – Silk înghesui o zdreanţă vătuită în gaura fierbinte şi pulsândă care era rana lui Crane, apoi o legă cu o fâşie lungă, ruptă din tunica doctorului.

– Caldé. Ia azothul. – Doctorul i-l puse în mână şi muri.

– Bine.

Aplecat deasupra lui, cu fâşia zdrenţuită inutilă în mână, Silk se uita la el cum se stinge, zguduit de spasme, cum îşi dă ochii peste cap; simţi cum îi înţepenesc mâinile şi picioarele, apoi cum i se relaxează şi ştiu că viaţa aluneca din el, că Hierax, marele vultur invizibil, plonja prin ploaia turbată să-i prindă sufletul şi să i-l smulgă din colivia pieptului, că el însuşi, îngenuncheat în noroi, îngenunchea de fapt în substanţa divină a zeilor nevăzuţi. Sub ochii lui, torentul de sânge din rana lui Crane se retrăgea; ploaia o spălase în câteva secunde şi-l albise.

Puse azothul lui Crane la cingătoare şi-şi scoase mătăniile.

– Îţi aduc, doctore, iertarea tuturor zeilor. Adu-ţi aminte vorbele lui Pas, care a spus: *Faceţi voia mea*, *trăiţi în pace*, *înmulţiţi-vă şi nu-mi distrugeţi sigiliul*. *Astfel veţi scăpa de*

mânia mea.

Dar sigiliul lui Pas fusese distrus de multe ori; el însuşi adunase fărâmele unuia. Embrioni împrăştiaţi printre resturi de carne putredă. Oare sigiliul lui Pas trebuia preţuit mai mult decât lucrurile pe care fusese menit să le protejeze? (Bubuituri de tunet.) Pas îşi vărsa mânia asupra spiralei.

– *Mergeţi în voie* – (Unde?) – *iar orice rău pe care l-aţi făcut vreodată vi se va ierta*...

Plutitorul se apropia. Vâjâitul suflantelor se auzea mai tare decât răcnetele furtunii.

– O, doctore Crane, fiul meu, află că Pas şi zeii cei mai mici m-au împuternicit să te iert în numele lor. Şi te iert de orice rău şi fărădelege. Le-am alungat. – Silk desenă în aer semnul scăderii cu mătăniile din care se scurgea apa. – Eşti binecuvântat.

Focurile de armă încetaseră. Foarte probabil, căpitanul şi cei doi soldaţi erau morţi. Oare Garda îi va da voie să le aducă iertarea lui Pas înainte de a-l aresta?

– Te rog să ne ierţi pe noi, cei în viaţă. – Silk vorbea cât de repede putea, bolborosind cuvintele cu o viteză pe care profesorii lui de la şcoală n-ar fi aprobat-o niciodată. – Eu şi mulţi alţii pe lângă mine ţi-am greşit de multe ori, doctore, comiţând fărădelegi îngrozitoare împotriva ta. Nu le pune la inimă, ci începe viaţa care urmează în nevinovăţie, iertând tot răul.

Se auziră trei bubuituri de armă una după alta, în apropiere. Noroiul sări la un braţ de capul lui Crane când arma lătră încă o dată.

Momentul culminant: *În numele tuturor zeilor*, *eşti iertat pentru totdeauna*, *doctore Crane*. *Vorbesc în numele Marelui Pas*... Atât de mulţi erau Cei Nouă, fiecare cu titlul lui. Silk avu senzaţia că nici unul nu mai conta, nici măcar Hierax, deşi el sigur era de faţă acum. *Şi al Intrusului şi al zeilor mai mici*

Se ridică în picioare.

O siluetă acoperită de noroi, ghemuită pe spatele unui cal

mort, îi Strigă: *Fugi*, *Caldé-ul meu* apoi se întoarse şi trase iarăşi împotriva plutitorului Gărzii care-i ameninţa de deasupra.

Silk ridică mâinile, cu funia care le legase atârnând de o încheietură.

– Mă predau!

Azothul de la cingătoare semăna cu o umflătură de plumb. Şchiopătă înainte cât de repede putu, alunecând în noroi, murdar de ploaie pe faţă.

– Sunt Caldé-ul Silk!

Fulgerul spintecă cerul. Preţ de-o clipă, plutitorul semăna cu un talus cu fildeşi şi ochi mari, holbaţi.

– Dacă trebuie să împuşcaţi pe cineva, împuşcaţi-mă pe mine!

Silueta mânjită cu noroi scăpă puşca şi ridică şi ea mâinile.

Plutitorul se opri; aerul din suflante suflă şi el o ploaie de stropi noroioşi.

– Am fost atacaţi din ambuscadă, Caldé-ul meu. – Silueta plină de noroi vorbea cu vocea căpitanului, ca într-o farsă. – Murim pentru tine şi pentru Viron.

Se deschise o trapă sub turelă. Prin ea ieşi un ofiţer care fu imediat udat de ploaie de sus pana jos.

– Ştiu – spuse Silk. – Nu te voi uita niciodată. – încercă să-şi aducă aminte numele căpitanului, dar şi dacă-l aflase vreodată, îi ieşise complet din minte, ca şi acela al soldatului cu faţa maronie, ovală, al cărui tată avusese un lac care secase.

Ofiţerul porni spre ei cu paşi mari, se opri şi-şi scoase sabia cu un gest pompos. Călcâiele adunate, capul drept, salută cu sabia ca pe câmpul de instrucţie, ridicând-o în faţă în poziţie verticală.

– Caldé! Mulţumesc lui Hierax şi tuturor zeilor că am reuşit să te salvez!

LACUL SOARELUI LUNG

COLECTIA THELΞIEPEIA

„Maytera Mint văzu clar fața zeiței și îi auzi vocea. Până și ea, care cunoștea atât de puține despre lume și ar fi vrut să cunoască și mai puține, știa că amândouă erau mult mai frumoase decât fața și vocea oricărei muritoare. Semănau foarte bine cu ale ei, iar asemănarea devenea tot mai evidentă până când, în cele din urmă, împinsă de venerație și din modestie exagerată, Maytera Mint închise ochii. Fu cel mai mare sacrificiu pe care îl făcuse vreodată, și făcuse cu miile, dintre care cel puțin cinci excepționale."

Cel mai mare romancier al genului SF, și unul din cei mai buni ai Americii, din oricare gen… o minune, da, un geniu.

—The Washington Post Book World

ISBN 978-973-88257-3-4

9 789738 825734 >

Editura Alexandria